JACK LONDON

TREI INIMI

CAPITOLUL I

Nimic nu anunța în acea dimineață plăcută de primăvară straniile evenimente ce urmau să-l smulgă atât de neașteptat pe Francis Morgan din viața sa monotonă de financiar, spre a-l târî amețitor într-o lume bizară şi plină de neprevăzut. Dacă nu era prins el însuşi în această întâmplare ciudată, ar fi socotit-o drept simplă închipuire desprinsă din fantastic.

Faptele decurseră la început cât se poate de obişnuit...

După o noapte petrecută la bridge, se sculă mai târziu ca de obicei şi luându-şi micul dejun în grabă, se retrase în încăperea de o eleganță severă, unde în ultimul timp tatăl său obişnuia să-şi conducă numeroasele lui afaceri.

— Parker, spuse el bătrânului valet care îl servise şi pe răposatul domn Morgan, ai observat vreodată semne de îngrăşare la tata?

— Ba nu, conaşule! răspunse în grabă acesta, cu respectul inerent al servitorului stilat, măsurând dintr-o privire statura falnică a tânărului. Tatăl dumneavoastră şi-a păstrat totdeauna un corp de atlet. Statura lui impunătoare a rămas aceeaşi până în ultima clipă a vieții sale; parcă îl văd şi acum: umerii largi, pieptul puternic, brațele vânjoase... dar totdeauna zvelt! N-a încetat niciodată să-şi îngrijească fizicul; socotea gimnastica sa zilnică drept o a doua religie.

— Într-adevăr, murmură tânărul visător, era un bărbat în toată puterea cuvântului!

Aruncă apoi o privire distrată pe masa enormă de lucru, încărcată cu telefoane şi hârtii.

— Da, dar întâi cu viciciune Parker. În ciuda conformației sale

JACK LONDON

TREI INIMI

CAPITOLUL I

Nimic nu anunţa în acea dimineaţă plăcută de primăvară straniile evenimente ce urmau să-l smulgă atât de neaşteptat pe Francis Morgan din viaţa sa monotonă de financiar, spre a-l târî ameţitor într-o lume bizară şi plină de neprevăzut. Dacă nu era prins el însuşi în această întâmplare ciudată, ar fi socotit-o drept simplă închipuire desprinsă din fantastic.

Faptele decurseră la început cât se poate de obişnuit…

După o noapte petrecută la bridge, se sculă mai târziu ca de obicei şi luându-şi micul dejun în grabă, se retrase în încăperea de o eleganţă severă, unde în ultimul timp tatăl său obişnuia să-şi conducă numeroasele lui afaceri.

— Parker, spuse el bătrânului valet care îl servise şi pe răposatul domn Morgan, ai observat vreodată semne de îngrăşare la tata?

— Ba nu, conaşule! răspunse în grabă acesta, cu respectul inerent al servitorului stilat, măsurând dintr-o privire statura falnică a tânărului. Tatăl dumneavoastră şi-a păstrat totdeauna un corp de atlet. Statura lui impunătoare a rămas aceeaşi până în ultima clipă a vieţii sale; parcă îl văd şi acum: umerii largi, pieptul puternic, braţele vânjoase… dar totdeauna zvelt! N-a încetat niciodată să-şi îngrijească fizicul; socotea gimnastica sa zilnică drept o a doua religie.

— Într-adevăr, murmură tânărul visător, era un bărbat în toată puterea cuvântului!

Aruncă apoi o privire distratră pe masa enormă de lucru, încărcată cu telefoane şi hârtii.

— Da, da! întări cu vioiciune Parker. În ciuda conformaţiei sale herculeene, era totuşi un adevărat aristocrat, aşa cum apărea cu ţinuta lui impecabilă!… Şi dumneavoastră, domnule Francis, sunteţi copia lui fidelă – bineînţeles, cu diferenţa inerentă a vârstei.

Tânărul Francis Morgan, moştenitorul mai multor milioane, se afundă leneş în fotoliul larg de piele, îşi întinse picioarele-i lungi, căscând întocmai ca un leu plictisit de trândăvia captivităţii şi ridică de pe birou un ziar de dimineaţă ce anunţa cu litere impunătoare o uşoară scădere în acţiunile trustului Culebra în Panama.

— De nu mi-aş da seama de faima strămoşilor mei, reflectă tânărul privind gânditor peste marginea ziarului, existenţa aceasta uniformă n-ar întârzia să facă din mine un burghez respectabil… mai ales ca volum! Hai, ce zici, Parker?

Mintea bătrânului valet nu mai avea supleţea din trecut; tresări ca trezit dintr-un vis la întrebarea neaşteptată a stăpânului său şi răspunse fără să mai se gândească:

— Desigur, conaşule!… Adică nu, se grăbi el să se corecteze, sunteţi încă în plină vigoare a tinereţii…

— Ba nu prea-i de loc aşa! îi ripostă Francis cu un zâmbet ironic. Se prea poate să nu mă fi îngrăşat, dar fără îndoială că am început să trândăvesc şi să mor de plictiseală în banalul acesta de New-York… Nu-i aşa, Parker?

— Aveţi dreptate… adică nu; nu asta am vrut să spun! Aţi rămas acelaşi tânăr plin de viaţă ca şi acum trei ani când v-aţi întors de la universitate.

— Da, ca să-mi fac din lenevie o vocaţie, adaugă Francis râzând. Parker, nu încerca să mă linguşeşti!

Parker deveni mai atent. Privirea sa de om cu experienţă citea cu uşurinţă pe faţa expresivă a stăpânului său care-şi

răsucea nervos mustăcioara de curând lăsată să crească, urma unei lupte interne asupra unei probleme ce trebuie să fie de mare importanţă pentru el.

— Parker, ştii ceva? Mă duc la pescuit.

— Nu v-ar face rău, domnule Francis.

— Am comandat tot echipamentul necesar şi undiţele trebuie chiar să sosească. Ai grijă să le pui la punct şi să mi le împachetezi pe toate. M-am gândit că două, trei săptămâni petrecute în mijlocul naturii nu mi-ar strica. Dacă n-aş face nici această ispravă, ar însemna să putrezesc aici, făcându-mi de râs tot gloriosul meu arbore genealogic!… Şi fiindcă veni vorba de strămoşii mei, îţi mai aminteşti de sir Henry? Extravagantul sir Henry… corsarul?

— Da, da; am citit despre dânsul.

Parker se opri respectos în pragul uşii, aşteptând ca subita volubilitate a stăpânului său să înceteze ca să poată pleca.

— Totuşi, nu ne putem mândri cu isprăvile, unui bătrân pirat!

— Ba dimpotrivă, protestă Parker cu o indignare de ocazie – ba dimpotrivă, conaşule… A fost chiar guvernator în Jamaica şi a murit înconjurat de afecţiune şi respect…

— Bine că nu a murit spânzurat! îl întrerupse Francis, râzând. O fi fost el un om şi jumătate, dar faptele sale au rămas o pată în familia ce a fondat-o. Dar ceea ce voiam să spun, este că i-am studiat bine viaţa şi din cele aflate, bătrânul corsar a avut aceeaşi vigoare excepţională până la adânci bătrâneţe. De altfel, este singurul dar ce l-a lăsat descendenţilor săi… căci în ceea ce priveşte averea sa, nici unul din Morganii care i-au urmat nu a reuşit să-i descopere comoara. În orice caz, odată cu mirajul pietrelor preţioase, se vede că ne-a lăsat în testament şi însuşirea ca toţi Morganii să avem o statură atletică. Aceasta se cheamă în ştiinţă un caracter fix, care nu se alterează prin transmiterea ereditară; cel puţin aşa m-a învăţat profesorul de biologie…

Parker se strecură cu abilitate din încăpere în timpul perioadei de linişte în care Morgan se adâncise în citirea ziarului.

Tăcerea ce domnea în vechea bibliotecă fu deodată sfâşiată de zbârnâitul strident al unui telefon… şi cu aceasta, Destinul ce pândea în umbră, îşi întinse tentaculele sale spre fiinţa nebănuitoare a lui Francis Morgan.

— Dar, scumpă doamnă Carruthers, protestă tânărul în receptor, acesta nu este decât un simplu zvon neîntemeiat. Tampico Petroleum este în prezent cât se poate de bine cotat şi formează cea mai bună investiţie ce o poate face cineva. Chiar astăzi am avut o ofertă însemnată din partea unui bogat fermier din Minnesota, ceea ce dovedeşte că Tampico Petroleum nu este un simplu joc de loterie! Prin urmare, vă sfătuiesc să rămâneţi mai departe cu stocul dumneavoastră şi să nu vindeţi chiar dacă se ridică preţul acţiunilor…

— Ah şi stupida aceasta de Carruthers! exclamă el, după ce puse receptorul la loc, se alarmează la cea mai slabă sugestie… şi e căptuşită cu milioane!

Un minut mai târziu, Parker se înapoie aducând mai multe undiţe. La vederea lor, Francis sări din fotoliu, se apropie repede şi începu să le examineze cu bucuria unui copil ce a primit nişte jucării noi. Le încercă apoi pe rând cu prudenţă şi precizie, manevrându-le cu aceeaşi seriozitate ce ar fi avut-o pe marginea unui eleşteu.

În acest timp, sună din nou un, telefon. Iritat, întoarse capul strigând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Parker! De ce nu răspunzi!… Vezi dacă nu-i iar vreo zăpăcită din acelea care se interesează de mersul acţiunilor; spune-i că am murit, m-am îmbătat, sunt bolnav, m-am însurat, sau că mi s-a întâmplat orice altă năpastă asemănătoare… orice vrei, numai să mă lase în pace.

Urmă un scurt dialog, în care Parker întrebuinţă tonul discret şi politicos ce se potrivea atât de bine cu atmosfera

de demnitate a bibliotecii; apoi, cu „Un moment, vă rog, domnule!” acoperi receptorul cu mâna şi întorcându-se spre Francis, spuse:

— Este domnul Bascom. Doreşte neapărat să vă vorbească…

— Spune-i să mă lase în pace! exclamă Francis cu o privire imploratoare spre tavan.

— Dar domnul Bascom zice că este ceva foarte important… despre bursă… şi că doreşte să-i răspundeţi numai o clipă, insistă Parker cu o delicateţă silită.

— Bine, răspunse tânărul convins pe jumătate.

Rezemă apoi cu grijă undiţa de birou şi luă receptorul din mâna valetului.

— Allo! strigă el necăjit, da, sunt eu, Morgan. Haide, dă-i drumul mai repede. Ce vrei?

Ascultă timp de un minut şi apoi îl întrerupse pe celălalt cu nerăbdare:

— La naiba! Vinde-l odată şi lasă-mă în pace!… Desigur… Cum? Da, îmi pare bine!… Chiar dacă se ridică peste zece puncte, nu vinde încă… Poate să fie o creştere normală şi nu trebuie să ne pripim… În orice caz, aşteaptă dispoziţiile mele în această privinţă… Ascultă, eu voi pleca pentru două, trei săptămâni în vacanţă… Da, sigur, bine… la revedere!

…Şi în timp ce Francis Morgan se întorcea, încântat, din nou la undiţele sale, Destinul, în manevrele lui neobosite, îi pregătea acum o nouă verigă în lanţul de întâmplări ce avea să-i schimbe atât de neaşteptat cursul normal al vieţii; dar de data aceasta, Destinul lucra în biroul particular din City al lui Thomas Regan…

După ce aranjase cu diferiţi agenţi de bursă să vândă şi după ce, prin mijloacele oculte ale propagandei lăsase să se răspândească „informaţia” discretă că ceva era în neregulă cu Tampico Petroleum, Thomas Regan studia tocmai un raport secret al trimisului său din Mexic, care timp de două

luni studiase la faţa locului adevărata situaţie a concesiunilor petrolifere aparţinând adversarului său financiar, Francis Morgan, când secretara îi aduse o carte de vizitii; un vizitator străin dorea să-l vadă.

Regan ascultă în tăcere, privi puţin gânditor numele de pe cartonaş şi în cele din urmă răspunse:

— Comunică-i acestui *senor* Alvarez Torres din Colon, că nu-l pot primi.

După cinci minute, secretara se înapoie; de data aceasta, cartea de vizită conţinea un scurt mesaj. Regan nu-şi putu stăpâni un rânjet, în timp ce citea:

Mult stimate domnule Regan,

Am deosebita plăcere să vă pot informa asupra locului unde a fost ascunsă comoara lui Sir Henry Morgan.

Alvarez Torres.

Regan făcu un gest de indiferenţă şi secretara se pregătea tocmai să părăsească încăperea, când, brusc, bătrânul financiar se răzgândi şi-i spuse:

— Ba nu*;* introdu-l mai bine imediat!

Când rămase singur, Regan începu să râdă încet, în timp ce o nouă idee îi străbătea mintea.

— Puiul de lup crede că tot ce zboară se mănâncă, murmură el prin fumul ţigaretei ce tocmai îşi aprinsese. Îşi închipuie că va putea şi el să joace rolul învingătorului, pe care bătrânul lup Morgan şi l-a asumat atâta vreme… O bună lecţie, iată ce îi trebuie tânărului încrezut!… Şi de asta va avea grijă bătrânul Thomas Regan!…

Engleza lui senior Alvarez Torres este tot atât de perfectă ca şi croiala modernă a costumului de primăvară ce-l purta şi cu toate că nuanţa gălbuie a tenului său permitea să se presupună originea sa sud-americană, iar

ochii săi negri trădau amestecul de sânge spaniol şi indian, putea trece totuşi destul de bine drept un veritabil yankeu.

— După multe eforturi şi ani îndelungaţi de cercetări, am ajuns în sfârşit să descopăr urma ascunzătorii unde zace aurul bătrânului corsar Sir Henry Morgan, începu el după prezentările obişnuite. Sunt sigur că se află pe Mosquito Coast şi cred că nu greşesc dacă afirm că se găseşte la câteva sute de mile de Chiriqui Lagoon, iar Bocas del Toro este cel mai apropiat oraş din împrejurimi. Cunosc aceste locuri foarte bine pentru că sunt născut acolo, deşi educaţia mi-am făcut-o la Paris… O simplă corăbioară şi totul ar fi aranjat; iar în schimb, drept răsplată… comoara!

Senior Torres se opri o clipă, incapabil în emoţia sa de a da o descriere mai completă, dar Thomas Regan, om cu experienţă, obişnuit să trateze cu tot felul de indivizi, începu să-l supună unui amănunţit interogatoriu, aşa cum ar fi făcut un avocat dibaci care chestionează un delicvent.

— Da, spuse în cele din urmă senior Torres, însă trebuie să mărturisesc… cum să spun?… mă simt puţin cam strâmtorat!… Aş avea nevoie urgentă de ceva fonduri…

— Cu alte cuvinte, îţi trebuie bani, îl întrerupse brutal financiarul, iar Torres îl aprobă cu o înclinare stângace.

În urma întrebărilor rapide şi precise ale lui Regan, spaniolul admise chiar mai mult. Într-adevăr, părăsise de curând Bocas del Toro fără speranţa de a se mai reîntoarce vreodată; dar în cazul când ar fi făcut rost de banii necesari, era dispus să…

Regan îl întrerupse brusc, întinzându-i cecul pe care îl completase pe numele lui Torres şi în care acesta se grăbi să citească suma de o mie de dolari.

— Şi acum, iată despre ce este vorba, spuse Regan cu răceală. Nu cred un cuvânt din toată povestea asta… Am însă un tânăr prieten la care ţin foarte mult şi care este un desăvârşit om de lume, înconjurat de prieteni, admiratoare… înţelegi ce vreau să spun?

Senior Alvarez Torres se înclină ca unul ce ştie să înţeleagă mai mult decât i se spune.

— Ei bine, continuă Regan, pentru buna stare a sănătăţii şi averii sale… ca şi pentru salvarea sufletului său plictisit de a se afla tot în lumea femeilor din societatea elegantă a oraşului, cred că cel mai bun lucru ar fi să facă o călătorie în căutarea, acestei comori… Are nevoie de mai mult exerciţiu fizic… aventură chiar;şi… sunt sigur că mă înţelegi!

Din nou, senior Torres făcu o înclinare ce arăta o perfectă înţelegere.

— Aşadar, dumneata ai nevoie de bani. Încearcă să-i trezeşti interesul pentru această călătorie pentru efortul dumitale ţi-am dat cecul de o mie de dolari; dacă reuşeşti să-l faci să plece după comoara bătrânului Morgan, atunci mai câştigi încă o mie de dolari… în sfârşit, dacă ai putea să-l faci să, rămână prin locurile acelea minunate, mai multe luni… răsplata dumitale va fi cu mult ridicată… Oh, crede-mă! L-am cunoscut bine pe tatăl său… aş putea spune că am fost chiar prieteni buni… şi aş sacrifica orice sumă de bani numai să-l ştiu pe urmaşul său pe calea vieţii adevărate… Ei! Ce ai de spus? Primeşti?

Cu degete tremurătoare de emoţie, senior Alvarez Torres învârtea cecul, forţându-se să-şi stăpânească sentimentele.

— Păi, ce să spun eu… bâlbâi el, primesc… şi sunt la dispoziţia dumneavoastră!

După cinci minute, când se ridică să plece, era pe de-a-ntregul înţeles asupra rolului ce. Avea să-l joace în fantastica goană după comoara străvechiului pirat. Ieşi din cabinetul financiarului cu faţa transpirată şi îmbujorată, murmurând:

— Şi lucrul cel mai ciudat în toată această afacere, domnule Regan, este că totul nu-i decât adevărul curat şi comoara nu este o simplă născocire!…

Thomas Regan nu era însă un om uşor de zdruncinat în ideile sale; ascultă cu un zâmbet îngăduitor mărturisirea

sud-americanului şi tot cu acelaşi zâmbet îl făcu să înţeleagă că afacerile sale nu-i mai permiteau continuarea convorbirii.

De abia plecase senior Torres, când Francis Morgan îşi făcu apariţia.

— M-am gândit să vin la dumneata să-ţi cer un sfat, spuse el după ce-i strânse mina. Cred că eşti cel mai indicat să mi-l dai, cu atât mai mult că tatăl meu care ţi-a fost tovarăş mi-a recomandat înainte de a muri că în materie de afaceri să mă adresez totdeauna dumitale. Iată despre ce este vorba: Aş dori să iau o mică vacanţă... să mai evadez puţin din atmosfera aceasta apăsătoare... şi tocmai acum, nu ştiu ce s-a întâmplat cu Tampico Petroleum! N-ai putea să-mi spui?

— Ce să fie? se miră Regan, simulând perfect neştiinţa asupra lucrului a cărui cauză era chiar el însuşi. Tampico Petroleum?

Francis încuviinţă cu un gest; se aşează apoi într-un scaun şi aprinse o ţigară, în timp ce bătrânul financiar îşi consulta ceasul.

— Păi doar... urmă el cu o încetineală voită, acţiunile lui Tampico Petroleum au crescut cu trei puncte. Cred că acest fapt nu este un motiv de îngrijorare, ci dimpotrivă îşi exprimă el părerea.

— Da, într-adevăr, încuviinţă Francis, au crescut; dar mă tem să nu fie ceva necurat în toată afacerea asta...

— Ei, nu este decât o impresie... Nu trebuie să dai atenţie unor astfel de mofturi copilăreşti! Afacerea este solidă şi nu ai de ce te teme.

— Da, dar vezi că am investit în această întreprindere tot disponibilul meu numerar şi în cazul când survine ceva, ar însemna pentru mine o adevărată catastrofă...

În scurta convorbire ce urmă, Regan, cu dibăcia lui specifică, reuşi să scoată de la tânărul nebănuitor toate informaţiile de care avea nevoie spre a fi complet lămurit asupra situaţiei financiare a acestuia. La urmă, luându-şi un

aer de părinte ocrotitor, se sili să-l liniştească pe tânărul Morgan.

— Lasă, nu te teme, îi spuse el şi mai ales nu-ţi mai face gânduri din acestea absurde. Să dea Dumnezeu să se termine revoluţia din Mexic şi-atunci te poţi socoti proprietarul celei mai bune investiţii…

Făcu o pauză şi, brusc, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, luă de pe birou cartea de vizită a lui Alvarez Torres şi spuse, întinzând-o tânărului:

— Ia uite cine m-a vizitat astăzi! Apoi, ca şi cum i-ar fi venit o altă inspiraţie, mai reţinu cartonaşul, adăugind: Zici că vrei să te duci la pescuit? Da, este bun şi aşa ceva; dar ţi-aş da o idee mai minunată… De ce să mergi la Adirondack, într-un palat persian, înconjurat de lachei galonaţi şi cu tot confortul modern? Uite, ce ai zice de un alt fel de vacanţă, ceva de care tatăl tău ar fi fost mândru să aibă ocazia…

— Al e vorba de sir Henry, exclamă cu un zâmbet Francis, după ce citi cartea de vizită a lui senior Torres.

— Mi-a făcut impresia unui lăudăros, îi explică Regan, plin de şiretenie. Pretinde că este născut chiar pe Mosquito Coast şi că informaţiile asupra locului comorii le are din nişte documente vechi ale familiei sale. Eu unul, nu cred nici un cuvânt din povestea asta! De altfel, n-am nici timp şi nici poftă să mă ocup cu altceva decât cu afacerile mele care îmi dau destulă bătaie de cap.

— După câte ştiu, vorbi Francis gânditor, Sir Henry a murit sărac şi nici unul dintre moştenitorii lui n-a găsit vreo urmă de comoară ascunsă…

— După câte văd, te interesează noua perspectivă… Atunci, petrecere frumoasă! îi ură Regan, bine dispus.

— Mă simt tare ispitit să stau şi eu de vorbă cu acest senior Torres, murmură Francis cu acelaşi aer gânditor.

— Mirajul aurului, hai? reflectă Regan. Deşi nu dau o para chioară pe balivernele Mexicanului, îţi mărturisesc că dacă aş fi mai tânăr… Eh, dar afurisitele astfel de afaceri nu-mi mai dau nici o clipă de răgaz…

— Nu ştii unde aş putea să-l găsesc pe acest senior Torres? întrebă Francis, fără să ştie că prin aceasta era prins definitiv în tentaculele înşelătoare ce i le întinsese Destinul sub forma lui Thomas Regan.

Întâlnirea între Francis şi senior Torres avu loc a doua zi în biroul lui Thomas Regan. La vederea tânărului financiar, Mexicanul tresări puternic, dar repede se stăpâni, fapt ce nu scăpă însă privirii pătrunzătoare a lui Regan, care i se adresă cu un rânjet:

— Seamănă cu bătrânul pirat, hai?

— Da, dă! Asemănarea este uimitoare! încercă să-şi ascundă adevăratele gânduri senior Torres, căci într-adevăr, asemănarea lui Francis cu portretele lui Sir Henry ce le văzuse în repetate rânduri, era izbitoare; însă nu aceasta se gândise Mexicanul la vederea tânărului descendent al piratului... Ceea ce întrevăzuse el la prima vedere a lui Francis Morgan, era imaginea unei alte fiinţe umane, pe care o cunoştea foarte bine şi care era o copie fidelă atât a bătrânului corsar cât şi a tânărului din faţa sa.

În jumătatea de oră ce urma, Francis Morgan se dovedi a avea o fire comunicativă, fiind uşor de captivat pentru aventura ce i se promitea. Din hărţile vechi, documentele îngălbenite de vreme şi vorbele convingătoare ale lui senior Torres, spiritul romantic al tânărului milionar îşi formase hotărârea definitivă, astfel că la sfârşit. Anunţă fără şovăială:

— Voi lua chiar astă-seară trenul spre New Orleans pentru a putea prinde unul din vapoarele lui United Fruit Company, care să mă ducă la Colon...

— Vă sfătuiesc însă ca la Colon să nu închiriaţi vreo corabie, îl întrerupse Torres cu amabilitate. Mergeţi mai bine călare până la Belen şi acolo veţi găsi o corabie pe care o puteţi angaja, fără nici o teamă că veţi mai avea de luptat cu neplăcerile ce le cauzează marinarii indigeni plini de superstiţii stupide.

— Foarte bine, domnule, aprobă Francis. Voi urma întocmai sfatul dumneavoastră. Credeţi că voi avea plăcerea să mă acompaniaţi, dacă iau trenul de seară?… Bineînţeles, ca invitatul meu… în care caz eu voi fi acela care va suporta cheltuielile de călătorie.

Alvarez Torres era gata să răspundă, dar o privire furişă a lui Regan îl făcu să ezite o clipă şi apoi să răspundă contrar celor intenţionate mai înainte:

— Mi-e teamă că voi fi silit să vă ajung mai târziu, domnule Morgan. O afacere neînsemnată dar foarte urgentă mă mai reţine o zi, două, spre marea mea părere de rău…

— Ei, lasă că va putea să te ajungă din urmă şi să-ţi arate din nou adevărata pistă, în cazul când vei pierde-o! încercă să-l convingă Regan… Şi acum trebuie să vă sfătuiesc că ar fi bine să stabiliţi dinainte cum veţi împărţi comoara, în cazul când veţi găsi-o, mai adăugă el.

— Da, ai dreptate, îl aprobă Francis apoi întorcându-se spre Mexican, îl întrebă: Ce zici de aceasta, senior Torres?

Alvarez Torres ridică din umeri cu un aer încurcat, însă Regan interveni imediat:

— Jumătate-jumătate, aş fi eu de părere, îi sugeră el lui Francis. Cred că este cea mai justă împărţire…

— Perfect! aprobă tânărul cu entuziasm. Atunci suntem înţeleşi: Urmează să vii după mine cât mai repede posibil, senior Torres, încheie el, întorcându-se apoi spre Regan ca să-şi ia rămas bun. Aşadar, eu plec să împachetez imediat, pentru a putea prinde trenul la timp… Rămâi cu bine, Regan. La revedere, senior Torres. Ne vom întâlni deci pe undeva în apropierea lui Bocas del Toro…

Senior Alvarez Torres mai rămase multă vreme cu Regan, pentru a primi de la acesta instrucţiuni complete de felul cum avea să procedeze pentru a lungi cât mai mult timp expediţia şi prin aceasta, reîntoarcerea la New-York a lui Francis Morgan. La urmă, Regan încheie:

— Pe scurt, ţine-l cât mai mult acolo.... Şi dacă nu s-ar mai întoarce de loc... cu atât mai bine!

CAPITOLUL II

Angelique putea fi socotită o corăbioară minunată, deşi pânzele ei învechite şi lemnul ros de apele oceanului îi dădeau o aparenţă contrară. Plutea acum alene în apa liniştită a golfului, în timp ce Francis Morgan privea printr-un binoclu puternic ţărmul în apropierea căruia ancorase.

Erau trei săptămâni de la convorbirea ce o avusese în biroul lui Thomas Regan şi după câte se putea observa din aspectul său, începutul acestei călătorii promiţătoare îi priise de minune, căci faţa lui bronzată de razele arzătoare ale soarelui, exprima o voioşie de nestăpânit.

Puse la punct binoclul şi lentilele puternice îi apropiară cu claritate, în cadrul lor rotund, o plajă lată ce se întindea aurie la o jumătate de milă de vas, iar mai încolo se vedea jungla cu verdele ei întunecat şi sălbatic.

— Coboară o barcă, spuse căpitanului, o corcitură de indian şi negru. Vreau să mă duc să vânez ceva în pădurea aceea.

— Nu-i de loc prudent ceea ce voiţi să faceţi, îl preveni căpitanul, clătinând capul. Riscaţi să întâlniţi vreun *labarri,* adică nişte vipere foarte primejdioase care abundă prin locurile acestea…

Francis Morgan nu era însă omul care să se sperie de atâta lucru, cu atât mai mult că observase prin binoclu clădirea albă a unei ferme şi pe plajă, o formă feminină îmbrăcată în alb, care de asemenea privea prin binoclu.

— Să se coboare barca mai repede, comandă el cu o uşoară nuanţă de nerăbdare. Ce fel de oameni locuiesc pe aci? adăugă apoi. Oameni albi?

— Familia Enrico Solano, domnule, răsună îndată răspunsul căpitanului. Sunt nişte fermieri care se trag dintr-o veche familie spaniolă şi toată întinderea de pământ

ce se vede, de aci şi până în munţii Cordilieri, precum şi jumătate din Chiriqui Lagoon, este proprietatea lor.

În timp ce Francis vâslea viguros spre coastă, căpitanul se întreba cu oarecare uimire de ce tânărul american nu-şi luase puşca dacă mergea la vânătoare; dar când observă silueta femeii de pe plajă, un rânjet de înţelegere îi crispă figura arămie.

Francis nu-şi făcea iluzii în privinţa femeii a cărei formă se reliefa din ce în ce mai clar cu cât se apropia de ţărm, singura lui dorinţă era să mai schimbe câteva cuvinte, fie chiar cu o indigenă, numai să sfărâme pentru un timp monotonia ce i-o impusese lipsa de vânt din ultima vreme, care îi silise să rămână în golful singuratic. Nu bănuia însă că cele ce aveau să urmeze, îi vor procura mai multă diversiune decât s-ar fi putut aştepta…

După ce atinse nisipul plajei, sări din barcă şi o trase la ţărm; se întoarse apoi, dar constată cu uimire că plaja era goală. Făptura în alb dispăruse.

Ezită o clipă, apoi porni cu paşi mari spre junglă, socotind că un călător străin are dreptul să caute locuitorii unei coaste necunoscute, de la care să se informeze. Era aproape de marginea junglei când, pe neaşteptate, o tânără înaltă sări sprintenă în faţa lui. Avea părul şi ochii negri, iar faţa-i frumoasă avea o expresie de vechi prieten. Spre uimirea lui, străină îi prinse braţul cu putere şi în timp ce îl privea, Francis fu izbit de atitudinea familiară cu care îl întâmpina; se părea că sunt cunoştinţe vechi. Cum însă educaţia lui de Morgan nu-i permitea să fie uimit de nimic, duse mâna la pălărie cu un gest natural şi salută cu amabilitate pe ciudata necunoscută.

Tânăra făcu un gest imperativ, încercând să-l tragă după sine şi îi şopti cu încordare:

— Repede!… Urmează-mă!

Francis încercă o clipă să reziste, dar fata îl smuci cu energie, reuşind să-l târască cu sine. Crezând că era vorba

de vreun joc obişnuit prin partea locului şi pe care el nu-l cunoştea, Francis Morgan se supuse zâmbind.

— Fă aşa ca mine, îi şopti din nou tânăra fată peste umăr, în timp ce îl ţine de mână cu aceeaşi tărie; el zâmbi ascultător, aplecându-se când ea se apleca, ridicându-se când ea se ridica; în timp ce amintirea uitată de mult a jocurilor din copilărie îi năvălea în minte, făcându-l să surâdă încântat.

Deodată, fata îl opri şi se aşează jos, eliberându-i mâna. Îl invită apoi cu un gest semnificativ să ia şi el loc, după care îşi apăsă mâna pe inimă, exclamând:

— Slavă Domnului! O, Sfântă Fecioară!

Francis crezu că această mişcare făcea parte din jocul misterios şi conform promisiunii tacite ce o făcuse, duse la rându-i mâna la inimă cu un zâmbet îngăduitor – numai că nu pomeni nici de Dumnezeu, nici de Sfânta Fecioară, cum făcuse ea…

— Nu ai de gând să fii odată serios? îl mustră fata cu mânie.

Faţa lui Francis deveni brusc gravă şi încercă să protesteze:

— Scumpă doamnă…

…dar cu un gest poruncitor ea îl opri şi, spre uimirea lui, o văzu cum se apleacă înainte şi ascultă cu atenţie. Se auzeau zgomotele unor oameni ce mergeau pe o potecă la câţiva paşi de locul unde se aflau ei. Îi făcu un semn să rămână liniştit şi plecă repede în spre direcţia de unde veneau zgomotele.

După câteva clipe, în timp ce Francis încerca să-şi revină din uimirea provocată de purtarea ciudată a fetei, îi auzi glasul adresându-se în spaniolă unor bărbaţi, care îi răspundeau când umili, când insistenţi, când revoltaţi. În curând, aceştia se depărtară şi după o clipă de tăcere adâncă, ea îi strigă, cerându-i să se apropie. Îl luă din nou de mână şi-l conduse pe plajă.

Încă sub impresia că ia parte la un joc de copii, Francis îşi eliberă braţul îndată ce ajunseră la ţărm şi îi atinse umărul cu satisfacţia unui adolescent care şi-a găsit „partenerul”.

— Te-am prins! exclamă el râzând. Te-am prins…

Prin ochii fetei trecu un fulger de supărare.

— Idiotule! strigă ei, arătând cu degetul mustăcioara lui îngrijită. Ca şi cum crezi că asta mă poate păcăli, că te-ar putea ascunde!…

— Dar, scumpă doamnă! protestă el, încercând să-i explice că se înşela şi că îi era cu totul necunoscută.

Ceea ce urmă, fu atât de neaşteptat şi straniu încât întrecu toată manifestarea neînţeleasă de până acum a fetei. Cu un gest iute, scoase un mic revolver şi-l întinse hotărâtă spre pieptul lui Francis.

— Scumpă doamnă… încercă el clin nou să vorbească.

— Nu vreau să discut nimic cu tine! îl opri fata. Întoarce-te la corabie şi pleacă… pentru totdeauna! încheie ea după o scurtă ezitare, cu un mic efort de a-şi stăpâni suspinul ce i se ridica în piept.

Francis deschide gura să vorbească, dar o uşoară apăsare a revolverului pe pieptul său, îl făcu să se răzgândească.

— Dacă mai vii vreodată pe aci… Madonna să mă ierte! Mă voi împuşca!

— Atunci, am să plec… murmură el cu un aer absent, în timp ce se întoarce către barca de pe nisip, necăjit pe el însuşi pentru situaţia ridiculă în care intrase.

Cufundat în gânduri, nici nu observă că fata îl urmează când ridica vârful bărcii spre a o împinge în apă, ea se opri la spatele său. Francis îşi îndreptă privirea spre apa golfului; o briză uşoară începuse să adie, promiţând un vânt prielnic pentru *Angelique*.

Voia tocmai să păşească în barcă, dar se opri brusc; un suspin îl făcu să se întoarcă şi atunci observă pe fata de lângă sine. Ciudata necunoscută, cu mâinile lăsate în jos

într-un gest de abandon, plângea încet. O ajunse cu o săritură sprintenă şi mâna lui se aşează într-un gest mângâietor pe umărul ei, în timp ce privirea îi exprima întrebare şi duioşie. La atingerea mâinii sale, tânăra tresări şi se feri în lături, aruncându-i o privire plină de mustrare printre lacrimile ce-i inundau ochii. La această manifestare neînţeleasă, Francis ridică din umeri şi era pe punctul să se reîntoarcă la barcă, dar ea îl opri.

— Cel puţin… începu ea, dar un nou suspin o făcu să se întrerupă. Cel puţin… ai putea să mă săruţi la despărţire…

Înaintă spre el cu braţele întinse, revolverul atârnându-i în mâna inertă şi-i oferi buzele într-o atitudine de abandon. Francis ezită o clipă, uimit – apoi strângând-o în braţe primi sărutul pătimaş de pe buzele împurpurate ale fetei, care izbucni apoi într-un hohot de plâns, sprijinindu-şi capul pe umărul său.

În ciuda senzaţiei plăcute ce-o încerca, Francis era totuşi conştient de ţeava revolverului ce-l apăsa stânjenitor în spate, între umeri. După puţin, fata îşi ridică figura-i plină de lacrimi şi începu să-l sărute cu patimă în timp ce el se întreba cu uimire, ce-l făcea să răspundă cu aceeaşi căldură la sărutările ei.

Deodată, tânăra cu părul negru se retrase brusc din îmbrăţişarea lui şi în timp ce privea îi exprima din nou mânia, mâna înarmată se întinse ameninţătoare spre pieptul lui Francis, cerându-i să se întoarcă la barca lui: Francis ridică din umeri, cu aerul indiferent al omului ce nu poate refuza „rugămintea” unei femei frumoase şi pe când se aşeza la lopeţi, privirea lui zâmbitoare rămase fixată pe faţa înlăcrimată a tinerei. Începu să vâslească înapoi spre corabie şi pe când se depărta, o auzi exclamând:

— Sfânta Fecioara să mă ierte pentru păcatele mele!

Cu o mână îşi şterse ochii de lacrimi, iar cu cealaltă scoase de la sân un medalion de aur şi-l aruncă în apa, în faţa lui.

Atenţia tânărului american fu în curând atrasă de apariţia a trei oameni din jungla ce mărginea plaja; erau înarmaţi cu carabine şi se grăbiră să alerge spre fata ce căzuse în nisip, părând leşinată. Pe când o ridicau, unul dintre ei privi din întâmplare spre apă şi atunci îl observă pe Francis care vâslea din răsputeri. Întoarse cu o mişcare repede capul şt putu zări că *Angelique* era aproape, legănându-se uşor pe undele liniştite ale golfului. În clipa următoare, unul dintre cei trei de pe ţărm – un bărbat în vârstă, cu o barbă mare – îndreptă binoclul fetei spre el, aproape îndată îl lăsă să alunece la pământ şi prinse carabina, ochind cu grijă spre Francis.

Glonţul se afundă în apă la mai puţin de un metru într-o parte a bărcii şi Francis o văzu pe curioasă necunoscută sărind în picioare şi cu o lovitură precisă deviind ţeava armei… Din care tocmai pornea al doilea glonţ – apoi, îndepărtându-se puţin de cei trei, îi ameninţă cu revolverul să-şi lase carabinele în jos…

Din câteva lovituri solide de lopeţi, Francis alătură barca de peretele corăbiei şi apoi cu o mişcare agilă sări pe punte, în timp ce căpitanul dădea ordin să se ridice ancora, astfel că *Angelique,* cu o arcuire elegantă pe loc, porni, cu pânzele umflate de vântul tot mai puternic! Pe când se depărtau, Francis nu se putu opri de-a arunca o sărutare cu vârful degetelor spre fata ce-l privea de pe ţărm, dar în clipa următoare o văzu căzând leşinată în braţele bătrânului cu barbă…

— Piper, nu altceva, aceşti zăpăciţi de Solano! râse spre el căpitanul mulatru, arătându-şi dinţii albi şi puternici.

— Da de unde! îi ripostă vesel Francis. Sunt nişte oameni încântători!

Se întoarse apoi cu grabă spre proră, pentru a trimite alte bezele de adio frumoasei necunoscute de pe ţărmul ce se pierdea tot mai mult din vedere.

Erau mai multe ore de când părăsise golful şi noaptea începea să se lase cu repeziciune, când *Angelique* îşi

strânse pânzele şi ancoră pentru a aştepta venirea zilei. În dimineaţa următoare, după ce-şi luă micul dejun, Francis coborî în barcă pentru a vizita insula Taurului, care era cea mai mare dintre cele două insule însemnate din Chiriqui Lagoon. Căpitanul vasului îi spusese că în acel anotimp al anului, putea s-o găsească ocupată de indienii veniţi din interiorul ţinutului, care se îndeletniceau cu prinderea broaştelor ţestoase.

Prima impresie a lui Francis, când ajunse să-i cunoască pe aceşti vânători curioşi, fu că străbătuse nu numai treizeci de grade latitudine de la New-York ci îi păru că se afundase cu sute de ani înapoi, spre începuturile civilizaţiei; şi într-adevăr, aşa cum apăreau, aproape goi, acoperiţi numai cu o pânză uşoară peste şolduri, cu figurile sălbatice şi înarmaţi cu fioroasele lor machete – un fol de cuţite cu lama lunga şi lată, extrem de tăioasă – aceşti indieni primitivi făceau impresia că sfidează existenţa oricărei civilizaţii ce ar fi putut exista în timpurile lor. Francis se putu convinge în curând că nu erau numai buni prinzătorii de broaşte ţestoase, ci şi nişte foarte periculoşi „vânători de capele”…

— Insula Taurului este proprietatea noastră, îi comunicaseră ei prin intermediul tălmaciului negru cu care venise şi străinii nu sunt de loc de dorit…

Un singur lucru al civilizaţiei ce păreau că o ignoră le era însă foarte bine cunoscut: Banul… Şi când Francis se făcu înţeles cu ajutorul acestui, argument, indienii deveniră mai comunicativi, fără a fi însă şi prietenoşi. În acest mod, tânărul află că cealaltă insulă – a Viţelului, cum era numită – se afla în stăpânirea unui nesuferit de gringo (nord-american), care după toate aparenţele, impusese respect acestor creaturi sălbatice.

Curios, îşi trimise interpretul negru cu un bilet la ciudatul american, cerându-i permisiunea de a-i vizita insula; dar când trimisul se înapoiase, Francis citi cu

surprindere refuzul său, ce-l scrisese pe propriu-i bilet. Era un singur cuvânt în spaniolă: *„Vamos!”* (Cară-te!).

— Hm! făcu tânărul contrariat şi totuşi voi merge…

— Ar trebui să fiţi mai prevăzător, domnule, îl sfătui negrul. Prin părţile acestea oamenii nu se gândesc mult când e vorba să omoare pe cineva.

— Mai bine urcă-te în barcă şi vâsleşte spre insulă, îi tăie scurt Francis.

— Regret, domnule, dar nu pot sa vă duc acolo, sună răspunsul plin de obrăznicie. M-am angajat ca marinar sub căpitanul Trefethen, dar nu m-am obligat prin aceasta la o sinucidere… Cel mai bun lucru ce ar fi de făcut, este să părăsim cât mai de grabă aceste locuri primejdioase; altfel…

Francis nu-l mai asculta şi când, puţin timp mai târziu, punea piciorul pe insula Viţelului, îşi simţea inima îndârjită împotriva încăpăţânării acestor sălbatici şi sufletul scârbit de laşitatea negrului.

Cele două insule erau apropiate una de alta şi micul canal ce le despărţea era acoperit într-un loc de o lespede uriaşă de piatră, ce forma un fel de punte naturală peste el. În treacăt, observă că ceata de indieni îl urmase pe când trecea puntea şi acum se pitulase prin tufişurile dese, pândindu-l curioşi.

Nu făcuse nici trei paşi pe pământul insulei, când fu întâmpinat de un tânăr înalt, cu picioarele goale, care îşi făcu apariţia de după un palmier, cu un revolver în mână, strigându-i:

— *Vamos!* Cară-te cât mai repede!… Haide, şterge-o!

— Ah, zei ai Olimpului! exclamă Francis, jumătate serios, jumătate în glumă. Nu te poţi mişca de loc prin părţile acestea fără să te pomeneşti cu un revolver în piept… şi toţi îţi spun să pleci… *pronto!*

— Nimeni nu te-a poftit, îi replică străinul. Eşti un nedorit. Părăseşte imediat insula mea… îţi acord o jumătate de minut.

— Crede-mă, prietene, este nespus de regretabil, îl asigură Francis, în timp ce cu coada ochiului măsura distanţa până la cel mai apropiat trunchi de palmier. Pe oricine întâlnesc pe aici, descopăr că este un zănatic şi un nepoliticos, nerăbdător să scape de prezenţa mea... şi, lucru ciudat, dar mi-aţi insuflat şi mie aceleaşi simţăminte! Afară de aceasta, tocmai fiindcă strigi sus şi tare că este insula dumitale, nu există nici o dovadă...

Saltul iute şi neaşteptat ce-l făcu să ajungă în dosul unui palmier, lăsă fraza nesfârşită. Rivalul său nu întârzie însă şi de abia ajunsese Francis în spatele protector al trunchiului, când glonţul necunoscutului porni, zgâriind coaja palmierului şi trecu vâjâind pe lângă obrazul său.

— Ochi pentru ochi! strigă Francis şi descărcă arma sa în trunchiul arborelui după care se ascunde celălalt.

Schimbul de focuri se succedă cu repeziciune, fără ca vreunul dintre cei doi combatanţi să fi fost atins; şi când cel de al optulea glonţ – şi ultimul – era descărcat din revolverul său, Francis avu senzaţia neplăcută că numărase numai şapte, focuri. Trase de adversarul său. Atunci îi veni o inspiraţie salvatoare – îşi expuse cu precauţiune o parte, din pălăria sa şi imediat glonţul celuilalt o perfora.

— Ce fel de revolver întrebuinţezi? îl întrebă el cu o politeţe rece.

— Colt! fu răspunsul scurt al străinului.

Francis păşi cu hotărâre de după trunchiul arborelui.

— Atunci ţi-ai terminat şi dumneata încărcăturii – spuse el zâmbind. Le-am numărat pe toate: Opt... Aşa dar, acum putem sta de vorbă!

În timp ce necunoscutul. Ieşea la rându-i din spatele palmierului, Francis nu se putu opri de a-i admira făptura minunat construită, ce atrăgea atenţia în ciuda faptului că era îmbrăcat numai cu o pereche de pantaloni murdari de pânză, un flaneluţă de bumbac şi o foarte uzată sombrero. Avea senzaţia ciudată că îl cunoştea foarte bine, pe acest

tânăr înalt şi bronzat, deşi nu-şi putea da seama atunci că. Privea la propriul său alter-ego.

— Să vorbim! rânji străinul, aruncându-şi revolverul şi scoţând cuţitul. Să vedem dacă îţi mai arde de vorbă când îţi voi tăia urechile şi poate chiar scalpul…

— La naiba, replică Francis. Din ce în ce mai dezgustător şi furios. Sunteţi cu toţii nişte sălbatici obraznici care meritaţi să fiţi puşi la punct! Îşi scoase la rându-i cuţitul de vânătoare nou-nouţ; a cărui lamă sclipea în soare. Îl cumpărase din New York, înainte de a pleca în călătorie. Înainta un pas. Bine, să ne batem atunci. Acela care va învinge va tăia urechile celuilalt – suntem înţeleşi!

— Poţi să te consideri ca şi pierdute! rânji din nou adversarul, începând să înainteze pânditor şi atent.

— Păcat că nu avem un operator să filmeze această luptă, zâmbi Francis, pregătindu-şi pumnalul de atac. Oricum, îţi mărturisesc că ard de nerăbdare să-ţi retez urechile obraznice… Fii atent. Voi ataca fulgerător! Cine va cădea primul, acela este învins.

Vorbele şi acţiunea se desfăşurară simultan… şi frumosul lui avânt se termină într-un med ruşinos, căci străinul, în aparenţă surprins de izbitură, se lăsă să cadă pe spate, plantând în acelaşi timp piciorul în stomacul lui Francis şi cu o mişcare puternică aruncându-l de-a valma, peste cap.

Contactul atât de brutal şi neaşteptat cu pământul tare, îl făcu pe Francis să-şi piardă suflul pentru câteva clipe şi când se dezmetici, genunchiul învingătorului, său îi apăsa pieptul, împiedicându-i orice mişcare. În timp ce zăcea astfel aproape fără respiraţie, îl observă mai atent pe tânărul de deasupra sa, care îi examina trăsăturile feţei cu multă curiozitate.

— De ce porţi mustaţă? murmură străinul mai mult pentru sine.

— Haide, termină mai repede, gâfâi Francis înciudat. Urechile mele îţi aparţin; ai învins – dar mustaţa este a mea şi de ea nu te poţi atinge! Aşa ne-a fost doar convenţia… Şi,

să fim drepţi: Aruncătura aceasta a fost curat jiu-jitsu… Cum era să mă aştept la aşa ceva de la unul ca tine?

— Şi când mă gândesc ce aer bătăios aveai mai înainte! râse tânărul cel arămiu. Cât despre urechi… le poţi păstră sănătos – nu am dorit niciodată să ţi le tai. Şi acum, după ce te-am privit mai bine, cu atât mai puţin mi-ar putea veni un astfel de gând… Hai, ridică-te şi pleacă de-aici. Te-am biruit – trebuie să mi te supui; Cară-te şi să nu te mai prind spionând pe-aci… Haide, şterge-o!

Necăjit de înfrângerea umilitoare ce o suferise, Francis se întoarse spre plaja unde îşi lăsase barca.

— Ascultă, micuţule necunoscut, nu vroi să ai gentileţea de a-ţi lăsa cartea de vizită? strigă râzând învingătorul în urma sa.

— Cărţile de vizită nu se prea potrivesc cu specialiştii cuţitului, îi ripostă Francis peste umăr, aşezându-se în barcă şi afundând lopeţile în apă. Totuşi, mă voi recomanda: Mă numesc Morgan..

De data aceasta fu rândul celuilalt să rămână mut de uimire. Deschise gura să vorbească, dar se răzgândi, mulţumindu-se să murmure:

— Tot dintr-o plămădire – nu-i deci de mirare că semănăm atât de bine!

În aceeaşi stare de spirit, Francis ajunse din nou pe insula Taurului şi aşezându-se la umbra unui palmier, îşi aprinse pipa şi începu să cugete, prost dispus.

„Sunt cu toţii nişte smintiţi cei de prin locurile acestea. Nimeni nu ascultă de raţiune. Aş vrea să-l văd pe bătrânul Thomas Regan Încercând să trateze afaceri cu aceşti sălbatici… Sunt sigur că până la urmă s-ar alege cu urechile tăiate!”

Gândul acesta îi mai redă puţin buna dispoziţie; să fi putut vedea însă în acea clipă pe tânărul cel înalt care îi semăna atât de bine, ar fi fost fără îndoială convins că nimic altceva decât zăpăceala era aceea care domnea în America latină… şi ar fi avut întru câtva dreptate, căci tânărul în

chestiune, în interiorul unei colibe din inima insulei sale îşi zâmbea lui însuşi, în timp ce vorbea cu glas tare:

— Cred că am băgat frica în celălalt membru din familia Morgan!

Se cufundă apoi în contemplarea unui tablou în ulei ce atârna de unul din pereţii colibei şi care reprezenta pe şi Henry Morgan.

— Ei bine, bătrânule pirat, ce zici de asta? continuă ei râzând. Doi dintre ultimii tăi descendenţi au venit în contact pentru prima oară şi era cât pe aci ca unul dintr-înşii să se aleagă cu urechile tăiate!

Se aplecă apoi deasupra unei lăzi de un aspect învechit, al cărei copac mâncat de cari purta monograma „M” şi în timp ce-l ridica, se adresă din nou portretului:

— Iată tot ce mi-a lăsat drept moştenire, bătrânule pirat. Rabla asta de cufăr şi o figură care îţi seamănă şi mai mult unui veritabil pirat dacă…

Ideea ce-i veni îl făcu să scoată o exclamaţie de entuziasm şi o clipă mai târziu, începu să se îmbrace cu veşmintele învechite de vreme şi roase de molii ce se găseau în ladă, adăugind: „Şi acum iată-mă îmbrăcat cu costumul ce l-ai purtat odinioară. Haide, domnule strămoş, coboară domnule strămoş, coboară din rama ta şi îndrăzneşte să găseşti vreo deosebire între aspectul meu şi al tău!”

Într-adevăr, aşa cum apărea îmbrăcat în străvechiul costum al lui Sir Henry Morgan, cu sabia încinsă la mijloc şi cu două pistoale de mărimi respectabile înfipte în brâul lat, asemănarea între tânărul strănepot şi portretul străbunului era izbitoare. Şi pentru a completa această imagine. Luă o chitară şi începu să cânte vechiul imn al piraţilor[{1}]:

Când adâncimile albastre, se zbat şi gem înfiorate
Şi-a mării spumă vânturată, ne este-n faţă azvârlită,
Alături de catargul mare nepăsători stăm spat, e-n spate

Şi stăpânim, că şi doi demoni, întreaga hoardă răzvrătită!

Şi în timp, ce coardele chitarei răsunau sub degetele sale măiestre, privirile-i pierdute în depărtări străbătură pentru o clipă secolele şi se opriră pe o imagine binecunoscută strămoşul său bătrânul pirat, cu, spatele lipit de catargul cel mare, ţinând pe loc la distanţa spadei ce se încovoia şi destindea într-o revărsare de sclipiri şi şuieraturi, gloata fantastic îmbrăcată a echipajului răzvrătit; în timp ce de partea cealaltă a catargului, exact în spatele său, un alt personaj la fel de eroic, ţinea piept restului de piraţi, completând prin aceasta cercul de nepătruns al celor două spade.

Viziunea plină de viaţă din imaginea sa îi fu însă brusc alungată prin ruperea unei coarde de la chitara ce fusese prea pasionat vibrată…

În scurtul răgaz ce urma, se păru că o nouă viziune a strămoşului său se materializează: sir Henry se coborî parcă din rama sa de pe perete şi venind lângă sine îl apucă de mână, şoptindu-i ca un ecou ultimele cuvinte din cântecul piraţilor:

…Alături de catargul mare nepăsători stăm spate-n spate
Şi stăpânim, ca şi doi demoni, întreaga hoardă răzvrătită!

Bătrânul pirat îi făcea parcă semn să iasă afară din colibă…

Tânărul se supuse călăuzei sale imaginare – sau acelei intuiţii sublime, izvorând din profunzimile necunoscute ale eului – şi părăsi coliba, înaintând în jos, spre ţărmul mării; fără de voie privirea sa, ca şi când ar fi fost influenţată de o forţă stranie, se îndreptă peste micul canal, spre plaja de pe insula Taurului şi atunci tresări ca trezit dintr-un vis: Acolo, cu spatele lipit de o stâncă de coral, rivalul său de mai

înainte – tânărul acela care îi semăna atât de minunat – se apăra cu vitejie de atacurile tot mai îndârjite ale unui grup de indieni. Cuţitele agresorilor străluceau la soare, iar tânărul încolţit din toate părţile, nu avea în mână decât o frântură de vâslă, cu care se silea din răsputeri să le ţină piept...

Francis părea la capătul forţelor; în timp ce se feri într-o parte de piatra aruncată de un indian, privirile sale căzură pe apariţia fantastică ce alerga pe podul de piatră de peste micul canal. Atunci crezu că este mort de-a binelea şi că se află în împărăţia umbrelor, unde însuşi sir Henry Morgan cu sabia în mână îi venea în ajutor, împărţind lovituri năprasnice cu latul spadei sale printre atacatorii îngroziţi.

În timp ce genunchii lui Francis se înmuiau şi el începea să vadă pe indieni fugind în toate părţile şi strigând plini de teroare:

— Cerul să ne ocrotească! Sfânta Fecioară să ne ajute! Este fantoma bătrânului Morgan!

Apoi tânărul îşi pierdu cunoştinţa...

Când redeschise ochii, Francis observă că se află în interiorul unei colibe cu acoperiş de iarbă era pe insula Viţelului. Primul lucru ce-i atrase atenţia, fii portretul bătrânului pirat, sir Henry Morgan; apoi se fixă asupra unei copii fidele acestuia, o copie mai tânără şi... în plină viaţă. Acest ciudat „pirat”, îi privea zâmbind, în timp ce îi întindea o sticlă cu brandy. După ce sorbi câteva înghiţituri, Francis fu în picioare dintr-o săritură şi cei doi tineri, sub imperiul unui sentiment comun, se priviră drept în ochi. Apoi, cu acelaşi gest simultan, întoarseră capul spre portretul din perete şi izbucniră în râs.

— Mi-ai spus că eşti un Morgan, vorbi străinul. Şi eu sunt tot un Morgan – bătrânul acela de pe perete este strămoşul meu şi după câte se pare şi al tău! Spune, aşa este?

— Da, sunt strănepotul bătrânului pirat, confirmă tânărul, care îşi revenise cu totul. Primul meu nume este Francis. Al tău?

— Henry, adică direct de la original. Trebuie să fim veri îndepărtaţi, sau aşa ceva… Ştii? Umblu după comoara bătrânului pirat…

— La fel ca minei exclamă Francis, râzând şi întinzându-i mâna. Dar pe zeii Infernului, niciodată nu o vom împărţi!

— Din tine vorbeşte glasul sângelui, îl ironiză Henry zâmbind totuşi, aprobator. S-o aibă acela care o va găsi; eu unul, am răscolit cea mai mare parte din pământul acestei insule în ultimele şase luni şi nu am reuşit să descopăr altceva decât veşmintele acestea învechite… Sunt de părerea ta: Gata să mă lupt cu tine şi să te înfrâng dacă pot, dar de asemenea gata să-mi lipesc spatele de al tău, ca pe timpuri la catargul cel mare; dacă va fi cândva nevoie, aşa cum făceau odinioară piraţii!

— Cântecul lor este o minune, murmură Francis visător. Aş dori să-l învăţ şi eu.

Henry începu să fredoneze, acompaniindu-se cu chitara să „avariata” şi în curând cei doi tineri cântau cu vocile unite:

Când adâncimile albastre, se zbat şi gem înfiorate
Şi-a mării spumă vânturată, ne este-n faţă azvârlită,
Alături de catargul mare nepăsători stăm spat, e-n spate
Şi stăpânim, că şi doi demoni, întreaga hoardă răzvrătită!

CAPITOL III

O durere de cap neaşteptată îl făcu pe Francis să-şi întrerupă cântecul. Henry îl aşează într-un hamac pentru a se odihni şi ţăpoi se duse pe *Angelique,* transmiţându-i căpitanului ordinele oaspetelui său. Urmau să rămână ancoraţi, dar nici unul dintre marinari nu aveau voie să debarce pe insula Viţelului.

De abia târziu, în dimineaţa celei de a doua zi, după un somn adânc, putu Francis să se trezească; şi îşi anunţă gazdă că nu mai avea dureri.

— Cred că ştiu care este cauza acestui rău. Trebuie să fi fost vreodată trântit de un cal; se întâmplă adesea să rămâi cu dureri de cap după un astfel de accident… îi explică Henry cu afecţiune, în timp ce îi umplea o cană mare cu cafea aromată. Bea asta; te vei simţi alt om. Nu-ţi pot oferi pentru micul dejun decât şuncă, biscuiţi şi cafea, precum şi câteva ouă de broască ţestoasă. Te asigur însă că sunt proaspete, căci le-am cules chiar azi de dimineaţă în timp ce dormeai.

— Îţi mulţumesc, dar cafeaua aceasta minunată îmi este de ajuns, îi răspunsei Francis, studiindu-l plin de curiozitate pe tânărul zâmbitor din faţa sa şi comparându-l cu tabloul strămoşului lor.

Henry îi surprinse privirea şi începu să râdă.

— Semeni cu bătrânul pirat nu numai la chip ci şi la caracter, spuse el. Ieri, când ai refuzat să împărţim comoara ce poate o vom găsi, am avut impresia că însuşi şir Henry îmi vorbeşte. Avea o adâncă antipatie de a împarţi ceva, fie chiar cu acei de un sânge cu el… Aceasta i-a cauzat multe încurcături şi desigur că n-a voit să împartă nici măcar o parte din comoara sa cu urmaşii săi. Din punctul acelaş de vedere, eu însă nu-i semăn. Nu numai că voi

împărţi insula Viţelului cu tine, dar sunt găta să-ţi ofer jumătate din tot ceea ce posed… sau am descoperit…

— Cum? Vrei să spui că…

— Exact ceea ce gândeşti… Nu există nimic ascuns aci, după cum se crede. Am făcut săpături în toată insula şi tot ceea ce am reuşit să găsesc a fost cufărul acesta putrezit, plin cu vechituri.

— Şi desigur că această descoperire te-a încurajat mult să-ţi continui cercetările?

— Mai e vorbă! Am nădăjduit să găsesc în el vreun indiciu; în orice caz, mi-a dovedit că sunt pe urma cea bună…

— Ce-ar fi să cercetăm şi în insula Taurului? întrebă Francis, cuprins de o inspiraţie subită.

— Tocmai mă gândeam şi eu la aceasta, răspunse Henry, deşi găsisem un alt indiciu care mă conducea spre interiorul ţinutului… Dar am fost tare ispitit să mă duc pe insula Taurului şi să-i gonesc pe vânătorii aceia de broaşte de acolo, continuă el gânditor… Totuşi, nu pot rezista atracţiei ce mi-o prezintă coasta de a o cerceta… Presupun că şi tu ai o mulţime de indicii?

— Ba bine că nu! râse Francis. Mai înainte însă de a întreprinde ceva, voiesc să retractez: ceea ce am spus ieri în privinţa împărţirii.

— Cum vrei tu, îl încurajă celălalt.

— Atunci suntem înţeleşi: Vom împărţi totul prieteneşte!

Mâinile lor se strânseră cu căldură, pecetluind astfel noua înţelegere.

— Morgan & Morgan, societate strict limitată, anunţă Francis.

— Având la activ: întreaga mare a Caraibelor, coasta Americii spaniole, o bună parte din America Centrală, un cufăr plin cu haine vechi şi… o mulţime de găuri în pământ! completă Henry gluma celuilalt. Iar la pasiv: Muşcături de şarpe, indieni vrăjmaşi, friguri galbene…

— Fete frumoase care obişnuiesc să sărute pe primul întâlnit, iar în clipă următoare să-l ameninţe cu micul lor revolver, urmă Francis enumerarea începută de Henry. Stai să-ţi povestesc despre această întâmplare ciudată… Alaltăieri, am debarcat pe coastă, dorind să cercetez ţinutul din jurul golfului. În clipa chici, am pus piciorul pe uscat, cea mai frumoasă fală din lume s-a năpustit asupra mea, trăgându-mă după ea în junglă. Credeam că vrea să mă mănânce sau sa se mărite cu mine; nu ştiam care din aceste două nenorociri avea să se producă… Şi mai înainte de a mă putea dezmetici şi a înţelege situaţia, ce crezi că a făcut frumoasa domnişoară? Nici mai mult nici mai puţin, decât să-şi bată joc de mustaţa mea şi să mă ameninţe cu revolverul ca să mă înapoiez la barcă, spunându-mi să nu mă mai întorc niciodată şi altele la fel…

— Cam prin ce parte a coastei ţi s-a întâmplat aceasta? întrebă Henry cu o încordare pe care Francis, cuprins de veselia celor povestite, nu o observă.

— Ceva mai în jos pe coastă, cam în apropiere de celălalt capăt al lui Chiriqui Lagoon, îi explică el. Din câte am aflat de la căpitanul Trefethen, este hacienda familiei Solano – nişte indivizi iuţi din fire, după cum am şi avut prilejul să constat… Dar stai că nu am terminat; să vezi ce a mai urmat… Mai întâi m-a târât după ea în pădure, insultându-mi mustaţa; după aceea, m-a gonit înapoi la barcă, ameninţându-mă cu revolverul… şi la urmă, ce crezi că a făcut? Mi-a reproşat că de ce n-o sărut la despărţire! Ei, ce zici de asta?

— Şi… ai sărutat-o? îl cercetă Henry cu o sclipire ciudată în ochi, încleştând fără de voie pumnul.

— Ce puteam face? Gândeşte-te şi tu: un biet străin în nişte ţinuturi bizare ca acelea!… Şi mai ales când o fată de toată frumuseţea îţi oferă buzele…

Francis se întrerupse brusc şi voi să se ferească; dar lovitura lui Henry veni prea pe neaşteptate şi pumnul său îi izbi puternic bărbia.

— Iartă-mă… nu am voit… se scuză Henry, ruşinat de gestul său. Sunt un nesocotit, ştiu… dar, la naiba! Nu mai puteam răbda să te ascult cum…

— Iar începi cu sălbăticiile tale, îl întrerupse Francis, indignat. Eşti şi tu tot atât de zăpăcit ca şi ceilalţi din aceste ţinuturi stranii… Odată îmi bandajezi capul ca să nu mai mă doară… şi în clipa următoare vrei să mi-l spargi – şi aceasta fără nici un motiv aparent… ca şi zănatica aceea de mexicană, care mai întâi mă sărută şi apoi vrea să mă omoare!

— Ai dreptate; mustră-mă căci merit! admise Henry necăjit; dar aducându-şi aminte de „scena sărutului”, se aprinse din nou: Afurisenie, dar bine omule, aceea era Leoncia!

— Şi ce dacă era Leoncia? Sau Mercedes? Sau Dolores? La naiba! Nu mai poate un tânăr să sărute aici o fată ce-l ameninţă cu revolverul, fără ca apoi să fie lovit de primul bandit pe care-l întâlneşte?

— Când fata este logodită cu banditul… încercă să se explice Henry.

— Doar nu vrei să spui că… îi taie vorba celălalt, surprins.

— Trebuie să, recunoşti, că nu prea este nespus de amuzant pentru zisul bandit, să i se spună că logodnica sa la sărutat pe un alt… „bandit”, pe care nu l-a mai întâlnit până atunci, îşi completă Henry fraza întreruptă.

— Aşa dar, m-a confundat cu tine… murmură Francis, înţelegând acum adevărul celor întâmplate. Nu te condamn că ţi-ai pierdut cumpătul, deşi, trebuie să admiţi, era de dorit să te stăpâneşti.

— Toată vina o poartă temperamentul bătrânului Morgan, pe care l-am moştenit, făcu Henry, recăpătându-şi buna dispoziţie. Străvechiul pirat a fost un adevărat „sânge fierbinte”… ardei, nu altceva!

— Nu cred să fi avut mai mult temperament ca aceşti Solanos, în familia cărora ai de gând să intri şi tu. Pe Pluto!

Aproape toţi membrii ei au ieşit pe plajă şi au început să tragă cu puştile când plecăm. Dacă, nu era Leoncia, ca să-i ameninţe cu micul ei revolver, bătrânul acela bărbos, care probabil este taică-său, m-ar fi dat gata mai înainte de a fi putut mişca o mână!

— Da, sigur că a fost tatăl ei, bătrânul Enrico! exclamă Henry. Ceilalţi cred că erau fraţii ei.

— Simpatici flăcăi, n-am ce zice! glumi Francis. Ascultă, Henry, nu ţi-e teamă că viaţa îţi va părea monotona atunci când vei fi în sânul acestei familii liniştite, îngereşti?

Se întrerupse sub imperiul unei noi idei.

— Dar ia spune, din moment ce toţi credeau că eşti tu şi nu eu, de ce naiba voiau cu toţii să te omoare? Ah, desigur că şi explicaţia, acestei enigme se găseşte tot în caracterul tău, năbădăios, de Morgan, care ţi-a ridicat împotriva ta rudele viitoarei tale soţii!

Henry îl privi o clipă, ca şi când frământa o problemă a cărei rezolvare nu o putea găsi, apoi îi răspunse:

— Ei bine, îţi voi povesti această întâmplare supărătoare datorită într-adevăr caracterului meu înflăcărat. M-am certat cu unchiul său. A fost fratele cel mai tânăr al tatălui Leonciei…

— A fost? îl întrerupse Francis, apăsând cu înţeles pe acest cuvânt.

— Spun „a fost” pentru că astăzi nu mai există. Se numea Alfaro Solano şi avea un caracter câinos: Solanii pretind că se trag din faimoşii conquistadores spanioli şi şunt foarte mândri de originea lor. Alfaro, care strânsese ceva parale de pe urma comerţului cu lemne, locuia în micul orăşel de pe coastă, San Antonio. Nu ne-am putut niciodată înţelege şi sunt încă şi astăzi convins că numai el era de vină. Totdeauna mi-a căutat ceartă, căci nu voia să mă căsătoresc cu Leoncia… întâmplarea pe care vreau să ţi-o povestesc a început într-o *pulqueria* – berărie – unde Alfaro băuse mai mult *mascal* decât ar fi trebuit. Ce să-ţi mai spun, atmosfera era „încărcată”. M-a insultat şi era să ne încăieram în toată

regula, a fost necesar să ne despartă şi să ne dezarmeze. Am plecat, jurându-ne unul altuia răzbunare. Aceasta a fost greşeala cea mare – cearta şi ameninţările noastre au fost auzite de o mulţime de martori... Două ore mai târziu, însuşi comisarul şi doi jandarmi m-au găsit aplecat peste corpul neînsufleţit al lui Alfaro, pe o stradă dosnică din orăşel. Fusese înjunghiat pe la spate şi eu dădusem peste el, din întâmplare, în drumul meu spre coastă. Ce puteam să fac? Să mă dezvinovăţesc? Nici vorbă nu putea fi de aşa ceva! Faptul era prea evident: Ne certasem, ne jurasem să ne omorâm... şi fusesem surprins lingă cadavrul duşmanului meu, care nici nu se răcise bine... M-am grăbit s-o şterg cât mai repede şi de atunci m-am ferit de a mai da pe acolo. Alfaro era foarte popular şi prietenii săi nu s-ar fi gândit nici măcar să mai mă judece; dacă m-ar fi prins, spânzurătoarea ar fi fost gata pentru mine... Câteva zile după această întâmplare – eram în Bocas del Toro – a venit un mesager din partea Leonciei: îmi înapoia verigheta... O mare deznădejde m-a cuprins şi nu am mai îndrăznit să mă duc pe acolo, căci toţi erau împotriva mea. M-am refugiat aci, să fac pe eremitul şi... să răscolesc pământul în căutarea comorii bătrânului Morgan. Nici până acum nu am putut afla cine este ucigaşul lui Alfaro. Dacă aş reuşi să pun mâna pe el, m-aş împăca repede cu familia Solano şi fără îndoială că Leoncia ar fi din nou a mea...

— Acum înţeleg de ce voiau ei să mă împuşte, murmură Francis. Cu cât te privesc mai mult, cu atât sunt mai convins că semănăm ca două picături de apă – bineînţeles, afară de mustaţa mea...

— ... şi de aceasta, adăugă Henry, ridicându-şi mâneca şi arătând o cicatrice subţire şi albă ce se întindea pe pielea bronzată a antebraţului stâng. Am căpătat-o pe când eram copil, când am căzut de pe o moară de vânt prin acoperişul de sticlă al unei sere de flori.

— Ascultă acum ideea mea, spuse Francis după ce Henry termină; faţa sa era luminoasă la gândul proiectului ce-l

făcuse. Cineva trebuie să te scoată din această încurcătură şi acest cineva se numeşte Francis, al doilea membru al firmei. Morgan & Morgan”. Tu vei mai rămâne ascuns pe aci, sau te duci să cercetezi după comoară pe insula Taurului, iar eu plec şi explic Leonciei şi celorlalţi întreaga neînţelegere.

— Numai să nu te împuşte mai înainte ca tu să poţi scoate un cuvânt explicativ, mormăi Henry cu amărăciune. Ceea ce-i caracterizează pe aceşti Solanos, este că ei împuşcă mai întâi şi pe urmă stau de vorbă!

— Totuşi, sunt hotărât să încerc, dragă Henry, insistă Francis, cuprins de entuziasm la gândul că va lămuri lucrurile şi-l va împăca pe prietenul şi asociatul său cu tânăra lui iubită.

Dar gândul la fata cea frumoasă îl făcu să rămână visător. Simţise o senzaţie nedefinită, un fel de regret, când aflase că gingaşa creatură aparţinea de drept omului care-i semăna atât de mult – şi din nou îi apăru imaginea ei pe plaja aurie, când în zbuciumul emoţiilor se abandonase sărutărilor sale. Un oftat involuntar îi ridică pieptul.

— De ce oftezi? îl întrebă Henry, privindu-l bănuitor.

— Leoncia este o fiinţă nespus de frumoasă, răspunse Francis cu o sinceritate naivă. Totuşi este a ta şi voi înfrunta imposibilul pentru a ţi-o reda… Unde este inelul pe care ţi l-a înapoiat? Dacă nu i-l pun din nou în deget – pentru tine – şi dacă până într-o săptămână nu-ţi aduc vestea cea bună, atunci te las să-mi tai mustaţa şi pe deasupra şi urechile!

O oră mai târziu, căpitanul Trefethen trimise o barcă de pe *Angelique,* ca răspuns la apelul lui Francis şi cei doi îşi luară rămas bun.

— Mai sunt două lucruri pe care nu ţi le-am spus: Mai întâi, faptul că Leoncia nu este o Solano, deşi este convinsă că face parte din familie; însuşi Alfaro mi-a spus aceasta. Este numai adoptată şi bătrânul Enrico o adoră, cu toate că nu este de un sânge cu el. Alfaro mi-a mai spus că nu este nici măcar spaniolă şi m-a lăsat să bănuiesc că este de

origine engleză sau nord-americană. Vorbeşte perfect engleza, dar acesta nu-i un indiciu, căci a învăţat-o la pension. A fost adoptată pe când era mică de tot şi niciodată nu l-a considerat pe Enrico altceva decât tatăl ei cel bun…

— Nu-i de loc de mirare de ce mi-a arătat atâta aversiune, fiindcă era convinsă că te vede pe tine; mai crede şi acum că i-ai omorât unchiul?

Henry încuviinţă tăcut şi apoi continuă să povestească:

— Al doilea lucru este mai puţin important… şi anume legea; sau mai bine zis, lipsa ei. Prin aceste locuri uitate de civilizaţie, oamenii fac legea pe loc, de câte ori se iveşte ocazia. Până la Panama este un drum extrem de lung şi *jefe politico*[2] din San Antonio este o puşlama de care trebuie să te fereşti. Singurele lui distracţii sunt execuţiile şi are o deosebită preferinţă pentru spânzurătoare. Ce să-ţi mai spun, fii atent în ceea ce vei întreprinde – şi acum, să ne vedem cu bine! Dacă găsesc ceva pe insula Taurului, jumătate îţi aparţine… Vezi de reuşeşti să pui din nou inelul pe degetul Leonciei…

Două zile mai târziu, *Angelique* ancora din nou în micul golf şi căpitanul mulatru trimis pe uscat aduse vestea că toţi membrii din familia Leonciei erau plecaţi. Atunci Francis se duse el însuşi pe ţărmul unde se întâlnise pentru prima dată cu tânăra fată. De data aceasta însă nimeni nu-l mai întâmpină; totul era liniştit şi singura fiinţă pe plajă, era un băieţel indian care, la vederea unei monede, consimţi în grabă să ducă un bilet frumoasei *senorita* din marea *haciendă.*

În timp ce Francis scria la repezeală pe o filă a blocnotesului său: „Sunt acela pe care l-ai luat drept Henry Morgan şi îţi aduc veşti de la el”, era departe de a bănui că evenimentele aveau să se precipite cu aceeaşi repeziciune ca şi la prima sa vizită, căci dacă ar fi avut darul excepţional ca privirile sale să străbată materia şi ar fi putut să vadă prin peretele stâncii lângă care se afla, ar fi rămas mut de uimire la apariţia din apă, întocmai ca a unei sirene, a

Leonciei care se întorcea după un înot în mare… Dar atât el, cât şi micul indian, erau absorbiţi în gândurile lor, astfel că atunci când Leoncia ocoli stânca şi-i văzu, ei nu ştiură aceasta. Tânăra fată, reţinându-şi o exclamaţie de surprindere, se întoarse şi alergă spre junglă.

Primul indiciu al prezenţei Leonciei în apropierea sa, fu pentru Francis un strigăt de durere ce-l făcu să tresară şi să se avânte în direcţia de unde se auzise. De abia pătrunsese în verdeaţa sălbatică a junglei, când se opri mut de uimire în faţa tinerei fete, sumar îmbrăcată şi încă udă de apa mării. Faţa îi era palidă şi privea cu groază ceva ce se mişca în iarbă la picioarele salo.

Când îl observă pe Francis, scoase un al doilea strigăt şi începu să alerge spre plajă. Tânărul o urmă însă imediat şi când o ajunse, îi strigă plin de îngrijorare:

— De ce te-ai înspăimântat? Eşti rănită? Ce s-a întâmplat?

Tânăra arătă spre picioru-i gol, unde două mici umbre de sânge indicau locul unde o muşcase şarpele.

— A fost o viperă, rosti ea în şoaptă. Veninul ei este ucigător şi în cinci minute voi fi moartă… dar nu-mi pare rău! exclamă apoi. Dimpotrivă, sunt fericită căci inima nu-mi va mai fi chinuită de tine!

Ridică spre el un deget acuzator, după care căzu în nisip, leşinată.

Francis avea cunoştinţe foarte vagi despre şerpii din America centrală, dar ceea ce ştia era suficient să-l facă să tremure de groază înaintea fetei ce-şi pierduse cunoştinţa. Citise despre cai sau câini murind în agonii teribile, câteva minute după ce fuseseră muşcaţi de micile reptile. Nu era de loc de mirare – gândea el – că sărmana fată leşinase, când otrava ce-i fusese inoculată începea fără îndoială să-şi facă efectul. Cunoştinţele sale despre tratamentul unei astfel de muşcături, se rezumau de asemenea la aducerea aminte a celor citite cândva: îşi aminti brusc, cu prima

măsură ce trebuia luată în astfel de cazuri, era să împiedice pătrunderea în sânge a otrăvii.

Îşi scoase în grabă batista şi legând cu ea piciorul fetei, deasupra rănii, începu să siringă puternic. Apoi, tot din amintire, scoase briceagul şi după ce-i arse lama la flacăra câtorva chibrituri pentru a înlătura infecţia, tăie cu grijă cele două mici urme lăsate de muşcătura şarpelui. Socotind însă că aceasta nu era deajuns, voia tocmai să-şi lipească buzele de mica rană pentru a extrage sângele stricat, când tânăra începu să se mişte neliniştită.

— Stai cuminte, îi strigă el, dar drept orice răspuns, fata se ridică şi micuţa ei palmă îi lovi cu mânie în obraz.

În aceeaşi clipă, micul indian apăru alergând din junglă; ţinea de coadă un şarpe mort, ce măsura mai mult de zece centimetri şi striga cu exaltare:

— *Labarri!* A fost un *labarri!*

Un fior îl străbătu pe Francis.

— Stai liniştită acolo jos! repetă el cu asprime. Nu mai este o singură clipă de pierdut... şi fulgerător îşi lipi buzele de mica rană.

— Ah, îndrăzneşti! îl ameninţă ea indignată, rămânând totuşi cuminte.

Circulaţia sângelui devenea tot mai greoaie din cauza strângerii ce-o exercita legătura lui Francis*;* aceasta o făcu să scoată o exclamaţie de durere. Ridică apoi capul şi privi la piciorul ei rănit

— Oh! De ce ai făcut aceasta? întrebă ea, văzând batista tânărului în jurul piciorului său şi faţa i se împurpură de jenă. Dar bine, n-a fost decât un pui de *labarri* nevătămător, nu trebuia să-ţi dai atâta osteneală!

— Mi-ai spus că este o viperă, îi replică el supărat.

Tânăra nu se mai putu stăpâni şi-şi ascunse faţa în mâini, deşi roşul aprins al urechilor o mai trăda. Cu toată indignarea sa, Francis ar fi putut jura că fata râdea... şi pentru prima dată fu conştient de greutatea ce o resimţea la gândul ca se obligase să-i pună În deget inelul celuilalt,

îşi reprima însă sentimentul de care era cuprins în preajma acestei fete şi spuse cu amărăciune:

— Şi acum, presupun că familia dumitale mă va împuşca fără milă pentru că nu pot deosebi un labarri de o viperă. Poţi chema pe cineva de la fermă să facă treaba asta; sau poate preferi dumneata însăţi să-ţi descarci revolverul asupra mea!

Se părea că fata nu-l ascultase, căci se ridică iute cu o săritură sprintenă şi începu să calce cu precauţiune pe piciorul rănit.

— E pe de-a-ntregul amorţit bietul meu picior! îi explică ea, râzând din plin, fără să-şi mai ascundă faţa de data ceasta.

— Felul dumitale de a te purta cu mine este de neînţeles. De ce mă consideri drept asasinul unchiului dumitale?

Râsul încetă brusc şi culoarea îmbujorată dispăru de pe faţa ei, la această aducere aminte. Nu răspunse nimic, dar se aplecă şi cu degetele tremurând de mânie, încercă să-şi dezlege batista tânărului, ca şi cum acest inofensiv obiect ar fi fost un lucru blestemat.

— Mai bine lasă-mă pe mine, se oferi el politicos, văzând că fata, în tulburarea ei, nu reuşea.

— Bestie! îl fulgeră ea cu mânie. Dă-te la o parte. Umbra păcatelor tale cade şi asupra mea!

— Eşti încântătoare când te mânii, încercă el să glumească, de abia putându-şi stăpâni dorinţa ce-o avea s-o îmbrăţişeze.

— Îmi aminteşti de prima noastră întâlnire, continuă Francis bine dispus. Eşti ca şi atunci: aci reproşându-mi de ce nu te sărut la despărţire, aci sărutându-mă tu însuţi – îţi mai aduci aminte? – aci ameninţându-mă cu jucăria aceea de revolver. Ah, nu, nu te-ai schimbat de loc de atunci..; ai rămas aceeaşi înflăcărată Leoncia!... Mai bine m-ai lăsa să-ţi desfac legătura de la picior; nu vezi că nodul este prea tare strâns şi micuţele tale degete au început să se învineţească?

Fata bătu din picior, cuprinsă de mânie şi incapabilă să scoată o vorbă.

— Din fericire pentru mine, n-ai obiceiul să porţi revolverul şi atunci când faci baie în mare, o ironiza el, altfel, cu siguranţă că eram de mult curăţat!… Şi când te gândeşti că n-am decât intenţii bune, adăugă apoi cu un oftat.

Micul indian se reîntoarse la momentul oportun, aducând halatul de baie al fetei, pe care aceasta i-l smulse din mână şi-l îmbrăcă în grabă, apoi, cu ajutorul băiatului, începu să dezlege batista ce-i strângea piciorul. Când termină, o zvârli cu repulsie, ca şi când batista ar fi fost o viperă.

— Este molipsitoare! murmură ea cu indignare, dar Francis era hotărât să nu se lase biruit de mânia fetei; clătină capul reprobativ şi spuse cu jumătate de glas:

— Totuşi, nu poţi să scapi cu aceasta, Leoncia… Mi-am lăsat amprenta pe corpul tău şi aceasta nu va dispărea aşa uşor…

Arătă râzând spre mica rană ce-i rămăsese pe picior.

— Semnul bestiei! îi replică ea, întorcându-se să plece. Te previn să părăseşti cât mai repede aceste locuri, domnule Henry Morgan…

Dar tânărul îi bară drumul.

— Şi acum să fim serioşi şi să trecem la cele ce ne interesează, *miss* Solano, rosti el pe un ton hotărât. Va trebui să mă asculţi! Poţi să-ţi laşi ochii să arunce scântei de mânie, dar să nu mă întrerupi!…

Se opri, ridică biletul ce i-l scrisese şi continuă:

— Tocmai voiam să-ţi trimit această misivă cu băieţelul indian, când ţi-am auzit strigătul. Acum ia-l şi citeşte-l. Nu-ţi fie teamă că te muşcă… nu-i o viperă!

Deşi fata era hotărâtă să refuze, privirea îi căzu involuntar pe prima linie de cuvinte: „Sunt acela pe care l-ai luat drept Henry Morgan…”

— Îi aruncă o privire uimită, deşi ochii săi mari şi negri reflectau o lumină de înţelegere; părea că începe să

bănuiască adevărul, deşi nu pricepea încă bine.

— Pe cuvântul meu de onoare! întări el cu gravitate.

— Cum!… Vrei să spui că nu eşti… Henry? îngână tânăra fată.

— Nu, nu sunt. Dar ia odată biletul şi-l citeşte. Ai să înţelegi…

— Fata luă biletul ele data aceasta şi începu să-l citească, în timp ce Francis privea fascinat faţa ei bronzată de soare.

Când termină de citit, ea ridică ochii întrebători spre ei:

— Şi cine semnează aceasta?

Trebui să repete întrebarea, căci tânărul rămăsese visător, deşi ochii îi erau deschişi şi o priveau.

Îşi reveni şi se înclină semnificativ.

— Dar numele?… Este numele dumitale?

— Exact! Francis Morgan… şi după cum ţi-am explicat şi acolo, Henry şi cu mine nu suntem decât rude îndepărtate

— Veri de gradul al zecelea, sau cam aşa ceva!

Spre marea lui surprindere, observă însă că fata nu-l credea şi că ochii i se umplură iarăşi de mânie.

— Henry! îl acuză ea neîncrezătoare. Încerci să mă înşeli într-un mod nedemn… Fără îndoială că eşti Henry!

Francis făcu un gest spre mustaţă.

— Ţi-ai lăsat-o să crească de atunci, îi explică ea.

Atunci tânărul îşi desfăcu mâneca şi-i arătă antebraţul stâng, dar fata îl privi mirată, neînţelegând rostul acestei manifestări.

— Nu-ţi mai aduci aminte de cicatrice? întrebă el.

Tânăra fată făcu un semn afirmativ.

— Atunci… unde este? Arat-o!

Căutarea ei fu zadarnică; la urmă, Leoncia clătină din cap înciudată.

— Te rog… ah! Te rog să mă ierţi. Am fost într-o teribilă neînţelegere; şi când îmi amintesc de felul cum… cum te-am tratat…

— Sărutările acelea alungă orice altă amintire neplăcută! declară el, râzând provocator. Au fost încântătoare!

Fata îşi aminti şi de ceea ce urmase după sărutări, fapt ce o făcu să scoată un chicotit de veselie.

— Şi spui că-mi aduci veşti de la Henry? schimbă ea brusc subiectul. Că este nevinovat?... Să fie oare adevărat? Oh, ce n-aş da să te pot crede!

— Sunt convins că Henry nu este mai vinovat de moartea unchiului dumitale, decât... eu, spre exemplu!

— În acest caz, trebuie să-ţi cer iertare, deşi nu mă pot opri a-ţi reproşa că te-ai purtat îndrăzneţ cu mine... Nu aveai aici un drept să mă săruţi!

— Dacă vei binevoi să-ţi aminteşti, se scuză tânărul, ai fi de părere că am făcut aceasta silit de revolverul cu care mă ameninţai. De unde era să ştiu că nu aveai intenţia de a mă împuşca în cazul că te refuzam..

— Ah! Taci, taci! îl rugă ea ruşinată. Şi acum, haide să mergem la fermă; în drum ai să-mi povesteşti despre Henry.

Când se îndepărtau, privirea fetei căzu pe batista ce o azvârlise cu atâta ciudă mai înainte. Alergă spre ea şi o ridică.

— Sărmană batistă! murmură ea, mângâind-o. Trebuie să-ţi cer şi ţie iertare pentru ceea ce ţi-am făcut! Te voi spăla eu însumi şi...

Privirea i se ridică întrebătoare spre Francis:

— ... şi sper că stăpânul tău îmi va permite să i-o înapoiez curată, dimpreună cu cele mai calde mulţumiri...

— Dar cum rămâne cu „semnul bestiei”? o întrebă el ironic.

— A! Regret din suflet că am spus aşa ceva, mărturisi tânăra cu un aer de căinţă.

— Îmi vei permite acum să te ating cu „umbra mea”?

— Da! Da! strigă ea. Iată, merg eu singură lângă dumneata... Şi acum să plecăm.

Francis îi aruncă un peso micului indian care-i mulţumi cu un rânjet de încântare; apoi plin de voie bună o urmă pe Leoncia printre vegetaţia tropicală, pe drumul care ducea la haciendă.

Stând pe veranda spaţioasă a casei Solano, Alvares Torres văzu printre plantele tropicale, pe cei doi tineri care se apropiau de-a lungul potecii şerpuite. Şi atunci fu martorul unui fapt ce-l făcu să scrâşnească dinţii şi să tragă concluzii extrem de greşite. Proferă o înjurătură şi uită până şi de ţigareta parfumată pe care o fuma.

Leoncia şi Francis discutau cu atâta aprindere încât nu mai observau nimic în jurul lor. Francis devenise atât de stăruitor în rugămintea sa, încât Leoncia se opri şi-l ascultă cu atenţie. Apoi – şi Torres de abia îşi putu crede ochilor – Francis scoase un inel şi Leoncia, cu faţa întristată, întinse mina lăsându-l şi i-l pună pe deget. Era o verighetă de logodnă – Torres ar fi putut jura aceasta!

În realitate, ceea ce se întâmplase cu adevărul a fost reprimirea verighetei lui Henry de către Leoncia… şi tânăra fată, fără să ştie de ce, fu conştientă de o uşoară strângere de inimă, când simţi inelul din nou pe degetul său.

Torres azvârli ţigareta stinsă; îşi răsuci apoi cu furie mustaţa, încercând astfel să-şi ascundă tulburarea şi coborî treptele verandei, mergând în întâmpinarea lor. Drept orice răspuns la salutul tinerilor, Mexicanul se adresă lui Francis plin de mânie:

— Nu pretind ruşine de la un criminal… dar ar fi de dorit puţin bun simţ!

Francis zâmbi sarcastic.

— Iată altul care repetă povestea, spuse el. Un alt zăpăcit, în această ţară a zăpăcelii… Ascultă-mă, Leoncia, ultima oară când l-am văzut pe acest domn, eram la New-York şi cred că nu greşesc când afirm că de abia aştepta să trateze cu mine. Acum, când îl întâlnesc aici, primul lucru ce-mi spune, este că sunt un criminal de ruşine şi decenţă…

— *Senor* Torres, trebui să-ţi ceri scuze, declară tânăra, supărată. Casa Solano nu este obişnuită să-şi lase oaspeţii insultaţi…

— Atunci, trebuie să trag concluzia că familia Solano s-a obişnuit să-şi vadă membrii asasinaţi de către aventurieri

fără scrupule, replică el muşcător. Nici un sacrificiu nu este prea mare, atunci când este făcut în numele ospitalităţii!,

— Trezeşte-te, *senor* Torres! îl sfătui Francis cu o politeţe plină de ironie. Mă iei drept Henry Morgan, însă eu sunt de fapt Francis Morgan. Nu-ţi mai aminteşti că n-au trecut decât câteva săptămâni de când am tratat împreună în biroul lui Thomas Regan din New York?... Iată mâna mea! Nu-mi trebuie alte scuze pentru confuzia dumitale...

Torres, copleşit pentru o clipă de greşeala sa, se grăbi să strângă mâna lui Francis, cerându-şi scuze, atât lui cât şi Leonciei.

— Şi acum, încheie Leoncia printre hohote de râs, bătând din palme pentru a chema o servitoare, trebuie să-l găzduiesc pe domnul Morgan şi apoi să mă îmbrac cum se cuvine... După toate acestea, dacă vei avea bunătatea să ne permiţi, *senor* Torres, îţi vom povesti despre Henry...

În timp ce fata se îndepărta şi pe când Francis intra în camera ce i se rezervase, urmat de o drăguţă metisă, Torres, rămas singur, descoperi plin de ciudă că era mai confuz şi mai necăjit ca atunci când îi văzuse pe cei doi. Aşa dar, nu fusese Henry ci străinul care-i semăna, acel *gringo* bogat din New York, cel care pusese verigheta în degetul Leonciei. Se gândi cu repeziciune şi pasionat, timp de câteva clipe. Leoncia, această fiinţă divină pe care o numise totdeauna stăpâna visurilor sale, se logodise pe neaşteptate cu un străin necunoscut până atunci de ea... Era de necrezut, monstruos!

Bătu din palme, chemându-şi trăsura ce o angajase la San Antonio şi când Francis ieşi pentru a vorbi cu el despre comoara lui sir Morgan, *senor* Torres se îndepărta în galopul cailor.

După prânz, o briză uşoară începu să adie, încreţind oglinda lucie a mării; aceasta însemna posibilitatea unei navigări rapide până la insula Taurului sau a Viţelului – şi Francis, nerăbdător de a duce lui Henry vestea cea bună că inelul său de logodnă era din nou În degetul Leonciei,

refuză cu hotărâre invitaţia fetei de-a rămâne noaptea acolo, pentru a face cunoştinţă cu Enrico Solano şi fiii săi.

Tânărul milionar mai avea însă şi alt motiv pentru plecarea sa grăbită; nu mai putea îndura prezenţa Leonciei – şi aceasta nu pentru că nu-i plăcea fiinţa ei adorabilă, ci dimpotrivă… îl fermecase într-atât, încât nu mai putea rezista vrajei sale şi trebuia să plece dacă voia să rămână credincios prietenului său.

Astfel, Francis plecă ducând cu sine scrisoarea Leonciei pentru Henry. Despărţirea fu aproape brutală. Cu un suspin puternic înăbuşit, el se smulse de lângă fată. Privirea ei îl urmări ca fascinată, până când făptura lui dispăru după o cotitură a potecii; apoi, fără a voie, alunecă pe verigheta din deget, cu o expresie de uşoară durere pe figură…

Ajuns pe plajă, Francis făcu semn spre *Angelique* să-i trimită o barcă; dar mai înainte ca aceasta să sosească, un grup de călăreţi, înarmaşi cu revolvere şi carabine, apăru pe plajă în galopul sălbatic al cailor. În fruntea lor călăreau doi oameni; unul dintr-înşii era s*enor* Alvarez Torres. Ţoale carabinele se îndreptară spre Francis şi tânărul nu putu decât să se supună somaţiei de a ridica mâinile. Totuşi, el exclama:

— La naiba! Oare nu-mi este dat să pot părăsi odată plaja aceasta, fără să fiu ameninţat cu armele? Să fie mustaţa, sau urechile mele, după care alergaţi?

— Pe tine te vrem, răspunse conducătorul necunoscut, a cărui mustaţă strălucea tot aşa de puternic ca şi ochii-i negri, vicleni.

— Şi cine eşti dumneata?

— Este onorabil *senor* Mariano Vercara e Hijos, *jefe politico* din Sau Antonio, răspunse Torres în locul străinului.

— Încântat de cunoştinţă, replică Francis zâmbind şi amintindu-şi de descrierea ce i-o făcuse Henry despre acest *jefe politico.* Cred că aţi găsit vreo contravenţie a mea la legile sanitare sau obiceiurile de navigaţie, ancorând aici fără a cere permisie autorităţilor. Dacă este aşa, atunci veţi

binevoi să discutaţi acestea cu căpitanul Trefethen, un foarte respectabil gentleman. Eu nu sunt decât un simplu pasager pe *Angelique*. Îl puteţi prin urmare cerceta pe căpitanul Trefethen în privinţa legilor şi obiceiurilor maritime…

— Eşti arestat pentru asasinarea lui Alfaro Solano, fu răspunsul neaşteptat al lui Torres. Nu mă poţi păcăli pe mine, Henry Morgan, deşi ai încercat să mă convingi la ferma Solano că eşti altcineva. Cunosc eu pe acel „altcineva”… Numele lui este Francis Morgan – şi nu mă sfiesc să adaog că este un adevărat gentleman şi nu un asasin ordinar…

— La naiba! exclamă Francis. Şi totuşi, mi-ai strâns mâna cu prietenie, *senor* Torres!

— Mă înşelasem, făcu Torres cu amărăciune prefăcută, dar numai pentru o clipă… Vrei să ne urmezi fără rezistenţă?

— Ca şi cum… Francis ridică din umeri cu o privire semnificativă spre cele şase carabine ce-l ameninţau. Presupun, urmă el, că mă veţi judeca la iuţeală şi spânzura în zorii zilei?

— Justiţia lucrează repede în Panama! interveni *jefe politico* cu mândrie. Dar nu atât de repede cum ai spus… Nu te vom spânzura în zori; ze*c*e ore dimineaţa este mai convenabil pentru toţi – nu găseşti?

— Mă rog, mă rog! replică Francis cu politeţă. Poate fi şi ora unsprezece sau douăsprezece, nu mă supăr câtuşi de puţin!

— Atunci, vei avea bunătatea să ne urmezi liniştit, *senor*! adăugă cu glas mieros Mariano Vercara e Hijos. Hei, Juan! Ignacio! ordonă el subalternilor săi. Descălecaţi şi dezarmaţi-l. Nu, nu-i nevoie să-l legaţi, puneţi-l pe cal, în spatele lui Gregorio…

Francis şedea într-o celulă mare, văruită, cu ziduri groase de doi metri, pe podeaua căreia dormeau vreo şase,

şapte prizonieri; asculta zgomotul îndepărtat al unor loviturii de ciocan care de abia pătrundeau prin zidurile masive. Îşi amintea de judecata ce tocmai se terminase şi fluieră o melodie melancolică. Era ora opt şi jumătate seara. Judecata începuse la opt. Loviturile de ciocan ce se auzeau, veneau de la lucrătorii care înălţau spânzurătoarea, prin care fusese condamnat să ispăşească a doua zi la ora zece o crimă ce nu o înfăptuise. Judecata nu ţinuse mai mult de o jumătate de oră. Ar fi durat şi mai puţin, dacă nu şi-ar fi făcut apariţia Leoncia, pentru a prelungi cu încă zece minute, ce-i fuseseră acordate de „curte” ca o favoare pentru o rudă a victimei.

„*Jefe politico* a avut dreptate, se gândea Francis. Justiţia din Panama lucrează repede!”

Scrisoarea ce i-o dăduse Leoncia pentru a i-o duce lui Henry şi pe care el o arătase drept o dovadă că nu era el cel în cauză, îl înfundase şi mai rău. O duzină de martori juraseră că el era criminalul; însuşi *jefe politico* mărturisise aceasta. Singura notă mai plăcută în această tragi-comică judecată fusese apariţia neaşteptată pe scena judecăţii a Leonciei, însoţită de o bătrână mătuşă. Fusese într-adevăr minunată lupta frumoasei fete pentru a-l scăpa de sentinţa nemeritată.

Când îi ceruse lui Francis să arate antebraţul stâng, îl văzuse pe *jefe politico* dând din umeri cu dispreţ. Apoi Leoncia angajase o conversaţie aprinsă cu Torres, într-o spaniolă atât de rapidă încât nu o putuse urmări. Când, în cele din urmă, Torres venise la bara martorilor, auzise zgomotul mulţimii ce asista la această judecată pasionantă.

Dar ceea ce nu văzuse tânărul, fu schimbul de cuvinte ce avusese loc în şoaptă între Torres şi *jefe,* în timp ce primul se pregătea să-şi facă loc prin înghesuială către bară martorilor. De asemenea nu ştia de înţelegerea ce exista între Torres şi Regan şi că Mexicanul se obligase să-l ţină departe de New York cât mai mult timp posibil*;* tot aşa, nu

avea cunoştinţă nici de faptul că Torres, el însuşi îndrăgostit de Leoncia, era consumat de o gelozie fără margini.

Cu atât mai mult nu putea bănui toate acestea, cu cât Torres – în urma presiunii făcute de Leoncia – jurase că nu a văzut niciodată vreo cicatrice pe braţul lui Francis Morgan. În timp ce Leoncia se uita la bătrânul judecător cu un aer de triumf, jefe politico îşi făcuse loc şi-l întrebase pe Torres cu un glas puternic ce acoperea murmurul asistenţei: „Dar ai putea jura că ai văzut braţul lui Henry Morgan?”…

Torres se prefăcuse uimit, privind cu un aer încurcat la judecător şi apoi cu o rugă mută la Leoncia; după care, fără să mai spună vreun cuvânt, făcuse semn cu capul că nu putea jura aşa ceva.

Răcnetele de triumf izbucniseră atunci din gloata aţâţată a hoardei de jerpeliţi ce forma asistenţa. După ce judecătorul rostise sentinţa, mulţimea ajunsese în culmea iritaţiei şi Francis trebuise să fie apărat de jandarmi în timp ce-l scoteau din sală…

„Bietul Torres, se gândea Francis cu simpatie, cum s-a încurcat cu chestiunea cicatricei lui Henry!”

Deodată, îşi întrerupse şirul gândurilor, sculându-se în picioare; uşa celulei fu deschisă şi Leoncia năvăli înăuntru. Mai înainte însă de a răspunde salutului său, tânăra fată se întoarse spre *comisario* care o însoţea şi cu un gest poruncitor, îi ordonă să mute ceilalţi prizonieri într-o altă celulă. După ce acesta execută porunca fetei, se retrase cu o înclinare stângace, lăsându-i singuri.

Leoncia îl privi o clipă cu o expresie de durere, după care i se aruncă în braţe, strigându-i printre suspinele ce-i înăbuşeau glasul:

— Ah, ce ţară blestemată! Blestemată! Aşa ştiu ei să facă dreptate? E revoltător!…

În timp ce Francis încerca să o mângâie, gândul îi zbură fără voie spre tânărul în pantaloni de pânză, cu picioarele goale şi un *sombrero* învechit pe cap, care săpa probabil în insula Taurului după comoara bătrânului pirat…

Încercă să se desprindă din înlănţuirea fermecătoare a braţelor fetei, dar nu reuşi decât în parte.

— Acum ştiu care este cauza lipsei de progres prin aceste locuri, îi spuse el cu un râs forţat, încercând s-o înveselească. Dacă aceşti Latini ai ţării tale ar gândi mai rece şi ar acţiona mai chibzuit, ar putea să-şi ducă ţara la o prosperitate deosebită. Judecata aceasta nu a fost altceva decât manifestarea unor pasiuni dezlănţuite, lipsită de orice raţiune. „Ştiau" că sunt vinovat şi nu şi-au mai dat osteneala nici cel puţin să vadă dacă eu sunt adevăratul inculpat. De ce să mai întârzie? Ştiau că Henry Morgan îl omorâse pe Alfaro Solano. Ştiau că eu sunt Henry Morgan... Când cineva ştie atâtea, de ce să-şi mai bată capul să cerceteze mai departe?!

Surdă la vorbele sale, suspinând şi strângându-l cu putere în braţe, tânăra fată îşi ridică faţa înlăcrimată şi mai înainte ca Francis să poată face ceva, începu să-l sărute cu pasiune.

— Te iubesc! Te iubesc! şopti ea cu glasul înecat în suspine.

— Nu, nu este posibil! încercă tânărul să înlăture ceea ce inima sa dorea atât de mult. Henry şi cu mine semănăm atât de mult... Pe Henry îl iubeşti – şi eu nu sunt Henry! Nu trebuie să uiţi aceasta!

Leoncia se desprinse brusc de el, scoase verigheta lui Henry din deget şi o azvârli la pământ. Francis era atât de năucit, încât ar fi dat oricât să ştie ce avea să se mai întâmple în clipa următoare; deodată, fu salvat de apariţia gardianului, care cu ceasul în mână, încercă să-şi dea aparenţa că nu vede altceva decât timpul indicat de acele lui.

Leoncia se stăpâni cu mândrie şi era aproape să leşine când Francis îi strecură din nou în deget inelul lui Henry şi-i sărută mina în semn de adio. Pe când ieşea, tânăra se mai întoarse şi-i şopti pasionat:

— Te iubesc... Adio!

Exact la ora zece, a doua zi, Francis fu condus în curtea închisorii, unde se ridica spânzurătoare. Întreg San Antonio era prezent, ca la o mare sărbătoare. Printre ei, Francis putu observa pe Leoncia, Enrico Solano şi cei cinci flăcăi ai săi. Zadarnic încercă tânăra fată să-l ajungă, în timp ce-l duceau spre locul execuţiei. Zadarnic protestă bătrânul Enrico şi fiii săi, încercând să le explice că Francis nu era vinovatul. *Jefe politico* nu făcu altceva decât să zâmbească ironic şi ordonă ca execuţia să-şi urmeze cursul.

Ajuns pe estradă, în picioare pe trapa fatală, Francis refuză să primească serviciile preotului, spunându-i că nu acela care urma să fie spânzurat avea nevoie de binecuvântarea supremă, ci acei care îl condamnaseră nevinovat.

Îi legau tocmai picioarele şi erau pe punctul să-i aşeze laţul de gât, când toţi tresăriră plini de curiozitate. Se auzi vocea unui cântăreţ, ce se apropia tot mai mult… Cuvintele cântecului deveneau din ce în ce mai distincte şi cei de faţă putură auzi.

Alături de catargul mare, nepăsători stăm spate-n spate
Şi stăpânim ca şi doi demoni, întreaga hoardă răzvrătită..

Leoncia, pe jumătate leşinată, îţi reveni la sunetul acestui glas cunoscut şi când Henry Morgan îşi făcu apariţia în curtea închisorii, scoase un strigăt de bucurie. Noul venit împrăştie cu câteva lovituri puternice gardienii care voiau să-i taie drumul şi începu să înainteze spre locul execuţiei.

La vederea lui, Torres păli puternic şi o înjurătură sălbatică îi ţâşni printre dinţii încleştaţi, însă din cauza emoţiei generale totul rămase neobservat.

De comun acord cu publicul, *jefe politico* anunţă că noul venit era tot atât de bun de spânzurat, de vreme ce primul nu era adevăratul vinovat. Atunci se ridicară cuvintele de

protest ale Solanilor, care strigau că Henry este nevinovat de moartea lui Alfaro. Se produse un vacarm îngrozitor; fiecare îşi spunea părerea cu glas tare şi toţi aveau ceva de spus. Deodată, se auzi vocea lui Francis, care domină zgomotul mulţimii de la înălţimea de unde se găsea:

— Voi m-aţi judecat pe mine – dar nu l-aţi judecat pe el! Nu trebuie să uitaţi aceasta! Nu-l puteţi spânzura fără judecată. Trebuie mai întâi să-l judecaţi…

Şi după ce Francis, coborând de pe estradă, îl strânse în braţe cu dragoste pe Henry, *jefe politico* şi *comisario* înaintară plini de demnitate şi-l declarară arestat pe Henry Morgan, învinuit de uciderea lui Alfaro Solano.

CAPITOLUL IV

— Singurul lucru ce se impune, este să acţionăm repede, spuse Francis către membrii familiei Solano, pe când erau adunaţi la sfat pe veranda haciendei.

Cu inima torturată, Leoncia se plimba ca o leoaică În cuşcă.

— Repede! repetă ea cu pasiune. Bineînţeles că trebuie să acţionăm repede! Altfel, Henry este pierdut…

— Toţi yankeii sunt la fel pentru acest *jefe politico* lipsit de scrupule, adăugă Francis, privind cu simpatie la tânăra fată. „E minunat de frumoasă, fermecătoare”, gândea el. Desigur că nici de data aceasta *jefe* nu va întârzia cu judecata; nu-i va da mai mult timp lui Henry decât mi-a dat mie… Trebuie să-l salvăm chiar în noaptea aceasta!

— Acum ascultaţi, începu din nou Leoncia. Noi, Solanii, nu putem admite această… această execuţie! Mândria noastră… onoarea… nu, nu putem îngădui aşa ceva… Vorbiţi! Oricare dintre voi. Tată, dumneata. Dă-ne o idee!

În timp ce discuţia se desfăşura în acest ritm, Francis, tăcu, se afunda tot mai mult în profunzimile întristării. Înflăcărarea Leonciei era măreaţa, într-adevăr, dar era pentru celălalt; şi acest fapt nu-l încânta de loc. Îl obseda încontinuu amintirea scenei când el fusese pus în libertate, iar Henry arestat. Mai vedea parcă aievea, cu aceeaşi strângere de inimă, pe Leoncia în braţele lui Henry, pe când acesta se asigura că verigheta lui era din nou în degetul fetei… şi apoi sărutul ce urmase…

Francis scoase un oftat; făcuse tot ce-l îndemnase cavalerismul său. După ce Henry fusese dus la închisoare, nu-i spusese el oare Leonciei, cu totul liniştit şi într-adins, că Henry era predestinatul ei şi cel mai nimerit soţ ce şi-ar fi putut dori o Solano?

Ce putea să facă? Fusese nenorocul său că sosise mai târziu în America centrală şi că găsise această floare de fată în posesia altuia – un tânăr tot aşa de bun şi plin de viaţă ca şi el… Şi inima lui Francis se umplu deodată de o duioşie profundă la amintirea lui Henry Morgan, acest om care-i semăna aşa de bine şi a cărui soartă urmau s-o decidă acum.

În timp ce Enrico Solano şi fiii săi făceau planuri şi proiecte, la care Francis asculta numai cu jumătate atenţie, o servitoare se apropie de Leoncia şi-i şopti ceva la ureche. Fata se ridică şi o urmă în grădina din faţa verandei, unde urma să se desfăşoare o scenă ce ar fi provocat în acelaşi timp şi râsul şi mânia lui Francis, dacă acesta ar fi putut să-i fie martor.

Printre palmieri şi liane, o aştepta Alvarez Torres; era îmbrăcat într-un minunat costum spaniol şi când o văzu, o salută cu o plecăciune adâncă. Răspunsul fetei la salutul său, fu rece şi în timp ce se aşeza pe o bancă, inima îi bătea plină de nerăbdare. Avea să-i aducă vreo noutate? O speranţă?

— Judecata s-a terminat, Leoncia, spuse Torres cu glasul blând şi solemn, ca unul ce vorbeşte despre un mort. Sentinţa a fost pronunţată. Mâine la ora zece va fi executat…

Foarte trist… Nespus de dureros! dar… mexicanul ridică din umeri – nu, nu vreau să-l vorbesc de rău, mai ales acum când… Da, era un tânăr minunat! Singurul lui defect, era temperamentul său aprins; era prea iute la mânie, prea răzbunător. Aceasta l-a dus la pieire. Dacă ar fi judecat mai rece, mai rezonabil, niciodată nu l-ar fi omorât pe bietul Alfaro…

— Nu l-a omorât el pe unchiul! îl întrerupse Leoncia cu mânie şi indignare.

— Ah! Este regretabil, continuă Torres cu blândeţe, mimând o figură întristată; voia să evite orice neînţelegere cu tânăra de lângă sine. Judecătorul, populaţia, *jefe politico*

– toţi sunt convinşi că el a comis crima, ceea ce este nespus de regretabil!… Dar nu pentru a-ţi spune aceasta am venit. Voiesc să-ţi ofer serviciile mele şi te asigur că poţi dispune de mine oricum vei vrea. Viaţa, onoarea şi lot ceea ce posed, sunt la dispoziţia ta. Vorbeşte. Ordonă-mi… Sunt sclavul tău!

Se lăsă să cadă cu graţie într-un genunchi înaintea ei şi-i luă mâna micuţă, vrând s-o acopere de sărutări, pătimaşe; dar brusc, privirea îi căzu pe inelul din degetul fetei. Se încruntă, dar stăpânindu-şi necazul, continuă:

— Te cunosc de când erai mică, Leoncia*;* de când erai o fetiţă drăgălaşă şi încântătoare. Totdeauna te-am iubit… Nu, nu! Ascultă! Te rog!… Inima mea trebuie să-şi spună focul. Ascultă-mă: Te-am iubit totdeauna? Dar când te-ai întors de la pension, o adevărată lady, inima mi-a fost captivată de frumuseţea ta. Am fost răbdător. M-am reţinut să-ţi vorbesc; dar tu ai fi putut ghici… ar fi trebuit să bănuieşti. Am fost consumat de flacăra frumuseţii tale, de dorinţa de a fi a mea – ceea ce este mai sublim decât frumuseţea ta…

Tânăra fată ştia bine că nu l-ar fi putut opri şi asculta cu răbdare, cu capul plecat, privind în jos la faţă aprinsă a omului îngenunchiat şi întrebându-se distrată de ce era aşa de netuns, Oare când se tunsese ultima dată? La New York sau la San Antonio?…

— Ştii tu ce ai fost pentru mine de când te-ai întors din străinătate? continuă Torres cu glasu-i înflăcărat.

Leoncia nu-i răspunse, nici măcar nu încercă să-şi retragă mâna. Uitase să-l mai asculte, răpită de noianul propriilor ei gânduri… Nu aşa – prin vorbe meşteşugite dar greoaie – îi cucerise Henry Morgan iubirea. De ce oare îşi manifestau simţămintele aceşti oameni de sânge latin, printr-un potop de vorbe ce nu se mai sfârşeşte? Henry fusese, atât de diferit. De abia dacă scosese un cuvânt; în schimb… acţionase! Abia după ce o sărutase pentru prima dată, începuse să-i vorbească…

Şi ce plan făcuseră oare cei adunaţi pe veranda haciendei? se gândi fata mai departe, surdă la declaraţiile de dragoste ale Mexicanului de la picioarele sale. Oamenii săi discutau cu Francis Morgan soarta logodnicului ei, Francis! Ah! suspină ea. De ce îi robise aşa inima acest gringo? Să fie oare o nestatornică, o fiinţă care iubeşte când pe unul când pe altul? O capricioasă?... Nu! Nu! Nu era nici uşuratică, nici necredincioasă. Şi totuşi... Ah! Poate se întâmplase astfel fiindcă Francis şi Henry semănau atât de bine şi biata ei inimă iubitoare nu făcuse deosebire între cei doi. Amintirile o năpădeau: Crezuse că l-ar fi urmat pe Henry oriunde în lumea largă... Şi acum, îşi dădea seama că l-ar fi însoţit pe Francis, dacă acesta i-ar fi cerut-o, până la capătul pământului şi chiar mai departe... Îl iubea pe Henry – i-o spunea inima; dar în acelaşi timp îl iubea şi pe Francis şi intuiţia sa de femeie îi spunea că Francis împărtăşea această dragoste. Cu toate acestea, era o deosebire în dragostea ei pentru cei doi tineri – ceea ce o umplea de uimire, făcând-o să creadă că totuşi era o fluşturatică...

O strângere mai puternică a lui Torres, o făcu să revină la realitate şi să-i asculte torentul de cuvinte ce părea că nu se mai termină.

— Ai fost ca un foc mistuitor ce mi-a ars inima... Am făcut o mulţime de visuri pentru tine. Te numeam „domniţa gândurilor mele!”... Te vei căsători cu mine, Leoncia! Împreună, vom uita pe acest *gringo* nebun, care poate fi socotit ca şi mort... Îţi jur că voi fi un soţ atent şi iubitor. Te voi iubi veşnic şi niciodată umbra lui nu va fi între noi, pentru că eu însumi nu voi permite aceasta. Te voi iubi atât, încât niciodată nu va fi posibil ca memoria lui să ne ameninţe sau să-ţi tulbure fericirea...

Leoncia se gândea: De fapt ce-l făcuse pe Torres să spere că vorbele sale avuseseră răsunet în inima ei? Tânăra simţea că trebuie să-şi stăpânească impulsul de a-l alunga cu dispreţ pe acest mexican încrezut... dacă voia ca Henry să fie salvat... căci nu-şi oferise oare Torres serviciile sale?

Nu putea să-l alunge, când poate viaţa unui om depindea de el.

— Vorbeşte! o grăbi Torres cu glasul tremurând de emoţie. Vorbeşte! Mă topesc de nerăbdare…

— Sşş! Sşş! şopti ea cu blândeţe. Cum aş putea asculta cuvintele de dragoste ale altuia, când omul pe care l-am iubit este încă în viaţă?

Iubit! Timpul trecut, întrebuinţat fără voia sa, o făcu să tresară; tot aşa şi pe Torres. Mexicanul şi începu să-şi creeze planuri triumfătoare. Ea spusese că l-a iubit, deci nu îl mai iubea… Şi desigur, această tânără cu suflet ales şi sensibil nu ar fi putut să-şi mărturisească dragostea pentru el, Torres, în timp ce celălalt era încă în viaţă. Era ceva subtil, dar el înţelegea; se mândrea chiar cu puterea sa de pătrundere, de a sesiza atât de bine lucrurile delicate.

Prin urmare, îşi încheie el gândul, va avea grijă ca tânărul ce urma să fie executat a doua zi de dimineaţă, să nu primească vreun ajutor sau să obţină vreo amânare. Era clar: Dacă voia ca Leoncia să fie a lui, atunci trebuia ca Henry Morgan să moară cât mai repede…

— Bine! încuviinţă el. Nu vom mai vorbi despre aceasta… deocamdată! adăugă cu un cavalerism perfect i apoi, strângându-i mâna uşor, se ridică în picioare şi o privi stăruitor.

Fata îi înapoie strângerea de mină, în semn de mulţumire, după care, retrăgându-şi mâna, se ridică la rându-i.

— Haide, îi spuse ea, ne vom asocia celorlalţi. Încearcă să făurească un plan pentru a-l salva pe Henry Morgan...

Conversaţia grupului se pierdu treptat, odată cu apropierea celor doi, ca semn de bănuială faţă de prezenţa lui Torres.

— Ei, aţi ajuns la vreun rezultat? întrebă Leoncia.

Bătrânul Enrico, drept şi suplu, plin de aceeaşi graţie tinerească în ciuda vârstei sale înaintate, clătină capul negativ.

— Dacă îmi permiteţi, eu am un plan, începu Torres, dar se opri îndată la un senin preventiv din partea lui Alesandro, fiul cel mai vârstnic.

În acelaşi timp, pe cărarea din faţa haciendei, apărură doi copii cerşetori, ce păreau nişte sperietori de vrăbii. Nu aveau mai mult de zece ani fiecare*;* dar dacă priveai la ochii lor vicleni şi feţele lor aspre, păreau mult mai în vârstă. Purtau amândoi aceeaşi unică şi ciudată îmbrăcăminte; numai că împărţiseră: unul luase cămaşa – celălalt pantalonii. Dar ce cămaşă! Şi ce pantaloni!… Cămaşa, ce aparţinuse cândva – ca şi pantalonii de altfel – unui bărbat puternic, acoperea în întregime făptura plăpândă a uneia dintre micile creaturi, ajungând până la pământ; tovarăşul său – ai cărui pantaloni erau încheiaţi până la gât, unde fuseseră strânşi ca o pungă pentru a nu-i aluneca pe umeri, îşi avea mâinile. ¡scoase prin găurile unde altădată existau buzunarele laterale. Astfel, ei completau această imagine de două jumătăţi vii ale unui fost întreg.

— Ia căraţi-vă! le strigă Alesandro cu asprime.

…. Dar tânărul în pantaloni ridică plin de gravitate piatra ce o ducea în echilibru pe capul gol, dând la iveală o scrisoare ce fusese astfel purtată. Alesandro se aplecă peste balustradă,. Ridică scrisoarea de pe ciudatu-i „suport” şi după o privire la adresă, o trecu Leonciei, în timp ce copiii începuseră să bâzâie după bacşiş. Francis, în ciuda dispoziţiei proaşte ce-l stăpânea, simţii la acest spectacol neobişnuit pentru el – şi le azvârli câteva piese mărunte de argint, la care „cămaşa” şi „pantalonii” făcură stânga-n prejur fără un cuvânt de mulţumire şi începură să tropăie grăbiţi în josul potecii.

Scrisoarea era de la Henry şi Leoncia o citi cu înfrigurate. Nu era propriu-zis o scrisoare de adio, pentru că era compusă în stilul unuia care nu se aşteptă să moara, afară de vreun accident de neconceput. Cu toate acestea, presupunând că o astfel de întâmplare era posibilă, Henry consimţise să trimită un „adio” şi să adauge o recomandaţie

glumeaţă, către Leoncia, scriindu-i să nu-l dea uitării pe Francis, care merita să fie ţinut minte, căci îi semăna; atât de mult lui…

Primul impuls al fetei fu să arate şi celorlalţi scrisoarea, dar pasajul ce. Se referea la Francis o reţinu.

— Este de la Henry, spuse ca în, timp ce împăturea misivă şi o vâra în sân. Nu conţine nimic important, pare a nu se îndoi că va reuşi într-un fel sau altul să se salveze.

— Vom avea noi grijă de aceasta, declară cu hotărâre Francis.

După ce aruncă un zâmbet de mulţumire tânărului yankeu şi altul întrebător lui Torres, Leoncia vorbi:

— Spuneai că ai un plan, *senor* Torres?

Mexicanul zâmbi cu superioritate, îşi răsuci mustaţa şi luă un aer de importanţă covârşitoare.

— Nu există decât o singură cale: Aceea a oamenilor hotărâţi a conchistadorilor din timpurile străvechi… Este simplă! Drept la scop! Aceasta înseamnă că şi noi urmează să procedăm, la fel, mergând direct spre ţinta noastră. Vom scoate pe Henry din închisoare, brutal şi direct, după deviza ce v-am spus-o. Este singurul fapt la care ei nu se pot aştepta. Prin urmare, va reuşi... Vom găsi destui, pierde-vară fără scrupule, pe coastă, eu care să spargem închisoarea. Îi vom angaja şi, deşi le vom plăti bine, le vom dă numai o parte drept avans, iar restul după ce faptul a fost îndeplinit…

Leoncia se grăbi să-l aprobe. Ochii bătrânului Enrico sclipiră, iar nările îi vibrară ca şi când ar fi simţit mirosul prafului de puşcă.

Tinerii fii ai lui Solano se şi aprinseseră. Priviră, cu toţii la Francis, care singur rămăsese calm, aşteptându-i încuviinţarea sau părerea sa. Tânărul dădu încet din cap negativ şi Leoncia nu-şi putu stăpâni un strigăt de dezamăgire.

— Planul acesta nu are sorţi de izbândă spuse el. De ce să vă riscaţi cu toţii viaţa într-o asemenea întreprindere

nesocotită, ce o prevăd sortită nereuşitei?

În timp ce vorbea, se ridică de pe scaun şi, printr-o manevră dibace, se mişcă pe nesimţite în aşa fel încât ajunse la un moment dat între Torres şi ceilalţi; când fu sigur că mexicanul nu observă, aruncă o privire prevenitoare către Enrico şi fiii săi, apoi continuă pe acelaşi, ton:

— Cât despre bietul Henry, nu mai am nici o nădejde că va putea fi salvat…

— Vrei să spui ca te îndoieşti de mine? se indignă Torres.

— Vai de mine! Nu am voit, să spun aceasta! protestă Francis.

Dar Torres continuă revoltat:

— Vrei să mă împiedici dumneata – un străin pe care de abia îl cunosc – să iau parte la sfatul familiei Solano, ai cărei membri sunt cei mai onoraţi prieteni ai mei?...

Bătrânul Enrico, căruia nu-i scăpase mânia ce apăruse pe faţa Leonciei, din cauza cuvintelor lui Francis, reuşi să-i facă un semn de prevenire, după care, cu un gest curtenitor îl făcu pe Torres sa tacă.

— Nu poate nimeni să te împiedice de-a lua parte la sfaturile familiei Solano, *senor* Torres, spuse el. Eşti cu adevărat un vechi prieten al nostru. Răposatul dumitale tată şi cu mine am fost ca doi fraţi… Dar aceasta – şi te rog să ierţi judecata unui biet bătrân! – nu îl împiedică pe *senor* Morgan de a avea dreptate când spune că planul dumitale nu are sorţi de izbândă. A sp*a*rge închisoarea este ceva prea nebunesc. Gândeşte-te la grosimea zidurilor; pot rezista unui asediu săptămâni întregi. Mărturisesc totuşi, că am fost şi eu tentat adineauri de ideea dumitale. Aceasta mi-a adus aminte de timpurile când eram un tânăr înflăcărat, luptând cu indienii de pe culmile Cordilierilor. S-a întâmplat odată chiar… Haide, să stăm cu toţii în fotolii şi să vă povestesc întâmplarea…

Torres se scuză însă că este grăbit să rezolve câteva chestiuni urgente şi luându-şi rămas bun de la cei de faţă,

încălecă roibul său gătit ca de sărbătoare şi plecă în galop spre San Antonio. Unul dintre lucrurile cele mai importante ce trebuia să rezolve, ora desigur corespondenţa telegrafică ce o avea cu Thomas Regan. Fiindu-i permis accesul la staţia telegrafică a guvernului din San Antonio, îi era destul de uşor să menţină legătura cu staţia telegrafică din Vera Cruz şi prin aceasta cu biroul lui Regan din Wall Street.

— Ce ai împotriva lui sonor Torres de l-ai combătut făcându-l să se supere? îl întrebă Leoncia pe Francis, după plecarea Mexicanului.

— Nimic altceva, decât că nu aveam nevoie de dânsul, fu răspunsul tânărului. Este un om pe care nu te poţi bizui şi-ar fi în stare să strice orice plan bun. Aminteşte-ţi de felul cum s-a încurcat când a depus mărturie la judecata mea. Poate că nu ar trebui să ne încredem în el – nu ştiu; oricum, de ce să-l facem confidentul nostru, când nu avem nevoie de el?… Acum, vă pot mărturisi că planul său este foarte bun. Drept la scop, a spus el; exact aşa vom face! Vom merge drept la închisoare şi-l vom scoate pe Henry afară, dacă toţi sunteţi de aceeaşi părere. Nu-i deloc nevoie să ne servim de o gloată de pungaşi sau pierde-vară de pe coastă. Vom fi prea de ajuns şase câţi suntem…

— Trebuie să fie cel puţin o duzină de paznici în permanenţă la închisoare, obiectă Ricardo, cel mai tânăr dintre fraţii Solano, un flăcău frumos de vreo optsprezece ani.

Leoncia, care se aprinsese din nou la acest plan, se încruntă şi era tocmai să-i răspundă violent, dar Francis luă apărarea tânărului.

— Ai dreptate, încuviinţă el, acesta este un indiciu de care trebuie să ţinem seamă… Dar vom putea să-i facem nevătămători, adăugă el după o clipă de gândire.

— Şi cum rămâne cu zidurile groase de peste doi metri? spuse şi Martinez Solano, fratele geamăn al lui Alvarado.

— Pătrundem prin ele! îi răspunse Francis cu un zâmbet ce trăda un gând ascuns. Nu avea nici o teamă: vom izbuti!

— Dar cum? strigă Leoncia, arzând de nerăbdare să intre în acţiune.

— Vă voi spune îndată, cum. Dumneata, *senor* Solano, ai, după câte bănuiesc, o mulţime de cai de călărie? Aşa, perfect. Şi dumneata, Alesandro, nu cumva poţi să-mi procuri câteva cartuşe de dinamită din acelea pe care le întrebuinţaţi la plantaţie? Da? Bine atunci; mai mult decât bine! Iar dumneata, Leoncia, în calitate de stăpână a casei, trebuie să ştii dacă aveţi în cămară o cantitate importantă de whisky din cel tare… „trei stele”, sau aşa ceva?

După semnul afirmativ al fetei, Francis continuă, râzând satisfăcut:

— Ah, atunci avem tot ce ne trebuie pentru „complotul” nostru! Deţinem toate elementele unei intrigi ca în romanele lui Rider Haggard sau Rex Beach!… Şi acum, ascultaţi planul meu… Ba nu, aşteptaţi puţin. Leoncia, doresc să te întreb dacă îmi poţi procura câteva obiecte necesare unei bune deghizări…

CAPITOLUL V

Era pe la mijlocul după-amiază; aerul, cald şi nemişcat părea că înmoaie totul sub povara lui copleşitoare. Henry privea printre gratiile de la fereastra, celulei sale în spre Chiriqui Lagoon, în speranţa unei, brize care să mai răcorească puţin atmosfera îmbâcsită. Străzile se vedeau goale, prăfuite şi murdare. Albeaţa caselor şi praful ce domnea suveran, formau un spectacol ce devenea tot mai nesuferit privirilor lui Henry. Tânărul era pe punctul să plece de la fereastră, când observă pe cei câţiva copii jerpeliţi care dormitau pe pragul casei vecine, ridicându-se şi privind plini de interes în susul străzii.. Nu putea vedea ce le atrăsese atenţia, dar putu auzi zgomotul făcut de roţile unui vehicul ce se apropia. În curând, apăru în cadrul vederilor sale o căruţă acoperită, trasă de un cal bătrân şi slab pe scaunul din faţă, şedea un bătrân cu barbă şi păr cărunt, care încerca din toate puterile să oprească animalul.

Henry zâmbi la această apariţie, întrebându-se cu mirare cum de se mai putea menţine căruţa pe roate, într-atât era de şubredă şi hodorogită. Roţile erau strâmbe, cu spiţe lipsă, iar scândurile din care era făcut micul vehicul păreau că se vor sfărâma şi desface la prima zdruncinătură pe caldarâmul stricat al străzii. Era de mirat că se mai menţinea încă.

Când ajunse în faţa închisorii, bătrânul făcu un ultim efort pentru a-şi opri gloaba; dar scândura de care îşi proptea picioarele cedă presiunii şi el căzu pe spate, scăpând hăţurile din mână. La acest incident neprevăzut, calul sări speriat într-o parte, fapt ce făcu una din roţi ce era mai slăbită să sară de la locul său. Ceea ce urmă apoi – Henry nu mai putu să-şi explice cu exactitate. Singurul fapt

evident, era că micul furgon se sfărâmase în întregime. Spectacolul era tragi-comic*;* moşneagul ieşise cu greutate dintre sfărâmăturile căruţei sale şi încerca acum să-şi potolească gloaba cuprinsă de panică. O gloată de copii se adunase în jurul său, admirând zgomotos această scenă originală. În acelaşi timp, ieşiră şi câţiva jandarmi din interiorul închisorii, împrăştiind gloata gălăgioasă. Henry rămase la fereastră; pentru unul care nu mai avea decât câteva ore de trăit, aceasta era o distracţie ce nu trebuia scăpată…

Bătrânul dădu calul în îngrijirea unui gardian şi scuturându-şi praful de pe haine, se urcă în ceea ce rămăsese din vechiul lui furgon; începu apoi să examineze cu atenţie lăzile ce formau încărcătura sa. O grijă deosebită o arătă mai ales unei lăzi, pe care încercă chiar să o ridice, cercetând neliniştit dacă nu cumva îi suferise conţinutul.

Unul dintre jandarmi îi puse o întrebare, la care moşneagul răspunse cu vioiciune.

— Eu? Vai, *senor*, eu sunt un biet bătrân, departe de casă şi fără nici un ajutor. Mă numesc Leopoldo Norvoez. E drept însă că mama – sfinţii să-i aibă sufletul în pază! – fost germană. Tatăl meu a fost însă renumitul Baltazar de Jesus y Cervallos e Narvaez, fiul generalului Narvaez, a cărui amintire va fi pururea trează în mintea tuturor, căci el a fost cel mai credincios luptător al marelui Bolivar… Iar eu, biet nenorocit, sunt aproape ruinat şi departe de casă…

Se opri puţin, dând din cap cu tristeţe; apoi, observând exclamaţiile de încurajare şi compătimire ale celor de faţă, moşul îşi continuă spovedania:

— Vin tocmai din Bocas del Toro. Am făcut pe drum cinci zile ca să ajung aci… şi afacerile merg prost. Locuinţa mea este tocmai în Colon şi aş da orice să mă pot vedea din nou acasă… Dar aşa este viaţa! Până şi un nobil Narvaez poate fi un colportor, căci trebuie să trăiască şi el, nu, *senor*es?… Dar ia spuneţi-mi, nu cunoaşteţi un oarecare Tomas

Romero, care practică şi el negoţul ambulant în acest plăcut San Antonio?

Pedro Zurita, ajutorul temnicerului, izbucni în râs.

— Dar bine, spuse el, sunt o mulţime de Tomas Romero care se ocupă cu negoţul ambulant peste tot în Panama. Dacă voieşti să te îndrumăm către el, trebuie să ni-l descrii mai amănunţit.

— Păi să vezi, *senor*, el este văr cu cea de a doua nevastă a mea, se grăbi bătrânul să-i explice plin de speranţă şi păru uimit de explozia de râs ce o provocă descrierea sa mai amănunţită.

— Se poate, continuă Zurita râzând, dar sunt vreo zece Tomas Romero care trăiesc în San Antonio sau prin împrejurimi şi oricare dintre ei poate fi vărul celei de-a doua soţii a dumitale, *senor*. Astfel, este Tomas Romero beţivul: Tomas Romero pungaşul: Tomas Romero – ba nu, am uitat, acesta a fost spânzurat acum o lună pentru jaf şi omor… mai este apoi Tomas Romero cel bogat, care posedă cirezi întregi de vite ce pasc pe dealuri. Şi este şi…

La fiecare dintre „Romerii” pomeniţi, Leopoldo Norvoez dădea din cap negativ, cu un aer plin de tristeţe; dar când auzi de proprietarul cirezilor, figura lui deveni plină de speranţă şi îl întrerupse pe celălalt.

— Iartă-mă, *senor*. Acesta trebuie să fie… sau un altul ca el. Îl voi găsi. Dacă aş putea să-mi depozitez marfa mea undeva în siguranţă, atunci m-aş duce să-l caut chiar acum. Din nefericire, nu cunosc pe nici unul dintre dumneavoastră, totuşi, sunt ispitit să mă încred în dumneata care eşti – oricine poate vedea aceasta de la prima vedere – un om cinstit şi onorabil… În timp ce vorbea, bătrânul scoasă din buzunar doi pesos de argint şi-i întinse ajutorului de temnicer. Iată, continuă el, voiesc ca dumneata şi oamenii dumitale să aveţi o mică satisfacţie ajutându-mă.

Henry notă zâmbind interesul bătrânului de a-şi asigura prietenia lui Pedro Zurita şi a jandarmilor săi şi respectul

ce-l arătară aceştia la vederea, banilor. După ce împrăştiară mulţimea de gură-cască ce se formase din nou în jurul lor, începură să care lăzile în interiorul închisorii.

— Fi-ţi cu băgare de seamă, *senor*es! îi rugă moşneagul, plin de îngrijorare, când ei luară lada cea mare. Purtaţi-o uşor, este foarte valoroasă şi fragilă, extrem de fragilă!

După ce se băgase totul în interiorul închisorii, bătrânul colportor încălecă pe mârţoaga sa cu ajutorul jandarmilor şi apoi le spuse următoarele:

— Totul este acum în ordine. Mii de mulţumiri, *senor*es. A fost spre norocul meu să mă întâlnesc cu oameni onorabili ca dumneavoastră. Nu mă îndoiesc că marfa mea – sărmană marfă de colportor sărac – va fi în siguranţă la dumneavoastră. Mulţumesc Cerului că v-an întâlnit. Mâine mă întorc cu ruda mea, pe care sunt sigur că o voi găsi şi îmi voi relua marfa. Îşi scoase politicos pălăria şi spuse, îndepărtându-se: *Adios, senores, adios!*

Porni în josul străzii, dus de pasul lent al calului, dar la strigătul lui Pedro Zurita, se opri şi întoarse capul.

— Caută prin cartierul de lângă cimitir, *senor* Narvaez, îl sfătui el cu glas ridicat. Pe acolo locuiesc zeci de Tomas Romero.

— Şi eu vă mai rog încă odată să aveţi grijă de lada cea mare, *senor*, îi replică pe acelaşi ton neguţătorul.

Henry mai rămase la fereastra zăbrelită până când strada se făcu din nou pustie, apoi se întoarse în celulă.

„Ciudat, gândea el, dar vocea bătrânului colportor avusese ceva familiar în ea. Probabil din cauză că vorbea spaniola cu accentul acela străin – dar nu spusese oare moşneagul că era de origine germană după mamă? Desigur că aceasta era cauza!”

Henry se culcă, alungind întâmplarea din minte.

În camera de gardă a închisorii, la mai puţin de treizeci de metri distanţă de celula în care se afla Henry, se dezlănţuise prădarea lui Leopoldo Narvaez, bătrânul nefericit şi încrezător care tocmai plecase. Începutul îl făcu

Pedro Zurita, care mai întâi studie profund cutia cea mare, pipăind-o pe toate părţile. Îi ridică apoi puţin capacul, prins slab în cuie şi mirosi ca un copoi prin crăpătura formată, ca şi cum astfel ar fi putut să-i descopere conţinutul.

— Fugi de-acolo, Pedro, îl stătui râzând unul dintre jandarmi. Ai fost plătit să fii cinstit!

Temnicerul ajutor oftă prelung, se îndepărtă de lângă ladă şi aşezându-se ceva mai încolo, privi înapoi spre ea şi oftă. Conversaţia lâncezea şi, ca atrase de un magnet invizibil, privirile oamenilor se îndreptau tot mai stăruitor către ladă. Nici jocul de cărţi nu reuşi să le alunge preocuparea pentru ca; era prea lânced, neanimat. În cele din urmă, însuşi jandarmul care îl sfătuise pe Pedro să fie cinstit, se duse la ladă şi începu s-o cerceteze la rându-i.

— Nu miroase a nimic, îşi făcu el cunoscut rezultatul examinării. Fără îndoială că în ladă nu este nimic care să miroasă. Atunci, ce, ar putea să fie? Bătrânul *caballero* zicea că înăuntru este ceva de valoare!

— … Caballero! spuse primul temnicer cu dispreţ. Tatăl bătrânului colportor a fost se spune un simplu negustor pe străzile Colonului ca şi el, fiecare cerşetor se pretinde astăzi un descendent al conquistadorilor.

— Şi de ce nu, Rafael? îi replică Pedro Zurita. Nu suntem şi noi cu toţii descendenţii acestora?

— Fără îndoială, se grăbi să-l aprobe Rafael. Conquistadorii au ucis o mulţime…

— … şi au fost strămoşii acelora care au supravieţuit, îl completă Pedro, stârnind râsul general. Eu unul aş da un peso ca să ştiu ce conţine lada.

— Ah, iată-l şi pe Ignacio! îl întâmpină Rafael pe temnicerul ce tocmai îşi făcea apariţia; ochii săi umflaţi de somn şi pleoapele leneşe arătau că tocmai îşi terminase siesta de după prânz. El n-a fost plătit să fie cinstit. Haide, Ignacio, uşurează-ne curiozitatea şi ajută-ne să vedem ce se află în lada aceasta.

— De unde să ştiu eu? întrebă Ignacio, clipind des şi privind plin de curiozitate spre obiectul atenţiei generale. De-abia adineauri m-am sculat.

— Aşa dar, recunoşti că nu ţi s-a plătit să fii cinstit? insistă Rafael.

— Sfântă Născătoare de Dumnezeu! Cine poate fi omul care să-mi plătească să, fiu cinstit? exclamă temnicerul mirat.

— Atunci pune mâna degrabă pe secure şi deschide lada, îşi precizã Rafael dorinţa. Noi nu putem face aşa ceva pentru că Pedro va împărţi cei doi pesos cu noi şi, prin urmare, suntem şi noi plătiţi să fim oneşti. Haide, Ignacio, deschide lada, căci altfel murim de curiozitate!

— Nu ne vom atinge de conţinut, ne vom mulţumi numai să privim, murmură cu nervozitate Pedro, în timp ce temnicerul ridica una din scândurile capacului cu lama securii. Pe urmă vom închide lada la loc şi... Bagă mâna înăuntru, Ignacio, bag-o odată! Ce-ai găsit, hai? Spune ce pipăi? Ah!...

După ce împinse şi răscoli, mâna lui Ignacio apăru, strângând între degete un înveliş de carton.

— Desfă-l fără să-l rupi, căci va trebui să-l punem la loc cum a fost, îl sfătui ajutorul de temnicer plin de ciudă.

Când învelişul de carton şi talaş fu înlăturat, privirile tuturor rămaseră aţintite cu uimire şi surpriză pe conturul ademenitor al unei sticle de whisky.

— Cu cită grijă a fost împachetată, murmură Pedro pe un ton plângător. Trebuie să aibă un gust minunat lichidul dintr-însa...

— Este whisky yankeu, oftă unul dintre jandarmi. Odată, numai o singură dată am băut astfel de whisky. O! era minunat! Atâta curaj mi-a dat, încât am sărit în arena din Santos şi am înfruntat un taur, cu mâinile goale. E drept că taurul m-a cam scuturat puţin, dar ce importanţă avea aceasta? Nu avusesem eu curajul să mă lupt cu el neînarmat?

Pedro, la capătul răbdării, luă sticla şi voi să-i spargă gâtul.

— Opreşte-te! îi strigă Rafael. Tu ai fost plătit să fii cinstit…

— Da, de unul care el însuşi n-a fost cinstit, îi replică Pedro indignat. Marfa aceasta este de contrabandă. Bătrânul n-a plătit taxele pentru ea. Putem deci să ne considerăm proprietarii ei, fără cea mai mică remuşcare. O vom confisca. O vom distruge…

Nemaiaşteptând să le fie trecută şi lor sticla, Ignacio şi Rafael scoaseră din lada miraculoasă alte sticle şi le desfundară.

— Marca „trei stele” este cea mai renumită, explică Pedro Zurita în timpul unei scurte pauze, indicând spre eticheta de pe sticlă. Vedeţi voi, în general whisky-ul yankeu este bun. O stea însă, arată că este foarte bun; două stele, că este excelent; trei stele indică tot ce poate fi mai bun, superb, divin şi mai ceva decât acestea! Ah! Ştiu eu. Yankeilor le plac băuturile tari; ei dispreţuiesc berea!

— Dar „patru stele”, Pedro? îl cercetă Ignacio, cu limba îngreunată. Sticla sa era aproape în întregime golită.

— „Patru stele”? Ascultă, prietene Ignacio, „patru stele” trebuie să fie ori moartea fulgerătoare, ori puntea paradisului!

Nu după mult timp, Rafael, cu braţul după gâtul unui alt jandarm, îl numea „fratele său cel mai scump” şi susţinea, sus şi tare că „licoarea” bătrânului colportor aducea fericirea adevărată.

— Moşul acela a fost un prost – de trei ori prost – să creadă că ne poate păcăli! strigă deodată Augustino, un jandarm cu faţa posomorită, ce vorbea de obicei foarte rar.

— Trăiască Augustino! ovaţionă Rafael. Cele „trei stele” au făcut un miracol. Priviţi-l: Mai puteţi spune că acesta este Augustino-Taciturnul?

— Şi de trei ori prost – şi iarăşi prost a fost bătrânul! continuă Augustino cu furie. Auziţi, să aibă cu el băutura

zeilor timp de cinci zile pe drumul de la Bocas del Toro şi să nu bea măcar o înghiţitură! Tii, ce prost!

— Bătrânul negustor este un pungaş, nimic altceva decât un pungaş, declară Pedro cu importanţă. Când se va întoarce mâine pentru „trei stelele” lui, îl voi aresta pentru contrabandă. Pedeapsa lui va fi un exemplu pentru toţi cei de teapa sa…

— Dar ce se va întâmpla dacă distrugem dovezile astfel? întrebă Augustino, spărgând gâtul unei alte sticle.

— Nu le vom distruge ci le vom păstra – uite aşa! replică Pedro, trântind o sticlă goală pe lespezi. Ascultaţi, frăţiilor: Veţi declara că lada era foarte grea. Ne-a scăpat din mâini şi sticlele s-au spart, iar lichidul din ele sa scurs pe jos; astfel am reuşit să descoperim contrabanda! Lada şi cioburile vor fi probe suficiente pentru a o dovedi. Ne-am înţeles?

Tumultul creştea cu cât băutura devenea mai puţină. Unul dintre jandarmi începu să se certe cu Ignacio pentru o datorie veche de zece centavos. Alţii doi întinşi, pe jos, îmbrăţişaţi, se plângeau unul altuia de neajunsurile căsniciilor lor. Augustino, devenit ca prin farmec un palavragiu neîntrecut, le spunea celorlalţi cu un aer filosofic, că afacerea este de aur Pedro Zurita se dovedi, sentimental şi începu să vorbească de iubirea aproapelui.

— Chiar şi pe deţinuţi, mormăi el, îi iubesc ca pe proprii mei fraţi. Viaţa e tristă… – ochii i se umplură de lacrimi, fapt ce-l determină să mai soarbă o înghiţitură de whisky. Prizonierii mei îmi sunt dragi ca şi copiii. Inima: îmi sângerează când îi văd suferind. Priviţi! Plâng – şi aceasta numai, pentru ei! Haideţi să împărţim cu ei această licoare divină, să aibă şi ei un moment de fericire. Ignacio, frate scump al inimii mele, vrei să-mi faci o favoare? Vezi, îmi plânge sufletul, căci mi-e inima plină de iubire pentru semenii mei care sufăr… Du o sticlă cu acest elixir bietului Morgan. Sărmanul *gringo!* Spune-i că sunt mâhnit că va

trebui să-l spânzure mâine. Spune-i că-l iubesc ca pe un frate şi roagă-l săi bea şi să fie fericit astăzi.

În timp ce Ignacio pleca să-şi îndeplinească misiunea, jandarmul care povestise că a înfruntat neînarmat un taur în arena din Santos, începu să zbiere:

— Vreau un taur! Daţi-mi un taur!

— Auziţi? Biet suflet milos, cere un taur! Vrea să i îmbrăţişeze grumazul, să-l mângâie, să-l iubească! explică Pedro Zurita cu un nou val de lacrimi. Eu, de asemenea, iubesc animalele; iubesc chiar şi ţânţarii! Întreaga lume nu-i altceva decât dragoste! Acesta este secretul existenţei sale! Aş dori să am un tigru… să mă joc cu el…

Henry şedea gânditor în celula sa, când deodată tresări şi se ridică în picioare. Melodia bine cunoscută a cântecului de piraţi pătrundea clar până la el; cineva fluiera în stradă aria: *„Spate-n spate, la catargul mare”*. Voia să se ducă la fereastră, când zgomotul cheii de la uşa celulei îl făcu să se întindă din nou pe podea şi să se prefacă adormit. Ignacio pătrunse înăuntru, cu mersul nesigur şi cu o sticlă în mână, pe care i-o oferi lui Henry cu un aer solemn.

— Pedro Zurita îţi trimite aceasta, dimpreună cu cele mai bune urări ale sale, mormăi ei. Zice să bei şi să uiţi că mâine te spânzură.

— Transmite mulţumirile mele lui *senor* Pedro Zurita şi spune-i să se ducă la dracu cu whisky-ul său cu tot, îi răspunse Henry necăjit.

Ignacio tresări, încetă să se mai – bălăbănească şi-cu o sforţare deveni sever.

— Foarte bine, *senor*, spuse el; apoi ieşi afară, încuind uşa la loc.

După plecarea lui, Henry sări în picioare şi alergă la fereastră unde îl întâmpină faţa lui Francis*;* acesta îi întinse un revolver printre gratii.

— Bun găsit, prietene, îi spuse Francis. Te vom scoate de aici în câteva clipe… – îi arătă două cartuşe de dinamită cu

fitilele pregătite – cu ajutorul acestora te-aş putea scăpă şi din tezaurul unei bănci. Lipeşte-te de peretele din fund şi fii atent, căci în curând va fi o gaură în peretele acesta prin care ar putea trece şi *Angelique*... Şi pentru că veni vorba de *Angelique*, trebuie să-ţi spun că te aşteaptă „cu nerăbdare” ancorată în golf... Acum atenţie! Dau foc fitilelor…

De abia se retrase Henry în colţul opus al celulei, când uşa fu deschisă cu brutalitate şi un vacarm de strigăte şi înjurături izbucni în celulă; printre ele se putea distinge vechiul şi neschimbatul strigăt de război al Americii Latine: „Omorâţi pe *gringo!”*

De asemenea, Henry auzi glasul lui Rafael şi al lui Pedro, care zbierau în cor: „Este inamicul iubirii frăţeşti!”; iar celălalt: „Mi-a spus să mă duc la dracu – nu-i aşa, Ignacio?”

Aveau în mâini carabine, iar gloata ce-i urma era de asemenea înarmată cu sticle, ciomege sau cuţite. La vederea revolverului pe care Henry îl îndreptă spre ei, se opririi brusc şi Pedro, înţepenindu-se pe picioarele-i nesigure, pronunţă cu solemnitate:

— *Senor* Morgan, te vom pedepsi chiar acum pentru felul în care te-ai purtat faţă de noi.

Ignacio nu mai aşteptă şi începu să tragă în Henry cu sălbăticie, nimerind însă la un metru distanţă de el; în clipa următoare, atacatorul se prăbuşi lovit de glonţul tânărului. În fata acestei replici neprevăzute, ceilalţi se retraseră de-a valma pe coridor şi de acolo, ascunşi fiecare pe unde apucase, începură să tragă dezordonat în celulă.

Mulţumind în gând stelei sale norocoase pentru grosimea zidurilor şi cu speranţa că nu-l va ajunge vreun glonte rătăcit, Henry se pitulă într-un colţ şi aşteptă explozia.

Deodată, aceasta se produse. Peretele cu fereastra zăbrelită se prăbuşi ca lovit de o forţă formidabilă, descoperind o deschizătură largă. Lovit în cap de o sfărâmătură, Henry căzu ameţit la pământ, iar când pulberea şi fumul se împrăştiară, îi mai putu zări pe Francis

apărând prin gaura din perete. În timp ce era tras afară din celulă, Henry îşi reveni în simţiri; putu vedea în stradă pe Enrico Solano şi Ricardo, fiul său cel mic, ameninţând cu carabinele mulţimea ce se strânsese în stradă, în timp ce Alvarado şi Martinez ţineau în şah gloata din josul străzii.

Lumea, atrasă mai mult de curiozitate, îşi dădu repede seama că-şi risca viaţa dacă încerca să se opună retragerii acestor oameni fantastici, care sfărâmau ziduri şi atacau închisoarea ziua; de aceea, se retraseră cu toţii, făcându-le loc plini de respect, când ei înaintară în josul străzii.

— Caii ne aşteaptă după colţ, îi spuse Francis lui Henry, în timp ce-şi strângeau mâinile. Leoncia, de asemenea, este nerăbdătoare să te vadă salvat. Într-un galop de cincisprezece minute suntem la ţărm, unde corabia este gata de plecare.

— Ascultă, îi spuse Henry, zâmbind, cântecul acela ce te-am învăţat şi pe care l-ai fluierat adineauri, mi-a părut ca o melodie divină, căci mi-a arătat că soseai la timp. Câinii aceia s-au îmbătat şi nu mai aveau răbdare să aştepte până mâine, ca să mă execute, s-au hotărât să termine cu mine *pronto...* Hm! Dar ciudat lucru cu whisky-ul acela. Un bătrân *caballero* care se pretindea colportor şi căruia i s-a sfărâmat căruţa chiar în faţa închisorii... Da, da!... Curios!..

— Da, căci până şi un nobil Narvaez, fiu al faimosului Baltazar de Jesus y Cervallos e Narvaez, nepot al generalului Narvaez de neuitată amintire, poate fi colportor – şi orice colportor trebuie să trăiască doar. Ei, *senor*es, nu-i aşa? glumi Francis, mimând din nou pe bătrânul Narvaez pe care îl întruchipase.

Henry îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi adăugă gânditor.

— Francis, mai mult decât orice, mă bucur de un singur lucru...

— De ce anume? întrebă Francis, văzând că celălalt se opreşte.

— Că nu ţi-am tăiat urechile în ziua aceea pe insula Viţelului, când te trântisem la pământ şi insistai să ţi le retez…

CAPITOLUL VI

Mariano Vercara e Hijos, *jefe politico* de San Antonio, se întinse în scaunul său din sala judecătoriei şi cu un zâmbet de satisfacţie începu să-şi răsucească o ţigară. Cazul ce se judecase mersese după norma stabilită de el mai înainte. Reuşise în ziua aceea să-l oprească pe bătrânul judecător de a-şi consuma porţia lui obişnuită de mescal şi rezultatul se vedea acum din plin, căci judecătorul dăduse sentinţa după voia lui. Nu făcuse nici cea mai mică greşeală.: Cei şase *peoni*[{3}], pedepsiţi cu asprime, fuseseră siliţi să se întoarcă înapoi la plantaţia din Santos. Condamnarea consta în aceea că erau obligaţi de a lucra un an mai mult peste termenul stabilit în contractul lor de sclavaj benevol, prin aceasta, *jefe* devenea mai bogat cu câteva sute de dolari-aur. Plantatorii yankeu din Santos, care erau proprietarii *peonilor* condamnaţi, posedau bogăţii imense şi plăteau din plin pentru astfel de „servicii” ce le făcea mexicanul.

Zâmbetul său deveni mai larg când îl salută pe Alvarez Torres.

— Ascultă, spuse noul venit, vorbindu-i în şoaptă la ureche, acum este timpul să terminăm odată cu amândoi afurisiţii aceia de Morgani. Pe mizerabilul de Henry îl spânzură mâine; de ce nu ne-am scăpa azi şi de câinele de Francis?

Jefe rămase tăcut, aşteptând urmarea; sprâncenele i se ridicară întrebător.

— L-am sfătuit să asedieze închisoarea, continuă Torres. Proştii de Solano sunt de partea lui fără îndoială că vor încerca aceasta chiar astă seară. Nu o pot face mai curând. Acum este rândul dumitale să fii pregătit pentru această:

eventualitate şi să ai grijă ca Francis Morgan să fie împuşcat în timpul luptei…

— Pentru ce aş face eu aceasta? îl întrerupse *jefe,* accentuând cu înţeles pe primele cuvinte. Pe Henry, e drept, doresc să-l văd înlăturat odată din drumul meu, dar pe Francis? Cu el n-am nimic… Despre mine unul, poate pleca nestânjenit în drăguţul lui New York.

— Trebuie să dispară chiar astăzi – şi aceasta din motive ce le vei vedea îndată. După cum ţi-am scris în telegrama ce ţi-am trimis-o, ştii că relaţiile ce le am cu financiarul Regan din New York sunt confidenţiale şi importante. Torres făcu un gest semnificativ spre buzunarul de la piept. Tocmai am primit o telegramă de la el. Îmi dă să înţeleg că dacă Francis Morgan nu s-ar mai întoarce la New York nu va fi rău pentru mine, căci trebuie să ştii: *Senor* Regan este un om darnic când este vorba să răsplătească un „mic serviciu”…

— Bine, bine; dar nu mi-ai spus cât ai primit, sau cât vei primi pentru treaba aceasta, îl întrerupse din nou jele cu nerăbdare.

— Eh, să nu-ţi închipui că este o sumă prea mare… Totuşi, în cazul când reuşim, o vom împărţi amândoi frăţeşte… încercă Torres să-şi refacă afirmaţia de mai înainte, în ceea co priveşte dărnicia lui Regan.

Jefe aprobă cu un semn, adăugind:

— Cam vreo mie de dolari în aur, hai?

— Aşa cred… şi atunci, cinci sute sunt ai dumitale, dacă Francis îşi lasă pielea în San Antonio, se grăbi Torres să-l aprobe.

Dar *jefe* nu se lăsă păcălit.

— Ce ar fi, spuse el, dacă îţi plăteşte o sută de mii?

Torres râse ca de o glumă bună.

— În orice caz, insistă *jefe,* trebuie să fie mai mult decât o mie.

— Desigur, mă aştept să fie generos, îi răspunse Torres. Este foarte posibil să mai adauge cinci sute peste mia de

dolari, pe care desigur că îi vom împărţi de asemenea…

Jefe păru convins.

— Plec imediat la închisoare, spuse el în cele din urmă Trebuie să te încrezi în mine, *senor* Torres, după cum şi eu mă încred în dumneata. Haide, vom pleca împreună imediat şi vei putea asista la preparaţiile ce voi face pentru primirea acestui Francis Morgan. Încă nu mi-am pierdut dibăcia la ochit; de asemenea, pentru a fi cu totul sigur, voi spune la trei jandarmi să-l vizeze numai pe el în timpul luptei. Aşa dar, acest *gringo* va asedia închisoarea, hai? Bine! Vom vedea cine va triumfa… Haide să plecăm în grabă.

Se ridică, zvârlind ţigara cu un gest hotărât. Nu făcuseră însă drumul jumătate până la uşă când un băiat zdrenţăros apăru, anunţând plin de emoţie;

— Vă aduc informaţii importante. Îmi veţi plăti bine, nu-i aşa, *senor*? Am alergat într-un suflet să vă anunţ.

— Ce? Plată?… Te voi trimite la San Juan în şcoala de corecţie, puşlama! sună răspunsul lui *jefe.* Haide, spune mai repede ce ai de spus.

— Cel puţin vă veţi aminti că eu v-am adus informaţia, *senor*. Am alergat tot drumul, încât sunt mort de oboseală, după cum puteţi vedea, *senor*. Vă voi spune îndată, dar vă rog să nu uitaţi că eu am fost acela care am alergat să vă aduc primul, vestea…

— Bine, bine, ticălosule, îmi voi aminti; dar vai de tine dacă mă minţi. Ce veste îmi aduci?

— Închisoarea… gâfâi copilul. *Gringo* cel străin, acela care era să fie spânzurat ieri… a spart zidul închisorii. Sfinţi îndurători! Gaura este aşa de mare că poate încăpea o căruţă pe acolo… Şi celălalt *gringo,* cel care îi seamănă şi care trebuie să fie spânzurat mâine, a scăpat din închisoare prin spărtura aceea… Am văzut cu ochii mei cum l-a târât afară… Atunci, am alergat aici să vă spun… vă veţi aminti aceasta, *senor*….

Jefe politico nu-l mai asculta însă; se întoarse spre Torres, gata de ceartă.

— Dacă acest *senor* Regan al dumitale este cu adevărat un bogătaş generos, ar putea să ne dea suma promisă, eh? Deşi ar trebui să ne plătească de zece ori mai mult pentru acest tigru de *gringo* care sfarmă legea şi ordinea… şi zidul bunei noastre închisori…

— Oricum, nu trebuie să ne alarmăm degeaba. Dimpotrivă, ne arată de ce este capabil acest Francis Morgan, murmură Torres, încercând să zâmbească. Nu uita că eu le-am dat ideea să asedieze închisoarea.

— Prin urmare, dumneata şi *senor* Regan trebuie să plătiţi paguba făcută de el, profită *jefe* de mărturisirea celuilalt; apoi, după o mică pauză, adăugă: Deşi nu cred că au putut face aşa ceva. Nu, nu este posibil. Nici un nebun de *gringo* nu ar îndrăzni aceasta…

În aceeaşi clipă se întrerupse. Rafael, jandarmul, cu puşca în mână şi cu faţa însângerată din cauza unei răni uşoare, se năpusti pe uşa tribunalului, oprindu-se agitat în faţa celor doi.

— Suntem devastaţi, fură primele cuvinte ale lui Rafael. Închisoarea este distrusă. Au aruncat zidurile în aer cu dinamită! O sută de kilograme de dinamită! O mie de kilograme!… Am sărit cu toţii să salvăm închisoarea… dar au explodat – cele o mie de kilograme de dinamită… Am căzut în nesimţire, cu arma în mână. Când mi-am revenit, am privit în jur… Ceilalţi – bravul Pedro, bravul Ignacio, bravul Augustino – toţi, toţi, zăceau morţi în preajma mea!… Era cât pe-aici să spună „beţi morţi” dar se stăpâni la timp şi continuă povestirea în felul său exagerat, aşa cum o transformase imaginaţia lui aţâţată. Zăceau morţi… Poate că nu erau morţi, ci tocmai ameţiţi, se tempera el. Apoi m-am târât. Celula yankeului era goală. În zidul de la drum se căsca o gaură monstruoasă. M-am târât în stradă. O mulţime enormă se adunase acolo… dar *gringo* scăpase… L-am întrebat pe unul care văzuse tot. Fusese aşteptat cu caii gata de drum. Şi plecaseră în galop nebun spre coastă. Acolo este o corabie cu pânzele întinse… Francis Morgan

călărea cu un sac plin cu aur în spatele şelei. Omul mi-a jurat că a văzut cu ochii lui. Era un sac mare şi greu…

— Şi gaura? îl întrebă *jefe* surescitat. Gaura din perete?

— O! E mai mare decât sacul cu aur, cu mult mai mare! îi răspunse Rafael, interpretând greşit întrebarea celuilalt. Dar şi sacul e mare – aşa spunea omul… Şi *gringo* a fugit cu el călare.

— Ah, închisoarea mea! strigă *jefe.* Scoase un pumnal din mâneca hainei şi ţinându-l în sus ca pe o cruce, continuă exaltat: Jur pe toţi sfinţii că mă voi răzbuna. Ah, închisoarea mea dragă! Justiţia noastră! Legea noastră!… Caii!… Caii!… Jandarm, adu caii!… Se năpusti asupra lui Torres care nu spusese nici un cuvânt, strigându-i: La dracu cu *senor* Regan al dumitale! Voi lucra pe cont propriu! Am fost provocat! închisoarea mea a fost devastată! Legea mea

— Legea noastră, prieteni buni – a fost batjocorită… Pe cai! Pe cai! După ei să-i prindem, să-i pedepsim! Repede! Repede!

Căpitanul Trefethen, proprietarul *Angelique-i,* fiul unei indiene maya şi al unui negru din Jamaica, se plimba gânditor pe puntea îngustă a corăbioarei sale. Ceva din el îi spunea să strice contractul ce-l făcuse cu acest yankeu al cărui îndeletniciri îi păreau suspecte; dar…

Deodată se opri din mers şi privi spre San Antonio, de unde se vedea venind barca sa cea mare, încărcată cu oameni. În acelaşi timp, observă pe ţărm mai mulţi călăreţi care făceau gesturi ameninţătoare spre barcă.

În sufletul său se dezlănţui atunci o luptă puternică şi prin minte îi trecu gândul de-a ordona plecarea şi a-l lăsa pe Francis acolo. Simţea o teamă puternică de-a se amesteca în afaceri nepermise de lege. În cele din urmă, dorinţa de câştig fu mai tare şi se hotărî să-l aştepte pe bogatul yankeu. Dădu ordine să se pregătească pentru ridicarea bărcii ce se apropia; dar când observă carabinele Solanilor şi ale celor doi Morgani, fu cât pe-aici să-şi asculte

primul îndemn al conştiinţei şi să plece. Tot atunci, văzu însă şi silueta albă a unei femei, care şedea în partea din urmă a bărcii; viclenia şi lăcomia din el îi şoptiră să rămână şi să primească barca. Mulatrul ştia că atunci când femeia intră în viaţa bărbaţilor, primejdia şi bogăţia intră de asemenea, ţinându-se de mână…

…Şi astfel veniră pe bordul *Angelique-i* femeia, primejdia şi bogăţia – adică Leoncia, armele şi un sac cu bani

— Toţi de-a valma, căci vântul fiind uşor, căpitanul nu se mai ostenise să arunce ancora şi noii veniţi fură nevoiţi să se caţere pe punte, care cum putu…

— Bucuros de a vă revedea pe *Angelique,* domnule Morgan, îl întâmpină căpitanul Trefethen pe Francis, însoţind cele spuse de un zâmbet ce voia să fie încântător. Dar cine este acest tânăr? întrebă el indicând pe Henry.

— Un prieten, căpitane, oaspetele meu; de fapt, o rudă îndepărtată…

— Şi, dacă nu vă supăraţi, cine sunt domnii aceia care aleargă acolo pe ţărm în galopul cailor? mai adăugă el, arătând cu mâna spre plajă.

Francis privi repede la grupul de călăreţi ce galopau de-a lungul plajei; neputând însă distinge bine, luă, fără a-i cere voie, binoclul din mâna căpitanului Trefethen şi-l duse la ochi.

— Conduce însuşi *jefe,* le comunică el prietenilor săi, neglijând a răspunde întrebării căpitanului. Sunt vreo şase jandarmi… Scoase o exclamaţie de surpriză şi privi mai atest prin binoclu; apoi clătină capul: Am crezut că-l disting şi pe prietenul nostru Torres printre ei…

— Cum? Torres cu inamicii noştri! exclamă Leoncia neîncrezătoare, amintindu-şi fără voie propunerea de căsătorie a mexicanului şi felul în care acesta îşi oferise serviciile sale, în aceeaşi zi, la ferma Solano.

— Totuşi, cred că nu m-am înşelat, confirmă Francis. Grupul de călăreţi este atât de compact şi aleargă aşa de repede încât nu-i pot deosebi pe unul de altul… Fără

îndoială însă că acela care călăreşte cu două lungimi mai înainte este chiar *jefe* în persoană…

— Cine este acest Torres? întrebă Henry cu asprime. Nu mi-au plăcut privirile sale viclene de la prima întâlnire*;* totuşi, se pare că este oricând binevenit în casa voastră, Leoncia.

— Vă cer mii de scuze, *sir,* insistă căpitanul mulatru. Cu cel mai profund respect, îndrăznesc să-mi repet întrebarea: Cine sunt aceşti călăreţi care par să ne urmărească de-a lungul plajei?

— Au încercat să mă spânzure ieri, râse Francis. Aveau chiar de gând să-mi spânzure ruda mâine dimineaţă… numai că le-am strica planurile… Şi iată-ne… Acum, căpitane, îmi permit la rându-mi, să-ţi atrag atenţia asupra pânzelor shooner-ului care încă nu au fost întinse în întregime. Cât ai de gând să navighezi astfel?

— Domnule Morgan, începu căpitanul Trefethen solemn, este drept că mi-am închiriat vasul dumneavoastră. Cu toate acestea, trebuie să vă informez că sunt supus american şi datorez ascultare în primul rând legilor maritime internaţionale. Ori, este evident că dumneavoastră aţi contravenit legilor de pe coastă*;* altfel n-ar alerga jandarmii după dumneavoastră. De asemenea, este clar că acum voiţi ca şi eu să nesocotesc legile maritime, ajutându-vă sa scăpaţi De aceea, în numele onoarei, trebuie să rămân aici până ce această mică neînţelegere ce o aveţi cu autorităţile de pe coastă va fi aplanată…

— Lasă vorba şi dă-i drumul la corabie, căpitane! îl întrerupse Henry nerăbdător.

— Domnule, regret că trebuie să vă informez de două lucruri: întâi, că nu dumneavoastră mi-aţi închiriat vasul, apoi, că nu reprezentaţi vreo autoritate americană pentru a vă da ascultare.

— Bine, bine, căpitane, eu însă sunt acela care ţi-am închiriat corabia, spuse Francis cu răbdare, căci ştia cum să

se poarte cu oameni de felul acestuia. Prin urmare, vei binevoi să dai ordin să se întindă pânzele şi să ne scoţi afară din Chiriqui Lagoon cât de repede îţi permite vântul.

— Nu este prevăzut în contract, domnule Morgan, ca *Angelique* să nesocotească legile din Panama…

— Îţi voi plăti pentru aceasta, îl întrerupse Francis, încercând să-şi piardă răbdarea. Haide, termină odată cu vorba şi treci la fapte…

— Atunci vom majora preţul actual al chiriei, cu – să zicem de trei ori mai mult.

Francis făcu un semn de încuviinţare.

— Numai puţin, domnule, să aduc mai întâi hârtie şi cerneală pentru a întocmi noul contract…

— Ah, la naiba! mormăi Francis. Lasă astea. Acum, omule; le putem face şi în timpul drumului. Uite! Acum au început să tragă!

Căpitanul Trefethen auzi zgomotul împuşcăturilor şi ţiuitul gloanţelor; se grăbi să aprobe.

— Foarte bine, domnule. Sunteţi un gentleman şi deci un om de onoare. Nu mă îndoiesc că vă veţi ţine promisiunea… Hei, tu, negru puturos! se adresă, el. Apoi cu un ton schimbat cârmaciului. Pune mâna pe cârmă… Şi voi, şacalilor, ce mai aşteptaţi? Săriţi la pânze şi ridicaţi-le pe toate. Haideţi, repede! Repede!

— Dă-i la cap mulatrului dacă măi este obraznic, nu te mai purta aşa delicat cu el, îi şopti Henry lui Francis. Pentru doi centi i-aş trage eu însumi o sfântă de bătaie să mă ţină minte…

Francis clătină capul negativ.

— Trebuie să-ţi dai seama că este jumătate negru, jumătate indian şi ştii cum sunt aceste corcituri. Mai bine să ne purtăm cu el într-un mod inteligent. De altfel, are întru câtva dreptate, căci riscă să i se confişte vasul dacă nu ţine seama de legile de pe aici; şi apoi, atât timp cât îi putem specula lăcomia de bani nu avem a ne teme de el…

Tânărul se opri. Enrico Solano, cu nările vibrând şi degetele nervoase strângea carabina şi privea aţâţat la oamenii care trăgeau sălbatic de pe coastă. Pe neaşteptate, se întoarse şi apropiindu-se de Henry îi întinse mâna.

— M-am făcut vinovat de o gravă greşeală, *senor* Morgan, spuse el. Orbit de durerea ce mi-a pricinuit-o uciderea fratelui meu, te-am crezut vinovat pe dumneata. Ochii îi sclipiră de o mânie înăbuşită. Trebuia să-mi închipui că nu puteai fi vinovat dumneata de o asemenea crimă laşă: un om înjunghiat pe la spate… Trebuia să fi ştiu aceasta; dar eram copleşii de furie şi toate mărturiile erau împotriva dumitale… Acum regret şi te rog să mă ierţi… Sunt mândru să te primesc în familia mea, ca viitor soţ al Leonciei…

În timp ce avea loc această reabilitare călduroasă Leoncia era supărată că tatăl său, după obiceiul sud-americanilor, întrebuinţa atâtea fraze şi cuvinte frumoase, când numai câteva vorbe din inimă, o strângere de mână şi o privire sinceră în ochi, ar fi fost deajuns în această ocazie. „De ce, se întreba ea, de ce trebuia ca aceşti mexicani de un sânge cu ea, să întrebuinţeze o dicţiune atât de extravagantă, ce-ar fi putut cel mult emoţiona un negru din Jamaica? Ah! Nu tot aşa s-ar fi purtat Henry… sau Francis, într-o asemenea împrejurare”.

Pe când se desfăşurau toate acestea, Francis, sforţându-se să pară indiferent, nu se putu opri de-a observa pe marinarul acela cu faţa palidă, care se numea Juan, discutând aprins cu alţi mateloţi din echipaj, dând apoi din umeri semnificativ şi gesticulând pătimaş cu mâinile.

CAPITOLUL VII

— Şi acum, iată că i-am pierdut pe amândoi *gringos,* se plânse Alvarez Torres, privind de pe plajă cum *Angelique,* cu pânzele umflate de un vânt prielnic, se îndepărta din radă, scăpând astfel de sub bătaia carabinelor.

— Aş dona trei clopote catedralei, proclamă Mariano Vercara e Hijos, numai să-i pot avea în schimb pe aceşti afurisiţi la cincizeci metri depărtare de puşca aceasta… Şi de-aş avea acum o mie de *gringos* în faţa mea, i-aş trimite pe toţi în iad, aşa încât însuşi tartorul cel mare ar fi nevoit să înveţe englezeşte pentru a se putea înţelege cu ei…

Alvarez Torres înciudat cu pumnul pe capătul şelei, neputându-şi manifesta altfel dezamăgirea şi furia de care era cuprins.

— Domniţa visurilor mele! murmură el – şi aproape plângea. M-a părăsit… a plecat cu aceşti afurisiţi de Morgani… Am văzut-o când se căţăra pe bordul corăbiei… Ah! Şi cum rămâne acum cu Regan din New York! Odată scăpaţi din Chiriqui Lagoon, schoonerul poate naviga direct spre New York. Astfel, câinele de Francis nu va mai fi reţinut aici nici măcar o lună şi *senor* Regan nu-mi mai dă nici un ban…

— Nu vor scăpa din Chiriqui Lagoon, declară solemn *jefe.* Eu nu sunt un animal lipsit de raţiune. Sunt om… Ştiu că nu vor putea scăpa. Nu am jurat eu oare răzbunare eternă?… Soarele apune… şi mă aştept la o noapte fără vânt. Priveşte cerul! Şi un neştiutor poate vedea acesta. Norii de abia se mişcă şi puţinul vânt ce mai adie acum vine dinspre Nord-Est. Nu vor încerca să se îndrepte spre trecătoarea Chorrera. Căpitanul acela mulatru cunoaşte laguna ca pe o carte. Va prefera drumul cel mai lung dar şi cel mai sigur, pe la Bocas del Toro sau prin trecătoarea Cartago… Chiar şi

în acest caz îi vom întrece şi le voi ieşi înainte, căci eu am creier, raţiune. Ascultă: Este un drum lung. Îl vom face drept pe coastă, în jos, spre Las Palmas. Acolo îl vom găsi pe căpitanul Rosaro cu Dolores.

— Vechitura aceea de vas cu zbaturi? Dar bine, rabla de abia se poate mişca din loc! exclamă Torres dezamăgit.

— Nu uita însă un lucru, îi răspunse jefe. La noapte nu va fi vânt şi mâine la fel de calm! Ah, sunt sigur că vom reuşi s-o capturăm pe *Angelique.* Înainte camarazi! Vom călări ca vântul! Căpitanul Rosaro este prieten cu mine şi nu-mi va refuza nimic…

În revărsatul zorilor, grupul de călăreţi obosiţi şi cu caii în spume, pătrunde în micul sat Las Palmas, în portul vechi şi ruinat, văzură ancorat un vaporaş a cărui înfăţişare te făcea să crezi că este un obiect de muzeu. Numai şuviţa de fum ce ieşea pe coşul înnegrit de vreme mai arăta că există totuşi un rest de „energie” în această paragină. La vederea lui, *jefe* scoase o exclamaţie de bucurie.

— Îţi doresc o dimineaţă fericită, *senor* căpitan Rosaro!

Îl salută el pe căpitanul vaporaşului, un mexican cu faţa aspră şi întunecată, care stătea pe un maldăr de odgoane. Sorbea dintr-o cană mare cafea şi dinţii îi clănţăneau producând un zgomot ciudat de câte ori îi atingeau marginea.

— Ar fi o dimineaţă fericită dacă blestematele acestea de friguri nu m-ar fi prins în ghearele lor, mormăi necăjit căpitanul Rosaro, în timp ce, ca o confirmare a celor spuse, corpul începu să-i tremure ca scuturat de o mână nevăzută, de-şi vărsă cafeaua pe haine. Ia asta de aici, animal al infernului! strigă el unui băiat mulatru care se grăbi să alerge la chemarea sa.

— Nu fi supărat, căci soarele va răsări încurând şi la căldura binefăcătoare a razelor lui, criza de friguri va dispărea, îl încurajă *jefe* cu politeţă. După cum văd, te pregăteşti să pleci spre Bocas del Toro. Dacă este aşa, vom merge cu dumneata. Ne vom îmbarca toţi – câţi ne vezi. Ah!

Va fi o aventură nemaipomenită. Şi vom lua-o înaintea schoonerului *Angelique,* care este silit să lâncezească din cauza lipsei de vânt. Eu însumi voi face mai multe arestări şi întreg ţinutul va răsuna de faima curajului şi îndemânării dumitale, *senor* căpitan, încât vei uita că ai fost cândva suferind de friguri!

— Cât îmi daţi? întrebă brutal căpitanul Rosaro.

— Cât să-ţi dăm?! repetă jefe cu surprindere. Dar bine, nu înţelegi că aceasta este o chestiune de ordin guvernamental, dragă prietene? Şi apoi, nici nu vei fi silit măcar să te abaţi din drumul dumitale spre Bocas del Toro; deci nu va trebui să cheltuieşti nimic în plus pentru cărbuni!

— Muchacho! Mai dă-mi cafea! strigă căpitanul vaporaşului la băieţelul mulatru.

Se făcu o clipă de tăcere în care Torres, *jefe* şi însoţitorii lui îşi turnară în ceşti cafeaua fierbinte adusă de băiat. Ceaşca zdrăngănea între dinţii căpitanului Rosaro ca un răpăit de castaniete, dar de data aceasta reuşi să bea fără a-i mai vărsa conţinutul pe el.

În timp ce sorbeau cafeaua, din interiorul vasului apăru un suedez cu faţa palidă, pe a cărui şapcă murdară se putea citi cu greu cuvântul „inginer”. Îşi aprinse pipa şi se aşează mai încolo pe un colac de sfoară.

— Cât îmi daţi? reluă brusc conversaţia căpitanul Rosaro.

— Haide mai bine să pornim întâi, dragă prietene, spuse *jefe.* Şi pe urmă, când criza de friguri îţi va trece, vom discuta chestiunea mai pe-ndelete, căci suntem doar creaturi cu judecată, nu animale.

— Cât îmi daţi? repetă căpitanul Rosaro. Nu am fost niciodată un animal şi sunt oricând o fiinţă de raţiune, fie că soarele; răsare sau nu, fiică această afurisită de febră mă zgâlţâie sau nu… Cât daţi?

— Hm, bine! Să hotărâm atunci. Cât ceri? întrebă *jefe,* primind în cele din urmă „bătălia” începută de celălalt.

— Cincizeci de dolari de aur, fu răspunsul precis.

— Bine, dar este ne mai pomenit!… Şi oricum, tot trebuie să faci călătoria aceasta, *senor* căpitan! încercă Torres să protesteze.

— Cincizeci – în aur, cum am spus!

Jefe politico ridică braţele într-un gest de resemnare şi se întoarse să plece spre cai.

— Şi când mă gândesc că ai jurat răzbunare pentru crima săvârşită împotriva închisorii, îi aminti Torres tendenţios.

— Da, dar nu înţeleg ca aceasta să mă coste cincizeci de dolari, îi replică *jefe* pândind cu coada ochiului pe căpitanul care tremura cuprins de friguri, în speranţa că va observa un semn de îmblânzire.

— Cincizeci în aur, sună glasul căpitanului ca un ecou lugubru, în timp ce termina de răsucit o ţigară cu degetele tremurânde. Arătând apoi cu capul în direcţia suedezului, adăugă: Şi cinci dolari pe deasupra, pentru inginerul meu. Aşa este obiceiul.

Torres se apropia de *jefe* şi îi şopti:

— Voi plăti eu pentru această călătorie şi voi trece în socoteala lui *gringo* Regan o sută de dolari; diferenţa o vom împărţi. Nu avem nimic de pierdut dacă procedăm aşa. Chiar pungaşul de Regan mi-a spus să nu mă uit la cheltuit, adăugă el cu un rânjet.

Când soarele strălucea cu putere deasupra orizontului, unul dintre jandarmi plecă înapoi spre Las Palmas cu caii, iar ceilalţi urmăritori se îmbarcară pe Dolores şi aproape imediat vechiul vaporaş porni cu maşinile sub presiune.

În aceeaşi dimineaţă, zorile o găseau pe *Angelique,* după o noapte fără de vânt, aproape de coastă, deşi făcuse o distanţă, bună către Nord, astfel că era acum la jumătatea distanţei între San Antonio şi trecătoarea dintre Bocas del Toro şi Cartago. Totuşi, până la această trecătoare ce deschidea drumul către largul mării, mai erau aproape douăzeci şi cinci de mile şi schoonerul şedea calm pe

suprafaţa lucie a lagunei. Aerul cald, lipsit de vânt, părea că amorţise orice suflu de viaţă..

Puntea micului vas cu pânze era plină de oameni adormiţi. În cabina cea mică din mijlocul schoonerului dormea Leoncia. Pe spaţiile înguste, într-o parte şi alta a cabinei, erau întinşi fraţii şi tatăl ei. În partea dinapoi a corăbiei, erau cei doi Morgani, unul lângă altul, Francis cu braţul împrejurul umerilor lui Henry, părând că-l apăra de-o primejdie nevăzută. Lângă roata cârmei, ghemuit pe jos, cu mâinile pe genunchi şi capul pe mâini, dormea căpitanul mulatru – iar în partea cealaltă, într-o atitudine asemănătoare, cârmaciul, un negru solid din Kingston, care se numea Percival. Până şi observatorul dormea pe locul lui îngust din vârful catargului.

Leoncia fu prima care se deşteptă. Sprijinindu-se într-un cot, cu capul îi mâini, privi la spectacolul de vis ce-l oferea vasul adormit; apoi privirile sale se opriră asupra celor doi Morgani.

Un suspin ridică pieptul tinerei fete, acolo erau „ei”, cei doi tineri care semănau atât de mult unul cu altul… şi ea îi iubea pe amândoi! Mai simţea parcă sărutările lui Henry pe buzele sale şi obrajii i se înroşiră la amintirea sărutărilor lui Francis; era surprinsă şi nedumerită: Cum putea oare iubi în acelaşi timp doi tineri? Să fie aceasta o înclinare ascunsă spre desfrâu, sau…

Alungându-şi gândurile ce-o înspăimântau, tânăra întinse mâna, în care ţinea eşarfa de mătase, al cărei capăt ajungea până la faţa lui Francis şi începu să-l gâdile la nas cu vârful ei. Tânărul milionar, încă adâncit în somn, se mişcă neliniştit, strâmbă din nas şi apoi, nemulţumit izbi cu mâna după ceea ce credea că trebuie să fie un ţânţar sau o muscă. Lovitura sa nimeri însă în pieptul lui Henry, care se deşteptă îndată şi sări în picioare atât de brusc, încât îl trezi şi pe Francis.

— Bună dimineaţa, scumpă rudă! îl salută Francis voios. Ce eşti aşa de violent?

— ’mneaţa, camarade! mormăi Henry. Ce-ai visat de m-ai deşteptat cu o lovitură în piept?… Credeam că este călăul, căci aceasta este dimineaţa în care urma să fiu spânzurat!… Căscă şi se întinse pentru a-şi scutura toropeala; aruncă o privire spre marea calmă, apoi îi făcu semn lui Francis spre căpitanul şi cârmaciul care dormeau profund.

„Par atât de copilăroşi aceşti Morgani”, se gândi Leoncia care îi observă amuzată; în acelaşi timp se miră de ce cuvintele engleze îi veniseră în minte, când natural era să gândească în spaniolă. Să fi fost aceasta pentru că inima ei era atât de generoasă faţă de cei doi *gringos* încât trebuia să gândească în limba lor?

Pentru a scăpa de nedumerirea ce i-o produceau gândurile sale, începu să joace din nou eşarfa pe lângă feţele celor doi; fu îndată descoperită şi mărturisi râzând că fusese cauza deşteptării lor violente…

Câteva ore mai târziu, după micul dejun, tânăra fată era la cârma vasului, luându-şi prima lecţie de navigaţie sub directivele lui Francis. O brizăuşoară începuse să adie şi *Angelique* aluneca po suprafaţa lucie cu o viteză de şase noduri pe oră. Henry, în partea din stânga a punţii de sus, cerceta marea prin binoclu şi se forţa să pară dezinteresat de faptul că Francis şi Leoncia erau împreună şi se distrau atât de bine, deşi în adâncul sufletului său era necăjit că nu se gândise el mai întâi s-o iniţieze pe tânăra fată în tainele navigaţiei. Se hotărî însă să-şi înăbuşe orice gând de acest fel.

Căpitanul Trefethen, îmboldit de curiozitatea indiană şi neruşinarea unui negru, nu dovedi aceeaşi delicateţă. Privi îndelung la frumoasa mexicană şi la tânărul yankeu, iar când aceştia se aplecară simultan peste cârmă pentru a privi în busolă, văzu cum părul Leonciei mângâie obrazul lui Francis – căpitanul mulatru ştia fiorul ce-l dă o astfel de atingere. Tânărul şi fata avură o clipă de încurcătură şi privirile li se ridicară simultan, întâlnindu-se într-o sclipire, ca o tresărire mută, apoi se plecară vinovate. Francis

începu să vorbească foarte repede, dând explicaţii cu glas atât de tare încât jumătate dintre cei aflaţi pe schooner îl puteau auzi... Dar căpitanul Trefethen rânji; ştia el!... Un suflu mai puternic al brizei îl făcu pe Francis să întoarcă puţin roata cârmei, astfel că mâna lui trebuie să rămână o clipă pe mâna fetei care ţinea cârma. Din nou tresăriră înfioraţi şi din nou căpitanul rânji înţelegător.

Privirea Leonciei se ridică spre Francis, apoi se plecă sfioasă. Îşi retrase mâna şi se îndepărtă de Francis, ca şi cum lecţia de navigaţie nu o mai interesa. Se uită apoi de-a lungul lagunei spre jungla ce îmbrăca ţărmul în mantia-i de verdeaţă încâlcită, fără să vadă însă nimic şi în timp ce păşea încet pe punte, răsucea cu o mişcare inconştientă inelul de logodnă din deget.

În aceeaşi clipă, Henry se întoarse pentru a le anunţa şuviţa de fum ce o zărise la orizont şi atunci observă gestul necontrolat al fetei. Căpitanul mulatru, care nu pierdea nici un amănunt din acest spectacol interesant, îl observă că văzuse. Atunci, cruzimea indiană triumfă în el şi apropiindu-se de Henry cu un rânjet cleios, îi şopti:

— Ah, domnule, nu trebuie să fiţi abătut. *Senor*ita este dotată cu o inimă generoasă, după cât se vede. E loc destul pentru doi frumoşi gentlemani în inimioara ei!...

În clipa următoare, învăţa lecţia de neînlăturat pe care oamenii albi o aplică acelora care se amestecă în treburile lor intime. Căzu pe spate şi rămase întins cât era de lung; capul îi vâjiia din pricina contactului brutal cu puntea şi simţea încă în bărbie durerea vie lăsată de pumnul dur al lui Henry Morgan.

Prin aceasta, furia indiană din el era însă total dezlănţuită şi mulatrul sări în picioare, cu pumnalul în mână. Tot atunci, Juan, marinarul cu faţa palidă, veni lângă căpitan, înarmat la rându-i cu un cuţit, în timp ce alţi mateloţi din apropiere se alipiră de cei doi atacatori, formând un semicerc ameninţător în faţa lui Henry. Fără să-şi piardă cumpătul, acesta se dădu un pas înapoi şi

smulgând un piron mare şi greu de care se legau sforile pânzelor, se pregăti să întâmpine atacul astfel înarmat. Francis, părăsind roata rimei, sări în aceeaşi clipă şi străbătând pe neaşteptate prin rândul atacatorilor, se opri lângă Henry şi îşi scoase revolverul.

— Ce a spus mulatrul de te-ai necăjit aşa? întrebă el pe alter-ego-ul său.

— Îţi spun eu ce! ameninţă căpitanul, latura practică din el întrevăzând posibilitatea unui câştig. I-am spus…

— Opreşte-te, căpitane! îl întrerupse Henry. Îmi pare rău că te-am lovit. Henry Morgan făcu o pauză, în care timp îşi stăpâni mânia de care se simţea cuprins pentru ceea ce avea să spună; dar trebuia, căci nu voia ca mulatrul să repete în gura mare ceea ce îi şoptise. Cu un glas calm în aparenţă, continuă: Eu… îmi cer scuze pentru gestul meu necugetat de adineauri…

— A fost o insultă de neiertat, mărturisi cu un necaz prefăcut căpitanul Trefethen. Posibilitatea de a-i şantaja pe cei doi americani îi producea o bucurie ascunsă. Continuă agresiv: A fost un prejudiciu fizic. Nimeni nu poate admite un prejudiciu fizic sau o insultă adusă unui supus al Statelor Unite, fără a primi în schimb o recompensă bănească…

Aluzia era directă şi şantajul le apăru brutal celor doi tineri, Henry era cât pe-aici să-l pună din nou la punct pe mulatrul obraznic. Mână lui Francis îl reţinu însă la timp, făcând un efort, râse scurt şi băgând mâna în buzunar, scoase două piese de aur de zece dolari, pe care le aruncă mulatrului.

— Ieftin, la acest preţ! nu se putu el abţine de a-l ironiza.

— Este un preţ bun, mărturisi căpitanul Trefethen. Douăzeci de dolari merită o injurie adusă capului meu. Vă stau oricând la dispoziţie, domnul meu. Sunteţi cu adevărat, un gentleman. Pentru acest preţ, puteţi să mă loviţi ori de câte ori veţi pofti!

— Şi pe mine, domnule şi pe mine! se oferi negrul Percival, cu un rânjet slugarnic. Puteţi să-mi trageţi una

zdravănă oricând doriţi, la preţul acesta.

Întâmplarea risca să ia proporţii, căci se părea că şi alţii voiau să-şi ofere aceste „servicii”; dar un strigăt al observatorului din vârful catargului puse capăt incidentului.

— Se vede fum în urma noastră!

După o oră, putură determina originea fumului, căci *Angelique* se opri din nou cu pânzele moleşite, plutind ca o adormită pe suprafaţa calmă a apei. La o distanţă de o jumătate de milă, putură vedea prin binoclu vasul Dolores ce înainta spre el cu repeziciune; în partea din faţă a vaporaşului era un grup de oameni înarmaţi cu carabine. Henry şi Francis recunoscură feţele câtorva jandarmi şi chiar pe *jefe politico.*

Bătrânul Enrico Solano şi cei patru fii ai săi cu care se îmbarcase, începură să se agite, cuprinşi de frigurile bătăliei ce se anunţa promiţătoare. Leoncia, între Henry şi Francis, râdea părând cuprinsă de acelaşi avânt, deşi în realitate era distratăşi gânditoare. Deodată, un strigăt de entuziasm le scăpă de pe buze, cuci o rafală neaşteptată de vânt umflă pânzele *Angelique-i,* făcând-o să plutească la o viteză de nouă noduri pe oră.

Vântul era însă capricios. Faţa lucie a lagunei era când încreţită de curent, când calmă şi strălucitoare ca o oglindă.

— Nu vom putea scăpa de urmărirea vaporaşului, domnule Morgan, îl informă căpitanul Trefethen pe Francis. Dacă vântul va continua să sufle – da, avem şanse… dar vântul suflă cu intermitenţe. Suntem împinşi de curenţi tot mai mult spre coastă. Putem să ne socotim ca şi capturaţi!

Henry, care studiase ţărmul din faţă prin binoclu, se apropie de Francis, privindu-l gânditor.

— Haide, dă-i drumul! strigă Francis plin de curiozitate. Ai un plan, ţi se citeşte pe figură că este aşa. Să-l auzim!

— Drept în faţa noastră sunt cele două insule ale Tigrilor, începu Henry să-i explice. Ele formează un fel de pază la trecătoarea Juchitan, căreia i se mai zice şi El Tigre. Ah! Te asigur, că pe drept li se spune aşa, căci au înfăţişarea unor

colţi de tigru! De fiecare parte a lor, între insule şi ţărm, este loc deajuns pentru trecerea unei bărci; se cere numai, pentru a trece, să cunoşti bine curenţii canalelor… şi eu unul îi cunosc perfect. Între cele două insule este însă apă adâncă, deşi trecătoarea El Tigre este foarte strâmtă. Totuşi, un vas îngust aşa cum este *Angelique* ar putea încerca această trecere, mai ales că avem tocmai puţin vânt din spate şi cred că vom şti să profităm şi de curenţii canalului… V-am spus însă numai jumătate din planul meu.

— Şi dacă vântul încetează, domnule – şi curenţii din strâmtoare nu merg într-o singură direcţie ci se întretaie, după cum ştiu prea bine că se poate întâmpla – atunci sărmanul meu schooner va eşua de stânci! protestă căpitanul Trefethen.

— În cazul când vasul dumitale va eşua sau va suferi stricăciuni, te voi despăgubi din plin, îl asigură Francis, împingându-l la o parte. Şi acum, Henry, spune şi restul planului tău.

— Aproape că mi-e ruşine să-ţi mărturisesc, râse Henry, dar sunt sigur că va provoca cele mai fioroase înjurături mexicane ce a fost dat vreodată să se audă în Chiriqui Lagoon, de când străvechiul sir Henry a pătruns în San Antonio şi Bocas del Toro şi până în zilele noastre. Ai să te convingi în curând tu însuţi că am dreptate!

Leoncia bătu din palme şi strigă cu ochii strălucind de entuziasm:

— Trebuie să fie splendid planul tău, Henry; pot vedea aceasta după faţa ta. Trebuie să mi-l spui mie… Haide; spune-mi-l, te rog!

În timp ce Henry, cu braţul după mijlocul fetei pentru a o menţine în echilibru pe puntea clătinătoare, îi povestea în şoaptă cu buzele aproape de urechea ei, Francis luă binoclul şi începu să studieze pe urmăritori, pentru a-şi ascunde tulburarea ce începea să-l cuprindă. Căpitanul Trefethen, care îi observase, rânji tendenţios şi începu să schimbe priviri semnificative cu Juan, matelotul cel palid.

— Acum, căpitane, spuse Henry, întorcându-se spre ei, suntem chiar în faţa lui El Tigre. Îndreaptă-ţi cârma şi porneşte drept spre strâmtoare. De asemenea, fă-mi rost imediat de un odgon de manila, cu noduri, lung de vreo zece metri, lada aceea cu sticle de bere din magazie, bidonul acela gol în care a fost kerosen şi un butoiaş gol…

— Sunt însă nevoit să vă atrag atenţia, domnule, că frânghia costă bani, se plânse căpitanul Trefethen, după ce dădu ordin să i se aducă lucrurile cerute şi Henry începu să lucreze.

— Vei fi plătit, îi potoli Francis.

— Şi butoiaşul… este aproape nou…

— Ţi-l vom plăti.

Căpitanul mulatru oftă uşurat, deşi în clipa următoare tresări surprins, căci Henry se apucase să desfunde sticlele de bere şi să le verse conţinutul pe jos.

— Vă rog, domnule, îl imploră Percival, dacă trebuie să goliţi sticlele, vă rog, goliţi-le pe gâtul meu!

După ce sticlele fură golite de oamenii echipajului, Henry începu să le lege cu sfori de odgonul cu noduri, la distanţe de câte un metru. Bidonul cel gol de tinichea şi lada cea mare, le prinse la un capăt şi altul al odgonului; apoi îl privi pe Francis care exclamă:

— Am înţeles de acum cinci minute ce vrei să faci! El Tigre trebuie să fie strâmt, altfel vaporaşul cu sabaturi ar putea ocoli „capcana” ta!

— El Tigre are exact aceeaşi lăţime ca şi lungimea odgonului, fu răspunsul celuilalt. Este imposibil ca vasul ce ne urmăreşte să evite acest „obstacol” ce i l-am pregătit. Haide acum, ajută-mi să plasez aceasta unde trebuie. Tu iei odgonul de un capăt şi eu de altul. Când îţi fac semn, azvârlim simultan frânghia în canal.

Vântul, deşi slab, se menţinea destul de bine şi *Angelique* reuşea să navigheze cu o iuţeală de peste cinci noduri pe oră; dar *Dolores*, care făcea şase noduri, se apropiase mai mult. Cum cei de pe *Dolores* începuseră să tragă, câţiva

marinari, sub conducerea lui Francis şi Henry, făcură o baricadă de saci şi lăzi spre capătul din urmă al corăbiei, la adăpostul căreia cârmaciul putea să-şi manevreze roata în siguranţă. Ceilalţi mateloţi se pitulară, fiecare cum putu, în timp ce Solanii, din dosul baricadei, dădeau replica atacatorilor prin focuri repetate.

Henry şi Francis, într-o parte şi alta a pupei aşteptau clipa când să arunce „capcana” pregătită urmăritorilor.

— Felicitările mele, domnule, încercă să-l măgulească mulatrul pe Henry, invenţia dumneavoastră va avea rezultate nefaste asupra zbaturilor lui *Dolores*. Ah, parcă aud scrâşniturile sticlelor printre roţi şi înjurăturile căpitanului Rosaro – căci este căpitanul Rosaro acela care conduce vasul urmăritorilor noştri. Acest căpitan Rosaro este un temperament foarte aprins, domnule….

Între timp, *Angelique* intrase în apele strâmtori şi se apropiase de partea ei cea mai îngustă.

— Fii pregătit Francis, spuse Henry, lăsându-şi carabina şi studiind cu atenţie coastele insulelor El Tigre.

— Mai avem puţin şi trecem de locul cel mai strâmt al canalului. Când voi termina de numărat „trei”, azvârle capătul de odgon în canal.

Vasul cu zbaturi ajunse la o depărtare de numai câteva sute de metri în urma lor, atunci, Henry dădu semnalul. Când rosti cuvântul „trei”, cei doi tineri se ridicară simultan şi aruncară odgonul, aşa cum fusese pregătit, peste bord, în urma corăbiei. Sfoara cu sticlele atârnate de ea căzu în apă şi începu să plutească, susţinută de bidonul şi lada goală de la capetele sale. O rafală de gloanţe întâmpină apariţia lor din dosul baricadei, făcându-i să se arunce în grabă cu faţa pe punte. Privind însă cu grijă de la adăpost, putură observa vaporaşul trecând nebănuitor peste odgon şi apoi oprindu-se brusc. Trucul lui Henry reuşise!

— Le va trebui câteva ore ca să elibereze zbaturile de odgon şi alte câteva ca să repare stricăciunile cauzate de

sticle în roţile zbaturilor, jubilă Francis. Henry, felicitările mele, ideea ta a fost minunată!

— Acum, dacă acest vânt capricios ar continua să sufle… răspunse Henry cu modestie.

Angelique plutea graţioasă printre stânci, lăsând tot mai în urmă vaporaşul defectat. În curând, ieşeau din canalul îngust spre partea mai lată a strâmtorii.

— Ar trebui să cântăm, după toate acestea, imnul nostru; am repurtat doar o victorie… strigă Henry cu veselie, începând primele acorduri ale cântecului: „Spate-n spate la catargul mare”.

Când ultimile note ale melodiei se pierdură în fâşâitul apei, căpitanul Trefethen se apropie de cei doi tineri şi le spuse:

— Frumos cântec, domnilor! Ochii îi era strălucitori şi umerii îi mai săltau încă în ritmul melodiei. Dar vântul a încetat să mai adie, domnilor. Suntem iarăşi în acalmie totală. Cum vom putea ieşi din strâmtoarea Juchitan fără nici un pic de vânt? *Dolores* poate fi reparată repede. O întârziere de câteva ore nu contează şi dacă rămânem tot pe loc, ne poate ajunge în curând.

— Nu am fi la o distantă prea mare de ţărm, reflectă Henry, măsurând cu privirile depărtarea de la vas până la coasta împădurită. Se întoarse apoi spre bătrânul Enrico şi-l întreabă: De cine este locuită coasta aceasta, *senor* Solano? De indieni maya sau *haciendados*[{4}]?.

— Şi de unii şi de alţii, răspunse Enrico. Cunosc însă locurile foarte bine. Dacă pe corabie nu suntem în siguranţă, vom putea fi pe uscat. Vom găsi cai şi şei*;* de asemenea, hrană. Cordilierii sunt în apropiere. Ce am mai putea dori?

— Dar Leoncia? întrebă Francis îngrijorat. Va putea face ea acest drum obositor?

— Ah, nu-i duce ei grija! De mică fetiţă este o călăreaţă neîntrecută, răspunse Enrico. Haideţi, cel mai bun lucru ce-l avem de făcut este să debarcăm pe această coastă…

CAPITOLUL VIII

Debarcarea fu îndeplinită cu ajutorul bărcii în care veniseră mai înainte cei urmăriţi pe bordul micului schooner. La început, căpitanul Trefethen se arătă nemulţumit de faptul că era lăsat la discreţia urmăritorilor, mai ales că aerul se liniştise din nou, iar apa din trecătoare părea ca pe plumb topit.

— Totul va merge de minune, căpitane, îi spuse Henry pentru a-l împăca. Dovadă este că-ţi lăsăm pe bord pe cei doi fii ai lui *senor* Solano. Alvarado şi Martinez cunosc trecătoarea ca pe buzunarele lor. La prima briză favorabilă, te vor scoate din trecătoarea Juchitan în deplină siguranţă. De urmăritori nu trebuie să te temi, căci *jefe politico* n-are nimic împotriva dumitale; el nu ne duşmăneşte decât pe noi doi, continuă Henry râzând şi făcu un gest semnificativ spre el şi Francis. Dacă luăm drumul munţilor, te asigur că ne va urmări, chiar dacă n-ar mai avea decât un singur om cu el…

— Şi-apoi, nu vezi, interveni Francis, *Angelique* este blocată; dacă am rămâne pe bord, *jefe* ne-ar lua prizonieri şi desigur că ar confisca şi vasul dumitale. Dar cum noi îl vom atrage către munţi, ai toate şansele să fii lăsat în pace.

— Dar dacă o întâmplare nenorocită ar face să-mi pierd schoonerul? stărui căpitanul mulatru. Dacă se sfărâmă de stânci, ce mă fac eu în acest caz. *Angelique* este singurul meu mijloc de a-mi câştiga existenţa – şi sunt sărac, domnule Morgan, am familie grea…

— Bine, bine! îl opri Francis cu un zâmbet, înţelegând aluzia vicleanului căpitan. Te voi plăti dinainte pentru eventualele pierderi ce le-ai avea de suferit.

— Pe urmă, mai sunt o mulţime de cheltuieli…

Francis scoase carnetul de cecuri şi completă unul pe care i-l întinse, adăugind:

— Prezintă-te cu acesta la *senor* Melchor Gonzales, la Bocas del Toro. Vei încasa o mie dolari el este bancherul şi agentul meu în Panama şi-ţi va plăti fără nici o obiecţie.

Căpitanul Trefethen privi cu neîncredere la petecul de hârtie.

— Este valabil, n-avea teamă, îi spuse Henry.

— Da, domnule, nu mă îndoiesc că domnul Francis Morgan este un gentleman bogat, cu renume. Dar cât de bogat să fie? Este el tot atât de avut pe cât sunt eu, un modest marinar? Sunt proprietarul *Angelique-i*, asupra căreia n-am nici o datorie. Posed, de asemenea, două terenuri în Colon. Mai am şi patru loturi la marginea apei, în Belen, care mă vor face un om foarte bogat atunci când Union Fruit Company va începe clădirea antrepozitelor…

— Cam cât ţi-a lăsat tatăl tău moştenire, Francis? întrebă Henry, pentru a se distra pe socoteala căpitanului mulatru. Sau, mai bine-zis, câte?

Francis ridică din umeri, răspunzând vag:

— Mai multe decât le-aş putea număra pe degetele mâinilor şi picioarelor mele.

— Mii de dolari, domnule? întrebă căpitanul plin de curiozitate.

Henry clătină capul negativ.

— Zeci de mii, domnule? Sprâncenele stufoase ale mulatrului se ridicaseră până aproape de podoaba-i capilară ce creştea încâlcită până pe frunte.

Din nou, Henry făcu un semn de negaţie.

— Milioane, domnule?! După ce spuse ultimul cuvânt, căpitanul uită să-şi mai închidă gura.

— De data aceasta ai nimerit adevărul, răspunse Henry. Domnul Francis Morgan este atât de bogat că ar putea cumpăra întreaga republică Panama, cu canalul ei cu tot.

Negro-indianul privi plin de neîncredere la Enrico Solano, care interveni la rându-i.

— Te asigur că este un gentleman solvabil. Iată, eu însumi am încasat un cec de o mie pesos semnat de el, de la

senor Melchor Gonzales în Bocas del Toro. Banii sunt acolo în sac…

Făcu un semn cu capul în sus pe plajă unde Leoncia, în mijlocul bagajelor debarcate, încărca o carabină Winchester cu o nouă provizie de cartuşe. Sacul umflat, pe care căpitanul îl remarcase de multă vreme, zăcea la picioarele ei în nisip.

— Nu pot suferi să călătoresc fără bani peşin la mine, le explică Francis cu un aer încurcat tovarăşilor săi, mai ales de când mi s-a întâmplat incidentul de la Smith River Corners, pe drumul cel mare. Care duce la New-York. Era noapte şi rămăsesem în pană1 cu maşina; n-aveam la mine nici un ban, decât carnetul cu cecuri. Ei bine, vă asigur că n-am reuşit să-mi cumpăr nici măcar ţigări din orăşel.

— Odată, în Barbados, m-am încrezut într-un gentleman care îmi închiriase corabia pentru a merge să pescuiască peşti zburători… începu căpitanul Trefethen.

— Acum, rămâi cu bine, căpitane, îi tăie scurt vorba Henry. Pune mâna pe lopeţi, căci noi îţi împingem barca în apă. Haide, gata?

Mulatrul n-avu altceva mai bun de făcut decât să se supună invitaţiei energice… şi pe când se întorcea cu barca înapoi la vas, mai privi înapoi spre ţărm, pentru a vedea grupul celor şase fugari încărcându-şi bagajele pe umeri şi dispărând dincolo de peretele verde al vegetaţiei sălbatice.

După câtva timp de mers prin junglă, au ajuns la un luminiş mai mare, unde echipe de peoni lucrau la defrişarea pădurii şi curăţirea terenului de rădăcini, pentru plantarea în locul lor a arborilor de cauciuc, ce urmau să alimenteze industria pneurilor de automobile. În fruntea grupului mergea Leoncia, alături de tatăl ei. Fraţii ei, Ricardo şi Alesandro, îi urmau, încărcaţi cu bagaje; Francis şi Henry formau ariergarda. În luminiş, această stranie procesiune fu întâmpinată de un bătrân hidalgo cu ţinuta mândră şi gesturi tinereşti. Era călare, dar la vederea lui Enrico şi a Leonciei, sări de pe cal, scoţându-şi pălăria. Erau prieteni

vechi şi se salutară călduros, străinul exprimându-şi cu privirea şi vorba admiraţia pentru frumoasa fată a lui Enrico.

Convorbirea avu loc în acea spaniolă vorbită repede, specifică locului şi după ce Enrico îi ceru cai buni şi hrană pentru drum, îi prezentă pe cei doi Morgani. Conform politeţii latine, fermierul oferi îndată calul său Leonciei; îşi exprimă apoi regretul că o ciumă de vite îi bântuise de curând plantaţia, lăsându-l aproape cu totul fără animale de tracţiune sau călărie; totuşi, mai putea face rost de încă un cal, pentru bătrânul Enrico, de la supraveghetorul şef al plantaţiei.

Le strânse mâinile lui Henry şi Francis cu căldură dar şi cu oarecare demnitate şi-i trebui două minute pline de fraze pompoase pentru a le spune că prietenii scumpului său Enrico sunt şi prietenii săi. Când Enrico îl întrebă despre drumurile ce duceau spre Cordilieri şi pomeni în treacăt de petrol, Francis deveni atent.

— Cum, *senor*, întrebă el, voiţi să spuneţi că s-a descoperit petrol în Panama? Să fie oare cu putinţă aşa ceva?

— Într-adevăr, *senor*, confirmă fermierul cu gravitate. Nu trebuie să vă surprindă aceasta, căci cunoaştem pe aici zăcăminte de petrol din generaţie în generaţie. Abia în ultimul timp, după ce Hermosillo Company şi-a trimis inginerii săi yankei pentru a face cercetări în secret, au început să se cumpere terenuri. Se spune că prin aceste părţi se găsesc zăcăminte imense de petrol. Nu prea mă pricep în afaceri, dar am văzut că inginerii posedă o mulţime de puţuri de petrol şi au scos atât de mult, încât curge în voie împrăştiindu-se pe câmpie. Ei spun că nu-l pot capta în întregime din cauza presiunii cu care izbucneşte şi că au nevoie de conducte subterane până la coasta oceanului, de unde să fie încărcat în vase petroliere. Între timp, până când aceste conducte vor fi terminate, petrolul

curge de-a lungul unor şanţuri speciale săpate, dar se pierde o mare cantitate din el.

— Nu şi-au construit rezervoare? întrebă Francis, gândindu-se la Tampico Petroleum, în care investise cea mai mare parte din averea sa şi despre care nu mai auzise nimic de la plecarea sa din New-York.

Bătrânul hidalgo făcu un semn cu capul.

— Ba da; au făcu rezervoare în găurile munţilor – sunt nişte adevărate lacuri de petrol. Cu toate acestea, tot n-au putut opri fluxul de păcură., în prezent, preţiosul lichid se pierde într-o mare măsură şi aceasta numai din cauza lipsei mijloacelor de transport – conducte nu sunt încă făcute, iar cărarea burdufurilor cu petrol pe catâri a fost interzisă.

— Cel puţin au acoperit aceste imense rezervoare? întrebă Francis, amintindu-şi de focul ce avusese loc pe la începuturile lui Tampico Petroleum.

— Nu, *senor*.

Francis clătină capul cu un aer dezaprobator.

— Ar trebui să le acopere, spuse el. Este de ajuns un chibrit aprins, aruncat de un beţiv inconştient, sau de vreun peon răzbunător, pentru a se provoca pagube enorme. Foarte rău fac că n-au în vedere această posibilitate… Cum spuneai că se numeşte societatea? A, da, Hermosillo Company… Da, *senor*, eu care sunt petrolist, ştiu ce înseamnă această neglijenţă. Mai de vreme sau mai târziu vor regreta, desigur, căci un astfel de accident este de neînlăturat. Într-o bună zi…

Cât şi câte mai avea de spus Francis în privinţa protecţiei rezervoarelor de petrol, nu se putu şti niciodată, căci, chiar în aceeaşi clipă îşi făcu apariţia un călăreţ care era însuşi supraveghetorul şef al peonilor ce lucrau la plantaţie.

— *Senor* Ramirez, vrei să fii atât de bun să-mi dai calul dumitale? îl rugă fermierul politicos, după ce-l prezentase celor de faţă; apoi când celălalt descălecă, se adresă bătrânului Enrico: Acum calul îţi aparţine, prietene Enrico. Dacă moare pe drum, te rog să-mi trimiţi şaua şi

harnaşamentul la prima ocazie ce ţi se iveşte. Regret că nu pot face mai mult pentru însoţitorii dumitale. Cât priveşte pe următorii voştri, nu avea nici o grijă. Îl cunosc pe jefe şi ştiu că este un netrebnic; dar îl voi păcăli, îndrumându-l pe o cale greşită….

După ce Leoncia şi Enrico încălecară pe caii lor, grupul celor şase persoane porni din nou la drum. În urma lor, fermierul îi explică supraveghetorului şef:

— Este o mare nedreptate ca un om onorabil cum este Enrico Solano să fie urmărit de Mariano Vercara e Hijos… Ah, dar vom avea noi grijă să le piardă urma, dacă va trece pe-aici….

— Iată-l! îl întrerupse supraveghetorul, arătând cu mâna spre capătul celălalt al plantaţiei. Tocmai sosesc. Probabil că sunt în căutare de cai… Sunt bucuros că nu vor avea parte să găsească aşa ceva. Se întoarse apoi cu un aer preocupat spre peonii care lucrau şi începu să-i înjure spre a-i stimula la lucru.

Prefăcându-se că nu-i observă, fermierul pândea cu coada ochiului pe cei care se apropiau cu repeziciune. Alvarez Torres era în fruntea lor şi el fu primul care-l salută pe bătrânul hidalgo. Fermierul îi răspunse cu amabilitate şi-l întrebă politicos – totuşi cu o nuanţă de ironie în glas – dacă erau în căutare de terenuri petrolifere.

— Nu, *senor*, Îi răspunse Torres. Suntem în căutarea lui *senor* Enrico Solano, a fiicei, a fiilor săi şi a doi *gringos* înalţi, care-i însoţesc. Nu-i vrem însă decât pe cei doi *gringos…* Au trecut pe-aici, *senor*?

— Da, au trecut, spuse fermierul. Am crezut că sunt şi ei prospectori, căci erau atât de înfriguraţi şi grăbiţi să plece mai departe, încât mi-au refuzat scurt ospitalitatea. Dar de ce îi căutaţi? Au comis ceva? Ah, dar ce întreb eu?! îl cunosc doar pe *senor* Enrico Solano, este un om prea onest pentru a fi bănuit de o faptă ilegală…

— Ce drum au luat? îl întrebă *jefe,* ieşind din rândul jandarmilor unde stătuse până atunci.

În timp ce fermierul şi supraveghetorul arătau lui *jefe* şi jandarmilor, care ascultau cu atenţie, o direcţie cu totul diferită de aceea luată de cei şase urmăriţi, Torres, care se retrăsese mai la o parte, remarcă pe unul dintre, peoni, care, sprijinit pe lopata sa, asculta cu interes la cele ce se discutau. Şi pe când *jefe* este astfel păcălit şi se pregătea tocmai să dea ordin oamenilor săi să continue urmărirea în direcţia aflată, Torres se apropia pe nesimţite de peonul care-i atrăsese atenţia şi-i strecură în mână o monedă de argint. Peonul primi plata şi, în schimb, îi făcu un semn spre adevărata direcţie luată de cei şase fugari; apoi începu din nou să lucreze, ca şi când nimic nu se întâmplase.

Jefe voia tocmai să-şi urmeze jandarmii care, în urma ordinelor primite şi porniseră, când Torres îl opri.

— Nu pe acolo vom merge, spuse el cu voce hotărâtă, ci pe dincolo! Indică spre urma adevărată a celor şase. O păsărică mi-a şoptit la ureche că prietenul nostru, nobilul *haciendado,* se înşeală şi că cei doi *gringos* au apucat pe acolo, aşa cum spun eu!

În timp ce urmăritorii dispăreau pe drumul cel bun, fermierul şi supraveghetorul se priviră înmărmuriţi. Deodată, supraveghetorului îi veni o idee şi făcând semn fermierului, se apropie de peonii care lucrau pe îndelete şi începu să-i privească pe rând, în tăcere. Peonul vinovat lucra cu hărnicie, părând absorbit de munca sa; dar un alt peon de lângă el, i-l indică supraveghetorului.

— Ah, iată păsărică noastră care a arătat drumul! strigă acesta, apucând pe trădător de mâini şi scuturându-l cu furie.

Din zdrenţele peonului căzu atunci moneda de argint, preţul trădării.

— Ah, ha! exclamă *haciendado,* înţelegând cele întâmplate, dar făcându-se că nu pricepe. E oribil! Cum au ajuns peonii mei să fie bogaţi? Fără îndoială că acesta a omorât pe cineva şi l-a prădat. Să fie bătut spre a-şi mărturisi vina!

Loviturile începură să curgă pe spinarea şi capul vinovatului, care printre vaiete şi suspine mărturisi ceea ce făcuse pentru a câştiga dolarul.

— Bate-l bine, bate-l până la moarte, pe bestia asta care mi-a trădat cel mai scump prieten, spuse fermierul mânios. Ba nu – mai bine, prudenţă! Să nu-l baţi până ce o muri, ci numai aproape de moarte. Ne lipseşte mâna de lucru şi nu ne putem permite întreaga măsură a pedepsei ce-o merită. Bate-l ca să simtă plata pentru mârşăvia ce-a comis, dar în aşa fel ca să nu fie nevoit să zacă mai mult de câteva zile.

Despre chinurile ce urmară, aventurile şi nenorocirile peonului, s-ar putea scrie un volum întreg, care n-ar fi altceva decât însăşi poema vieţii lui. Şi-apoi, nu este un lucru plăcut de-a privi pe cineva care-i rupt în bătaie şi nici să povesteşti despre aşa ceva. Este de-ajuns a arăta numai după ce-şi primi doar o parte din bătaia ce-i fusese rezervată, nenorocita creatură se smuci din mâinile ce-l ţineau, lăsându-şi pradă jumătate din zdrenţele cu care era îmbrăcat şi fugi în junglă, întrecând mult, în goana lui nebună, pe supraveghetorul care nu era obişnuit decât cu urmărirea călare a fugarilor.

Atât de repede fugi peonul, în groaza sa de-a nu cădea din nou în mâinile supraveghetorului, încât, fără să-şi dea seama, întrecu pe *jefe* cu însoţitorii săi şi, gonind disperat prin vegetaţia încâlcită, dădu peste grupul Solanilor, care tocmai treceau peste un mic pârâu. Căzu în genunchi, începând să se roage pentru iertare; dar fugarii nu ştiau de trădarea lui şi Francis, văzându-l într-o aşa stare de plâns, se opri şi-i dădu să bea din sticla sa cu rom, pentru a se reface. Se grăbi apoi după ceilalţi, care trecuseră apa, lăsând în urmă omul aproape leşinat, pe nisipul de pe mal. Nenorocitul se ridică greoi şi murmurând cuvinte nearticulate de mulţumire, se afundă în junglă, într-o direcţie deosebită; era însă prea slăbit din cauza hranei proaste şi a rănilor căpătate şi după puţin timp, puterile îl părăsiră şi căzu leşinat pe covorul de verdeaţă.

Când Alvarez Torres ajunse la izvor, suflând din greu ca un copoi obosit, observă urmele apăsate ale peonului. Aşteptă până ce îl ajunse din urmă hoarda ostenită a jandarmilor, condusă de *jefe,* care veneau gâfâind; apoi le atrase atenţia asupra urmelor ce dispăreau în desişul junglei. După câteva minute de căutare, jandarmii îl descoperiră pe peonul leşinat şi-l târâră la luminiş. Trezit brutal, începu să se roage din nou să fie iertat; iar când fu întrebat dacă întâlnise grupul Solanilor, se grăbi să le răspundă că nu-i văzuse. Simţea parcă o mulţumire ascunsă, el care trădase, că putea să-şi răscumpere acum greşeala. Torres nu voi însă să-l creadă şi bastonul său începu să cadă pe capul nenorocitului peon, până când acesta, năucit de atâta bătaie, mărturisi adevărul.

După ce jandarmii, *jefe* şi Torres se îndepărtară în grabă pe urma fugarilor, peonul, buimac şi slăbit, se ridică şi cu mers şovăitor o porni spre munţi, spre siguranţă, spre… libertate…

CAPITOLUL IX

Fugarii îşi continuau marşul prin desimea sălbatică a junglei. Cei doi yankei rămăseseră mai în urmă, mergând lângă calul obosit al Leonciei. Henry avea poftă de glumit.

— Vezi, aici în junglă, banii n-au nici o valoare, îl ironiză el pe Francis. Nu-ţi pot da nici cai zdraveni şi nici nu-i poţi însănătoşi cel puţin pe aceşti doi pe care-i avem, după cât se vede, sunt şi ei atinşi de molima ce a omorât animalele fermierului.

— Până acum, nu mi s-a întâmplat niciodată să găsesc vreun loc în lumea aceasta, unde banul să nu aibă putere, îi replică Francis.

— Atunci, cu banii poţi obţine câteva înghiţituri de apă până şi în infern! îi întoarse Henry propriile-i argumente.

Leoncia, care se distra ascultându-le convorbirea, bătu din palme, arătându-şi astfel admiraţia pentru replica frumoasă a lui Henry.

— Nu pot şti, îi ripostă Francis, zâmbind. N-am fost niciodată pe acolo!

Din nou, Leoncia, aplaudă cu veselie.

— Şi pentru că veni vorba despre bani, îţi pot spune că am chiar o idee ce-ţi va dovedi ce putere au până şi în junglă. O voi pune în aplicare chiar acum, continuă Francis. Dezlegă în acelaşi timp sacul cu bani de şaua Leonciei; apoi adresându-se lui Henry: Tu poţi merge mai departe, eu mai rămân puţin…

— Dar mie trebuie să-mi spui planul tău, Francis, insistă Leoncia. Şi, în timp ce tânărul şoptea la urechea fetei ce stătea aplecată într-o parte în şa şi îl asculta râzând entuziasmată, Henry, care se alipise grupului format de Enrico şi fiii săi, se mustra în gând pentru gelozia ce o resimţea.

Mai înainte de a se depărta, mai priviră odată înapoi, pentru a-l vedea pe Francis care îşi scosese bloc-notesul şi stiloul, scriind ceva în grabă. Ar fi rămas surprinşi dacă ar fi putut citi; ceea ce scrisese Francis pe fila de carnet era, pe cât de scurt, pe atât de lămuritor şi anume, cifra „50”. După ce o aşează într-un loc mai bătătorit pe mijlocul cărării, o acoperi cu o monedă de argint. Scoase apoi din sac încă patruzeci şi nouă de monede şi le presără pe rând mai departe; apoi alergă grăbit după însoţitorii săi care nu se mai vedeau.

Augustino, jandarmul cel atât de tăcut când era treaz şi care predica limbut, la beţie, ştiinţa tăcerii, mergea în fruntea grupului, cu capul plecat, urmărind cu ochi de copoi semnele lăsate de trecerea fugarilor, pe poteca încâlcită. Deodată, se opri surprins şi privirile i se aprinseră de flacăra lăcomiei, la vederea unui dolar argintiu, ce acoperea o filă de hârtie. Ridică în grabă moneda şi hârtia; pe prima o vârî în buzunar, iar pe a doua i-o întinse lui jefe. Torres privi peste umărul său şi citi la rându-i mirat, misteriosul „50”. *Jefe* scoase o exclamaţie de dispreţ şi indiferenţă zvârlind hârtia ca pe un lucru fără valoare. Augustino era însă prea curios pentru a o lăsa şi ridicând-o, privi gânditor cifra „50”. Tocmai când îşi frământa mintea cu dezlegarea, strigătul lui Rafael anunţă descoperirea unui alt dolar. Atunci, Augustino înţelese. Însemna că mai erau de cules restul monedelor până la cincizeci – cifra misterioasă!… Aruncă hârtia şi, aplecându-se la pământ, începu să caute înfrigurat monedele de argint, în timp ce restul jandarmilor se grăbi să-l imite spre marea indignare a lui *jefe* şi Torres, care se porniră pe înjurături şi ameninţări.

Când jandarmii nu mai putură descoperi nici o monedă, se ridicară, începând să-şi numere banii găsiţi. În total, erau numai patruzeci şi şapte.

— Mai sunt încă trei dolari de căutat, strigă Rafael. La această constatare, se aruncară cu toţii din nou la pământ, răscolind terenul cu înfrigurare. După cinci minute, cele

trei monede fură, în sfârşit, descoperite. Abia atunci se gândiră să alerge după Torres şi şeful lor, care dispăruseră din vedere, pe cărarea întortocheată.

La distanţă de o milă mai încolo, Torres încercă să ascundă un dolar strălucitor ce zăcea pe pământul moale al potecii, călcându-l cu talpa, dar ochiul de vultur al lui Augustino era prea vigilent, ca să poată fi păcălit; se aplecă îndată şi cu degetele nervoase râcâi pământul, scoţând dolarul la iveală. Din experienţa căpătată, ştia că acolo unde se găsea un dolar, trebuia să mai fie şi alţii. Grupul se opri deci şi în timp ce şefii lor blestemau mânioşi, jandarmii începură să sondeze terenul într-o parte şi alta a cărării.

Vicente, un jandarm cu faţa rotundă ca o lună plină, fu primul care descoperi noua enigmă. Se strânseră cu toţii, ca o haită de ogari ce au ajuns la vizuina vânatului, în jurul unui copac bătrân şi găunos, de aproape şapte metri în înălţime; era un arbore foarte gros. La trei metri de la pământ, se găsea o scorbură. La gura ei, prinsă cu un spin, era o filă de carnet, identică acelei pe care o găsiseră mai înainte. Pe ea, stătea scris: „100”.

Se produse un vacarm şi o învălmăşeală de nedescris, căci fiecare căuta să se caţere primul spre scorbura promiţătoare, dar gaura era prea sus pentru a putea fi ajunsă cu mâinile şi trunchiul, prea gros spre a fi urcat. După câteva încercări zadarnice, rămaseră gânditori, contemplând deschizătura cu lăcomie.

— Chiar dacă ne-am căţăra până acolo, reflectă Augustino, tot n-am putea ajunge cu mâinile până în fundul scorburii, iar deschizătura e prea mică pentru a putea trece corpul prin ea…

— Să cioplim copacul până ajungem la fundul scorburii, strigă Rafael, începând să ciocănească scoarţa cu mânerul securii, pentru a stabili adâncimea găurii. Vom tăia cu toţii copacul şi-apoi vom împărţi egal ceea ce găsim.

Degeaba îi ameninţă *jefe* că la înapoierea în San Antonio îi va trimite pe toţi în închisoarea din San Juan, unde vor

putrezi de vii*;* jandarmii nu fură de loc impresionaţi.

— Mulţumim lui Dumnezeu că nu suntem în San Antonio, spuse Augustino, rupând sigiliul tăcerii, în scopul de a-şi dovedi înţelepciunea.

— Suntem oameni săraci – şi vom împărţi cinstit între noi, adăugă şi Rafael. Augustino are dreptate, suntem bucuroşi că nu ne aflăm în San Antonio. Acest *gringo* bogat presară pentru noi, de-a lungul drumului, într-o zi, atâţia bani cât câştigăm cu toţii într-un an, acolo de unde venim; eu unul sunt pentru revoluţie, când sunt atât de mulţi bani…

— … şi cu bogatul *gringo* drept călăuză, îl completă Augustino. Atât timp cât va conduce el în acest fel, eu unul îl voi urma cu devotament.

Rafael îl aprobă cu un semn din cap şi adăugă, clipind semnificativ spre Torres şi *jefe:*

— Da; numai că aceştia nu ne lasă să culegem ceea ce bunătatea divină a semănat pentru noi… Dar ce ne pasă de ei! Suntem oameni liberi, nu sclavi. Lumea este mare. Cordilierii sunt aproape. Vom fi cu toţii bogaţi şi liberi. Vom putea trăi în munţi, unde femeile indiene sunt frumoase şi atrăgătoare…

— Vom putea scăpa astfel de nevestele noastre din San Antonio, spuse Vicente. Şi acum, hai să tăiem copacul comorii!

Machetele[{5}] începură sa se afunde în lemnul ros de vreme al copacului găunos şi în curând ajunseră la scorbură. După ce luară banii dinăuntru, îi numărară şi împărţiră egal, nu o sută de dolari cum se aşteptaseră, ci… o sută patruzeci şi şapte.

— E foarte darnic, acest *gringo,* spuse Vicente. Ne lasă mai mult decât promite. Nu cumva o mai fi?

Începură din nou căutarea şi după ce toată scorbura fu răscolită, mai scoaseră; dintre surcele şi putregai încă cinci monede, fapt ce-l făcu pe *jefe* şi Torres să dispere şi mai mult pentru întârzierea ce o sufereau.

— Nici nu-şi mai dă osteneala să-i numere, acest *gringo* bogat, mărturisi Rafael cu admiraţie. Deschide sacul lui miraculos şi, zrrr… lasă banii să curgă – atâta tot!… Cred că este sacul acela cu care a fugit din San Antonio, după ce a spart zidul închisorii noastre.

Plecară din nou la drum, spre satisfacţia celor doi şefi. După o jumătate de oră de mers, ajunseră la o fermă părăsită, aproape în ruină şi acoperită de vegetaţia sălbatică a junglei; Pe locul unde pe vremuri fusese curtea şi care acum era năpădit de ierburi şi bălării, se găsea un puţ aproape năruit… şi pe ghizdurile lui. Era prinsă obişnuita bucată de hârtie pe care scria, de data aceasta, „300”.

— Să fie binecuvântat bogatul gringo!… Este o adevărată avere aici, strigă Rafael.

— Diavolul să-l tortureze pe veci, în fundul celui mai întunecat iad! fu contribuţia lui Torres, la urarea jandarmului.

— Trebuie să recunoaştem că plăteşte mai bine ca *senor* Regan al dumitale, îi replică *jefe* rânjind, spre disperarea şi dezgustul lui Torres.

— O să se termine o dată banii afurisitului, ripostă Torres, că doar sacul său nu o fi vrăjit. Va trebui după cât se pare, să culegem mai întâi tot ceea ce seamănă pentru bestiile acestea – şi apoi să punem mâna şi pe el.

— Haideţi, camarazi, se adresă *jefe,* jandarmilor, cu glas mieros. Acum să ne continuăm urmărirea şi mai târziu, după ce ne vom îndeplini misiunea, ne vom întoarce aici şi veţi putea lua banii…

Augustino îşi rupse iarăşi sigiliul tăcerii.

— Nu se poate şti niciodată când şi cum te întorci… şi dacă te mai întorci vreodată! anunţă el cu pesimism. Iluminat de raza înţelepciunii sale şi încurajat de izbânda primelor cuvinte, dădu drumul altei maxime, mai practică: Trei sute de arginţi în mână valorează mai mult decât trei

milioane ce s-ar găsi în fundul unui puţ pe care poate să nu-l mai vedem niciodată!

— Trebuie să coboare cineva în fântână, vorbi Rafael, încercând rezistenţa frânghiei ce mai se găsea pe roată. Vedeţi, sfoara este încă solidă şi poate susţine greutatea unei persoane. Cine este bravul care va coborî în puţ?

— Eu, spuse Vicente. Eu sunt bravul care voiesc să cobor…

— Ca să furi jumătate din ceea ce vei găsi, îşi exprimă Rafael îndată bănuiala. Dacă voieşti să coborî, trebuie mai întâi să ne arăţi banii ce-i ai la tine, iar după ce te tragem sus, te vom căuta spre a vedea tot ce ai găsit în puţ. Numai după ce vom fi împărţit drept, îţi vor fi înapoiaţi şi ceilalţi pesos ai tăi.

— Atunci nu mai vreau să cobor*;* să-mi risc eu viaţa pentru nişte camarazi care nu se încred în mine! anunţă Vicente supărat. Mai ales că, neţinând seama de ceea ce se găseşte în puţ, sunt tot atât de bogat ca oricare dintre voi. Atunci, de ce să mai cobor? Am auzit despre oameni care au murit în fundul puţurilor.

— La dracu! Să coboare odată cineva! strigă *jefe* exasperat. Repede! Repede!

— Eu sunt prea gras şi frânghia nu este îndeajuns de tare

— Nu voi coborî în puţ, spuse Vicente.

Privirile tuturor se îndreptară atunci spre Augustino cel tăcut, care vorbise în ultimile ore mai mult decât obişnuia să vorbească într-o săptămână.

— Guillermo este cel mai subţire şi cel mai uşor dintre noi, rosti Augustino cu glas de oracol.

— Guillermo va coborî în puţ! strigară în cor ceilalţi.

Guillermo însă nu voia să audă, privi cu groază în fundul negru al puţului şi se îndepărtă în grabă, făcându-şi cruce şi clătinând capul.

— Nici pentru comoara sacră din oraşul cel ascuns al Mayaşilor nu voi coborî, murmură el.

Jefe era la capătul răbdării; cu un gest hotărât scoase revolverul şi privi la ceilalţi pentru confirmare. Cu clipiri din ochi şi semne elocvente, îl aprobară cu toţii.

— Pentru binele tău, te sfătuiesc să coborî în puţ, îl ameninţă el pe micul jandarm. Şi grăbeşte-te, căci altfel te aranjez eu în aşa fel, încât niciodată nu vei mai fi în stare să coborî sau să urci, ci vei rămâne aici să putrezeşti în veci lângă acest puţ blestemat… Nu este aşa, camarazi, că îl voi împuşca dacă nu coboară?

— Da, da, aşa este! strigară jandarmii, nerăbdători.

Cedând hotărârii unanime, Guillermo, cu degetele tremurătoare, îşi numără banii ce-i avea şi plin de teamă, mai mult împins de ceilalţi, se aşeză în găleata cea veche, făcându-şi cruce în timp ce era lăsat încet în puţ.

— Opriţi! strigă el deodată. Opriţi! Opriţi! Apă! Am dat de apă!

Cei de sus îl reţinură suspendat prin contragreutatea lor.

— Să-mi daţi zece pesos peste ceea ce mi se cuvine, strigă omul din puţ.

— Îţi vom da… o baie! fu răspunsul batjocoritor al celorlalţi, ap*oi*, pe diferite tonuri; Te vom umple cu apă până vei crăpa! Vom tăia sfoara! Vom fi cu unul mai puţin la împărţirea banilor!

— Apa nu-i de loc plăcută, sună vocea lui Guillermo, ca şi glasul unei fantome ce venea din adâncuri întunecate. Este plină de mâl în care mişună şopârle dezgustătoare şi mai se află aici şi o pasăre moartă care pute îngrozitor. Poate că sunt şi şerpi. Treaba care trebuie s-o fac. Numai ea merită zece pesos în plus!.

— Te vom scufunda! îi strigă Rafael, ca un ecou neînduplecat.

— Te voi împuşca, dobitocule! îi zbieră şi *jefe,* scos din fire.

— N-aveţi decât să mă scufundaţi sau să mă împuşcaţi, se auzi glasul lui Guillermo cu un accent lugubru. Ce veţi

câştiga cu aceasta? Comoara va rămâne tot în fundul puţului.

Se făcu o clipă de tăcere, în care cei de la suprafaţă se întrebau unii pe alţii, din priviri, ce trebuie să facă.

— Şi cei doi *gringos* aleargă tot mai departe… — poate chiar să ne scape! spuse Torres cu mânie. Frumoasă Vercara e Hijos!

— Ce vrei să fac? Aici nu suntem în San Antonio, îi ripostă *jefe,* la fel de mâniat. Suntem în desişurile Juchitanului. Oamenii mei sunt supuşi în San Antonio*;* dar aici, în junglă, trebuie mânuiţi cu delicateţă, altfel devin sălbatici şi ce se poate întâmpla în acest caz cu noi doi?

— E blestemul aurului, filosofă Torres cu tristeţe, dându-se bătut. Aproape că te face fără voie un socialist aceşti blestemaţi de *gringos* care umplu balanţa justiţiei cu aur…

— Cu argint, îl corectă *jefe.*

— Să te ia dracu! îi spuse Torres enervat. După cum ai arătat dumneata însuti adineauri, nu suntem în San Antonio, ci în desişurile Juchitanului şi aici pot să te trimită în voie la dracu… Dar de ce să ne certăm din cauza dispoziţiei dumitale proaste, când bunăstarea şi prosperitatea noastră ne cere să fim uniţi?

— Şi apoi, se auzi vocea lui Guillermo din fundul puţului, apa nu este adâncă, de abia dacă are un metru şi ceva

— Deci nu mă puteţi îneca… Am pipăit fundul şi am găsit patru arginţi. Fundul este pardosit cu bani. Spuneţi, îi lăsaţi să se ducă Naibii, sau preferaţi să primesc zece pesos în plus, pentru treaba asta murdară? Apa miroase ca un cadavru de curând dezgropat.

— Da! Da! îi răspunseră ceilalţi. Îţi dăm! Îţi dăm!

— Grăbiţi-vă, grăbiţi-vă! le strigă *jefe.*

Din fundul puţului se auzi îndată plescăitul apei murdare şi blesteme*;* din uşurarea ce se produsese în menţinerea frânghiei, înţeleseră că Guillermo părăsise găleata şi bâjbâia după bani.

— Pune-i în găleată, pe Cei care-i aduni, bunule Guillermo, îl sfătui Rafael.

— Mai bine îi bag în buzunare, veni răspunsul de jos. Dacă aş strânge banii în găleată şi i-aţi scoate afară, s-ar putea întâmpla să mă uitaţi pe mine aici.

— Greutatea ta şi-a banilor poate rupe frânghia argumentă Rafael.

— Aşa este, dar stai că am altă soluţie, spuse Guillermo. Vii şi tu aici. Apoi, mă scot afară pe mine. După aceea, va fi trasă comoara. La urmă, vei fi şi tu scos afară, în felul acesta, dreptatea va triumfa.

Rafael rămase cu gura deschisă, nemaifiind în stare să-i răspundă.

— Ei, ce faci Rafael, vii?

— Nu, răspunse acesta. Pune tot argintul în buzunare şi vino odată cu el.

— Îmi vine să-mi blestem tot neamul din care mă trag, fu observaţia plină de nerăbdare a lui *jefe.*

— Eu am şi făcut asta, spuse Torres.

— Haideţi, trageţi-mă afară acum! Guillermo. Am totul în buzunare – afară de mirosul ăsta infect. Mai repede, că mă sufoc. Dacă mă prăpădesc aici, cei trei sute de pesos vor pieri împreună cu mine, dar ce spun eu? Sunt mai mulţi de trei sute. De data aceasta cred că şi-a golit sacul!

În sus, pe poteca şerpuită unde drumul se preface în urcuş, iar caii, de-abia mai înaintau istoviţi, Francis, în mers repede, îi ajunse din urmă pe ceilalţi şi se alătură de Henry.

— Niciodată n-am să călătoresc fără bani sunători la mine şi mai ales cât mai mulţi, mărturisi Francis bine dispus şi apoi începu să le povestească cele întâmplate la ferma părăsită. Nu mi-am dat seama până acum că banul poate avea atâta putere asupra oamenilor. Când i-am văzut îmbulzindu-se la gura puţului, mi-au făcut impresia că sunt o haită de lupi flămânzi. Nu aveau de loc încredere unul în altul şi nu lăsau pe nimeni să coboare în puţ mai înainte de a-şi lăsa la suprafaţă toţi banii ce-i avea la el. S-au luat la

ceartă şi nu ştiau ce să facă, dar *jefe,* cu revolverul în mână, îl sili pe cel mai slab şi mai uşor dintre el să se bage în fundul fântânii; iar când acesta ajunse jos, începu să-i şantajeze pe cei de afară, pretinzând un plus de bani peste ceea ce i se cuvenea. Ceilalţi primiră, dar după ce l-au scos afară, s-au răzbunat, trăgându-i o bătaie zdravănă. Când am părăsit tufişul unde eram ascuns, încă îl mai băteau.

— Acum, sacul s-a golit, spuse Henry.

— Aşa este, încuviinţă Francis şi acest fapt este latura tristă a aventurii noastre. Dacă aveam bani din plin, aş fi reuşit să-i ţin tot timpul pe urmăritori departe de noi. Mi-e teamă însă că am fost prea generos, nu mi-am dat seama cât de modeşti sunt bieţii jandarmi… Ah, dar am pierdut din vedere să-ţi spun ceva interesant, Henry: Torres, *senor* Torres, *senor* Alvarez Torres, cavalerul acela elegant, vechi prieten al familiei Solano, conduce pe urmăritori împreună cu *jefe.* Era furios din cauza întârzierii pricinuite de lăcomia pentru bani a jandarmilor. L-am auzit certându-se cu *jefe* şi chiar înjurându-l.

După cinci mile de urcuş, cei doi cai – al Leonciei şi al tatălui său – sleiţi de puteri, de-abia se mai puteau ţine pe picioare, îngreunând înaintarea. După o scurtă dezbatere, Francis hotărî să rămână în urmă pentru a-i împiedica pe urmăritori să-i ajungă, între timp, ceilalţi aveau să continue drumul sub protecţia lui Henry. După ce grupul plecă, Francis, mergând mai încet, înainta la rându-i, oprindu-se din când în când pentru a şterge urmele lăsate de fugari. La un moment dat, ajunse într-un loc unde semnele lăsate de copitele cailor erau curios nuanţate. Cercetându-le mai de aproape, putu vedea că erau umplute cu un lichid gros de culoare brună; constată că este păcura ce se infiltrase de la şuvoiul principal la care ajunse în curând. Forma un adevărat râu de petrol ce se scurgea din sus, de la un puţ de extracţie rudimentar, vărsându-se probabil într-un rezervor aflat mai jos. Francis nu fu deloc tentat să treacă peste el, preferă să rămână de partea unde se afla şi să

aştepte. Se aşeză pe un colţ de stâncă, îşi puse carabina într-o parte, revolverul în cealaltă şi răsucindu-şi o ţigară, începu să fumeze în linişte.

Soarta voi să se mai amestece odată în această întâmplare, căci numai ea fu aceea care îl introduse din nou în acţiune pe peonul fugar… în drumul lui spre munţi, spre libertatea mult dorită, nenorocita creatură dădu peste Francis.

Ceva mai înainte, acest om nefericit, aşezat şi el pe o piatră, cu picioarele ferite de atingerea cu petrolul îşi răsucea o ţigară pe care a aprinse şi începu s-o fumeze, contemplând ţiţeiul ce curgea în vale. Zgomotul făcut de nişte oameni care se apropiau îl făcu să tresară şi să se ascundă grăbit în tufişurile din jur, de la adăpostul cărora văzu apărând doi străini. Se apropiară de puţul principal şi învârtind o roată de fier cu ajutorul căreia se regula presiunea, opriră în parte scurgerea de petrol.

— Mai mult nu se poate, explică unul dintre ei, care părea a fi şeful. Încă o răsucire şi presiunea ar face să explodeze tuburile – aşa mi-a spus, plin de grijă, inginerul venit din New York, săptămâna trecută.

Trebuie să se mulţumească numai cu atât, lăsând o cantitate mai mică de petrol să se scurgă printre zăgazurile strânse şi să alunece spre vale ca un şuvoi, peste terenul înclinat. De abia terminaseră cei doi operaţiunea de zăgăzuire, când un grup de călăreţi îşi făcu apariţia; peonul, din ascunzătoarea lui, recunoscu în noii veniţi pe haciendado, stăpânul său, pe supraveghetorul acestuia şi câţiva fermieri vecini, cu oamenii lor, care, desigur, fuseseră atraşi de urmărirea peonului fugar, întocmai cum alţii sunt ispitiţi de vânătoare sau de pescuit. Desigur că tot aceşti vecini fuseseră aceia care puseseră caii lor la dispoziţia bătrânului *hidalgo*, pentru prinderea fugarului.

Întrebaţi, cei doi petrolişti răspunseră că nu văzuseră pe nimeni, iar „vânătorii” plecară în goană mai departe în urmărirea „vânatului”.

Peonul aşteptă în linişte, îşi fumă ţigara până la capăt şi cugetă profund. Când „atmosfera” îi păru lipsită de orice primejdie, îşi părăsi ascunzătoarea şi se duse direct spre puţul de petrol. Ca rezultat al profundei sale meditaţii, peonul întoarse mecanismul de deschidere a stăvilarului până la refuz, privind apoi vrăjit la revărsarea abundentă a petrolului, sub forţa presiunii subterane şi la scurgerea lui de-a lungul şanţului, ca un adevărat râu de munte, cu gâlgâiri şi bolboroseli: Remarcă, de asemenea, şuieratul gazelor ce ţâşneau dimpreună cu petrolul; nu-şi dădu seama însă de importanţa lor şi ceea ce îi salvă viaţa în acea clipă, fu faptul că nu mai avea chibrituri. În zadar îşi răscoli el zdrenţele şi căută în păru-i stufos sau după urechi, căci nu mai găsi nimic; ultimul băţ de chibrit îl întrebuinţase să-şi aprindă ţigara.

Mai aruncă o privire înspre râul de petrol, al cărui creator îşi dădea seama cu o diabolică satisfacţie că este el şi amintindu-şi de drumul din munte aflat mai jos, începu să coboare panta, nimerind drept în locul unde se afla Francis; acesta îl primi cu revolverul întins. Peonul căzu în genunchi, cuprins de spaimă şi bâigui cuvinte de îndurare, cerând să fie iertat de omul pe care îl trădase de două ori în acea zi. Francis îl studiase, la început fără a-l putea recunoaşte, din cauza feţei pline de răni pe care sângele se închegase formând o mască hidoasă.

— *Amigo, amigo*, îngână peonul, clănţănind dinţii de teamă.

În acea clipă, Francis auzi dinspre drumul din josul muntelui zgomotul unor paşi. În aceeaşi clipă, recunoscu în peonul îngenunchiat la picioarele sale. Pe sărmana creatură căreia îi dăduse mai înainte să bea rom pentru a-şi reface puterile.

— Ei bine, *amigo,* spuse Francis în limba ţinutului, se pare că sunt aproape să-ţi dea de urmă.

— Mă vor omorî*;* îmi vor trage o bătaie soră cu moartea; sunt foarte mânioşi, se tângui omul, cu glasul tremurând.

Dumneata, *senor,* eşti singurul meu prieten, tatăl şi mama mea… salvează-mă, *senor*!

— Ştii să tragi cu puşca? îl întrebă Francis, privindu-i cu milă.

— Mai înainte, de a mă vinde, ca sclav, am fost vânător în Cordilieri, fu răspunsul peonului.

Francis îi dădu revolverul şi după ce îi făcu semn să se pituleze la adăpostul blocului de piatră, îl instrui să nu tragă fără rost, risipind inutil muniţia. Şi în timp ce să aşeza la rându-i în adăpost, nu se putu opri de a cugeta: „Fără îndoială că în Tarrytown[{6}], jucătorii de golf sunt la ora aceasta pe teren… Doamna Bellingham, sunt sigur ca stă ca de obicei în veranda clubului, întrebându-se ce să f*ac*ă pentru a-şi plăti cele trei mii de puncte pe care le datora şi sperând într-o schimbare favorabilă a şansei… Iar eu… sunt aici, departe de casă… încolţit de urmăritori, lângă un râu de petrol…”

Gândurile îi fură brusc întrerupte de apariţia în josul potecii a lui *jefe,* Torres şi a jandarmilor. Fără să piardă o clipă, tânărul trase un foc de carabină şi tot atât de brusc urmăritorii dispărură. Nu putea şti dacă lovise pe vreunul dintre ei, sau dacă inamicii săi făcuseră numai o retragere strategică. De fapt, aceştia nu doreau o luptă deschisă şi se grăbiseră să se pună la adăpostul stâncilor sau să se ascundă prin tufişuri. Francis şi peonul făcură la fel, schimbându-şi din când în când poziţiile.

După o oră, în carabina lui Francis nu se mai găsea decât un singur cartuş. Peonul, ca rezultat al instrucţiunilor primite, mai păstrase în revolver două gloanţe. Acestea formau întreaga muniţie de care mai puteau dispune… Dar în timpul acestei ore de întârziere a urmăritorilor, Leoncia avusese timp, împreună cu ai săi să se pună la adăpost. Francis era sigur că putea în orice clipă să se salveze, trecând peste râul de petrol. Astfel că situaţia era destul de bună; ar fi fost însă şi mai bună dacă în acelaşi timp n-ar fi apărut din susul muntelui un alt grup de oameni care

trăgeau focuri de arme în timp ce coborau pitulându-se după trunchiurile arborilor. Noii atacatori nu erau alţii decât fermierul şi însoţitorii săi, în goana lor după peonul fugar; dar Francis nu putea şti aceasta. Concluzia sa fu că erau alţi inamici care-i doreau distrugerea. Împuşcăturile ce le risipeau era de altfel o dovadă că nu se înşela.

Peonul se târî lângă el, îi arătă că mai rămăseseră două cartuşe în revolverul pe care i-l restitui şi-l rugă stăruitor să-l dea cutia lui de chibrituri. După ce Francis i-o dădu, omul îi făcu semn să treacă de partea cealaltă şi să urce pe panta opusă. Pe jumătate conştient de intenţia sărmanei creaturi, Francis îi urmă indicaţiile mai trimiţând ultimele focuri de revolver înspre urmăritori.

De-abia trecuse de partea cealaltă, că râul de petrol izbucni în flăcări, pe locul unde peonul aruncase chibritul aprins. În clipa următoare, puţul însuşi era un vulcan în erupţie, revărsând un torent de gaze şi petrol aprinse în jos, spre grupul lui Torres şi *jefe.*

Dogoriţi de căldura incendiului, Francis şi peonul se căţărară pe panta abruptă a râpei din partea opusă, ocolind locul în flăcări şi în fugă grăbită, ajunseră repede la poteca îngustă ce urca spre culmea munţilor.

GAPITOLUL X

În timp ce Francis şi peonul urcau grăbiţi cărarea stâncoasă, la adăpost de râpa în flăcări, urmăritorii fură siliţi să se retragă sus pe celălalt perete prăpăstios al râului de petrol, pentru a se feri de flăcările ce-i opreau să mai treacă dincolo. Din mers, peonul mai privi odată înapoi şi deodată scoase o exclamaţie de încântare, arătând cu mâna o nouă coloană de fum negru şi gros, ce începea să se ridice de lângă primul puţ în flăcări.

— Au mai luat foc şi altele! chicoti el. Vor arde toate puţurile! Toate! Aşa vor plăti ei şi întreaga lor rasă de asupritori, pentru nenumăratele lovituri de gârbaci ce mi-au tras... Ha, ha! Mai jos, este un lac întins de petrol, cât trecătoarea Juchitan, atât este de mare!...

Francis îşi aminti de rezervorul uriaş despre care-i vorbise bătrânul haciendado şi care conţinea, după spusele acestuia, o cantitate imensă de petrol, lăsată la voia întâmplării, fără nici un acoperământ.

— Cât valorezi? îl întrebă el, brusc, pe peon, cu o aparentă lipsă de interes.

Peonul nu-l înţelese însă.

— Cât valorează hainele de pe tine şi tot ceea ce mai ai în afară de astea?

— Jumătate de peso; ba nu, o jumătate de jumătate de peso, îi explică cu tristeţe, contemplându-şi rămăşiţele de îmbrăcăminte ce mai atârnau pe el.

— Şi altceva nu mai ai?

Bietul om ridică din umeri, arătându-şi astfel resemnarea sa faţă de sărăcie; apoi adăugă cu amărăciune:

— Nu mai am nimic altceva decât o datorie... am să dau două sute cincizeci de pesos. Pentru asta, tot restul vieţii

mele aparţine creditorilor. Înţelegeţi de ce sunt sclavul fermierului.

— Ptii! nu se putu opri Francis de a-şi exprima mirarea. Valorează două sute cincizeci de pesos – o sumă de nimic!… şi totuşi, dă foc la o cantitate de petrol în valoare de milioane… Şi dacă presiunea petrolului reuşeşte să sfărâme zăgazurile rezervorului, există posibilitatea, ca întreg terenul petrolifer din împrejurimi să ia foc, ceea ce ar reveni la o valoare de, să zic aproape un bilion de dolari… Ascultă, măi băiatule! Păi socotind paguba, ce o pricinuieşti faţă de valoarea ta, rezultă că eşti cineva – un adevărat *hombre*[7]. Crede-mă!

Din toată disertaţia lui Francis, peonul nu înţelese nimic altceva decât cuvântul *„hombre”.*

— Da, sunt om! exclamă el cu mândrie, îndreptându-şi capul plini de răni şi umflându-şi pieptul. Sunt un hombre şi sunt şi un Maya!

— Cum? Un indian Maya, tu? îl întrebă Francis batjocoritor.

— Jumătate Maya, se corectă repede peonul. Tata este Maya curat; dar o nevastă Maya din Cordilieri nu i-a fost pe plac. A trebuit să iubească o corcitură din *tierra caliente.* Aşa m-am născut. Mai târziu însă, l-a părăsit, fugind cu un negru din Barbados şi tata a plecat înapoi în munţi. Mie, ca şi tatii, mi s-a întâmplat acelaşi lucru; m-am îndrăgostit de o mulatră din *tierra caliente.* Ei însă îi plăceau banii şi cum eram cuprins de frigurile dragostei, m-am vândut ca peon pentru două sute de pesos pe care i-am dat ei. Timp de cinci ani am fost sclav la plantaţie; am fost bătut, schingiuit şi uite, *senor*, cu ce m-am ales! Femeia m-a părăsit şi, după cinci ani de muncă, datoria mea, în loc să scadă, a crescut, căci acum este de doua sute cincizeci de pesos!…

În vreme ce Francis Morgan şi peonul cel persecutat de spartă se grăbeau spre Cordilieri, pentru a-i ajunge pe ceilalţi fugari şi în timp ce terenul petrolifer din Juchitan continua să ardă cu tot mai multă furie, departe, în creierul

munţilor, se pregăteau alte evenimente destinate să-i strângă laolaltă atât pe fugari cât şi pe urmăritorii lor; aceştia erau Francis, Henry, Leoncia şi Solanii; peonul şi fermierii care-l urmăreau; jandarmii, *jefe politico* şi cu ei, Alvarez Torres, nerăbdător de-a pune mâna atât pe răsplata promisă de Thomas Regan, cât şi pe… „regina visurilor sale”… Leoncia Solano…

Într-o peşteră, sus pe o culme, şedeau un bătrân şi o femeie. Cina i-ar fi privit, ar fi remarcat repede că femeia era o tânără drăguţă, o metisă[{8}]. La lumina unei lămpi rudimentare de ulei, citea cu glas tare dintr-un volum legat în piele, o traducere, spaniolă a lui Blackstone. Amândoi erau cu picioarele goale şi drept unice veşminte purtau un fel de tunici simple de pânză, ce le ajungeau până sub genunchi. Basmaua creolei alunecase pe spate, descoperindu-i buclele bogate de păr negru. Moşneagul purta pe cap o glugă întocmai ca şi unii călugări. Faţa-i mândră, de ascet, cu nas acvilin, era pur spaniolă. Don Quijote nu putuse avea un mai pur profil de nobil spaniol. Existau, totuşi, deosebiri; cea mai evidentă dintre toate era aceea că ochii acestui bătrân erau scufundaţi de-a pururi în întunecimile orbirii. Niciodată n-ar fi putut vedea aievea o moară de vânt pe care s-o atace.

Aşa cum şedea, ascultând cele ce-i citea frumoasa creolă, amintea pe „Gânditorul” lui Rodin. Cu toate acestea, nu se putea spune că este un visător sau un cavaler al fanteziei sale, ca Don Quijote. În ciuda faptului că era orb, bătrânul avea o fire energică, de om activ şi sufletul său, departe de a fi orbit, putea pătrunde până în adâncul lucrurilor, până în inima şi sufletul lumii, citindu-se în voie păcatele ascunse, patimile şi virtuţile ei…

Cu un semn din mână; ceru fetei să facă o pauză în citirea ei; apoi începu să cugete cu voce tare asupra celor citite.

— Legea omului, spuse el pe un ton plin de siguranţă, este astăzi un joc al înţelepciunii. Nu dreptatea, ci

inteligenţa este caracteristica legii în zilele noastre… Şi totuşi legea este lege; este bună şi necesară pentru oameni, deşi, în practică, a mers prea departe. Judecătorii şi avocaţii se lasă răpiţi de jocul inteligenţei şi al dibăciei, uitând adesea părţile. Împricinaţilor din faţa lor, care aşteaptă de la ei nu dibăcie şi întrecere, ci justiţie, dreptate… De aceea îl aprob pe bătrânul Blackstone când spune că la baza legii de astăzi, la începutul clădirii edificiului legii, este cercetarea – cercetarea sinceră şi cinstită a dreptăţii, de către oameni drepţi…

Bătrânul se opri din vorbit şi începu să mediteze în tăcere, amintind din nou pe „Gânditorul” lui Rodin, în timp ce tânăra metisă îi aştepta semnul obişnuit pentru a reîncepe lectura. În cele din urmă, ca şi cum ar fi terminat o cugetare profundă, în care cântărise universul în balanţa gândirii sale, bătrânul vorbi din nou:

— Dar noi cei de aici, din Cordilierii din Panama, avem legea noastră, care este dreaptă şi nepărtinitoare. Nu lucrăm pentru nimeni şi nu servim pe nimeni. Suntem liberi!… Citeşte mai departe, Mercedes. Blackstone are totdeauna dreptate, dacă este bine interpretat; ac*e*asta este ceea ce se cheamă un paradox – şi este exact ceea ce sunt legile moderne, de cele mai multe ori: paradoxe. Citeşte mai departe. Blackstone este adevărata bază a legii umane – dar, oh, câte nedreptăţi sunt comise de către oameni deştepţi în numele său!

Câteva minute mai târziu, bătrânul orb ridică fruntea şi adulmecând aerul cu nările-i sensibile, îi făcu semn creolei să tacă. Urmărindu-i exemplul, tânăra începu şi ea să miroasă aerul.

— Probabil că este din cauza lămpii, o, Înţeleptule! sugeră ca.

— Este miros de petrol ce arde, spuse bătrânul, dar nu e cel din lampă. Vine mai de departe. De asemenea, am auzit şi împuşcături în defileu.

— Nu aud nimic… începu fata.

— Fiica mea, tu care vezi, nu mai ai nevoie să auzi ceea ce am auzit eu. S-au tras o mulţime de împuşcături pe panta munţilor, spre vale. Dă ordin copiilor mei să cerceteze şi să-mi spună în grabă ce se întâmplă.

Tânăra metisă făcu o plecăciune în faţa omului care nu putea vedea, dar care, prin ascuţimea auzului său de orb, ştiu numaidecât că ea se plecase în faţa lui; apoi ridică perdeaua de pânză şi ieşi afară la lumina zilei. De o parte şi alta, la intrarea peşterii, stăteau de pază doi oameni din clasa peonilor. Fiecare era înarmat cu o carabină şi o secure, iar la brâu aveau cuţite cu lama lungă şi ascuţită. La ordinul fetei, amândoi se înclinară cu respect, nu pentru ea ci pentru acela de la care pornea comanda ce o aducea. Unul dintre ei bătu într-un anumit fel cu muchea securii pe piatra de care fusese rezemat şi apoi îşi lipi urechea de ea, ascultând cu atenţie. Explicaţia gestului său, în aparenţă ciudat, era de fapt foarte simplă, căci stânca pe care se aflau nu era decât capătul de suprafaţă al unei vine metaloferoase ce se întindea până departe, spre adânc şi spre marginea munţilor. Mai încolo, pe o culme opusă ce domina maiestoasă peste panorama formată de dealuri, şedea un alt peon care ascultă semnalele făcute de celălalt şi-i răspunse în acelaşi fel. Apoi, el merse spre un copac înalt ce se găsea în apropiere; era un arbore uscat aproape în întregime şi găunos în interior. Omul intră în scorbură şi începu să tragă de o sfoară atârnată acolo, întocmai cum se trage clopotul unei biserici.

Nu se auzi însă nici un sunet. În loc de aceasta, o ramură mare şi uscată din vârful copacului începu să se mişte în sus şi în jos ca braţul unui semafor. Două mile mai încolo, pe creasta unui munte, ramura unui alt copac-semafor îi răspunse în acelaşi mod, iar dincolo de acesta, ceva mai în jos pe povârnişuri, sclipirea unei oglinzi de buzunar în lumina soarelui, transmite la rându-i mesagiul omului orb din peşteră. Astfel, în câteva minute, întreagă acea parte a

Cordilierilor începu să se anime de semne convenţionale, sclipiri de soare reflectate de oglinzi şi sunete ciudate…

Grupul format din membrii familiei Solano şi Henry Morgan urca din greu panta aspră ce ducea spre culmea munţilor. Oamenii şi animalele făcuseră grele sforţări pentru a profita de avansul câştigat cu ajutorul lui Francis, care oprea mereu pe urmăritori prin dibăcia sa. Totuşi, nu puteau să-şi stăpânească neliniştea, căci soarta lui Francis îi îngrijora şi privea adesea în urmă, sperând să-l zărească dintr-o clipă într-alta. Henry, care mergea înainte, începu să-şi piardă răbdarea şi printr-o manevră dibace rămase şi el în urmă. Apoi, când ceilalţi se depărtară destul se întoarse din drum şi începu să meargă repede în josul pantei. Leoncia îi observase însă jocul şi de abia plecase, când porni şi ea. Înapoi, grăbindu-se să-l urmeze,

Atât de repede înaintă tânăra fată încât era aproape să dea peste Henry tocmai în clipa când acesta se întâlnea cu Francis şi cu peonul fugar. În clipa următoare, amândoi o certau pentru nesocotinţa ei; dar Leoncia, în loc de orice răspuns, zâmbi ciudat, căci din vocile lor se desprindeau însăşi duioşia involuntară a dragostei, de care ei nu-şi dădeau seama.

Cufundaţi în discuţia lor, fură ajunşi pe neaşteptate de fermierii care urmăreau pe peonul fugit de la plantaţie şi care năvăliră cu armele întinse, din tufişurile înconjurătoare. Lucrurile s-ar fi terminat poate foarte simplu, dacă nu se întâmpla ca bătrânul fermier, care era de fapt „stăpânul” peonului, să nu fie de faţă. Un atac subit de friguri îl silise să renunţe la plăcerea urmăririi.

O dată capturat, peonul căpătă mai întâi o bătaie zdravănă; cu toate că erau furioşi, purtarea fermierilor faţă de cei doi yankei şi în special faţă de Leoncia, fu destul de politicoasă. După ce-l legară fedeleş pe omul bătut, tocmai se pregăteau să se reîntoarcă, la caii lor lăsaţi în desişuri, dincolo de râul în flăcări, când, deodată, strigăte de

satisfacţie le vestiră sosirea jandarmilor, conduşi de *jefe* şi Torres. Se încinse pe loc o discuţie între amândouă grupele de urmăritori; vorbeau cu toţii în acelaşi timp, cereau explicaţii şi încercau să se lămurească fără să asculte. Şi pe când vacarmul glasurilor pătimaşe îşi continua ritmul său iute, fără nici un rezultat, Torres cu un semn către Francis şi un rânjet de triumf spre Henry, veni în faţa Leonciei şi făcu o plecăciune adâncă, în care voi să pună adevărata curtenire a unui vechi hidalgo.

— Ascultă, spuse el, cu voce joasă, văzând că fata îl alungă cu un gest de silă. Te rog să nu mă judeci greşit. Nu fi nedreaptă. Sunt aici pentru a te salva pe tine şi, orice s-ar întâmpla, să te protejez. Tu eşti stăpâna visurilor mele. Mi-aş da bucuros viaţa pentru fiinţa ta, deşi mult mai fericit aş fi să trăiesc alături de tine.

— Nu înţeleg, îi replică ea scurt. Nu văd aici nici o chestiune de viaţă şi de moarte. N-am făcut nici o fărădelege; nici eu sau tatăl meu, nici Francis Morgan şi nici Henry Morgan. Prin urmare, *sonor,* problema nu este atât de gravă cum o înfăţişezi dumneata.

Henry şi Francis, care fuseseră legaţi de jandarmi, reuşiră totuşi să se apropie de cei doi şi se aşezară într-o parte şi alta a Leonciei, căutând sa înţeleagă din vociferările generale, convorbirea dintre tânăra fată şi Alvarez Torres.

— Ba este o chestiune de moarte, în orice caz, pentru că Henry Morgan va fi executat, stărui Torres. Există probe de netăgăduit că el este vinovat de asasinarea lui Alfaro Solano, propriul dumitale unchi şi nimic din lume nu-l poate scăpa de pedeapsa ce-l aşteaptă. Numai pe Francis Morgan l-aş putea salva, dacă...

— Dacă?! îi sfida Leoncia, cu aerul ameninţător al unei negrese gata de atac.

— Dacă., eşti înţelegătoare şi vrei să te căsătoreşti cu mine, spuse Torres cu o linişte surprinzătoare, deşi doi

gringoşi primejdioşi având inimile legate la spate, îl priveau cu dorinţa comună el e a-l sfâşia pe loc.

Torres, într-o izbucnire sinceră a patimii sale, după ce o privire iute se asigurase că cei doi Morgani erau în imposibilitate de a-i face vreun rău, luă mâinile Leonciei într-ale sale şi continuă cu înflăcărare:

— Leoncia, scumpa mea, ascultă-mă! Ca soţ al tău, poate aş reuşi să fac ceva şi pentru Henry. Poate chiar să-l salvez de la spânzurătoare, dacă primeşte să părăsească îndată tara...

— Câine afurisit! rânji Henry la el, forţându-se în zadar să-şi rupă legăturile.

— *Gringo* mizerabil! îi replică Torres, acompaniindu-şi înjurătura cu o palmă pe obrazul lui Henry.

În clipa următoare însă, piciorul lui Henry îl lovi fulgerător, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să se rostogolească în direcţia lui Francis, a cărui lovitură fu tot atât de iute şi neaşteptată. Jocul continuă în acelaşi ritm, când într-o parte, când într-alta, Torres fiind lovit şi trimis de la unul la altul, de cei doi tineri legaţi... Desigur că ei ar mai fi continuat, dacă nu interveneau jandarmii, care începură să-i bată cu sălbăticie. Torres, nu numai că îi îndemna să-i lovească mai tare pe cei doi oameni legaţi, care nu se puteau apăra, dar scoase el însuşi pumnalul... şi o tragedie sângeroasă ar fi avut loc, dacă nu apărea în aceeaşi clipă un grup de oameni înarmaţi, care înţeleseră îndată întreaga situaţie. Erau îmbrăcaţi în haine aspre de pânză, cu feţele arse de soare şi cu trăsături hotărâte.

Jandarmii şi fermierii se retraseră cuprinşi de frică, făcându-şi cruce şi murmurând rugăciuni, în timp ce. Unii strigau înspăimântaţi: „Brigandul orb!”, „Judecătorul necruţător”, „Sunt oamenii lui!”, „Suntem pierduţi!”

Singur peonul cel bătut de soartă şi de oameni, sări înaintea noilor veniţi şi îngenunchind în faţa unui brigand bărbos, care părea a fi conducătorul grupului, începu să

reverse un torent de plângeri şi strigăte, cerând să i se facă dreptate.

— Cunoşti tu judecata la care faci apel? îl întrebă şeful briganzilor cu o voce guturală.

— Da, Justiţia neîndurătoare! răspunse peonul. Ştiu ce înseamnă să recurgi la ea – totuşi o cer, căci caut dreptatea pe care o merit.

— Eu, de-asemenea, voiesc Justiţia neîndurătoare! strigă Leoncia cu ochii sclipitori; dar cu jumătate glas, adăugă către Henry şi Francis: Oare ce o fi însemnând această Justiţie neîndurătoare?

— Cel puţin, sper că este mai dreaptă decât justiţia ce ne aşteaptă de la *jefe* şi Torres, îi răspunse Henry pe acelaşi ton, apoi făcu un pas înainte, plin de curaj şi îi spuse conducătorului cu voce tare: Şi eu cer sprijinul Justiţiei neîndurătoare!

Omul cel bărbos aprobă tăcut cu capul.

— Şi eu! exclamă Francis aproape fără voia sa.

Jandarmii păreau a nu conta în această afacere, iar fermierii doreau din toată inima să rămână cât mai nebăgaţi în seamă singur *jefe* obiectă:

— Poate că voi nu ştiţi cine sunt eu, se lăudă el. Sunt Mariano Vercara e Hijos, descendent al unei ilustre familii şi cu o lungă şi onorabilă carieră. Sunt *jefe politico* din San Antonio şi cel mai bun prieten al guvernatorului republicii Panama. Pot spune că eu reprezint legea. Nu există decât o singură lege şi o singură justiţie în această ţară, adică acelea ale statului Panama, nicidecum acestea din Cordilieri. Protestez împotriva acestei legi a munţilor, pe care o numiţi Justiţia neîndurătoare. Voi trimite o armată întreagă împotriva Brigandului orb, pentru a-l prinde şi închide la San Juan, unde va putrezi în închisoare.

— Aminteşte-ţi, îi spuse Torres cu sarcasm, mexicanului indignat, că aici nu suntem în San Antonio ci în jungla Juchitanului; apoi, uiţi că nu ai nici o armată la îndemână…

— A făcut vreunul dintre aceşti doi o nedreptate faţă de cei care au cerut Justiţia neîndurătoare? întrebă, brusc, şeful briganzilor, arătând spre prefect şi Torres.

— Da, confirmă peonul. Mie mi-au făcut. M-au bătut. Toţi m-au bătut. Aceşti doi, de asemenea, m-au lovit fără nici o vină. Priviţi! Mâinile îmi sângerează, iar corpul şi faţa îmi sunt pline de răni. Din nou cer dreptate de la Justiţia neîndurătoare şi acuz pe aceşti doi oameni de abuz şi cruzime.

Conducătorul grupului îi aprobă iarăşi cu un semn tăcut din cap; apoi porunci oamenilor săi să dezarmeze prizonierii şi să pornească la drum.

— Dreptate!... Şi eu cer să ni se facă dreptate! strigă Henry. Manile îmi şunt legate la spate. Cer să fie toţi legaţi aşa, sau liberaţi-ne şi pe noi. Afară de aceasta, este foarte greu de urcat panta munţilor astfel legaţi.

Umbra unui surâs trecu pe chipul conducătorului, când dădu ordin să se taie legăturile celor doi tineri.

— Uf: oftă Francis către Leoncia şi Henry. Îmi mai amintesc vag cu acum vreun milion de ani, obişnuiam să trăiesc într-un mic şi liniştit orăşel burghez, numit New York, unde ne socoteam drept cele mai sălbatice creaturi, fiindcă bătuserăm o dată un inspector de poliţie, la o întrunire studenţească!...

— Ptii! exclamă Henry, o jumătate de oră mai târziu, când ajunseră pe o culme ridicată care oferea o privelişte mai deschisă. Pe clopotele infernului! Aceşti flăcăi îmbrăcaţi în pânză de sac nu sânt de loc nişte sălbatici neştiutori, cum mi-am închipuit. Priveşte, Francis! Întrebuinţează semafoare pentru semnalizare. Observi copacul acela înalt de colo şi pe celălalt din partea opusă a defileului? Vezi cum se mişcă ramurile lor?

Legaţi la ochi pentru ultimele mile de drum, prizonierii fură conduşi în peştera unde domnea Justiţia neîndurătoare. Când le desfăcu legăturile de la ochi, putură vedea că se aflau într-o cavernă mare şi înaltă, luminată de

o mulţime de torţe. În faţa lor, într-un tron de piatră, era un om orb, cu părul alb, îmbrăcat într-un fel de rasă călugărească de pânză; la picioarele bătrânului, cu umerii sprijiniţi de genunchii lui, şedea o tânără metisă.

Moşneagul cel orb începu să vorbească şi din glasul său cu intonaţii adânci, ţâşnea înţelepciunea adevărată, pusă deseori la încercare.

— Justiţia neîndurătoare a fost invocată! Vorbiţi! Cine cere hotărârea dreptăţii?

Cu toţii dădură înapoi şi nici jefe nu mai avu curajul să protesteze împotriva legii munţilor.

— Este printre voi o femeie? continuă Brigandul orb. Dacă este, să vorbească ea mai întâi. Acei care cer dreptatea de la Justiţia neîndurătoare, ori sunt ei înşăşi vinovaţi, ori sunt acuzaţi pe nedrept de către semenii lor.

Henry şi Francis voiră s-o oprească pe Leoncia, dar cu un zâmbet curajos, tânăra îi linişti*;* apoi, se adresă cu voce ferma judecătorului orb:

— Eu n-am făcut altceva decât să ajut logodnicul meu să scape de la moartea la care fusese osândit pentru o crimă ce nu *a* comis-o el.

— Ai vorbit în deajuns, spuse înţeleptul. Acum vino la mine.

Condusă de doi oameni, Leoncia fu forţată să îngenuncheze la picioarele bătrânului, în timp ce tinerii care o iubeau erau tulburaţi şi neliniştiţi. Frumoasa metisă luă mâna bătrânului şi o aşeză pe capul fetei. Urmă un minut de tăcere solemnă, în care timp degetele sensibile ale orbului ramaseră pe fruntea Leonciei, pipăindu-i pulsaţiile tâmplelor*,* apoi îşi retrase mâna şi se lăsă pe spate în jetul de piatră pregătindu-şi hotărârea.

— Ridică-te, *seniorita,* spuse el în cele din urmă. Sufletul tău este curat. Eşti liberă să pleci unde doreşti… Cine mai voieşte judecata Justiţiei neîndurătoare?

Francis păşi înainte.

— Eu, de asemenea, l-am ajutat pe cel urmărit să scape de la o moarte nemeritată. Tânărul acesta şi cu mine purtăm acelaşi nume şi ne tragem amândoi din acelaşi străbun.

Îngenunche la rându-i şi simţi şi el degetele sensibile pipăindu-i cu delicateţă fruntea şi tâmplele, iar în cele din urmă pulsul de la mână.

— Nu mi se clarifică totul, zise judecătorul orb. Tinere, sufletul tău este neliniştit şi frământat. Este ceva în inima ta, care te face să fii aşa.

Deodată, peonul fugar sări din locul unde stătea şi înaintând, vorbi cu glasul tremurând de emoţie şi teamă, totuşi destul de hotărât şi tare pentru a întrece murmurele de protest ale briganzilor aflaţi în încăpere.

— O, Prea Înţeleptule Judecător, lasă-l pe acest om să plece fără să i se facă nici un rău, spuse el cu patimă. De două ori am fost slab astăzi şi l-am trădat inamicilor săi – şi de două ori, în aceeaşi zi, el m-a apărat de duşmanul meu şi mi-a salvat viaţa!

Peonul, încă o dată în genunchi dar de data aceasta în faţa justiţiei, începu să se vaiete; iar când simţi atingerea uşoară a celui mai ciudat judecător ce a existat vreodată, un val *de* superstiţie puse stăpânire pe el şi fu cutremurat de un fior. Rănile sale proaspete şi vechile cicatrice fură repede pipăite de degetele care citeau adevărul. Bătrânul i le cercetă chiar şi pe acele de pe umeri şi spate.

— Celălalt om poate pleca. Este liber, anunţă judecătorul. Totuşi, sufletul său este tulburat şi nu şi-a găsit încă liniştea. Este cineva aici care cunoaşte cauza şi vrea să o spună?

Francis ştiu îndată care era tulburarea pe care bătrânul orb i-o citise în suflet – marea dragoste ce ardea în el pentru Leoncia şi care amenința să sfărâme loialitatea ce trebuia s-o aibă faţă de Henry. Tot aşa de repede ca şi el, înţelese şi Leoncia şi dacă ciudatul bătrân ar fi putut vedea atunci privirile involuntare ce îşi aruncară unul altuia şi încurcătura de care fură cuprinşi în aceeaşi clipă, ar fi

putut numi fără greş „boala” lui Francis. Frumoasa metisă vedea însă şi, cu strângere de inimă, înţelese că era vorba de un caz de dragoste. Tot aşa şi Henry văzuse şi fără voie se încruntă.

— Ceva care se leagă de inimă, fără îndoială, încheie bătrânul întreaga chestiune. Eterna tulburare stârnită de femeie în inima bărbatului. În orice caz, acest tânăr este liber. De două ori în aceeaşi zi, l-a salvat pe omul care l-a trădat în două rânduri… Rămâne acum judecarea acestei creaturi, a omului bătut şi chinuit, din faţa mea, care de două ori astăzi s-a dovedit a fi slab şi egoist şi care acum a dat dovadă de bravură şi altruism.

Se aplecă şi îşi trecu degetele cercetătoare pe faţa şi fruntea peonului.

— Ţi-e teamă să mori? îl întrebă el deodată.

— O, Mare şi Sfânt Judecător, mi-e nespus de frică să mor! fu răspunsul sincer al peonului.

— Atunci, mărturiseşte că ai minţit prin cele ce mi-ai spus despre acest tânăr; mărturiseşte că cele două fapte bune ale sale au fost născocite de tine – şi atunci, vei trăi…

Sub atingerea plină de fluide misterioase a degetelor Brigandului orb, peonul se chirci şi mai mult şi începu să tremure mai tare.

— Gândeşte-te bine, sună glasul bătrânului ca o solemnă prevenire, moartea nu este plăcută. Mărturiseşte că ai minţit şi viaţa este a ta. Haide, vorbeşte!

Deşi vocea i se îneca de teamă, peonul îşi îndreptă bustul cu un aer de supremă victorie a spiritualităţii umane.

— De două ori l-am trădat astăzi, o, Prea Sfinte. Dar numele meu este Petru. A treia oară nu-l mai trădez pentru nimic în lume. Mi-e tare frică de moarte, dar nu-l pot trăda de trei ori!

Judecătorul cel orb se lăsă să alunece din nou pe rezemătoarea tronului său de piatră şi faţa îi radia părând transfigurată.

— Bine ai vorbit, fiule, spuse el cu glasu-i îmbătrânit, ce amintea sunetele unor clopoţei de argint. Faptele tale sunt acelea ale unui bărbat adevărat. Iată acum sentinţa mea: De acum înainte, tot restul zilelor ce-ţi mai sunt hărăzite sub soare, vei cugeta totdeauna ca un om, vei făptui ca un om întreg, vei fi un om adevărat. Mai bine să mori oricând ca om, decât să trăieşti în veci ca un animal. Eclezia ştii n-au avut dreptate. Un leu mort valorează mai mult decât un câine viu. Eşti liber, fiule regenerat, eşti liber!

La un semn al creolei, peonul voi să se ridice, dar judecătorul cel orb îl opri cu un gest poruncitor.

— Spune, omule, care de abia astăzi te-ai născut om cu adevărat, care a fost la început cauza necazurilor tale?

— Inima mea tânjea de dorul unei mulatre din *tierra caliente,* o, Prea Sfinte. Sunt născut în munţi. Pentru ea m-am vândut fermierului în schimbul sumei de două sule pesos. Ea a fugit însă cu altul, luând şi banii. Am rămas sclav la plantaţie şi stăpânul meu, deşi nu este un om rău, este şi va fi totdeauna un *haciendado.* Am muncii din greu, am fost bătut şi am suferit timp de cinci ani; astăzi, datoria mea a crescut la două sute cincizeci pesos şi cu toate acestea, nu am nimic altceva decât zdrenţele ce-mi acopăr corpul slăbit de hrana neîndestulătoare.

— Era ea oare frumoasă, femeia din *tierra caliente*? îl întrebă cu voce înceată judecătorul orb.

— Eram nebun după ea, Prea Sfinte! Acum când mă gândesc numi mai pare atât de frumoasă ca atunci; dar era fermecătoare. Frumuseţea ei îmi ardea inima şi creierii, făcând din mine un sclav, deşi a fugit noaptea şi n-am ştiut nimic despre ea, de-atunci…

Peonul aşteptă, încă îngenunchiat, cu capul pe piept, în timp ce, spre surprinderea tuturor, Brigandul orb oftă adânc, părând că uitase de timp şi loc. Mâna sa rătăcea inconştient şi automat pe capul frumoasei creole, netezindu-i părul negru lucitor:

— Femeia! spuse el cu o astfel de gingăşie încât glasul său curat şi melodios părea aproape un murmur. Eterna femeie frumoasă. Toate femeile sunt fermecătoare… pentru bărbaţii care iubesc. Ele au iubit pe părinţii noştri, pentru ca aceştia, la rândul lor, să-şi iubească semenele şi să le numească divine. Aşa a fost totdeauna şi aşa va fi de-a pururi, până la sfârşitul rasei umane şi-a iubirii sale pământeşti.

O tăcere profundă domni în peşteră, în timp ce judecătorul orb meditä câtva timp. În cele din urmă, tânăra metisă îndrăzni să-l atingă cu mâna, trezindu-l la realitate şi amintindu-i de peonul încă îngenunchiat la picioarele sale.

— Iată ce hotărăşte judecata mea, spuse el. Ai primit multe lovituri. Fiecare lovitură de pe corpul tău este o chitanţă valabilă pentru întreaga datorie ce o ai la fermier. Acum eşti lieber; dar te sfătuiesc să rămâi în munţi şi data viitoare să te îndrăgosteşti de o munteancă, de vreme ce odată tot va trebui să iubeşti, căci dragostea şi femeia sunt eterne şi de neînlăturat. Pleacă, eşti liber… Eşti un Maya, nu?

— Numai pe jumătate, murmură peonul. Tatăl meu este un Maya adevărat.

— Ridică-te şi mergi în pace, însă rămâi în munţi cu tatăl tău. Tierra caliente nu este prielnică pentru cineva care a fost născut în munţi. Fermierul nu este de faţă şi prin urmare nu poate fi judecat, afara de aceasta, el nu este decât un *haciendado…* Ceilalţi fermieri, care le-au urmărit, pot pleca şi ei; sunt liberi.

Judecătorul orb rămase în aşteptare şi atunci Henry, fără să şovăie, păşi înainte.

— Eu sunt, zise el cu voce fermă, acela care a fost condamnat la moarte pentru o crimă comisă de altcineva. Victima a fost unchiul fetei pe care o iubesc şi cu care mă voi căsători, dacă există cu adevărat judecată dreaptă aci, în această peşteră din creierul munţilor…

Jefe însă îl întrerupse.

— Înainte a mai mulţi martori a ameninţat victima că o va ucide. După o oră l-am găsit aplecat asupra trupului neînsufleţit al omului, ce mai era încă moale şi cald, dovedind că viaţa abia îl părăsise.

— Într-o măsură, acest om vorbeşte adevărul, confirmă Henry. L-am ameninţat, este drept, dar eram amândoi ameţiţi de băuturile tari pe care le consumaserăm, este întocmai, de asemenea, că m-au găsit aplecat peste cadavrul victimei; cu toate acestea, nu eu l-am ucis; nu ştiu şi nici nu pot presupune cine este laşul care l-a înjunghiat pe la spate, pe întuneric…

— Îngenunchiaţi amândoi spre a vă putea cerceta, ordonă Brigandul orb.

Mult timp, degetele lui sensibile le cercetă feţele celor doi, oprindu-se îndelung pe zvâcnetul tâmplelor.

— Există o femeie în viaţa ta? îl întrebă el, brusc, pe Henry Morgan.

— Da, o femeie încântătoare o iubesc!

— Este bine să fii cuprins de dragoste, căci omul care nu iubeşte o femeie este numai pe jumătate om, proclamă judecătorul orb apoi adresându-se lui *jefe:* Tu nu eşti tulburat de flacăra iubirii – totuşi eşti neliniştit. Despre acest tânăr – îl indică pe Henry – nu aş putea spune cu siguranţă dacă tulburarea lui se datorează în întregime femeii. Poate, în parte, este cauzată de acea parte din el care gândeşte şi nutreşte rău pentru tine. Ridicaţi-vă amândoi. Nu pot pronunţa judecată între voi. Totuşi, există o judecată ce nu dă greş niciodată şi aceasta este proba Şarpelui şi a Păsării. Este perfectă, căci şi Dumnezeu este perfect şi prin asemenea mijloace menţine El adevărul şi dreptatea între, oameni. Tot aşa şi Blackstone susţine, că prin aceste metode se determină adevărul într-o judecată ce nu dă nici un rezultat pe căile obişnuite.

CAPITOLUL XI

Locul unde merseră părea un fel de amfiteatru creat de natură şi probabil completat pe ici şi colo de mâna omului. Din cele ce se vedeau, se putea presupune că acest spaţiu se găsea în inima domeniului stăpânit de Brigandul orb. Era adânc de aproape cinci metri, avea un diametru de douăzeci de metri şi pereţii drepţi ca ai unui puţ. De jur împrejur, se strânseseră bandiţii Brigandului orb, fermierii şi jandarmii. Toţi erau de faţă, afară de judecătorul orb şi metisă. Se găseau cu toţii aşezaţi în formă de cerc, în jurul amfiteatrului, ca un public care aşteaptă desfăşurarea unei lupte de tauri sau de gladiatori, ce ar fi urmat să aibă loc în interiorul arenei.

La o comandă a brigandului bărbos care îi capturase, Henry şi *jefe* coborâră în arenă cu ajutorul unei scări, urmaţi de câţiva briganzi.

— Singur Cerul poate şti ce se va mai întâmpla, se adresă Henry în sus către Leoncia şi Francis, când ajunse pe nisipul din fundul arenei. Dacă va fi vorba de luptă, de box sau de un duel, atunci lăsaţi-l pe *jefe* pe mâna mea – nici tartorul nu-l mai poate salva; dar orbul acela este deştept şi cred că se va gândi să ne dea şanse egale de izbândă fiecăruia dintre noi. În cazul că sunt învins şi mă va răpune, atunci voi, scumpii mei spectatori, faceţi semnul fatal de îndeplinirea gestului final de către adversarul meu victorios. Lăsaţi degetul cel mare în jos, aşa cum făcea plebea şi nobilii romani la spectacolele de circ cu gladiatori şi fiarele sălbatice. De aceasta va depinde salvarea mea, continuă Henry râzând, căci ceilalţi, văzându-vă că cereţi moartea mea, se vor grăbi să ridice degetul în sus, cerând graţierea mea.

Jefe, stingherit de atmosfera aceea de luptă, în care fusese împins fără voia lui, se adresă conducătorului în spaniolă:

— Nu vreau să mă lupt cu acest om. Este mai tânăr ca mine şi mai puternic. De asemenea, această lupta este inegală şi nu se potriveşte de loc cu legile din Panama. Este extrateritoriala şi în întregime nedreapta.

— Este proba Şarpelui şi a Pasării, îi ripostă cu asprime brigandul bărbos. Tu vei fi Şarpele. Carabina aceasta va fi în mâinile tale. Adversarul tău va fi Pasarea. În mâinile sale va fi clopoţelul. Şi acum, fiţi atenţi! Priviţi cu băgare de seamă şi veţi înţelege cum trebuie să vă dovediţi nevinovăţia.

La ordinul, sau, se dădu unui brigand carabina şi îl legară la ochi; altuia, nelegat, i se dădu clopoţelul de argint.

— Acela care ţine puşca este Şarpele, le explică şeful briganzilor. Nu poate trage decât un singur glonte în Pasărea care poartă clopoţelul. Priviţi!

La semnalul de începere, brigandul cu clopoţelul începu să-l scuture, întinzând mâna şi sărind repede într-o parte; în felul acesta, încerca să-şi înşele adversarul asupra adevăratei poziţii a corpului său. Omul cu puşca îndreptă arma spre locul unde presupunea că se află Pasărea şi făcu un gest ca şi când ar fi tras.

— Înţelegeţi acum? îi întrebă şeful briganzilor pe Henry şi jefe.

Primul făcu un semn afirmativ din cap: dur jefe strigă exaltat:

— Şi eu sunt Şarpele?

— Da. Tu eşti Şarpele, afirmă brigandul.

Jefe se grăbi să ia carabina cu o bucurie ascunsă, fără a se mai gândi să protesteze.

— Intenţionezi să faci tot posibilul spre a mă răpune? îl întrebă Henry pe *jefe* cu un aer prevenitor.

— Nu, *senor* Morgan, îi răspunse *jefe* cu o dulceaţă în glas ce ascundea un gând diabolic. Nu am de gând să

încerc a te răpune... le voi doborî cu siguranţă. Sunt unul dintre cei mai buni trăgători din Panama. Am câştigat la două concursuri şi am obţinut o mulţime de medalii. Pot trage cu uşurinţă legat la ochi, după cum pot trage lot aşa de bine şi în întuneric: ; de nenumărate ori am împuşcat în bezna adâncă a nopţii fără stele, nimerindu-mi totdeauna ţinta. Poţi să te socoteşti prin urmare de pe acum un om mort.

Carabina fu încărcată cu un singur glonţ şi încredinţată lui *jefe,* după ce mai întâi fusese legat la ochi. Îi indicară apoi lui Henry, care luă clopoţelul de argint, să meargă într-o parte a arenei, iar pe jefe îl conduseră în partea opusă, cu recomandaţia de a rămâne acolo până când briganzii vor părăsi arena şi vor trage după ei scara. După ce totul se pregăti pentru începerea luptei, conducătorul vorbi:

— Ascultă cu atenţie, *senor* Şarpe şi mai ales nu face nici o mişcare până când n-ai înţeles perfect. Şarpele are dreptul la o singură împuşcătură şi nu are voie sub nici un motiv să se dezlege la ochi. În cazul când, totuşi, se desface, este datoria noastră să-l împuşcăm imediat. Jocul nu este limitat de timp*,* Şarpele poate lăsa să treacă restul zilei şi noaptea, sau oricât de multă vreme îi convine, înainte de-a trage unicul său cartuş. Cât despre Pasăre, singura condiţie de care trebuie să ţină seamă este ca nici o clipă să nu lase clopoţelul din mâna sa şi să nu-i oprească limba de a suna. În cazul când un respectă această regulă, va muri imediat. Vom sta aici tot timpul deasupra voastră, *senor*es, cu armele în mâini, pentru a trage imediat în primul care nu respectă legile duelului. Şi acum, dreptatea cerească să fie cu cel nevinovat. Puteţi începe!

Jefe se întoarse încet şi ascultă cu atenţie, în timp ce Henry începu să se mişte pe nesimţite, sunând din când în când clopoţelul pentru a-l înşela pe Şarpe. Ţeava carabinei se îndreptă imediat în direcţia sunetului, urmărindu-l pe Henry când alerga. Cu o mişcare fulgerătoare, tânărul schimbă clopoţelul în mâna cealaltă şi fugi în sens invers

unde carabina îl urmări cu neînduplecare. *Jefe* era însă prea viclean pentru a risca o împuşcătură pripită; de aceea, începu să avanseze încet, traversând arena. Henry rămase atunci pe loc, fără cea mai mică mişcare, cu clopoţelul amuţit în mâna-i sigură.

Atât de precis localizase urechea lui *jefe* ultimul sunet argintiu şi atât de drept mergea, deşi legal la ochi, încât înainta spre dreapta lui Henry şi exact în direcţia clopoţelului. Cu precauţii infinite, silindu-se să nu mişte de loc instrumentul trădător, Henry ridică uşor mâna şi-l lăsă pe jefe să treacă pe sub clopoţel. Acesta trecu aproape atingând cu capul limba nemişcată a micului obiect sunător.

Cu puşca întinsă, la un metru de peretele arenei, *jefe* se opri dezorientat şi nehotărât, ascultând în zadar vreun nou sunet care să-i indice locul unde se afla adversarul său. Mai făcu un pas şi se ciocni de perete; apoi se întoarse repede cu carabina întinsă şi începu să pipăie împrejur după inamicul său, cu aceleaşi gesturi ce le-ar face un orb care a pierdut drumul. În mersul său, l-ar fi atins pe Henry cu vârful carabinei, dacă acesta nu sărea cu o clipă mai înainte, alergând apoi în zig-zag şi scoţând sunete asurzitoare din clopoţelul de argint.

Ajuns în centrul arenei, tânărul se opri brusc, rămânând ca o stană de piatră. În bâjbâiala lui, *jefe* trecu iarăşi pe lângă el, fără să bănuiască şi se ciocni de peretele opus. Îşi schimbă atunci tactica şi începu să facă înconjurul arenei, mergând de-a lungul pereţilor, cu paşi de fiară la pândă şi cu carabina pipăind neîntrerupt spaţiul dinaintea sa. Se aventură apoi din nou sa treacă arena, dar nici această manevră nu-i aduse vreun rezultat favorabil. După alte câteva încercări asemănătoare, cum sunetul trădător al clopoţelului de argint nu-i mai dădea nici un semn, adoptă o tactică mai inteligentă. Aruncându-şi pălăria la pământ, spre a însemna locul de pornire, începu să-şi împartă spaţiul de căutarea adversarului în porţiuni pe care le marca prin diverse obiecte.

Henry înţelese îndată că în acest fel putea fi descoperit, în cazul când ar fi stat pe loc şi se hotărî să grăbească sfârşitul. Sună clopoţelul fugind în zig-zag şi îl schimbă când într-o mână când în alta; apoi, brusc, se imobiliză iarăşi.

Jefe îşi repetă tactica, dar Henry avea planul său. Rămase nemişcat până când mexicanul, prin cercetări sistematice, ajunse aproape de el şi aşteptă până când ţeava carabinei îndreptată spre pieptul său fu la o depărtare de numai douăzeci de centimetri. Atunci, dezlănţui fulgerător două acţiuni. Mai întâi se lăsa încet în jos, sub nivelul carabinei şi apoi comandă „foc!” cu un glas puternic, irezistibil.

Atât de surprins fu *jefe,* încât apăsă fără voie pe trăgaci şi glonţul şuieră peste capul lui Henry, izbindu-se de peretele din spatele său. De sus, briganzii şi restul „spectatorilor” izbucniră în urale, aplaudând frenetic. *Jefe* se dezlegă la ochi şi nu-şi putu reţine o înjurătură, văzând faţa zâmbitoare a inamicului său.

— Ei bine, Dreptatea Divină a hotărât, spuse şeful briganzilor, după ce coborâse în arenă. Omul cel nevătămat – Pasărea – este nevinovat. Rămâne acum să fie încercat şi celălalt…

— Eu? strigă *jefe* cu surprindere şi dezamăgire.

— Ha, ha! Salutare *jefe!* îi rânji Henry în nas. Cum am presupus, ai încercat numai să mă răpui. Acum este rândul meu să merg la sigur. Haide, adă-n-coace carabina!

Jefe, însă, în furia şi consternarea sa, uită că puşca nu conţinuse decât un singur cartuş şi cu o înjurătură, îndreptă ţeava spre pieptul lui Henry, apăsând pe trăgaci. Cocoşul armei căzu cu un sunet sec.

— Cum, aşa te porţi? exclamă şeful briganzilor mustrător, luându-i carabina şi încărcând-o. Purtarea dumitale va fi raportată. Deşi mai ai dreptul să fii pus la încercare, totuşi se pare că nu te manifeşti de loc ca alesul dreptăţii.

Întocmai ca o fiară încolţită de vânători, ce caută cu disperare cea mai mică posibilitate de scăpare, *jefe* privi în toate părţile după ajutor; dar nu văzu altceva decât pereţii drepţi ai arenei, iar sus, faţa triumfătoare a Leonciei şi aceea a lui Francis. Vedea carabinele briganzilor îndreptate ameninţător spre el, privirile curioase ale propriilor săi jandarmi şi figurile aprinse de aţâţare ale fermierilor, care considerau întreaga chestiune drept un spectacol ce merită să fie urmărit.

O umbră de surâs apăru pe buzele aspre ale brigandului, când îi întinse carabina încărcată lui Henry şi-l legă la ochi.

— De ce nu-l întorci cu faţa la perete până sunt gata? întrebă *jefe,* în timp ce clopoţelul de argint clincăia în mâna sa tremurătoare.

— Pentru că a dovedit că este omul dreptăţii, fu răspunsul net. A făcut faţă probei cu deosebită bravură; prin urmare, nu este în stare de nici o trădare. Acum este rândul dumitale să fii pus la încercare. Dacă eşti cinstit şi sincer, Şarpele nu-ţi va putea face nici un rău, căci aşa este voia Domnului.

Cu mai mult succes se manifestase *jefe* în rolul de vânător. De partea cealaltă a arenei, în fata lui Henry, se sforţa să-şi recapete calmul; dar la primul gest ameninţător al carabinei, nervii îl trădară şi mâna începu să-i tremure, provocând sunetul revelator al clopoţelului de argint. Cu o precizie ce-i vâra un fior de gheaţă în inimă, ţeava carabinei era totdeauna acolo unde indica sunetul. În zadar încercă *jefe* să-şi stăpânească nervii şi să ţină clopoţelul nemişcat. Micul instrument părea vrăjit şi continuă să sune la fiecare nouă mişcare, trădându-i locul; atunci *jefe,* în culmea disperării, îl azvârli ca pe un lucru blestemat şi se trânti pe nisipul arenei, încercând astfel să scape. Henry, auzind însă zgomotul provocat de corpul inamicului său când lovi pământul, plecă ţeava carabinei în direcţia lui şi apăsă pe trăgaci. *Jefe* scoase un răcnet de durere când glontele îi perfora umărul şi sări în picioare înjurând îngrozitor; apoi

se aruncă din nou la pământ şi rămase acolo, blestemând şi văitându-se.

Reveniţi la peşteră, în faţa Brigandului orb, care aşteptase cu metisa lângă el, ascultară sentinţa Justiţiei neîndurătoare.

— Acest om care este rănit şi care vorbeşte atât de mult de legea din *tierra caliente,* va cunoaşte acum legile munţilor. Prin încercarea cu Şarpele şi Pasărea s-a dovedit a fi vinovat. Va trebui să plătească pentru a-şi răscumpăra viaţa, o sumă de zece mii de dolari în aur; altfel, va trebui să rămână aici ca tăietor de lemne şi sacagiu, pentru restul zilelor care i le va mai dărui Dumnezeu, pe acest pământ. Am vorbit – şi ştiu că glasul meu este glasul Domnului – după cum ştiu că Dumnezeu nu-i vai mai dărui mult timp să respire pe pământ, dacă nu primim preţul răscumpărării…

Un timp, domni o tăcere adâncă, în intervalul căreia însuşi Henry, care şi-ar fi putut ucide adversarul în toiul luptei, se gândea că o astfel de promisiune de ucidere lentă, îi repugna cu putere, chiar dacă *jefe* îşi merita soarta.

— Legea este necruţătoare, mai spuse Brigandul orb, apoi din nou se lăsă tăcerea grea.

— A fost condamnat pe drept, vorbi unul dintre fermieri. S-a dovedii laş şi trădător. Meritä sa moară ca un câine.

— Ce părere ai tu? întrebă cu glas solemn Brigandul orb. Ce spui tu, peon bătut de toţi şi sclav din propria-ţi voinţa… tu care te-ai renăscut astăzi om, jumătate Mayas şi iubitul unei femei minunate, ce spui tu? Meritä omul acesta moartea unui câine, dacă nu plăteşte răscumpărarea?

— Omul acesta este rău, vorbi atunci peonul, păşind înainte, totuşi, inima mea este ciudat de caldă astăzi. Dacă aş avea zece mii de galbeni, aş plăti îndată preţul răscumpărării sale. Da, om Sfânt şi Drept!… Şi de-aş avea două sute cincizeci de pesos, mi-aş plăti şi datoria către fostul meu stăpân, deşi am fost iertat de ea.

Fata bătrânului orb se ilumină ciudat, părând transfigurată.

— Şi tu vorbeşti cu glasul Domnului, astăzi, o regeneratule, îl aprobă el.

Între timp, Francis, care scrisese grăbit în carnetul său de cecuri, îi întinse metisei unul complet, pe care cerneala nu se uscase încă.

— Eu de asemenea vorbesc, spuse el. Nu trebuie să-l lăsaţi pe acest om să moară ca un câine, oricât de trădător şi laş ar fi el!

Metisa citi cecul cu voce tare.

— Nu este necesar să-mi explici, îl opri Brigandul orb pe Francis. Sunt o fiinţă cu oarecare cultură şi nu am trăit totdeauna în Cordilieri. Am fost educat la Barcelona şi tot acolo m-am experimentat pe domeniul financiar. Cunosc Chemical National Bank din New York şi pe vremuri aveam legături cu ea prin intermediul agenţilor mei. Suma este de zece mii de dolari în aur. Omul acesta care a scris-o a spus adevărul când a fost cercetat astăzi. Cecul este bun. Ştiu, de asemenea, că nu va da un contra-ordin pentru a fi achitat. Cineva care plăteşte astfel răscumpărarea unui duşman al său, nu poate fi caracterizat decât în trei feluri: este un om foarte bun, un prost, sau un om extrem de bogat. Spune-mi, o, omule, există şi în viaţa ta o femeie minunată?

Francis, neîndrăznind să privească la Henry sau Leoncia, se uită drept înainte, la faţa Brigandului orb şi răspunse pentru că simţea că trebuie să răspundă aşa.

— Da, judecătorule necruţător, există o femeie minunată care mi-a robit şi mie inima.

CAPITOLUL XII

Exact în locul unde, prima dată, fuseseră legaţi la ochi prizonierii, de către supuşii Brigandului orb, cavalcada se opri. Se compunea din mai mulţi oameni ai munţilor, care îi însoţeau pe Leoncia, Henry şi Francis. Aceştia din urmă erau călări pe cai şi legaţi la ochi. Peonul mergea pe jos, fiind de asemenea legat la ochi. Cu jumătate de oră mai înainte, fuseseră escortaţi la fel, fermierii, *jefe* şi Torres, cu jandarmii lor.

La un semn al conducătorului briganzilor, captivii fură dezlegaţi la ochi, fără a fi însă eliberaţi.

— Îmi pare că am mai fost pe aici, remarcă Henry râzând, după ce privise în jur şi identificase locul.

— Se pare că puţurile de petrol mai ard încă, spuse şi Francis, arătând cu mâna spre câmpul petrolifer ce fusese pârjolit de focul din ziua trecută. Peon, priveşte-ţi opera. Pentru un tip ca tine, care nu posedă nimic, cred că eşti cel mai mare cheltuitor pe care l-am întâlnit vreodată. Am auzit adesea despre magnaţi ai banului, care obişnuiau să-şi aprindă ţigările cu bacnote de o mie de dolari, atunci când se îmbătau; aceasta însă nu este nimic, fiindcă mi-a fost dat să te întâlnesc pe tine… Deşi nu eşti om bogat, totuşi arzi un milion de dolari pe minut…

— Dar eu nu sunt sărac! se lăudă peonul cu un aer misterios.

— Un milionar care călătoreşte incognito! îl ironiză Henry.

— Unde ţi-ai depus banii? contribui şi Leoncia la gluma celuilalt. La Chemical Naţional Bank?

Peonul nu înţelegea aluziile, dar ştiind că râdeau de el, se retrase tăcut la o parte, luând o atitudine mândră.

Văzând că au terminat vorba, conducătorul briganzilor interveni:

— De aici puteţi pleca fiecare încotro voiţi; aşa a dat ordin înţeleptul judecător. Dumneavoastră, *senor*es, veţi descăleca şi-mi veţi înapoia catârii. Cât despre *senor*ita, poate păstra animalul pe care călăreşte, el fiind un dar din partea înţeleptului judecător; acesta nu poate admite ca o *senor*ita să meargă pe jos. Cei doi *senor*es, fără nici o supărare, pot renunţa la animalele lor. Înţeleptul judecător a recomandat mai ales mersul pe jos senorului cel bogat. Bogăţia – spunea el să-i transmitem – duce la prea puţin mers pe jos. Prea puţin mers pe jos, duce la îngrăşare… şi corpolenţa nu duce la „femeia minunată”. Aceasta este părerea Prea înţeleptului… Mai departe, continuă brigandul, înţeleptul judecător a repetat sfatul său ca peonul să rămână în munţi. În munţi, el va găsi pe femeia visurilor sale, de vreme ce va trebui să aibă femeie; şi ar fi de dorit ca această femeie să fie de aceeaşi obârşie cu el. Femeile din *tierra caliente* sunt pentru bărbaţii din *tierra caliente.* Femeile din Cordilieri sunt pentru bărbaţii din munţi. Lui Dumnezeu nu-i plac încrucişările de rase. Un catâr este dezgustător printre caii de rasă pură. Lumea n-a fost creată pentru corcituri, dar omul şi-a făcut lui însuşi o mulţime de modificări. Încrucişările de rase duc la degenerare. Niciodată nu se va putea amesteca perfect apa cu petrolul… Acestea au fost cuvintele înţeleptului, pe care le-am repetat aşa cum mi-a dat ordin. Şi mi-a mai comandat să vă spun că el ştie ce spune, căci şi el a greşit pe aceste căi…

Cuvintele transmise de Brigandul orb mai răsunau încă în urechile celor trei; deşi heraldul bătrânului plecase demult şi ei coborau acum panta spre jungla Cordilierilor. După câtva timp, erau smulşi din gândurile lor de zgomotele unor crengi rupte în desişurile din marginea defileului în pantă şi în curând apăru în faţa lor bătrânul *haciendado* cu câţiva însoţitori. Salutul său pentru fiica lui

Solano manifesta felul politicos al unui *hidalgo,* fiind călduros şi profund – în schimb, fu mai rece şi distant către cei doi *gringos* de care garantase Enrico Solano.

— Unde este nobilul dumitale tată? o întrebă el pe Leoncia. Am câteva noutăţi îmbucurătoare pentru el. În săptămâna ce a urmat după, plecarea voastră, am căzut pradă unui atac violent de friguri. Dar iată ce s-a întâmplat în acest timp: Am trimis câteva mesaje telegrafice din Bocas del Toro preşedintelui republicii Panama, cu care am copilărit împreună. Pentru aceasta, m-am servit de postul telegrafic al guvernământului, căci *jefe politico* din Bocas del Toro este prieten cu mine. Răspunsul a fost că toate sunt bune*;* că judecata ce a avut loc în tribunalul din San Antonio nu a fost decât o mistificare nedemnă, pusă la cale de *jefe politico;* şi în fine, că totul a fost reparat, pentru totdeauna – din punct de vedere legal şi politic – astfel că nimic nu mai există acum împotriva familiei Solano şi a celor doi nobili *gringos,* care sunt prietenii ei.

Aici, fermierul făcu o plecăciune adâncă spre Henry şi Francis. Cu această ocazie, privirile sale alunecară fără voie, dincolo de ei, spre peonul fugit; fata i se lumină şi ochii îi sclipiră de triumf când îl văzu.

— Sfinţi din Cer! Aşa dar nu m-aţi uitat! exclamă el*;* apoi întorcându-se către însoţitorii săi: Iată-l! Priviţi această creatură lipsită de judecată, această datorie umblătoare ce mi-a fugit. Prindeţi-l! Va zăcea o lună de zile după bătaia ce-i voi trage la sosirea acasă.

Astfel vorbind, fermierul sări să pună mâna el însuşi pe regeneratul-l peon care, după o clipă de uimire, încercă să fugă în junglă*;* dar însoţitorii stăpânului său, ghicindu-i intenţia, îi tăiară drumul, îl prinseră şi într-o clipă era legat cu mâinile Ia spate şi o sfoară ca un laţ prinsă de gât.

Într-un singur glas, Francis şi Henry protestară.

— *Senor*es, le răspunse fermierul, respectul şi dorinţa mea de a vă servi sunt tot atât de profunde ca şi cele nutrite faţă de familia Solano, sub protecţia căreia sunteţi.

Siguranţa şi bunăstarea dumneavoastră sunt sacre pentru mine. Vă voi apăra de primejdii cu viaţa mea. Sunt la ordinele dumneavoastră. Haciendado mea vă stă de asemenea la dispoziţie, ca şi tot ceea ce posed; dar chestiunea cu acest peon este cu totul diferită. El nu mai este la dispoziţia dumneavoastră. El este peonul meu, proprietatea mea, care a fugit de la hacienda mea. Sper că mă veţi – înţelege şi scuza…

Henry şi Francis priviră unul la altul încurcaţi, fără a putea lua o hotărâre. Era legea ţării, după cum prea bine ştiau.

— Judecătorul neîndurător m-a absolvit de datoria după cum pot mărturisi toţi cei de faţă, mormăi descurajat peonul.

— Da, confirmă Leoncia, Judecătorul orb i-a iertat datoria ce o are.

Fermierul zâmbi, făcând o plecăciune adâncă.

— Bine, spuse el ironic, dar peonul a contractat cu mine şi nu cu acest Judecător orb… Şi în definitiv, cine este acest brigand care pretinde ca legea sa să aibă putere asupra plantaţiei mele, furându-mă astfel de cei două sute cincizeci de pesos ai mei?

— Are dreptate, Leoncia, îl aprobă Henry.

— Atunci îmi veţi da voie să mă reîntorc în culmile munţilor, sugeră peonul plin de speranţă.

— Te vom duce înapoi la plantaţie şi-ţi vom arăta noi ce meriţi, fu răspunsul fermierului, care, luând în mână capătul frânghiei legată de gâtul peonului, încercă să-l tragă după el.

— Opreşte! strigă Francis, scoţându-şi carnetul de cecuri şi începând să scrie. Aşteaptă o clipă. Mai întâi să lichidez datoria acestui peon, apoi aş dori să vă rog ceva înainte de plecare.

Şi întinse cecul fermierului, adăugind:

— Am trecut zece pesos în plus pentru eventuale speze.

Fermierul privi cecul, îl băgă în buzunar şi puse apoi în mâna lui Francis capătul sforii ce atârna de grumazul peonului.

— Acum este al dumneavoastră, *senor*, spuse el cu gravitate.

Francis privi la frânghia ce-l ţinea legat pe nefericitul peon şi începu să ridă,

— Iată, iată! spuse el printre hohote, acum posed şi eu o proprietate umană. Sclavule, în prezent eşti al meu, proprietatea mea, înţelegi tu?

— Da, *senor*, murmură umil peonul. Se pare ca atunci când mi-am pierdut capul după femeia pentru care m-am închiriat, vânzându-mi libertatea, Dumnezeu m-a pedepsit ca tot restul vieţii mele să fiu proprietatea unuia sau altuia. Judecătorul neîndurător are dreptate: Este pedeapsa lui Dumnezeu, pentru că am voit să-mi încrucişez rasa…

— Ai făcut din tine un sclav pentru un motiv pe care omenirea l-a considerat totdeauna drept cea mai frumoasă cauză: o femeie! filosofă Francis în timp ce tăia legăturile de la mâinile peonului. Iată, acum îţi voi face un cadou: Te dăruiesc ţie însuţi!…

Spunând acestea, Francis puse capătul frânghiei ce atârna de gâtul peonului, în mâinile acestuia, adăugând:

— De azi înainte, tu să fii propriul tău stăpân şi conducător… şi să nu mai pui vreodată frânghia aceasta în mâinile altui om!

În acest timp, un bătrân uscat se alipise pe nesimţite grupului. Era un indian de sânge pur mayas, cu vine ce se reliefau ciudat sub pielea lui ca de pergament. Era îmbrăcat numai cu nişte pantaloni vechi de piele. Părul său neîngrijit atârna într-o parte şi alta a feţei, în plete cărunte şi soioase, iar obrajii supţi aveau un aspect cadaveric. În locul muşchilor de la braţe şi picioare, mai rămăseseră nişte tendoane uscate şi chircite, iar de sub buzele-i veştejite se zăreau câţiva colţi galbeni, roşi de vreme. Singuri ochi-i

negri ce păreau că ard ca în friguri, în orbite, mai arătau că există viaţă în acea epavă umana.

Pătrunse ca un ţipar în mijlocul grupului şi-l cuprinse în braţele sale subţiri pe peonul eliberat din sclavie.

— E tatăl meu, le explică peonul cu mândrie. Priviţi la dânsul. Este un Mayas curat şi cunoaşte secretele sacre ale Mayaşilor.

Pe când tatăl şi fiul, regăsiţi, îşi povesteau întâmplările lor la nesfârşit, Francis se întoarse spre fermieri şi intră în vorbă cu ei. La întrebarea acestora dacă ştie unde se află Enrico Solano Şi fiii săi, Francis le spuse că probabil a continuat să urce şi trebuie să fie undeva printre culmile Cordilierilor; le mai spuse că îl rugase pe conducătorul briganzilor să-i caute şi să-i anunţe că sunt bine cu toţii şi-i aşteaptă la coastă.

— În acest timp, veţi fi cu toţii oaspeţii mei, îi invită fermierul cu entuziasm. Este un schooner splendid ancorat în strâmtoarea Juchitan, în apropierea plantaţiei mele, care se înapoiază la San Antonio, în curând. Aş putea să-l conving pe căpitan să rămână până când nobilul Enrico şi fiii săi coboară din munţi.

— Şi desigur, Francis va plăti despăgubirea pentru reţinerea corăbiei, remarcă Henry clipind şiret din ochi spre Leoncia; tânăra înţelese ironia, dar Francis, care nu-i observase semnul, strigă plin de veselie:

— Natural că voi plăti... Şi acest fapt dovedeşte odată mai mult afirmaţia mea că un carnet de cecuri este util oriunde te-ai afla!

Spre mirarea lor, peonul şi tatăl său, indianul cel bătrân, rămaseră cu ei când porniră la drum. Începură să coboare spre coastă, trecând la înapoiere peste câmpul petrolifer carbonizat şi ajunseră destul de repede la plantaţia ce fusese altădată scena sclavajului şi bătăilor suferite de peonul regenerat. Atât tatăl cât şi fiul căutau să-şi manifeste devotamentul lor nemărginit, mai întâi către Francis şi apoi către Leoncia şi Henry. În mai multe rânduri, aceştia îi

văzuseră pe tată şi fiu, în lungi şi sincere convorbiri; şi după ce Enrico şi fiii săi sosiră la plantaţie, când grupul coborî spre plajă pentru a se îmbarca pe schoonerul ce-i aştepta, peonul şi bătrânul indian îi urmară ca doi câini credincioşi. Francis încercă să-şi ia rămas bun de la ei, dar peonul declară că mergeau şi ei pe corabie, la San Antonio.

— Ţi-am spus că nu sunt sărac, îl lămuri peonul pe Francis, într-o zi, pe când călătoreau spre San Antonio. Este adevărat: comoara ascunsă a Mayaşilor, pe care conquistadorii şi preoţii inchiziţiei n-au putut-o descoperi niciodată, este în păstrarea mea sau, pentru a fi cu totul sincer, este în paza tatălui meu. Căci el este descendentul direct al marilor preoţi ai vechilor Mayaşi, iar astăzi reprezintă pe ultimul mare preot al acestui trib dispărut. Am vorbit mult cu el în aceste ultime zile şi am fost amândoi de aceeaşi părere că bogăţia nu poate face cât o viaţă de om. M-ai cumpărat pentru două sute cincizeci de pesos şi totuşi m-ai lăsat liber şi m-ai redat, prin aceasta, mie însumi. A dărui viaţa este ceva mai preţios decât toate comorile din lume. În prezent, fiindcă ştim că aşa le este dat la *gringos* şi spanioli să le placă şi să dorească bogăţia, ne-am înţeles să vă conducem la comoara Mayaşilor, căci tatăl meu cunoaşte drumul şi locul unde este ascunsă; ori, drumul în munţi, spre comoară, începe din San Antonio, nu din jungla Juchitanului, de aceea am venit cu voi.

— Ştie tatăl tău, locul exact unde se află comoara?

Îl întrebă Henry, adăugând în şoaptă la urechea lui Francis că adevărata cauză pentru care renunţase la căutarea aurului ascuns de strămoşul lor, sir Henry Morgan, era faptul că auzise despre comoara Mayaşilor şi voia să o găsească.

Peonul clătină capul.

— Tata nu a fost niciodată la locul unde este ascunsa, căci nouă nu ne trebuie avuţii – dar ca mare preot, are scrisă în limba strămoşilor noştri legenda comorii, o legendă pe care numai el singur o poate citi. Tată, arată-le şi lor scrierea!

Dintr-unul din buzunarele pantalonilor, bătrânul trase afară o pungă veche şi soioasă de pânză. Din ea scoase, un fel de ciucure format din sfori înnodate în mod neregulat, era atât de vechi şi murdar că de abia se mai putea distinge forma şi sensul nodurilor. Murmurând rugăciuni în limba străvechilor Mayaşi, bătrânul ridică ciudata relicva. Şi înclinându-se plin de veneraţie în faţa ei, i-o întinse lui Francis.

— Scrierea cu noduri, aşa cum obişnuiau să-şi facă documentele vechii Maya, şopti Henry impresionat.. Vechitura aceasta este autentică, numai să mai ştie bătrânul s-o descifreze.

Toţi cei de faţă priviră plini de curiozitate straniul obiect, din mâna lui Francis; părea un ciucure grosolan făcut, din fire înnodate şi de lungimi inegale. Tânărul milionar i-l înapoie, iar indianul începu să-şi treacă degetele peşte firele înnodate, întocmai ca – un călugăr ce-şi mângâie mătăniile; murmurând cuvinte, neînţelese în străvechea lui limba.

— Citeşte! Citeşte! strigă peonul triumfător. Limba noastră uitată este scrisă acolo în acele noduri complicate şi bătrânul le descifrează tot aşa de uşor cum ar citi cineva o carte…

Apropiindu-se pentru a observa mai bine, capul lui Francis Se atinse întâmplător de al Leonciei şi în fiorul contactului de o clipă, ochii lor se căutară plini de dorinţă; apoi privirile li se despărţiră vinovate, tot atât de repede. Henry era însă prea atent la bătrânul indian, pentru a mai putea observa acest mic incident.

— Ce spui de asta, Francis? murmură el. E grandios, nu-i aşa? E formidabil!

— Da, dar New York-ul a început să mă atragă cu tot mai multă putere, protestă Francis, înţelegând chemarea spre aventură ce se ascundea în cuvintele celuilalt. Oh, nu voiesc să spun că îmi este dor de prieteni sau de distracţiile din New York, ci de afacerile mele, se grăbi el să: adauge,

observând, pă faţa Leonciei se umbreşte de întristare. Nu uitaţi că sunt amestecat în Tampico Petroleum şi mă cutremur când mă gândesc la milioanele pe care le-am investit în această afacere şi la riscurile ce le pot avea

— Pe clocotele iadului! exclamă Henry Înciudat.. Dar, bine; omule, nu-ţi dai seama că numai u: sfert din ceea ce spune bătrânul preot să fie adevărat şi Comoara Mayaşilor ne poate face pe mine, Leoncia, Enrico şi fiii lui, mai bogaţi decât eşti tu acum?

Totuşi, Francis era nehotărât şi, în timp ce Enrico explica celorlalţi despre autenticitatea comorii, Leoncia se apropie pe nesimţite de Francis, şoptindu-i la ureche:

— Cum? Te-ai obosit oare atât de repede de... a căuta comori?

Tânărul o privi pătrunzător în ochi, apoi îşi îndreptă atenţia spre verigheta din degetul fetei şi-i răspunse tot în şoaptă:

— Cum aş mai putea rămâne în această ţară, când eu te iubesc atât de mult, iar tu îl iubeşti pe Henry?

Era prima dată când îi mărturisea direct dragostea sa şi Leoncia cunoscu atunci fiorul plăcut al fericirii, urmat îndată de valul de ruşine pentru faptul că ea, o fată ce se considerase totdeauna cinstită, putea iubi în acelaşi timp doi tineri. Aruncă o privire furişă spre Henry, ca pentru a-şi verifica sentimentele şi inima îi răspunse: „Da, îl iubesc!”... Îl iubea pe Henry cu aceeaşi sinceritate cu care îl iubea pe Francis şi cu cât cei doi îi apăreau mai asemănători ca înfăţişare şi manifestări, cu atât sentimentul ei era mai egal pentru amândoi.

— Mi-e teamă că voi fi nevoit s-o caut pe *Angelique,* care cred că este acum la Bocas del Toro, pentru a mă căra cât mai repede, îi spuse Francis lui Henry, puţin mai târziu. Tu şi cu Enrico puteţi căuta şi singuri comoara pe care o veţi împărţi, dacă daţi de ea.

Peonul, care ascultase atent discuţia lor, pentru a-i putea înţelege, se întoarse şi începu să vorbească animat cu tatăl

său. Apoi se întoarse spre Henry.

— Ai auzit ce a spus peonul, Francis, vorbi Henry către alter-egoul său, după ce metisul tăcuse. Trebuie să mergi cu noi. Pentru tine are el recunoştinţă, căci tu i-ai salvat fiul, el nu ne trădează locul comorii nouă, ci numai ţie dacă tu nu mergi, bătrânul nu va traduce nici un singur cuvânt din scrierea misterioasă a nodurilor straniului său document!

Cu toată ispita comorii, nu aceasta îl reţinu pe Francis, ci privirea Leonciei, plină de o rugă mută ce părea că spune: „Te rog, rămâi... pentru mine!” fu adevărata cauză ce-l făcu să renunţe la hotărârea sa.

CAPITOLUL XIII

O săptămână mai târziu, trei expediţii porneau în aceeaşi zi din San Antonio spre Cordilieri. Prima, era compusă din Henry, Francis, peonul cu bătrânul său tată şi câţiva dintre peonii Solanilor. Călăreau pe catâri şi fiecare conducea câte un alt catâr de povară, încărcat cu provizii şi cele necesare unei astfel de călătorii. Bătrânul Enrico Solano fusese împiedicat să meargă cu ei, în ultima clipă, din cauza unei răni vechi din tinereţe, care se deschisese pe neaşteptate.

În timp ce cavalcada străbătea strada principală ce ieşea din San Antonio, fu văzută de Torres care tocmai venea de la oficiul telegrafic al guvernului, având în buzunar ultima telegramă a lui Thomas Regan. La vederea Morganilor, tresări surprins.

— Încotro, *senor*es?… îi întrebă el, silindu-se să zâmbească prietenos.

Se părea însă că ceilalţi nici nu-i remarcaseră prezenţa, căci Francis arătă spre cer, Henry îi urmă indicaţia, în timp ce peonul şi tatăl său păreau cufundaţi într-o meditaţie profundă. Înjurăturile lui Torres, la o astfel de lipsă de politeţă, îi făcură pe toţi să izbucnească în râs, acompaniaţi până şi de peonii care conduceau catârii de povară.

Aceasta nu fu însă singura surpriză a lui Torres, în dimineaţa aceea, căci aproape de prânz, la câteva ore după trecerea Morganilor, avu a doua surpriză. De data aceasta, uimirea îi fu provocată la vederea Leonciei şi a fratelui său mai mic, Ricardo, călări pe doi catâri şi conducând un al treilea, încărcat fără îndoială cu cele trebuincioase unei călătorii îndelungate…

În sfârşit, a treia expediţie fu însăşi acea a lui Torres; se compunea numai din el şi un oarecare Jose Mancheno, un criminal notoriu, pe care Torres îl salvase, câtva timp mai

înainte, din mâinile călăilor din San Juan, pentru anumite motive ascunse.

Planurile lui Torres cu privire la aceasta expediţie erau cu mult mai ambiţioase decât păreau. Nu departe de pantele line ale Cordilierilor, trăia straniul trib al Caroosilor. Format la origine din sclavi negri africani, fugiţi de pe diverse plantaţii şi sclavi Carib de pe Mosquito Coast, acest trib de renegaţi se perpetuase prin femeile furate din *tierra caliente* şi cu sclave de culoare sau corcituri, fugite ca şi ei. Aşezată între Mayaşii din interiorul ţinutului şi guvernământul de pe coastă, colonia lor solitară se menţinuse; într-o semi-independenţa favorabilă. Cei care o compuneau erau de asemenea amestecaţi şi cu prizonieri mexicani evadaţi astfel că, tribul Caroos devenise cu timpul o rasă ciudată de negri şi corcituri, făcându-şi un renume atât de rău, încât autorităţile din Columbia erau cât pe-aici să trimită o armată pentru a distrage plaga lor molipsitoare: În acest loc al păcatului; în sânul acestui popor blestemat; fusese născut Jose Mancheno, dintr-o mamă metisă şi un ucigaş mexican evadat şi spre acest loc fatidic al Caroosilor îl conducea acum Jose Mancheno pe Torres care ţinea ca ordinul lui Thomas Regan din Wall Street să poată fi îndeplinit eu precizie.

— Am avut noroc că l-am întâlnit pe acest bătrân indian, spuse Francis lui Henry, în timp ce călăreau aşa de aproape de ultimul preot al vechilor Mayaşi.

— E uscat ca o mumie, remarcă Henry zâmbind. Priveşti la el.

Tatăl peonului, care călărea în frunte, pentru a indica drumul, frământa neîntrerupt nodurile sacre între degetele-i ca de schelet, murmurând şi bombănind în limba dispăruţilor săi strămoşi.

— Sper, că bătrânul preot nu va toci definitiv, relicva lui de sfoară, aşa ca să nu o mai poată descifra, spunea cu grijă Henry din când în când. Nu crezi că ar fi mai bine să-şi lămurească direcţia pentru o bucată de drum. După care să

citească din nou pentru altă parte, decât să tot morfolească aşa între degete: scrierea misterioasă?

După an timp de mers prin junglă, ajunseră într-un luminiş format de începutul unei cotituri râpoase, numit Bianco Rovalo, care se întindea în sus, într-o pantă înaltă, spre cerul însorit.

Bătrânul Mayas opri catârul, îşi mai trecu odată degetele-i uscate peste câteva noduri şi arătând cu un gest: larg spre muntele din faţa lor, vorbi într-o spaniolă stâlcită:

— Scrierea sacră a strămoşilor mei spune: *În urma pasului Zeului, aşteaptă până vezi strălucirea ochilor Chiei.*

Le arătă apoi un şir de noduri dintr-un anumit fir de sfoară, drept sursă a informaţiilor sale.

— Şi unde sunt aceste urme de paşi ai Zeului, cuviosule preot? îl întrebă Henry, privind spre culmea muntelui.

Bătrânul nu-i răspunse însă, ci îndemnându-şi cu lovituri de călcâie catârul, se grăbi să străbată luminişul şi să se afunde în jungla ce se continua.

— Pare un copoi pe urma vânatului, atunci când mirosul devine intens, remarcă Francis, grăbindu-şi, animalul pe urmele călăuzei lor.

După o jumătate de milă de mers, acolo unde jungla se prefăcea într-o pajişte acoperită de iarbă înaltă care urca apoi spre munte, într-o pantă abruptă, bătrânul indian îşi porni catârul într-un galop forţat pe care-l menţinu până când ajunseră la o depresiune naturală. Aceasta avea o adâncime de aproape doi metri şi o lărgime suficientă pentru a adăposti o duzină de oameni; privită. Atent, apărea izbitor de asemănătoare cu urma uriaşă lăsată de pasul unui gigant…

— Urma pasului Zeului, anunţă cu solemnitate bătrânul preot, după care sări de pe catâr şi îngenunche pentru, a se ruga. *În urma pasului Zeului, aşteaptă până vezi strălucirea ochilor Chiei* – aşa spun nodurile sacre şi aşa trebuie să facem, hotărî el.

— Bun loc pentru a ne lua masa, remarcă Henry privind în groapă. În timp ce aşteptăm să se producă bazaconia cu strălucitul, putem foarte bine să ne potolim foamea.

— Dacă Chia nu are nimic împotrivă, sunt de acord cu „planul” tău, îl aprobă Francis bine dispus.

Şi Chia nu protestă deloc; sau cel puţin, bătrânul preot nu găsi nici o împotrivire din partea ei.

În timp ce catâri erau legaţi de copacii din apropiere, se aduse apă de la un izvor ce curgea câţiva paşi mai în jos şi se făcu un foc în ciudata groapă. Bătrânul Mayas pare absent de tot ce se petrecea în jurul său, frământându-şi tot timpul între degete nodurile-i sfinte şi murmurând rugăciuni nesfârşite.

— Numai de nu s-ar zăpăci bătrânul acesta fanatic, spuse Francis după ce-l observase un timp.

— Când l-am întâlnit prima dată în desişurile Juchitanului, credeam că are cei mai sălbatici ochi ce i-am văzut vreodată la o fiinţă omenească, îşi mărturisi Henry părerea. Dar acum privirile lui sunt şi mai teribile!

Peonul, care îi ascultase şi care, deşi nu cunoştea bine limba lor, înţelese sensul cuvintelor celor doi, se amestecă în vorbă.

— Este foarte primejdios şi foarte grav să ai de a face cu lucrurile sacre ale vechilor Mayaşi. Înseamnă să mergi pe calea morţii. Tatăl meu ştie aceasta. Mulţi au pierit mergând pe această cale. Moartea este fulgerătoare şi oribilă. Înşişi preoţi mayaşi au fost sacrificaţi. Aşa s-a întâmplat şi cu tatăl tatălui meu, care, iubind şi el o femeie din *tierra caliente,* vându pentru ea secretul comorii sfinte a Mayaşilor şi cu ajutorul scrierii nodurilor, conduse pe oamenii din *tierra caliente* spre comoară. Au murit însă cu toţii. Tatăl meu cunoaşte primejdia ce-l ameninţă, conducându-vă la comoară. Mulţi au căutat-o de-a lungul secolelor. Dintre cei care au ajuns la ea, nici unul nu s-a mai reîntors. Se spune că chiar conquistadorii şi piraţii

englezului Morgan au ajuns până la locul unde este ascunsă, lăsându-şi oasele să putrezească acolo…

— Şi dacă tatăl tău moare, îl întrerupse Francis, atunci tu, ca fiul său, vei fi mare preot?

— Nu, *senor*, îi răspunse peonul clătinând capul. Eu sunt numai jumătate Mayaş şi nu pot citi scrisoarea nodurilor. Tatăl meu nu m-a învăţat, pentru ca nu sunt de sânge pur mayaş.

— Dar dacă se întâmplă să moară chiar acum, mai există vreun alt Mayaş care ar putea citi scrierea nodurilor?

— Nu, *senor*. Tatăl meu este ultimul Maya care cunoaşte această limbă străveche.

Conversaţia fu întreruptă, în acea clipă, de sosirea Leonciei şi a lui Ricardo, care, după ce-şi legaseră catârii lângă ceilalţi, se apropiaseră de marginea gropii şi priveau acum în jos spre ei, cu sfială. Deşi feţele celor doi Morgani se luminară de bucurie la vederea Leonciei, totuşi buzele lor murmurară cuvinte de reproş. De asemenea , stăruia ca tânăra să se înapoieze cu Ricardo.

— Bine, dar nu mă puteţi alunga mai înainte de a-mi fi dat ceva de mâncare, susţinu ea, lăsându-se să alunece în groapă, cu un aer de şiretenie pur feminină şi cu scopul de-a plasa discuţia pe un făgaş mai intim.

Trezit de vocile lor, bătrânul Maya îşi reveni din transa lui religioasă şi privi cu mânie la tânăra fată apoi începu să vorbească furios într-un aflux de mayaşă amestecată cu vorbe şi fraze spaniole.

— Spune că femeile, aduc nenorociri, traduse peonul primele proteste ale bătrânului indian. Zice că ele pricinuiesc certuri între bărbaţi, fac să intervină oţelul cel iute, moartea fulgerătoare. Nenorocul şi blestemul Zeului sunt de-a pururi asupra lor. Căile lor sunt false şi ele duc oamenii la distrugere. Cere de asemenea, ca femeia aceasta să plece înapoi…

Cu zâmbetul în privire, Francis începu să fluiere de uimire, iar Henry vorbi:

— Trebuie să fii înţelegătoare acum, Leoncia. Ai auzit ce părere are un Mayaş înţelept despre sexul tău. Aceste locuri nu sunt pentru tine. California, da, ar fi bună, căci acolo femeile sunt emancipate, au chiar dreptul la vot! Pe când aici…

— Ceea ce face lucrurile şi mai rele, este faptul că bătrânul indian şi-a amintit de femeia care i-a adus nenorocire în tinereţea sa, spuse Francis zâmbind. Se întoarse apoi spre peon: Întreabă-l pe tatăl tău dacă scrie ceva în nodurile sacre despre femeile care ar sta din întâmplare cu bărbaţii în „pasul Zeului”.

Zadarnic pipăi bătrânul preot scrierea sfântă. Nu găsi nimic împotriva femeilor.

— Bătrânul amestecă propria-i experienţă cu mitologia rasei sale, continuă Francis triumfător. Părerea mea este că Leoncia poate rămâne foarte bine câtva timp pentru a lua masa cu noi. Cafeaua este gata şi apoi…

În timp ce vorbea, Francis se ridicase în picioare pentru a servi pe Leoncia cu un pesmet. Deodată, se întrerupse şi duse mâna la cap, în locul unde fusese lovit de o piatră.

— Ce a fost aceasta?! exclamă el, după ce-şi reveni din uimire, lăsându-se la pământ. Tii, dar ştiţi că a fost zdravănă lovitura! Henry, vrei să vezi cine a azvârlit piatra? Desigur că a fost aruncată cu o praştie.

În clipa următoare, toate privirile se îndreptară spre marginea gropii, în direcţia de unde venise piatra; numai bătrânul indian rămase nepăsător. Ceea ce văzură, fu o gloata bizară ce părea alcătuită din câte un exemplar luat din toate rasele ce existau prin acele locuri; se strecurau spre ei din toate părţile şi după toate aparenţele, aveau de gând să-i atace.

— Cea mai împestriţată hoardă ce am văzut vreodată, comentă Francis, încă sub impresia loviturii primite.

— Sunt Caroosii, murmură peonul cu teamă.

— Şi cine naiba sunt ăştia? întrebă Francis înciudat.

— Vin din iad, fu răspunsul peonului. Sunt mai sălbatici decât mexicanii şi mult mai teribili decât Mayaşii. Nu se căsătoresc niciodată, n-au preot şi nici religie. Sunt însăşi seminţia diavolului şi apucăturile lor sunt mai rele ca ale lui.

La aceste cuvinte, bătrânul preot Mayaş se ridică şi cu degetul acuzator învinui pe Leoncia drept autoarea acestei supărări neaşteptate. Drept răspuns, un glonte tras de atacatori îi pătrunse în umăr, făcându-l să şovăie pe picioare.

— Trage-l în jos! strigă Henry lui Francis. Este singurul care cunoaşte misterul nodurilor mayaşe; şi apoi, ochii Chiei – orice ar însemna aceasta – nu au strălucit încă.

Francis îl ascultă şi cu o piedică dibace îl făcu pe bătrân să se prăbuşească pe spate, întocmai ca un schelet pe care nu-l mai susţine nimic. Glontele îi zgâriase numai uşor pielea.

În acest timp, Henry îşi luă carabina şi deschise focul, drept răspuns atacului neaşteptat. Fu acompaniat îndată de Ricardo, Francis şi peonul metis. Bătrânul indian îşi reluă însă cercetarea nodurilor sacre, aţintindu-şi privirea pe un perete râpos al muntelui, ce se vedea în depărtare, peste marginea gropii.

— Încetaţi focul, strigă Francis, încercând zadarnic să se facă auzit în vacarmul împuşcăturilor.

Fu însă nevoit să se târască de la unui la altul pentru a-i opri de a mai trage. Trebui să le explice apoi, că întreaga provizie de gloanţe era pe catâri şi că trebuia să-şi păstreze ceea ce le mai rămăsese în banduliere sau în magaziile carabinelor, pentru orice eventualitate.

— Feriţi-vă să vă expuneţi împuşcăturilor Caroosilor, îi preveni şi Henry. Sunt înarmaţi cu muschete vechi şi flinte care fac nişte găuri de mărimea unor farfurii.

O oră mai târziu, ultimul cartuş, în afară de cele care mai rămăseseră în revolverul lui Francis, era tras... şi la împuşcăturile neregulate ale Caroosilor, cei din groapă răspunseră cu tăcerea.

Dintre atacatori, Jose Mancheno fu primul care înţelese situaţia. Se târî cu grijă până la marginea gropii, pentru a-şi adeveri bănuiala, apoi le semnală oamenilor săi că muniţia asediaţilor era sfârşită şi că puteau veni fără nici o teamă.

— Frumos aţi căzut în cursă, *senor*es, le spuse el zâmbind satisfăcut, după ce Caroosii se strânseseră împrejurul depresiunii.

Dar în clipa următoare, un fapt straniu se petrecu, schimbând cu totul această situaţie ce părea că pecetluise soarta celor din groapă. Cu strigăte sălbatice de groază, Caroosii începură să fugă*;* şi într-atât era de mare dezordinea şi graba lor de a se îndepărta de această „urmă de pas al Zeului", încât unii dintr-înşii îşi azvârliră flintele şi muschetele pentru a putea fugi mai repede.

— Şi acum între noi doi, domnule lăudăros! îi strigă Francis lui Mancheno, îndreptând revolverul spre el.

Îl ochi cu grijă pe când celălalt fugea, dar se reţinu de a apăsa pe trăgaci.

— Nu mai am decât trei gloanţe, îi explică el lui Henry, motivându-şi acţiunea. Prin aceste locuri, nu se poate şti dacă trei cartuşe nu valorează la un moment dat mai mult decât orice pe lume.

— Priviţi! strigă peonul, arătând spre tatăl său şi către muntele din depărtare. Aceasta este cauza pentru care au luat-o la fugă. Au înţeles primejdia lucrurilor sacre ale Mayaşilor!

Bătrânul preot, frământând între degete nodurile plasei sfinte, cu o figură extaziată ce amintea un mediu spiritist în transă, îşi aţintise privirea pe muntele îndepărtat. Acolo, aproape de vârful său, una lângă alta, se vedeau două sclipiri luminoase, ca doi ochi ciudaţi ai unei fiare uriaşe.

— Un om cu două oglinzi ar putea provoca aceste lumini, nu se putu opri Henry de a comenta neîncrezător.

— Sunt ochii Chiei! strigă peonul plin de respect. Aşa stă scris în nodurile sacre, după cum l-aţi auzit şi pe tata

spunând: *Aşteaptă în urma pasului Zeului până când vezi lucirea ochilor Chiei.*

Bătrânul Indian se ridică în picioare şi cu un aer profetic, anunţă mesajul următor al nodurilor:

— *Pentru a găsi comoara, trebuie să găseşti mai întâi ochii!*

— Foarte bine, venerabile, îl potoli Henry, bătându-l pe umăr.

Luă apoi compasul pentru a determina distanţa şi a fixa locul „ochilor” misterioşi ai Chiei.

— Îmi face impresia că acest bătrân are o busolă în interiorul capului, remarcă Henry, o oră mai târziu, arătând spre preotul mayaş care conducea grupul. Am stabilit drumul cu exactitate, cu ajutorul instrumentelor de precizie pe care le avem; ei bine, indianul acesta urmează drumul cu atâta precizie, de parcă ar fi atras de un magnet spre locul vizat.

De când plecaseră din groapa indicată de nodurile mayaşe, cele două străluciri nu se mai vedeau. Acest fapt îi făcu să creadă că numai din „urma pasului” era vizibilă lucirea ochilor Chiei.

Terenul stâncos devenea tot mai greu de urcat şi de la un loc nu mai fu posibilă înaintarea călare. Ricardo fu lăsat în urmă să supravegheze catârii şi peonii, iar restul grupului continuă înaintarea. Bătrânul Mayaş arunca din când în când priviri de nemulţumire spre Leoncia.

Înaintau astfel tot mai mult pe culmea muntelui, când deodată, bătrânul preot se opri şi se dădu înapoi ca şi când ar fi fost atacat de o viperă. Francis râse şi acest gest teatral a cărui adevărată cauză nu o putea şti şi de-a lungul terenului sălbatic răspunse un zgomot ciudat, un ecou discordant. Indianul cercetă nodurile în grabă, alese un anumit şir dintre ele, pe care-l pipăi de două ori şi apoi anunţă:

— *Când Zeul va râde, păzeşte-te!* Aşa spun nodurile.

Le trebui, mai mult de un sfert de oră pentru a-l convinge, numai în parte, că ceea ce auzise nu era altceva decât un ecou.

O jumătate de oră mai târziu, ajungeau la un fel de vale acoperită cu dune de nisip. Din nou, bătrânul se dădu înapoi. Din nisipul pe care călcau, se ridica un amestec de sunete stranii. Când rămâneau nemişcaţi pe loc, totul era liniştit; un pas numai de făceau şi tot nisipul din jur devenea un tumult înfiorător.

— *Când Zeul va râde, păzeşte-te!* îi preveni bătrânul Mayaş.

Descriind un cerc în nisip, cu degetele, fapt ce produse o serie de noi sunete prelungite, bătrânul îngenunchie în interiorul lui şi când atinse nisipul, se ridică din el o serie de scrâşnituri şi ţipete repetate de mii de glasuri invizibile. Peonul îşi urmă tatăl în interiorul cercului sonor unde, cu degetul arătător, bătrânul făcea semne cabalistice pe nisipul urlător.

Leoncia era impresionată. Până şi Francis era tulburat.

— Ah, acum ştiu! exclamă Henry deodată, după ce zgâriase nisipul cu vârful ghetei, până ce acesta răsunase din nou. Este nisipul zgomotos. În insula Kauai, din arhipelagul hawaian, am întâlnit un astfel de nisip sonor; era o adevărată atracţie a turiştilor, vă asigur! Oamenii de ştiinţă au o mulţime de teorii cu privire la acest fenomen ciudat, care, după câte am auzit, se mai produce şi în alte părţi ale lumii. Nouă însă, nu ne rămâne altceva de făcut decât să urmăm drumul arătat de busolă*;* el ne duce exact peste acest nisip urlător, care, în afară de proprietatea sa sonoră, este cu totul inofensiv.

Preotul indian, nu voi însă nici în ruptul capului să iasă din cercul magic, deşi reuniseră să-l deranjeze din rugăciunile lui, fapt ce-l făcu să izbucnească într-un potop de cuvinte pătimaşe în limba mayaşă.

— Spune că am comis un astfel de sacrilegiu, încât până şi nisipul strigă împotriva noastră, traduse peonul. Nu vrea

să se mai apropie de locul înspăimântător unde sălăşluieşte Chia. Nici eu nu vreau. Tatăl lui a murit acolo, după cum se ştie foarte bine printre Mayaşi. Susţine că nu vrea să moară acolo, căci nu este îndeajuns de bătrân pentru a muri.

— Bietul octogenar! râse Francis şi fu surprins de îngânatul-fantomă al ecoului ce-l imită, în timp ce împrejurul lor, dunele de nisip strigau în cor.

— Lăsaţi-i şi haideţi să mergem mai departe, spuse şi Leoncia. Nu trebuie să mai şovăim acum când suntem atât de aproape de ţinta noastră. Bătrânul poate să ne aştepte în cercul lui până ne reîntoarcem.

Îi prinse de braţ pe cei doi tineri, păşind înainte; şi cum ei o urmară, întinderea de nisip se prefăcu într-un potop de zgomote, în timp ce o dună din apropierea lor, pe care se produsese o alunecare de nisip, uruia cu putere de tunet. Din fericire pentru ei, după cum aveau să afle în curând, Francis, când părăsise catârii, se echipase cu o frânghie subţire şi solidă.

Când porniră la drum, de-a lungul văii de nisip, urechile le erau pline de zgomotele ecoului ce ajunsese să se repete acum de şase până la opt ori.

— Pe clopotele iadului! spuse Henry. Nu-i deloc de mirare că indienii ocolesc aceste locuri.

— Nu a fost Mark Twain acela care a scris despre un om a cărui manie era să colecţioneze ecouri? întrebă Francis.

— Nu ştiu! Dar, în orice caz, pe-aici s-ar putea aduna, fără îndoială, o frumoasă colecţie de ecouri mayaşe. Au ales această regiune cât se poate de bine pentru un ascunziş de comoară. Desigur, aceasta a fost considerată drept sfântă chiar mai înainte de a veni spaniolii. Bătrânii preoţi cunoşteau cauzele naturale ale misterelor, dar le-au difuzat maselor drept mister cu „M” mare şi origine supranaturală.

Puţin mai târziu, ajunseră la un loc deschis şi neted era cuprins între dunele pe unde veniseră şi o stâncă în forma unui craniu, care se găsea în partea opusă. Cei trei schimbaseră felul de a merge unul lângă altui, în acela de

şir, adică porniră unul în spatele celuilalt, deoarece terenul devenise nesigur. Părea o suprafaţă cristalină, ca a crusta de soare, atât de uscată încât nu se putea bănui că poate fi altfel decât cristalină şi solidă pe toată întinderea sa. Într-o izbucnire de veselie copilărească, Leoncia strică formaţia lor prevăzătoare şi luând de braţ pe cei doi tineri, începu să alerge, îndemnându-i s-o imite. La mai puţin de doisprezece paşi, dezastrul se produse şi, în acelaşi timp, Henry şi Francis sparseră crusta, afundându-se în nisip până aproape de şolduri, iar Leoncia, deşi se oprise instinctiv, la o mică distanţă în urmă, se afundase aproape tot atât de adânc.

— Pe clopotele iadului! strigă Henry. Am nimerit în însuşi domeniul diavolului!

Cuvintele sale fură repetate de ecoul batjocoritor, ca un murmur funebru.

În prima clipă, nu-şi dădură seama de primejdia în care se aflau; abia când, în urma sforţărilor de-a se elibera de nisipul cel moale, văzură că se cufundă până la mijloc şi că se afundă mai departe cu încetineală, dar sigur, cei doi Morgani fură conştienţi de gravitatea situaţiei. Leoncia, care nu bănuia nimic, mai râdea încă de starea lor.

— Nisip mişcător, gâfâi Francis.

— Nisip mişcător! îl îngână ecoul din dunele urlătoare, continuând să repete în şoptiri sinistre, din ce în ce mai slabe, aceleaşi cuvinte.

— Este o groapă plină cu nisip mişcător, îl completă Henry.

— Poate că bătrânul indian avea dreptate să rămână înapoi, în cercu-i magic, remarcă Francis.

Cuvintele îi fură repetate în murmure înfricoşătoare, pierzându-se în depărtări.

În acest timp, se cufundaseră până aproape de subţiori şi nisipul continuă să-l tragă în sânul lui, ca un monstru ce-şi înghite victimele pe îndelete.

— La naiba, trebuie să găsim o soluţie la încurcătura asta! exclamă Henry, deodată. Trebuie ca unul dintre noi să ajungă pe teren sigur.

Şi fără să mai discute, ei o aleseră pe Leoncia; amândoi o ridicară în acelaşi timp, deşi această sforţare îi făcu să se afunde şi mai mult în nisipul lacom. Când tânăra fu ridicată complet şi putu să stea cu picioarele pe câte un umăr al acelor doi oameni pe care-i iubea, Francis vorbi, iar împrejurimile de nisip urlător îl îngânară ca un ecou batjocoritor:

— Acum, Leoncia, te vom zvârli înainte. La cuvântul „gata!”, aruncă-te şi tu cât poţi mai departe. Trebuie să alergi din ţoale puterile pe crusta nesigură. Dacă te afunzi puţin, nu da atenţie, nu te opri niciodată, ci mergi mereu înainte. De cazi, târăşte-te până ce ajungi pe terenul tare, chiar de-ar trebui să te serveşti numai de genunchi şi mâini. Orice s-ar întâmpla, nu te ridica decât atunci când vei simţi terenul solid… Gata, Henry?

Într-o altă sforţare comună, cei doi tineri se încordară şi o zvârliră cât mai departe înainte. Supunerea fetei, la sfaturile lor fii tot atât de precisă încât, după o luptă scurtă, reuşi să ajungă pe terenul stâncos din faţă.

— Acum aruncaţi frânghia! strigă ea, după ce-şi recapătă respiraţia normală.

Dar în acest timp, Francis se cufundase prea mult pentru a putea scoate frânghia trecută oblic pe după gât şi pe sub un braţ. Îi reveni lui Henry să facă acest lucru, deşi operaţia îl afundă la acelaşi nivel cu Francis; după ce-o scoase cu o ultimă sforţare; aruncă Leonciei un capăt al frânghiei.

Cum o prinse, tânăra fată o legă de un colţ solid de stâncă şi-l lăsă apoi pe Henry să tragă. Era însă în zadar – sforţarea de-a se trage afară era atât de îngreunată de poziţia lui anevoioasă, încât se părea că-l afundă şi mai mult. Nisipul mişcător se ridica gâlgâitor peste umerii lui, când Leoncia strigă deodată, provocând un vacarm de ecouri:

— Staţi! Nu mai trage, Henry! Am o idee! Lasă-mi mie întreaga lungime a frânghiei, opreşte numai atât cât îţi trebuie pentru a te încinge cu ea sub umeri!

În clipa următoare, fata, urca prin panta stâncii, trăgând sfoara după ea. Ajunsă sus, se îndreptă spre un copac pitic ce-şi înfipsese rădăcinile adânc în terenul pietros. Trecând capătul frânghiei pe după trunchiul lui, legă repede de el o bucată grea de stâncă, formând, astfel un fel de scripete rudimentar.

— Bună idee din partea ei! mărturisi Francis lui Henry.

Amândoi înţeleseră planul fetei, deşi întregul succes al întreprinderii depindea de puterea ei de-a disloca blocul de piatră ca forma contragreutatea trupurilor lor. Se mai pierdură încă cinci minute preţioase, până ce tânăra putu găsi o creangă mai solidă pe care începu s-o folosească drept pârghie cu care să disloce blocul de piatră. În sfârşit, după câteva încercări zadarnice, în care timp cei doi iubiţi ai ei se afundau şi mai mult, reuşi să disloce blocul cei mare şi să-l prăvălească.

Cei doi tineri se prinseseră, în acelaşi timp de capătul sforii şi cum contragreutatea era destul de mare, în curând erau traşi cu repeziciune pe teren solid, urmaţi de un infern de sunete şi gemete, înfiorătoare.

Nisipul părea un monstru dezlănţuit, ; căruia i se smulsese prada din gheare.

CAPITOLUL XIV

— Cred că nu suntem departe de locul comorii, spuse Henry, când cei trei se opriră spre a se odihni, la baza unei stânci înalte. Dacă este mai departe şi dacă nu găsim îndată provenienţa luminilor misterioase, sau, după cum spun nodurile sacre, ochii Chiei – atunci să ştii că este blestemată şi nu o vom putea găsi niciodată… Totuşi, eu cred că sursa acelor sclipiri nu poate fi în altă parte decât aici!

— Dacă a fost cineva cu un binoclu sau nişte ochelari? presupuse Leoncia.

— Mai degrabă este un fenomen natural, ce se produce la un moment dat, când razele soarelui cad într-un anumit unghi, îi replică Francis. Eu unul, de când am făcut experienţa cu aceste nisipuri afurisite, ţin foarte mult la explicarea naturală a fenomenelor!

Leoncia, care privea de-a lungul peretelui stâncos în sus, deveni deodată atentă şi strigă: „Priviţi!”

Ochii celor doi se îndreptară în direcţia arătată şi se opriră pe acelaşi punct. Ceea ce văzură nu erau sclipiri, ci o dâră de lumină persistentă ce avea intensitatea razelor soarelui. În timp ce urcau baza stâncii, tinerii remarcară, după desimea şi sălbăticia vegetaţiei, că nu mai trecuse picior omenesc prin acele locuri, de multă vreme. Respirând anevoie din cauza sforţării ce-o făcuseră să urce panta abruptă, prin vegetaţia încâlcită, ajunseră deodată la un spaţiu deschis, unde peretele aproape drept al stâncii împiedicase creşterea vegetaţiei.

Leoncia bătu din palme. Nu mai era nevoie să le atragă atenţia celorlalţi, căci şi ei văzuseră. La o înălţime de aproape douăzeci de metri, pe masivul de stâncă, erau doi ochi uriaşi. Aveau fiecare un diametru de aproape doi metri,

iar suprafaţa lor lucea ca o oglindă, fiind acoperită de o substanţă albă cu proprietăţi de reflexiune.

— Ochii Chiei! exclamă fata.

Henry se lovi cu palma pe frunte, cu un aer de aducere aminte.

— Cred că vă pot spune din ce sunt făcuţi aceşti ochi, zise el. N-am mai văzut aşa ceva până acum, dar am auzit vorbindu-se printre bătrâni. Este un vechi truc al Mayaşilor. Pariez partea mea de comoară, contra unei băncuţe găurite, că vă pot spune ce este această substanţă ce reflectă ca o oglindă razele soarelui!

— Ţin prinsoarea! strigă Francis entuziasmat. Haide, spune. Cu ce sunt acoperiţi ochii uriaşi? Cu sticlă?

— Nu, cu scoici! exclamă Henry râzând. Scoici de sidef, şlefuite şi lipite perfect una de alta, astfel ca să formeze o suprafaţă perfect continuă şi lucioasă. Şi acum, dacă vrei să-mi probezi că nu am dreptate, urcă stânca şi vezi dacă este aşa sau nu.

Între ochi, prelungindu-se pe o întindere de câţiva metri de-a lungul stâncii, se găsea o ieşire de piatra de formă triunghiulară. Era ca o crestătură pe suprafaţa stâncii. Vârful acestui triunghi ajungea până la o distanţă de un metru depărtare de spaţiul dintre ochi. Căţărându-se ca o felină pe asperităţile peretelui tare, Francis reuşi să urce cei şase metri până la baza ieşiturii din stâncă. De-acolo în sus, de-a lungul acestuia, drumul era mai uşor. O cădere de la cincisprezece metri şi un picior sau o mână ruptă în mijlocul acelei pustietăţi n-ar fi fost însă un lucru plăcut. De aceea, Leoncia, care se gândea la acestea, îi strigă lui Francis, fără să-şi dea seama de sclipirea de gelozie ce se aprinse pentru o clipă în ochii lui Henry:

— Oh, Francis, fii cu grijă!

Stând pe vârful triunghiului, tânărul examină un ochi, apoi pe celălalt. Îşi scoase după aceea cuţitul de vânătoare şi începu să scobească suprafaţa lucioasă, căutând să disloce o porţiune din ea.

— Dacă te-ar vedea acum bătrânul preot mayaş, ar numi aceasta sacrilegiu, glumi Henry de jos.

— Ai câştigat băncuţă găurită! strigă Francis, lăsând să cadă în acelaşi timp un fragment din ceea ce reuşise să desfacă din ochiul uriaş.

Era o bucată de sidef dintr-o scoică, şlefuită într-o formă regulată, aşa ca să se potrivească împreună cu altele, pentru a forma o suprafaţă uniformă:

— Nu iese fum până când nu faci foc, spuse Henry, după ce examina bucata de sidef. Nu degeaba au ales străvechii Mayaşi acest loc uitat de oameni şi de Dumnezeu şi au făcut ochii Chiei pe această stâncă…

— Cred că am făcut o greşeală lăsându-l pe bătrânul preot şi nodurile lui sacre, acolo în urmă pe nisipul urlător, spuse Francis după ce coborâse. Nodurile trebuie că spun ceea ce urmează să mai facem.

— Unde sunt ochi, trebuie să fie şi un nas, contribui şi Leoncia.

— Dar bine, acesta este! exclamă Francis. Cerule! Acesta este nasul, această ieşitură de piatră ce am urcat-o. Suntem prea aproape pentru a avea o perspectivă justă. La o distanţă de o sută de metri, trebuie că apare ca o figură uriaşă.

Leoncia, se apropie de baza stâncii, cu un aer grav şi lovi în peretele ei acoperit de sfărâmături şi tufişuri încâlcite, încercând să descopere dacă sună a gol.

— Atunci gura trebuie să fie acolo unde este normai să se afle la o faţă de statuie, adică aici sub nas, spuse ea cu ironie.

Într-o clipă, Francis şi Henry înlăturară vegetaţia şi sfărâmăturile de piatră, descoperind o deschizătură prea mică pentru a permite trecerea unui corp omenesc. Era evident că surpările de teren de-a lungul atâtor secole acoperiseră intrarea ce fusese cândva mai mare. După ce dădură la o parte câteva bucăţi mai mari de piatră, spaţiul deveni mai larg, astfel că Francis reuşi să-şi strecoare capul

şi umerii şi să privească interiorul la lumina unui chibrit aprins.

— Vezi să nu fie şerpi, îl preveni Leoncia.

Tânărul mormăi o încuviinţare, apoi anunţă:

— Nu este o peştera naturală. Piatra este cioplită de mână omenească şi, credeţi-mă, foarte bine lucrată… Se întrerupse, înăbuşind la timp o înjurătură, spre, a nu fi auzit de fată, ceea ce însemna că băţul de chibrit îi arsese degetele: apoi, îi auziră vocea cu un accent de surprindere: Nu mai este nevoie să aprind chibrite: Acum, când ochii mi s-au obişnuit cu obscuritatea de aici, văd că există un sistem propriu de iluminare, probabil, tot deschizătura pe unde intra lumina zilei. Se poate vedea foarte bine aici. Străvechii Mayaşi au fost nişte arhitecţi desăvârşiţi. Nu m-ar surprinde dacă am găsi în interiorul cavernei chiar un ascensor, apă caldă şi rece, sau calorifer… Şi acum, să ne vedem cu bine!

Cu o sforţare uşoară, îşi strecură, restul corpului prin deschizătură şi apoi i se auzi vocea din nou:

— Veniţi şi voi înăuntru. Locul este admirabil.

— Spuneţi acum, nu vă pare bine că m-aţi luat cu voi? îi întrebă Leoncia când fură cu toţii în cavernă cu pereţii ciopliţi, unde privirile li se obişnuiră repede cu lumina străvezie ce se strecura înăuntru şi putură vedea totul distinct: Mai întâi, v-am descoperit ochii Chiei şi în urmă şi gura ei. Dacă nu eram eu, desigur că aţi, fi căutat şi acum zadarnic, la câteva mile departe de aici… Dar încăperea aceasta este goală ca o casă părăsită, adăugă ea în clipa următoare.

— Desigur, spuse Henry. Aceasta este numai anticamera. Să nu-ţi închipui că vechii Mayaşi şi-au ascuns comoara într-un mod atât de naiv, mai ales că conquistadorii erau aşa de avizi după ea. Cred că suntem tot atât de departe de a-i bănui adevăratul ei loc, că şi când n-am fi de faţă, ci la San Antonio!

În partea opusă a încăperii, începea un coridor înalt şi lung, prin care înaintară câteşi trei. După ce parcurseră vreo cincizeci de metri, gangul începu să se strâmtoreze; coti brusc la dreapta şi apoi la stingă descoperind o altă încăpere, mai spaţioasă şi lungă. Era un fel de sală; tot un gang, măi lat.

Lumina zilei se strecura şi aici în acelaşi mod misterios, măi difuză dar destul de puternică pentru a le arăta drumul. Francis, care mergea în frunte, se opri atât de brusc, încât Leoncia şi Henry, care veneau în urma sa, se loviră de el. Cei trei tineri, unul lângă, altul, priviră atunci plini de uimire un şir de corpuri omeneşti, aşezate într-o parte şi alta a sălii, ca arborii pe o alee; erau morţi demult, totuşi nu se prefăcuseră în pulbere, iar trăsăturile le erau intacte.

— Ca şi vechii Egipteni, Mayaşii au cunoscut arta îmbălsămării şi mumificării, spuse Henry cu vocea coborâtă inconştient la o şoaptă, de-abia auzită. Era impresionat în prezenţa atâtor morţi neîngropaţi, care continuau să şadă drepţi şi să privească înainte ca şi cum ar fi fost încă în viaţă.

Cu toţii posedaseră haine europene, iar feţele se vedeau a fi caracteristic europene. Erau îmbrăcaţi ca şi atunci când trăiau, dar veşmintele fuseseră roase şi putrezite de trecerea secolelor; erau veşminte de conquistadorii şi piraţi englezi. Doi dintre ei purtau armuri medievale, cu vizierele ridicate. Spadele lor grele sau săbiile piratereşti cu lamele late le erau încinse la brâu sau puse în faţă şi sprijinite în mâinile chircite şi uscate, iar la cingători aveau vârâte pistoale mari de modă veche.

— Bătrânul Mayaş avea dreptate, spuse Francis în şoaptă. Şi-au decorat ascunzătoarea comorii cu rămăşiţele celor care au râvnit-o şi iau aşezat la intrare ca o ameninţare lugubră pentru acei care vor mai veni după ea… Ia priviţi! Flăcăul acela de colo este un iberic veritabil!

Pariez că a jucat haia-lai, ca şi strămoşii săi, când era în viaţă!

— Iar acesta-i un englez pur-sânge, fără nici o îndoială, şopti Henry, arătând spre altă mumie. Parcă îl văd, când trăia, cum vâna cerbul în pădurile regale, spre marele necaz al păzitorilor.

— Brr! exclamă Leoncia, cutremurându-se. Lucrurile sacre ale vechilor Mayaşi sunt lugubre şi dezgustătoare. Planează asupra lor o străveche răzbunare. Acei care pe vremuri au voit să fure comoara mult căutată, au devenit astăzi apărătorii ei, păzind-o cu propriile lor corpuri pietrificate!

Cei trei tineri nu se mai gândeau să înainteze, ci priveau mumiile ca ţintuiţi, fiind pătrunşi de vraja stranie a atmosferei ce domnea în coridorul funebru. Spectrul hidos al morţii părea că pândeşte în umbră, gata să se manifeste la prima ocazie. Henry deveni melodramatic.

— Deşi n-au putut să pună mâna pe comoara mult dorită, zise el, încă de pe vremea conquistadorilor, aceşti aventurieri au avut meritul de a fi ajuns totuşi până aici… aproape de tezaurul ascuns. Vă prezint întreaga mea dorinţă, vouă, străvechi piraţi şi conquistadorii! Mă înclin în faţa voastră cu respect, bătrâni cavaleri ai vechilor timpuri, căci nările voastre sensibile au simţit mirosul aurului, iar inimile voastre brave au avut curajul să se bată pentru cucerirea lui.

— Bine spus! interveni şi Francis în urarea plină de entuziasm a lui Henry. Un lucru însă regret: că bătrânul sir Henry nu se află şi el aici; ar trebui ca mumia lui să ocupe locul de frunte… Şi-acum, destul cu melodramele. Să mergem mai departe, dragii mei.

Mai făcură cam treizeci de paşi, când gangul cel mare făcu o nouă cotitură. La sfârşitul dublului şir de mumii, Henry îşi opri tovarăşii, arătându-le unul dintre corpurile împietrite.

— E drept că sir Henry nu se află printre ei, zise el. În schimb, iată-l pe… Alvarez Torres!

Sub un coif spaniol, cu viziera ridicată, îmbrăcat după moda medievală spaniolă, cu o spadă mare în mâinile uscate, stătea o mumie a cărei faţă era, din toate punctele de vedere, asemănătoare cu faţa bronzată a lui Alvarez Torres. Leoncia tresări şi făcându-şi cruce se dădu înapoi dinaintea acestei apariţii sinistre.

— Aş dori ca Alvarez Torres să fie tot aşa de „viu” ca şi această statuie a morţii, glumi Francis, după ce pipăise faţa mumiei şi o examinase cu atenţie. Trebuie să fie vreun strămoş de-al tău, atras şi el de mirajul comorii Mayaşilor.

Leoncia trecu pe lângă figura încremenită, cutremurându-se. De data aceasta, când trecură de cotitura gangului, se găsiră complet cufundaţi în întuneric, fapt ce-l sili pe Henry, care mergea înainte, să aprindă numeroase chibrite pentru a lumina drumul.

— Hei, ia uitaţi-vă! exclamă el, oprindu-se după ce făcuseră câteva sute de paşi. Priviţi la această lucrare de maestru. Observaţi forma perfectă în care a fost cioplită această piatră!

Din fund, unde ajunseseră, lumina străvezie a zilei pătrundea în parte, alungind întunericul. Pe jumătate intrat într-o nişă, era un bloc de piatră de aceeaşi înălţime cu încăperea. Era evident că servise la închiderea trecerii în încăperea următoare. Construcţia acestei enorme uşi de piatră era într-adevăr o capodoperă a vechii arhitecturi. Laturile şi colţurile blocului masiv erau cioplite cu atâta minuţiozitate încât uşa aceasta ciudată se potrivea perfect în şanţurile din perete, unde trebuia. Să intre când se deschidea pentru a lăsa trecerea liberă.

— Bănuiesc că aici; a murit tatăl bătrânului Mayas, exclamă Francis. Şi cunoştea secretul care făcea ca această trapă enormă să intre în perete şi nu a reuşit s-o deschidă decât numai în parte, după cum puteţi observa…

— Pe, clopotele iadului! îl întrerupse Henry, cu expresia-i favorită, arătând înaintea sa un schelet chircit pe pământ. Aceste oase sunt tot ce a mai rămas din el. Faptul că nu a fost mumificat şi el, arată că întâmplarea a avut loc după dispariţia ultimilor păzitori ai comorii mayaşe. Mai mult ca sigur că a fost ultimul vizitator înaintea noastră.

Bătrânul preot zăcea că tatăl său a călăuzit aici oameni din *tierra caliente,* le aminti Leoncia.

— Mai spunea, de asemenea, că nu s-a mai întors nimeni din această expediţie, adăugă şi Francis.

Henry, care ridicase craniul scheletului, scoase o exclamaţie şi aprinse un chibrit pentru a le arăta celorlalţi ceea ce descoperise. În afară, de faptul că ţeasta era spartă, probabil în urma unei lovituri de sabie sau secare, o gaură mare la spatele său arăta în mod neîndoielnic locul pe unde intrase un glonte. Când scuturâ craniul, Henry scoase din el un proiectil cu vârful turtit. Francis îl examină.

— A fost tras dintr-un pistol vechi cu cremene, spuse el. Probabil că pulberea a fost umezită căci glontele n-a avut puterea să iasă prin partea cealaltă, rămânând în capul victimei.

Lăsă craniul la locul de mai-nainte, cei trei, păşiră mai departe, intrând într-o încăpere mai mică dar bine luminată, care de asemenea era săpată în stâncă printr-o deschizătură din tavan, astupată cu gratii; pătrundea, din plin lumina zilei. Pardoseala încăperii era presărată peste tot cu oseminte omeneşti albite şi roase de timp. O examinare rapidă a craniilor, le arătă că aparţinuseră unor oameni albi, împrăştiate printre ele se aflau flinte şi pistoale de modă veche, cuţite şi, pe ici pe colo, câte o secure.

— După ce-au ajuns aici, aproape de comoară, zise Francis – din cele ce se văd, rezultă că s-au încăierat pentru posesia ei, mai-nainte chiar de a o îi descoperit. Păcat că bătrânul preot nu este aici pentru a vedea ce a păţit tatăl său.

— Oare nu-i posibil să fi rămas supravieţuitori în urma acestei lupte, care să fi luat comoara? îşi dădu cu părerea Henry.

Francis, care examina restul încăperii, observă ceva ce-l făcu să-i răspundă:

— Fără îndoială că nu a mai supravieţuit nimeni. Priviţi pietrele acelea preţioase din ochii statuii. Pariez că sunt rubine veritabile!

Statuia reprezenta o femeie grotească, greoaie şi rudimentar cioplită, stând pe vine; se holba la ei cu ochii săi roşii, iar gura-i larg deschisă era atât de mare încât îi făcea restul feţei să apară şi mai respingător. Lângă ea, cioplită în piatră, cu aceleaşi trăsături groteşti şi rudimentare; era o altă statuie ce reprezenta un bărbat hidos, într-o poziţie obscenă, având o ureche de proporţii normale, iar alta de dimensiuni ce amintea gura enormă a tovarăşei sale.

— Doamna cea frumoasă trebuie să fie însăşi Chia, spuse Henry rânjind. Dar cine să fie oare cavalerul de lingă ea cu urechea de elefant şi ochii verzi?

— Habar n-am cine ar putea fi, îi răspunse Francis râzând. Ceea ce ştiu însă, este că ochii aceia, verzi ai prietenului Chiei sunt cele mai mari smaralde ce le-am văzut vreodată. Trebuie că valorează fiecare cel puţin cât o coroană regală.

— Bine, dar o pereche de rubine şi una de smaralde indiferent de mărimea şi valoarea lor, nu pot constitui întreaga comoară a Mayaşilor, rezumă Henry. Am ajuns atât de aproape de ea – o simt aceasta – şi totuşi, ne lipseşte cheia enigmei principale…

— Pe care, desigur, o are bătrânul preot ce a rămas la nisipul urlător, cu nodurile sacre, spuse Leoncia. În afară de aceste două statui şi osemintele de pe jos, locul este gol.

În timp ce vorbea, tânăra înainta spre a privi mai de aproape statuia bărbatului. Urechea sa grotescă îi opri atenţia şi, arătând spre ea, adăugă:

— Nu ştiu unde şi care este cheia, dar aici este fără îndoială gaura ei.

Într-adevăr, urechea cea mare, în loc să fie cioplită în interior ca orificiul unei urechi, era complet astupată, în afară de o mică deschizătură ce amintea în mod vag forma unei găuri de cheie. În zadar mai cercetară încăperea, ciocănind pereţii şi podeaua, în speranţa de a găsi vreun gang secret sau ascunzătoarea comorii, căci nu reuşiră să descopere nici cel mai mic semn.

— Scheletele unor oameni din *tierra caliente,* doi idoli, două smaralde enorme, două rubine de aceeaşi mărime şi… noi înşine, făcu Francis inventarul. Acesta este tot conţinutul încăperii. Nu ne mai rămâne acum altceva de făcut, decât următoarele lucruri: să ne întoarcem să-l luăm pe Ricardo cu catârii şi să instalăm tabăra afară; apoi să-l căutăm pe bătrânul Mayaş cu nodurile lui sacre şi să-l aducem aici, chiar de-ar trebui să-l cărăm în braţe.

— Tu aşteaptă aici cu Leoncia, iar eu mă duc să-i caut, propuse Henry, după ce parcurseră îndărăt gangul cu şirul de mumii şi ajunseră afară din cavernă, în lumina binefăcătoare a soarelui ce strălucea din seninul albastru al cerului.

Departe în urmă, pe întinderile de nisip urlător, peonul şi tatăl său mai erau îngenunchiaţi în cercul ce provocase atâta zgomot când fusese tras de bătrânul Mayaş. Deodată, o ploaie torenţială se revărsă din văzduh, făcându-l pe peon să tremure de frica unui fenomen atât de neobişnuit în acel loc. Bătrânul, nepăsător de suferinţă fizica pe care i-o provoca ploaia, continua să se roage stăruitor zeilor săi.

În timpul tremurăturii de care fusese cuprins, peonul observă totuşi două lucruri ce rămaseră cu totul străine tatălui său. Mai întâi, remarcă în depărtare pe Alvarez Torres şi Jose Mancheno, care tocmai ieşeau prudenţi din junglă şi se aventurau pe întinderea de nisip. Apoi, constată un adevărat miracol: Cei doi mergeau peste nisipul zgomotos, ca două fantome, fără a provoca nici un sunet,

fără a stârni vreun ecou cât de slab dintre daunele urlătoare. Peonul rămase nemişcat până ce ei dispărură în depărtare şi apoi, sfios, atinse nisipul cu degetul. Nu se auzi nici un sunet şi terenul râmase tot aşa de tăcut chiar atunci când lovi tare cu pumnul în jurul său. Ploaia cea repede, care trecuse, făcuse nisipul să amuţească.

Surescitat, îl scoase, cu o smucitură puternică, pe tatăl său din rugăciunile în care era cufundat şi-i anunţă minunea:

— Nisipul nu mai era plin de zgomote. Acum tace ca mormântul. Mai înainte, l-am văzut pe inamicul bogatului *gringo* trecând de-a lungul dunelor, fără să provoace nici un zgomot. Ori, cu toate că acest Alvarez Torres este un om plin de păcate, nisipul n-a lătrat totuşi deloc la el. Vocea nisipului a murit şi pe acolo pe unde au putut umbla oameni împovăraţi de păcate, putem să mergem şi noi doi, tată!

Cu degetul tremurător, bătrânul Mayaş făcu în interiorul cercului noi semne cabalistice; nisipul nu-i răspunse însă cu nici un sunet.

Dincolo de cercul sacru era acelaşi lucru, căci nisipul era ud şi nu răsuna decât atunci când era uscat şi răscopt de soare.

Bătrânul îşi cercetă nodurile scrierii sale ciudate.

— Ne arată, îi citi el fiului său, că atunci când nisipul nu mai vorbeşte, putem să mergem fără teamă. Până acum am ascultat intru totul indicaţiile străbune; putem aşadar să plecăm, căci primejdia a trecut.

Graba lor de a-i ajunge pe cei doi tineri şi pe fata, era atât de mare, încât, trecură pe lângă Torres şi Mancheno fără să-i observe. Aceştia, văzându-i pornind, se ascunseră după o dună de nisip, spre a-i lăsa să treacă înainte.. Când se aflau lă o distanţă bună, departe de ei, ieşiră rânjind şi pornind, la rândul lor, în aceeaşi direcţie.

În acelaşi timp, Henry, care voise să scurteze drumul şi luase altă direcţie, nu se întâlni cu nici una dintre cele două grupe.

CAPITOLUL XV

— Chiar în acest caz, a fost o greşeală şi o slăbiciune din partea mea că am rămas în Panama, spuse Francis către Leoncia, în timp ce stătea unul lângă altul pe stancă, în faţa intrări cavernei, aşteptând întoarcerea lui Henry.

— Atunci, înseamnă oare atât de mult pentru tine mersul bursei din New York? îl ironiză Leoncia cu cochetărie; totuşi se abţinea de a-l întărită cum îi era obiceiul, căci îi era teamă aşa singură cu acest tânăr pe care îl iubea atât demult.

Francis era nerăbdător.

— Totdeauna mi-au displăcut, lucrurile şi gândurile ascunse după cuvinte goale, Leoncia, zise el cu o sinceritate aproape brutală.. Eu spun ceea pe gândesc, cât se poate mai simplu şi direct…

— Ceea ce te face atât de diferit de noi, latinii, îl întrerupse fata, încercând să-şi păstreze nota de ironie în glas, care iubim înfloriturile şi frazele împopoţonate.

Tânărul continuă Însă plin de curaj, ceea ce începuse să spună.

— Leoncia, tu eşti o mică înşelătoare! Eu îţi vorbesc deschis şi fără ocoluri, aşa cum se cuvine din partea unui bărbat. Tu însă mă înşeli cu vorbe şi eşti nestatornici şi capricioasă ca un licurici – ceea ce, recunosc, este de aşteptat de la orice femeie. Cu toate acestea, nu-i drept să fii aşa, să te porţi astfel cu mine. Ştii bine că te iubesc; ţi-am spus-o sincer… Dar eu, eu ce ştiu despre sentimentele tale?

Cu privirile plecate şi obrajii aprinşi, tânăra rămase tăcută, incapabilă să-i răspundă.

— Uite! stărui el. Nu răspunzi nimic. Pari pe zi ce trece mai călduroasă cu mine, mai iubitoare, mai atractivă ca oricând şi totuşi mă înşeli… şi nu-mi spui nimic din inima ta,

din intenţiile tale. Să fie aceasta pentru că eşti femeie? Sau pentru că eşti latină?

Fata se simţea răscolită până în fundul sufletului. Cu inima tulburată, totuşi stăpână pe ea însăşi, îşi ridică privirea şi aţintind-o în ochii tânărului, îi răspunse:

— Te plângi că deşi tu mi-ai spus direct şi fără fraze împopoţonate că mă iubeşti, eu nu ţi-am destăinuit până acum dacă şi eu te iubesc sau nu. Ei bine, îţi voi lămuri aceasta odată pentru totdeauna, aşa cum vrei tu, direct şi fără multă vorbă. Da, te iubesc…

Francis încercă s-o cuprindă în braţe, dar Leoncia se feri cu dibăcie.

— Stai! îl opri ea. Nu am terminat încă. Te iubesc, sunt mândră că te iubesc… dar aceasta nu-i totul. M-ai întrebat de simţămintele şi intenţiile mele. O parte, ţi-am răspuns. Acum îţi voi spune şi restul: Intenţionez să mă căsătoresc cu Henry.

La o asemenea sinceritate, Francis nu se aşteptase; rămase buimăcit.

— Pentru că îl iubesc, răspunse ea, cu privirea neclintită.

— Bine, deşi ai spus adineauri că… mă iubeşti pe mine! murmură el.

— Da, te iubesc. Vă iubesc pe amândoi. Sunt o fată cinstită, cel puţin aşa m-am obişnuit să cred. Mai continui să am această părere, deşi raţiunea îmi spune că nu pot iubi doi tineri în acelaşi timp, rămânând totuşi cinstită, aşa cum mă consider. Dar nu-mi pasă de aşa ceva. Dacă sunt rea, înseamnă că nu pot fi altfel de cum am fost sortită.

— Dar nu se poate! protestă tânărul cu tărie. Nu se poate să mă iubeşti pe mine şi totuşi să te măriţi cu Henry.

— Poate că nu m-ai înţeles, îl mustră ea cu gravitate, deşi vocea îi tremura uşor, căci era influenţată de turburarea lui Francis. Intenţionez să mă mărit cu Henry. Te iubesc, dar îl iubesc şi pe Henry. Nu mă pot căsători însă cu amândoi. Legea nu îngăduie. Prin urmare, mă voi mărita numai cu unul dintre voi şi acesta va fi Henry.

— Atunci, de ce, întrebă el neîncrezător, de ce ai stăruit să rămân?

— Pentru că te iubesc. Ţi-am mai spus-o de câteva ori.

— Dacă mai urmezi astfel, simt că am să înnebunesc! strigă el.

— Şi eu am simţit adesea că voi înnebuni din această cauză, îi mărturisi fata. Dacă crezi că-mi vine uşor să-ţi spun aceste lucruri cu atâta sinceritate, atunci te înşeli.

Tânărul voia tocmai s-o întrerupă, când fata îi făcu semn să tacă şi amândoi ascultară zgomotul unor paşi din desişul de verdeaţă din faţa stâncii: cineva urca spre locul unde se aflau ei.

— Ascultă, şopti Leoncia în grabă, punându-şi mâna pe braţul lui. Pentru ultima oară voi fi sinceră şi deschisă cu tine şi-ţi voi spune ceea ce am de gând. După aceea şi pentru totdeauna, voi redeveni aceeaşi spaniolă înşelătoare şi uşuratică, aşa. Cum m-ai descris adineauri. Iată ce este: Îl iubesc pe Henry, este adevărat, foarte adevărat. Pe tine te iubesc însă şi mai mult. Mă voi căsători cu Henry… pentru că îl iubesc şi pentru că i-am promis că voi fi soţia lui. Totuşi, să ştii că totdeauna te voi iubi pe tine mai mult!

Mai înainte ca el să fi putut obiecta, bătrânul Mayaş şi fiul său, peonul, apărură din tufişuri, apropiindu-se de ei. De abia luând în seamă prezenţa lor, bătrânul preot îngenunchie, exclamând în spaniolă:

— Pentru prima oară contemplă privirile mele ochii Chiei.

Trecu degetele peste nodurile sacre şi începu o rugăciune în limba mayaşă, care, dacă ceilalţi ar fi putut-o înţelege, suna cam aşa:

— O, nemuritoare Chia, soţie a divinului Hzatzl, care a făcut toate cele existente din nimic! O, glorioasă Chia, a cărei gură comandă veşnic urechii lui Hzatzl, în faţa ta, eu, preotul tău, mă plec cu smerenie. Fii bună şi iertătoare cu mine. Lasă-ne să scoatem din gura ta cheia de aur care deschide urechea lui Hzatzl. Îngăduie credinciosului tău preot să găsească tezaurul lui Hzatzl… Nu pentru mine, o

divino! Ci pentru *gringo* care mi-a salvat fiul. Ascultă-mi ruga, o, Chia, ascultă-mi-o! Fruntea-mi este aplecată pe pietre, înaintea ta!

Timp de aproape zece minute, bătrânul indian stătu aşa prosternat la pământ, tremurând şi bolborosind ca în catalepsie, în timp ce Leoncia şi Francis îl priveau curioşi, ei înşişi impresionaţi de solemnitatea rugăciunii bătrânului, deşi nu o înţelegeau.

Fără să-l mai aştepte pe Henry, Francis intră pentru a doua oară în cavernă. Cu Leoncia lângă el, se simţea sigur de el însuşi, în timp ce conducea pe bătrânul preot. Acesta continua să citească nodurile şi murmurând cuvinte neînţelese, îi urma încet, pe când peonul fusese lăsat de pază afară. Pe aleea mumiilor, preotul se opri cu smerenie, nu atât pentru mumii cât din cauza nodurilor sacre.

— Stă scris aşa, anunţă el, ţinând intre degete un anumit şir de noduri, că aceşti oameni au fost nişte hoţi. Au fost pedepsiţi să rămână aici de-a pururi încremeniţi înaintea încăperii care ascundea misterul Mayaşilor.

Francis îl grăbi mai departe şi trecând peste osemintele împrăştiate pe jos, păşi în încăperea următoare, unde, cum intră, bătrânul se prosternă înaintea celor doi idoli, rugându-se mult şi cu smerenie. După aceea, preotul studie un alt şir de noduri, cu multă atenţie; apoi, le făcură cunoscut, mai întâi în limba mayaşă şi pe urmă, după ce Francis îl făcu să priceapă că nu o puteau înţelege, într-o spaniolă stricată:

— *Din gura Chiei la urechea lui Hzatzl*, aşa stă scris aici.

Francis, urmând indicaţiunea lainică, privi în adâncul întunecat al gurii zeiţei, vârî lama cuţitului său în gaura. Cheii din urechea monstruoasă a idolului, apoi ciocăni statuia cu mânerul cuţitului şi declară că părea a fi goală pe dinăuntru. Întorcându-se din nou la Chia, începuse tocmai s-o ciocănească şi pe aceasta pentru a vedea dacă sună a gol, când bătrânul Mayas murmură pe neaşteptate:

— *Picioarele Chiei stau pe neant.*

Francis, intrigai de acest indiciu, îi ceru bătrânului să mai verifice mesajul nodurilor.

— Ah, Francis, zeiţa aceasta are într-adevăr nişte picioare enorme, râse Leoncia, dar se sprijinesc pe podeaua solidă de piatră, nicidecum pe neant!

Francis împinse statuia zeiţei cu mâinile şi descoperi că se mişcă uşor. Încordându-şi puterile, începu s-o împingă cu zvâcnituri şi răsuceli încetul cu încetul.

— *Pentru oameni voinici şi fără teamă, va umbla Chia,* citi poetul. Dar următoarele trei noduri anunţă: *Păzeşte-te! Păzeşte-te!*

— Ei bine, presupun că neantul, orice ar fi el, nu mă va muşca, glumi Francis după ce împinsese statuia la o distantă bună de la poziţia sa iniţială.

— Aşa, frumoasă doamnă, stai aici puţintel, sau aşează-te jos dacă aceasta îţi odihneşte picioarele. Trebuie că sunt obosite bietele tale picioare de atâta şedere pe neant, căci ai stat timp de secole!

Un strigăt al Leonciei îl făcu să-şi îndrepte privirea spre porţiunea de podea rămasă goală prin înlăturarea picioarelor mari ale Chiei. Dându-se înapoi de la statuia dislocată, tânărul fusese cât pe-aici să cadă în gaura din stâncă ce era mai înainte acoperită de ea. Era de o formă circulară, largă de aproape un metru. Zadarnic îi încercă el adâncimea aruncând chibrite aprinse; acestea se stingeau fără să atingă fundul, din cauza curentului, produs prin căderea lor.

— Pare a fi într-adevăr neantul, o lume fără fund, spuse el, lăsând să cadă un mic fragment de piatră.

Trecură multe secunde până când o auziră, lovindu-se.

— Cu toate acestea, este posibil să nu fi atins fundul, îşi dădu cu părerea Leoncia. Poate că s-a izbit de vreo ieşitură a peretelui şi-a rămas acolo.

— Ei bine, iată ce ne va indica totuşi adâncimea, strigă Francis, ridicând o flintă veche ce zăcea printre osemintele

presărate pe jos şi pregătindu-se s-o arunce în gaura întunecată.

Dar bătrânul îl opri.

— Mesajul nodurilor sacre este: *acela care violează neantul de sub picioarele Chiei va pieri îndată de o moarte îngrozitoare.*

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva, spuse Francis, aruncând flinta la o parte, cu un zâmbet pe buze. Dar ce trebuie să mai facem acum, bătrânule Mayaş? *Din gura Chiei, la urechea lui Hzatzl,* pare simplu… dar cum?… şi ce?… Cercetează-ţi nodurile sacre cu degetele tale, moşule dragă şi găseşte-ne cum şi ce.

Pentru fiul preotului, peonul cel bătut şi fugărit, ceasul vieţii se apropia de ora fatală. Fără să-şi dea seama, văzuse în ziua aceea pentru ultima dală soarele răsărind. Nu conta ceea ce avea să se întâmple în acea zi, nu contau nici sforţările inconştiente ce le-ar fi făcut pentru a scăpa. De soarta sa; aceasta era ultima zi a vieţii sale şi nimic nu se mai putea schimba. Chiar dacă ar fi rămas de pază la intrarea cavernei, tot n-ar fi scăpat, căci ar fi fost cu siguranţă ucis de Torres şi Mancheno, care tocmai trebuiau să sosească.

În loc de a sta în faţa intrării, îi veni gust să cerceteze împrejurimile pentru a vedea dacă nu sunt inamici prin apropiere. Astfel, scăpă de moartea la lumina zilei sub bolta cerească. Totuşi, înaintarea neînduplecată a limbilor care aveau să indice ora fatală era de neoprit şi cu cât timpul trecea, cu atât sfârşitul îi era mai aproape.

În timp ce răscolea prin tufişurile dimprejur, Alvarez Torres şi Jose Mancheno ajunseră la intrarea grotei. Ochii de scoici ai Chiei, aşa cum le apărură dintr-o dată, colosali, pe peretele stâncii, era un şoc prea tare pentru superstiţiosul indian.

— Intră dumneata înăuntru, spuse el lui Torres. Eu voi rămâne aici de pază.

Şi Torres, în vinele căruia curgea sângele strămoşului ce stătea împietrit de secole în şirul de mumii, intră în caverna Mayaşilor, tot aşa de curajos precum intrase şi străvechiul său premergător.

În clipa când Mexicanul dispăru din vedere, Jose Mancheno, acest ucigaş care nu şovăia câtuşi de puţin să ridice viaţa oricărei fiinţe, dar care avea o frică grozavă de lumea nevătămată ce se manifesta prin fenomene de neînţeles, uită de obligaţia ce-şi luase de a păzi intrarea şi se grăbi s-o ia la fugă în jungla apropiată, cât mai departe de acel loc al misterelor. Astfel, când peonul se întoarse din cercetarea sa, convins că totul era în ordine şi curios să afle şi el secretul Mayaşilor, nu găsi pe nimeni la intrarea cavernei şi păşi ia rându-i în gangul mumiilor, aproape îndată după Torres.

Mexicanul mergea prevăzător de teama ca zgomotul paşilor săi să nu-i trădeze prezenţa. De asemenea, înaintarea sa era întârziată şi de spectacolul ce-l oferea ochilor săi uimiţi mumiile rânduite de-a lungul pereţilor. Plin de curiozitate, el, examina aceste statui ale morţii, despre care auzise povestindu-se şi pentru care viaţa se oprise acolo în antecamera zeilor mayaşi. Când ajunse însă în faţa mumiei de la sfârşitul şirului lugubru, asemănarea acesteia cu propria-i făptură îl făcu să rămână încremenit şi să-şi spună că se găseşte în prezenţa unui strămoş demult uitat de familia sa.

Pe când privea aşa cu imaginaţia aprinsă, fu brusc pus în gardă de apropierea peonului şi trezindu-se din reverie, privi în jur după un loc unde se putea ascunde. Deodată fu ispitit de o idee diabolică. Luând coiful de pe capul străvechiului său alter-ego, îl puse pe propriu-i cap. Acelaşi lucru îl făcu şi cu mantia roasă de vremi cu care se acoperi în grabă; îşi trase apoi în picioare cizmele mari care aproape se desfăcură în bucăţi de putrezite ce erau şi în sfârşit, se înarmă cu spada cea mare şi grea a vechiului cavaler. Pe mumia deposedată de îmbrăcăminte, o aşează cu

grijă pe jos, într-un colţ întunecos, la spatele altor mumii. După ce îşi controlă încă odată noul său exterior, se rândui lângă celelalte mumii, la capătul şirului, luând atitudinea ce o văzuse la străbunul său, cu un picior înainte de soclu şi cu mâinile rezemate de minerul spadei.

Numai ochii i se mişcară când îl urmări pe peon înaintând cu teamă de-a lungul mumiilor. La vederea lui Torres, acesta se opri brusc şi cu ochii măriţi de groază începu să murmure o serie de rugăciuni mayaşe. Torres susţinu cu ochii închişi cât putut mai bine această confruntare. Când auzi paşii peonului îndepărtându-se, riscă o privire şi-l văzu oprindu-se nehotărât la cotitura gangului. Torres socoti că era momentul oportun şi ridică greaua spadă a cărei lovitură avea să-i despice capul în două.

Deşi aceasta era ziua şi chiar ora fatală pentru peon, ultima secundă a vieţii sale nu bătuse încă. Nu acolo, printre mumii, era el predestinat să moară sub lovitura ucigaşă a lui Torres; căci mexicanul, socotind că strigătul ce eventual ar scoate victime sa ar putea preveni pe cei urmăriţi, lăsă încet sabia în timp ce peonul trecu nebănuitor după colţul sălii, intrând peste puţin în încăperea unde se găsea tatăl său, Francis şi Leoncia. Ajungea chiar în clipa în care Francis întreba pe preot cum şi ce putea deschide urechea lui Hzatzl.

— *Bagă mina în gura Chiei şi scoate cheia,* îi spuse bătrânul fiului său care se grăbi să-l asculte supus.

— N-avea teamă, că nu te muşcă, e de piatră, îi spuse Francis râzând.

— Zeii Mayaşilor nu sunt de piatră, îi replică mustrător bătrânul preot. Ei par numai că sunt de piatră, dar sunt vii, de-a pururi vii şi fie sub piatră, fie prin piatră sau de piatră, totdeauna se va manifesta voinţa lor nepieritoare.

Leoncia se feri impresionată din apropierea lui, lipindu-se de Francis şi prinzându-l de braţ ca pentru a-i cere protecţie.

— Am impresia că ceva teribil este pe cale de a se produce, spuse ea emoţionată. Nu-mi place locul acesta în inima muntelui, printre aceste vestigii ale morţii. Mie îmi place albastrul senin al cerului, balsamul razelor soarelui, oceanul întins şi înspumat... Ştiu că ceva îngrozitor trebuie să se întâmple!

În timp ce Francis o încuraja, şoptindu-i cuvinte pline de optimism, ceasul vieţii sună ultima secundă a ultimului minut pentru peonul nebănuitor. Aducându-şi întregul său curaj, el vârî mâna în gura de piatră a zeiţei. În clipa următoare, cu un strigăt de groază îşi retrase braţul şi privi încheietura de unde se prelingea o dâră subţire de sânge, direct dintr-o arteră. Capul turtit şi împestriţat al unui şarpe ieşi din gura zeiţei, ca o limbă arătată în bătaie de joc şi apoi se retrase, dispărând în întunecimea gurii de piatră

— O viperă! strigă Leoncia, recunoscând reptila.

Peonul, recunoscând şi el vipera şi ştiind că moartea îi era sigura, se dădu înapoi cuprins de teroare, păşi fără voie în gaura din faţa statuii şi dispăru în neantul pe care Chia îl păzise cu picioarele sale de-a lungul atâtor secole,

Timp de un minut, nimeni nu scoase o vorbă; apoi bătrânul preot rosti::

— Am mâniat-o pe Chia şi ea mi-a ucis copilul!

— Prostii, o îmbărbăta Francis pe Leoncia. Întreaga întâmplare este naturală şi explicabilă. Ce poate fi mai obişnuit decât ca o viperă să-şi aleagă o gaură de piatră pentru cuib? Acesta este doar obiceiul şerpilor. Ce poate fi mai natural ca un om, muşcat de viperă, să dea înapoi? De, asemenea, este cât se poate de firesc să cadă în gaură, când aceasta este exact la picioarele sale…

— Atunci şi aceasta este tot atât de natural? strigă, fata, arătând spre o şuviţă de apă cristalina ce ţâşni prin gaura din podea, înălţându-se până în tavan, întocmai ca un gheizer. Bătrânul are dreptate. Până şi prin piatră, zeii îşi manifestă voinţa lor nepieritoare. Ne-a prevenit. El a ştiut aceasta, căci nodurile sacre i-au spus-o.

— Eh, fleacuri! ripostă Francis. Nu voinţa zeilor, ci a vechilor Mayaşi, care au inventat zeităţile lor, a provocat această izbucnire de apă. Undeva în această gaură, corpul peonului a izbit pârghia ce deschide zăgazul vreunui torent subteran, care a ţâşnit cu furie nestăvilită. Aceasta este explicaţia. Niciodată n-a putut exista o zeiţă cu o gură monstruoasă ca aceasta, decât, bineînţeles, în imaginaţia bolnăvicioasă a oamenilor. Frumuseţea şi diviziunea sunt unul şi acelaşi lucru. O adevărată zeiţă este totdeauna frumoasă. Numai omul creează demoni în toată urâţenia lor.

Şuviţa de apă deveni în curând un adevărat torent şi apa le ajunsese până la încheieturile picioarelor.

— Nu-i nimic, zise Francis. Am observat, în timp ce veneam încoace, planul înclinat al podelei care devine tot mai joasă cu cât te apropii de ieşire. Vechii Mayaşi erau buni ingineri şi când au construit aceste încăperi au avut în vedere şi scurgerea apei din ele. Priveşte cum se revarsă şuvoiul prin gang... Ei bine, bătrânule preot, cercetează-ţi nodurile şi spune-ne unde se află comoara?

— Unde este fiul meu? îl întrebă la rându-i preotul mayaş cu un accent sfâşietor. Chia mi-a ucis singurul meu copil. Pentru mama lui am călcat legea mayaşă şi am amestecat sângele pur al Mayaşilor cu acela al unei metise din *tierra caliente.* Am păcătuit pentru ca el să se poată naşte şi de aceea îmi este de trei ori mai preţios. Ce-mi pasă mie de comoară? Fiul meu nu mai este. Blestemul zeilor mayaşi m-a ajuns!

Cu gâlgâieli şi băşici pocnitoare, care anunţau presiunea subterană, apa ţâşnea cu tot mai multă putere în aer. Leoncia fu prima care observă mărirea nivelului apei la pardoseala încăperii.

— Mi-a ajuns aproape de genunchi, îi atrase ea atenţia lui Francis.

— E timpul să plecăm, consimţi el, înţelegând situaţia. Scurgerea apei a fost excelent calculată, dar dărâmăturile

de stânci de la intrarea cavernei au blocat probabil drumul atât de bine plănuit al apei. Coridorul fiind mai jos decât această încăpere, apa de acolo trebuie să fie mai adâncă. Şi pe acolo este singurul drum ce duce afară. Haide! Să mergem!

Încrezător în simţul de orientare al Leonciei, o lăsă pe ea să meargă înainte şi apucându-l de mână pe apaticul preot îl trase după el. La cotitura coridorului, apa le ajungea până la genunchi, iar când intrară în încăperea mumiilor, le trecea de mijloc.

Deodată, Leoncia se opri încremenită. Din apă, în faţa sa, apăru capul cu coif şi mantia ce acoperea corpul străvechii mumii; dar nu aceasta o înspăimântase, căci şi alte mumii erau antrenate de torentul înnebunit, ci faptul că această mumie se mişca scoţând gâfâieli ca un înecat ce se zbate după aer, în timp ce ochii-i plini de viaţă o priveau stăruitor.

Era ceva greu de suportat pentru nervii săi – un cadavru vechi de secole murind pentru a doua oară, înecat. Leoncia scoase un strigăt de groază, sări înapoi şi începu să alerge spre încăperea de unde veniseră, în timp ce Francis, aiurit, o lăsă să treacă şi-şi scoase revolverul. Mumia însă, cu o ultimă sforţare, reuşi să atingă cu picioarele terenul solid şi proptindu-se spre a nu fi târâtă din nou de şuvoi, strigă:

— Nu trage! Sunt eu – Torres! Tocmai mă întorc de la intrare. S-a întâmplat ceva acolo. Ieşirea este astupată. Apa trece de nivelul capului, iar stâncile se prăvălesc!

— Drumul îţi este la fel de blocat şi în această direcţie, zise Francis, ochindu-l cu revolverul.

— Nu este acum timpul de ceartă, se rugă Torres. Trebuie mai întâi să ne salvăm şi după aceea putem să ne şi batem dacă este necesar.

Francis şovăi.

— Ce s-a întâmplat cu Leoncia? întrebă Torres cu viclenie. Am văzut-o alergând înapoi. Oare nu o fi în primejdie?

Lăsându-l pe Torres şi trăgând pe bătrânul Mayaş după sine, Francis făcu drumul înapoi în camera idolilor, urmat de Torres. Aici, la vederea acestuia, Leoncia scoase un nou strigăt de groază.

— Nu-i altcineva decât Torres, o încurajă Francis. Eu însumi am fost speriat când l-am văzut. Dar este el în carne şi oase… Haide, bătrânelule! N-avem deloc poftă să ne înecăm aici ca şoarecii în cursă. Nu s-au terminat doar toate misterele Mayaşilor! Citeşte-ţi nodurile sacre şi arată-ne drumul care duce afară din acest loc al morţii.

— Drumul nu duce afară ci înăuntru, murmură preotul, tremurând.

— Bine, nu ţinem să ajungem afară, poate fi şi înăuntru, numai să scăpăm de aici. Cum putem intra?

— *Din gura Chiei la urechea lui Hzatzl,* sună răspunsul.

Francis fu izbit deodată de un gând grotesc şi teribil.

— Torres, zise el, în gura acelei statui de piatră este o cheie sau aşa ceva. Dumneata eşti mai aproape. Vârâ-ţi mina înăuntru şi scoate-o.

Leoncia rămase mută de oroare, ghicindu-i planul de răzbunare.

Torres nu bănui însă nimic şi vesel, se apropie, de idol, zicând:

— Bucuros de a fi folositor la ceva;

Atunci, simţul de adversar cinstit îl trădă pe Francis.

— Stai! strigă el cu asprime, înaintând spre statuia zeiţei.

Şi, Torres, la început uimit, văzu apoi de ce scăpase. De mai multe ori îşi descarcă Francis revolverul în gura de piatră, în timp ce bătrânul preot se văita: „Sacrilegiu” Apoi, înfăşurându-şi haina împrejurul mâinii, scoase vipera de coadă şi cu câteva lovituri îi zdrobi capul de piatra statuii. După aceea, băgă din nou mâna în gura de piatră a zeiţei şi scoase afară o bucată de aur în formă şi mărimea găurii din urechea lui Hzatzl. Bătrânul indică urechea cea mare şi Francis introduse cheia.

— Ca o fisă de telefon, remarcă el, văzând că cheia dispăruse cu totul. Întrebarea este dacă „va da tonul!” Ce se va întâmpla oare acum? Vom vedea apa scurgându-se subit?

Dar şuvoiul înnebunit al torentului subteran continua să ţâşnească prin gaura din podea cu tot mai multă furie. Cu o exclamaţie, Torres arătă spre peretele din spatele statuilor. O porţiune din el, în aparenţă la fel de compactă, se ridica încet.

— Drumul ce duce afară, strigă Torres.

— Înăuntru, după cum spunea bătrânul, îl corectă Francis. Oricum, este timpul să mergem!

De abia ajunseră cu toţii în coridorul îngust de dincolo de zid, când bătrânul Mayaş se smuci din mâna lui Francis şi strigând: „Fiul meu! Fiul meu!” şi se întoarse înapoi în încăperea plină de apă.

Porţiunea de perete cobora spre locu-i original şi preotul fu nevoit să se aplece pentru a putea trece. O clipă mai târziu, deschizătura era astupată atât de perfect de trapa de piatră, încât apa care se scurgea odată cu ei, în coridor, fu brusc oprită.

Afară, nici un semn nu indica cele întâmplate în caverna Mayaşilor, apăru numai un fir de apă ce se scurgea prin deschizătură până la baza masivului stâncos. Henry şi Ricardo, sosind, remarcară proaspătul râu şi Henry observă:

— Iată ceva nou. Nu era nici un izvor aici, când am plecat. Un minut mai târziu, spunea, privind la surpările de stânci: Aici era intrarea în cavernă. Acum este astupată. Mă întreb, unde or fi ceilalţi?

Ca şi când muntele l-ar fi înţeles, drept răspuns, ţâşni din interiorul său, purtat de curentul apei care se mărise brusc, un corp omenesc. Henry şi Ricardo intrară în torent şi-l aduseră la mal. Recunoscându-l drept preotul mayaş îl aşeză pe pământ cu faţa în sus şi începu să-i dea îngrijirile necesare.

De abia după zece minute începu bătrânul să dea semne de viaţă şi numai după alte zece minute putu deschide ochii, căutând cu privirea rătăcită împrejur.

— Unde sunt ceilalţi? îl întrebă Henry.

Bătrânul preot murmură în mayaşă cuvinte neînţelese, până când Henry începu să-l scuture necăjit pentru a-l trezi mai bine.

— S-au dus… toţi s-au dus, bolborosi Mayaşul în spaniolă.

— Cine? întrebă Henry, dar trebui să repete întrebarea de câteva ori.

— Fiul meu; Chia l-a ucis! Chia l-a ucis pe fiul meu, după cum i-a ucis şi pe ceilalţi!

— Cine sunt „ceilalţi”?

Urmară noi scuturături şi repetarea întrebării de nenumărate ori.

— Tânărul *gringo* cel bogat care mi-a salvat fiul, inamicul acestui *gringo* bogat, pe care îl cheamă Torres şi tânăra fată a Solanilor, care este cauza tuturor nenorocirilor ce s-au întâmplat! Te-am prevenit. Nu trebuia s-o luăm cu noi. Femeile aduc ghinion în treburile bărbaţilor. În prezenţa ei, Chia, care şi ea este femeie, a devenit mânioasă. Limba Chiei este o viperă. Cu limba ei veninoasă, Chia mi-a ucis fiul şi muntele a revărsat un torent de apă asupra noastră, acolo în inima stâncii… şi sunt morţi cu toţii, ucişi de Chia. Vai şi amar de mine! Am mâniat zeii. Nenorocitul de mine! Blestemul lor să cadă asupra tuturor acelora care caută comoara sacră spre a o fura zeilor mayaşi!

CAPITOLUL XVI

În apropierea cursului de apă, Henry şi Ricardo discutau cu aprindere situaţia. Întins la pământ lingă ei, ultimul preot al Mayaşilor spunea rugăciuni întretăiate de gemete şi vaiete.

Cu sforţări extraordinare, Henry reuşi să-i smulgă câteva indicii aproape fără legătură asupra ev6himentelor ce se desfăşoară în munte.

— Numai fiul său a fost muşcat şi a căzut în puţul din care s-a revărsat torentul – explică Henry.

— Într-adevăr, încuviinţă Ricardo; ceilalţi desigur că nu s-au ales decât cu câte o baie neaşteptată.

— Iar în prezent, fără îndoială că îşi usucă veşmintele în vreo încăpere oarecare ce se găseşte deasupra nivelului apei, reluă Henry. Cel mai important lucru ce-l avem de făcut, este să găsim un drum de pătrundere în peştera lor şi să-i salvăm neîntârziat, dacă mai sunt în viaţă. Numai că noi doi n-am reuşi să liberăm intrarea nici într-o lună de zile. Dacă am putea aduce cincizeci de oameni, care să lucreze fără întrerupere ziua şi noaptea, am sfârşi treaba aceasta în două zile. Să începem deci prin a ne procura aceşti oameni. Mă duc să iau un măgar şi alerg în satul Caroosilor. Le voi promite o bună recompensă din partea lui Francis, dacă ne ajută să-l scoatem din această încurcătură. Dacă nu vor voi, caut oameni tocmai la San Antonio. Plec îndată. Între timp, tu aduci aici peonii, măgarii şi întreg echipamentul. Nu uita să identifici cele mai neînsemnate zgomote care viii dinspre stâncă. Ştii, cred că se pot da semnale lovind zidul prin interior.

Cu toate că nimerise un măgar încăpăţânat, Henry ajunse în satul Caroosilor destul de repede, spre uimirea locuitorilor care-şi vedeau astfel teritoriul încălcat de un

membru al expediţiei pe care încercaseră s-o nimicească. Erau aproape cu toţii aşezaţi în faţa colibelor, cuprinşi de amorţeală, aşa cum se întâmplă mai totdeauna după prânz. Cu o totală indiferenţă, ascultară propunerea lui Henry şi promisiunea lui de a le răsplăti din belşug osteneala.

— Dacă muntele sacru a înghiţit pe străini, răspunseră ei, înseamnă că aceasta a fost voinţa divină. Ori, noi nu ne putem opune voinţei zeilor. Deşi suntem oameni săraci, nu voim totuşi să lucrăm pentru nimeni şi nici să ne revoltăm împotriva divinităţii; şi pe urmă, profanatorii n-au căpătat decât ceea ce merită. Acest ţinut nu le aparţine. Este treaba lor acum să se descurce. Noi avem destulă bătaie de cap cu treburile noastre şi nu ne putem ocupa de alte chestiuni.

Călare pe un măgar şi mai încăpăţânat decât primul, Henry ajunse la San Antonio abia spre seară. Pe strada principală, între palatul justiţiei şi închisoare, îl întâlni pe *jefe politico* şi pe bătrânul judecător, urmaţi de numeroşi jandarmi şi de doi prizonieri; aceştia erau nişte peoni dezertori de la o plantaţie din Santos..

După ce ascultă povestirea lui Henry, *jefe politico* aruncă o privire judecătorului care era una dintre creaturile sale şi-i răspunse:

— Fără îndoială că vă dăm ajutor. De ce nu?

Duse mâna la gură şi căscă prelung.

— Cât timp este necesar pentru a strânge oamenii şi pentru a ajunge la munte? întrebă Henry.

— De, în clipa de faţă suntem foarte ocupaţi, nu-i aşa, domnule judecător?

— Da, foarte ocupaţi.

— Nici mâine şi nici poimâine nu putem să mergem în ajutorul străinilor ce-ţi sunt prieteni. Vom vedea însă, mai târziu, ce este de făcut…

— Să zicem… de Crăciun, sugeră judecătorul.

— Cât se poate de bine, aprobă *jefe*. Dacă ocupaţiile noastre ne dau acest răgaz, vom încerca să vă facem serviciul cerut. Până atunci, la revedere, *senor* Morgan.

— Vorbiţi serios? întrebă Henry, abia stăpânindu-şi furia.

— Întocmai cum arată acum, trebuie să fi fost şi atunci când l-a ucis pe Alfaro Solano, spuse *jefe politico,* folosind un ton plin de imputare.

Henry nu dădu atenţie insultei perfide.

— Vă voi spune îndată părerea mea! strigă el.

— Ia seama! interveni judecătorul.

— Îmi bat joc de voi! ripostă Henry. Nu mai puteţi să-mi faceţi nimic în prezent. Am fost graţiat de însuşi preşedintele republicii. Nu sunteţi decât nişte porci de metişi!

— Continuaţi, vă rog, domnule, spuse *jefe politico,* afectând o politeţă rece.

— Da, continui! Voi nu posedaţi nici virtuţile spaniolilor nici pe cele indiene. Nu v-aţi păstrat decât defectele celor două rase, pe care le-aţi înmulţit. Am spus ce sunteţi şi vă repet: Sunteţi nişte porci murdari!

— Aţi terminat, *senor*? Aţi spus absolut tot? întrebă *jefe politico* păstrând acelaşi calm.

Totodată făcu un semn jandarmilor care se aruncară asupra lui Henry pe la spate şi îl dezarmă.

— Nici chiar preşedintele nu poate ierta o crimă, mai înainte de a fi comisă, nu este aşa, domnule judecător? reluă *jefe politico,* privind cu satisfacţie la prizonier.

— Este clar că ne aflăm în faţa unui nou delict, răspunse cel întrebat. Acest *gringo* a insultat chiar acum pe reprezentantul legii.

— Să fie judecat pe loc. Este inutil să ne mai înapoiem la tribunal.

— Se înţelege, aprobă judecătorul. Suntem noi înşine martorii şi victimele acestor injurii, astfel că nu mai avem nevoie de alte dovezi. Prizonierul este vinovat. Ce pedeapsă îi vei da, don Mariano?

— Douăzeci şi patru de ore la stâlp. Să fie legat chiar acum spre a-şi putea aduna mai bine ideile şi pentru a-i dispare mânia, hotărî cel întrebat.

— Sentinţă a fost dată, confirmă solemn judecătorul, trebuie pusă îndată în execuţie. Jandarmi, încătuşaţi condamnatul la stâlp.

Zorile îl găsiră pe Henry adormit, abia după douăsprezece ore de când fusese arestat. Somnul său era însă agitat din două motive: în primul rând, soarta prietenilor săi închişi în munte îi provoca o puternică nelinişte, iar în al doilea rând, ţânţarii numeroşi care îl ciupeau fără sfială îi aducea o suferinţă fizică tot atât de insuportabilă ca şi durerea sa morală. Chinul său crescu într-atât, încât tânărul se deşteptă dându-şi seama de soarta sa jalnică.

Furios peste măsură, se porni pe o serie de blesteme şi înjurături care atraseră atenţia unui individ cu profil de pasăre de pradă, care tocmai trecea prin faţa sa. Era îmbrăcat în uniformă de aviator şi ducea cu sine o servietă încărcată cu unelte.

— Prietene, începu el, venind în faţa lui Henry, când acesta tăcuse spre a respira, odată cu accidentul meu prin aceste locuri, mi-am permis o serie de înjurături dintre cele mai frumoase. Totuşi ele nu însemnau nimic faţă de-ale dumitale. Pot deci să mă descopăr ca în faţa unui maestru, întreci pe cel mai straşnic sergent. Aş dori să prind câteva dintre aceste expresii. Voieşti să-mi dai o lecţie?

— Cine naiba mai eşti şi dumneata? Şi ce tot îndrugi acolo?

— Cu o faţă umflată ca a dumitale, cred şi eu că nu eşti deloc predispus să fii politicos. Cine te-a bătut în halul acesta? Eu mă numesc Parsons, locotenentul Parsons şi va trebui să plec chiar astăzi cu avionul de la Atlantic Ia Pacific. Îţi pot face vreun serviciu mai înainte de-a părăsi aceste locuri?

— Mă mai întrebi? Ia un cleşte din servieta dumitale şi sfărâmă-mi cătuşele acestea. Dacă mai rămân multă vreme aici, fără îndoială că voi căpăta reumatism. Mă numesc

Morgan şi n-am fost bătut cum presupui. Sunt numai o sărmană victimă a ţânţarilor.

Cu ajutorul unui cleşte puternic, locotenentul Parsons reuşi să sfărâme încuietoarele cătuşelor, eliberându-l pe Henry care abia se mai putea ţine pe picioare. Fricţionându-şi mâinile şi picioarele spre a restabili circulaţia sângelui, el îi povesti aviatorului, în câteva cuvinte, cauza arestării sale şi situaţia îngrozitoare a prietenilor săi, Leoncia şi Francis.

— Îl iubesc pe Francis ca pe un frate, povesti tânărul. De altfel, semănăm atât de bine încât trebuie să fie între noi vreo legătură de rudenie îndepărtată. Cât despre *senor*ita, urmează să mă căsătoresc în curând cu ea. M-ai scăpat de aici, dar voieşti să mă mai ajuţi? Unde îţi ai avionul? Dacă m-ai conduce în zbor, am ajunge într-un timp foarte scurt la muntele Mayaşilor. Cu vreo sută de cartuşe de dinamită, pe care dumneata ţi le-ai putea procura cu uşurinţă. Am putea să-i eliberăm din acel mormânt, pe nenorociţii nici tovarăşi.

Locotenentul Parsons şovăia.

— Nu-mi refuza acest serviciu, îl rugă Henry.

În inima muntelui sacru, cei trei prizonieri se găseau cufundaţi într-un întuneric profund, după ce piatra care bloca ieşirea camerei idolilor revenise la locul său. Francis şi Leoncia se căutară pe pipăite şi se prinseră de mâini. Torres, care se găsea în apropierea lor, exclamă:

— Sfântă Fecioară! Până acum am scăpat bine. Ce mi se va mai întâmpla oare de acum înainte?

— Încă multe, până ce vom reuşi să părăsim aceste locuri afurisite, prevesti Francis. Deocamdată să încercăm să ieşim de aici.

Francis o trecu pe Leoncia în spatele său. Tânăra îl apucă de cordonul hainei şi în timp ce el înainta pipăind peretele cu mâna stingă, ea se lăsă condusă. Alături de ei, Torres ţinea neîntrerupt mâna dreaptă în contact cu peretele de stâncă. În acest fel, puteau să-şi urmeze mai uşor

cercetările, să măsoare lungimea gangului şi să evite o despărţitură în cazul când existau ramificaţii. Din fericire, tunelul subteran, căci era un adevărat tunel, avea baza foarte netedă, astfel că nu riscau să se poticnească. Totuşi, ei călcau cu cea mai mare precauţiune, spre a nu cădea în vreo capcană oarecare sau în vreun puţ. Din această cauză, înaintau foarte încet, nereuşind să facă mai mult de doi kilometri pe oră.

Peste un timp, ajunseră la o bifurcaţie a tunelului. Francis aprinse unul dintre preţioasele sale chibrituri şi constată că drumurile se asemănau atât de mult încât nu aveau cum să-l aleagă pe cel care ar fi putut duce la lumină.

— Singura soluţie ce ne rămâne, spuse el, este să pornim pe unul dintre ele. Dacă se vă înfundă sau nu ne va conduce nicăieri, ne vom înapoia şi vom porni pe cel de-al doilea.

După încă vreo zece minute de mers, el se opri brusc şi scoase un uşor strigăt de alarmă. În loc să se fixeze pe teren solid, picioru-i întins rămăsese suspendat în gol.

Aprinsese un al doilea chibrit. Se găseau pe marginea unei peşteri naturale, de dimensiuni atât de mari încât nu-i puteau distinge pereţii nici la dreapta, nici la stânga, nici în sus, nici în jos. Numai o scară cioplită grosolan în piatră se cufundase în faţa lor ca într-un abis. Începură să coboare cu grijă scara şi peste puţin timp ajunseră în fundul peşterii. Apoi, pipăind fără întrerupere peretele acesteia, continuară să înainteze. După aproape o oră, observă o lumină slabă care creştea pe măsură ce înaintau. În curând, apăru în fata lor o gaură de formă neregulată, acoperită de vegetaţie deasă, care abia lăsa să se strecoare putină lumină. Era o ieşire. Francis îndepărtă lianele şi ramurile dese şi ieşiră cu toţii într-o adevărată mare de lumină, provocată de razele vii ale soarelui de după-amiază.

Toţi trei, în picioare pe o muchie de stâncă, îşi plimbară privirile uimite, în jos, spre o vale aproape circulară, care măsura aproape cinci kilometri în diametru şi care era

înconjurată peste tot de munţi cu pante abrupte şi impracticabile pentru mers.

— Suntem în Valea Sufletelor Pierdute, spuse Torres cu glas solemn. Am auzit vorbindu-se despre ea, dar nu credeam că există.

— Nici eu, murmură Leoncia.

— Ce importanţă are aceasta? exclamă Francis. Cel puţin, în prezent, noi nu suntem deloc suflete pierdute, ci fiinţe vii în carne şi oase.

— În copilăria mea, reîncepu Leoncia, am auzit apunându-se că orice fiinţă care intra în această vale nu mai ieşea niciodată.

— Dacă nu a măi ieşit nimeni de aici, cum de se ştie că există?

Francis înaintă pe marginea ciudatei platforme pe care se găseau şi se uită atent la cava care-i atrăsese atenţia în depărtare.

— Oare nu este acolo un acoperiş de colibă? întrebă el pe ceilalţi doi.

Nu primi nici un răspuns, căci în aceeaşi clipă, terenul de sub ei cedă şi se prăbuşi în mijlocul unei avalanşe de pământ, pietre şi smocuri de iarbă.

O tufă de arbuşti opri căderea celor doi bărbaţi şi mai înainte ca ei să se ridice şi să vină în ajutorul Leonciei, aceasta se sculă de la pământ şi începu să râdă din toată inima.

Înainte de a se ridică, Francis întinse mâna şi luă un obiect care se rostogolise după ei de-a lungul pantei. Era casca lui Torres, pe care acesta o luase din încăperea mumiilor. Tânărul i-o întinse.

— Dă-o încolo, ce-o mai ţii? îl îndemnă Leoncia pe mexican.

— Ba am nevoie de ea. Este singura apărare pe care o posed împotriva soarelui, răspunse Torres.

Întoarse coiful să-l pună pe cap, dar în aceeaşi clipă privirea îi căzu pe o inscripţie din interiorul acesteia. O

arătă tovarăşilor săi şi citi cu glas tare:

DA VASCO

— Numele acesta! şopti Leoncia gânditoare.

— Da Vasco este unul dintre strămoşii mei, afirmă Torres. Mama mea era o urmaşă a familiei Da Vasco. Acest aventurier erou a venit din America spaniolă împreună cu Cortez.

— Da şi s-a revoltat apoi, urmă Leoncia. Ştiu povestea aceasta de la tatăl meu şi de la unchiul Alfaro. Cu o mână de tovarăşi, a pornit în căutarea comorii Mayaşilor. Erau în fruntea unui trib de Caraibi, compus din vreo sută de bărbaţi şi femei. Mendoza, din ordinul lui Cortez, i-a urmărit fără cruţare. După raportul acestuia, care se păstrează în arhive, el i-a urmărit până în Valea Sufletelor Pierdute, unde i-a lăsat să moară într-un chip mizerabil.

— Fără îndoială că au încercat să scape pe drumul pe care l-am urmat şi noi, spuse Torres. Mayaşii i-au ajuns din urmă şi i-au transformat în mumii.

Îşi înfundă casca pe cap, după ce o şterse de praf, cu mâna.

— O fi locuind cineva în valea asta? întrebă Francis.

— După raportul lui Mendoza, Da Vasco şi banda sa au fost părăsiţi în Valea Sufletelor Pierdute, spre a muri ca nişte câini. Fapt este că nu a mai fost revăzut niciodată.

— Se pare, totuşi, că după aspectul terenului… Francis se întrerupse brusc la vederea Leonciei care, culegea nişte fructe necunoscute, dintr-un arbust. Nu le atinge, Leoncia, strigă el. Am avut destule necazuri până acum, spre a mai risca să ne trezim în braţe cu o încântătoare copilă care s-a otrăvit.

— Nu este nici o primejdie, răspunse liniştită Leoncia. Iată aici locul unde au ciugulit păsările din aceste fructe.

— În acest caz, îţi prezint scuzele mele şi-ţi urmez exemplul. Luă o fructă şi o mâncă. Iar dacă întâlnesc

vreodată pasărea care a ciupit din ele, o voi mânca şi pe ea.

După ce îşi potoliră foamea, observă că soarele se lăsase mult spre apus şi Torres îşi scoase casca lui Da Vasco.

— Nu putem să ne petrecem noaptea aici, zise el. Încălţămintea mi-am lăsat-o în camera mumiilor şi botinele cele vechi ale lui Da Vasco le-am pierdut pe când am fugit. Mi-am jupuit cu totul picioarele şi cum aici este destulă iarbă uscată, am să-mi împletesc nişte sandale.

Pe când Torres se dedica în întregime acestei ocupaţii, Francis adună câteva braţe de vreascuri. Cu toată clima caldă a ţinutului, altitudinea la care se găseau făcea necesar un foc, spre a putea dormi fără să le fie frig. Mai înainte chiar ca el să fi sfârşit aceste pregătiri, Leoncia, care se culcase pe o parte, cu capul în scobitura braţului său, adormi adine.

Cu multă grijă, Francis o acoperi cu muşchi moale şi frunze uscate, aşa ca să-i fie apărată de răceală şi partea care nu era dogorită de foc.

CAPITOLUL XVII

Zorile tocmai se iveau, alungind întunericul din Valea Sufletelor Pierdute. Din Casa cea Mare – o clădire lungă de vreo treizeci de metri şi lată de aproape cincisprezece – ieşi încet preotul Soarelui. Era un bătrân cu mers tărăgănat; purta sandale şi un veşmânt lung, ţesut din fire groase. Faţa sa de indian, deşi aspră şi tăbăcită, mai păstra într-o măsură trăsăturile vechilor conquistadorii. Avea pe cap un acoperământ ciudat, lucrat în aur şi împodobit cu un semicerc de raze făcute tot din acest nobil metal. Era neîndoielnic faptul că această bizară coroană reprezenta soarele luminând pământul în prima oră după ce răsare.

Cu mers solemn, preotul trecu spaţiul deschis până în locul pe care se găsea suspendat între doi stâlpi mari şi sculptaţi cu desene totemice, un uriaş trunchi de arbore cu interiorul scobit. Privi spre Orient, unde zorile începeau să împurpureze orizontul, spre a fi sigur că venea la timp şi ridică un baston cu capătul îngropat şi rotunjit. Lovitura uşoară pe care o dădu provocă un uruit ca de tunet îndepărtat.

După primele lovituri, din toate locuinţele ce formau un fel de pătrat în jurul Casei cele Mari, apărură membrii tribului Sufletelor Pierdute. Bărbaţi, femei şi copii mari şi mici se grupaseră pe tăcute în jurul preotului păgân. Este greu de imaginat acest spectacol arhaic în secolul al douăzecilea. Toţi aceşti oameni – care, fără nici o îndoială, erau indieni – mai păstrau unele trăsături ce-i aminteau pe spanioli. Îmbrăcămintea femeilor, fără nici o podoabă, era făcută din ţesătură simplă; în schimb, portul bărbătesc amintea epoca primei călătorii a lui Cristofor Columb în Lumea Nouă.

Din feţele celor prezenţi la ceremonie, se desprindea o nuanţă de melancolie, ca şi când ei n-ar fi avut nici o plăcere de aşteptat de la viaţă.

Existau, totuşi, două excepţii: însuşi preotul şi o fetiţă de vreo zece ani, a cărei privire strălucitoare trăda un spirit vioi şi o inteligenţă pătrunzătoare. Feţele lor se apropiau ca expresie. Printre figurile întunecate şi stupide ale celorlalţi, chipul fetei radia întocmai ca o floare însufleţită de o minune.

În timp ce preotul continuă să lovească trunchiul sonor, întreg tribul veni şi formă în jurul lui un semicerc cu faţa îndreptată spre răsărit. Când primele raze ale soarelui se revărsară din marginea globului său ce se înalţă la orizont, preotul se înclină solemn de trei ori, aducându-i salutul său într-o spaniolă a evului mediu. În acelaşi timp, membrii tribului se prosternară cu feţele la pământ. Apoi se ridicară şi sub conducerea preotului, intonară un cânt de slavă pentru divinitatea lor.

În clipa în care ritualul se sfârşi, atenţia preotului fu atrasă de o coloană subţire de fum ce se ridica în aerul calm, deasupra văii. Neliniştit, chemă în grabă mai mulţi tineri şi arătându-le fumul, le spuse cu hotărâre:

— Acest fum se ridică din regiunea Groazei, care este oprită pentru toţi membrii tribului nostru. Acolo se găseşte, desigur, în această clipă, vreo iscoadă a inamicilor noştri, care de secole încearcă zadarnic să ne afle ascunzătoarea. Omul acela nu trebuie cu nici un chip să părăsească ţinutul nostru şi să ne trădeze, căci duşmanii abia aşteaptă să ne descopere şi să ne nimicească. Mergeţi repede şi ucideţi pe cel din locul Groazei, spre a nu pieri noi înşine de pe urma lui!

În jurul focului reîmprospătat de mai multe ori în timpul nopţii, Leoncia, Francis şi Torres mai dormeau încă. Cel din urmă avea sandalele sale noi în picioare şi casca lui Da Vasco înfundată bine pe cap, spre a-l feri de efectele umezelii căzute în timpul nopţii.

Leoncia se deşteptă prima şi ceea ce văzu o făcu să se creadă în prada unui vis. Trei oameni ciudaţi, trei sălbatici care şedeau cu arcurile întinse, gata să-şi trimeată săgeţile împotriva sa şi a tovarăşilor săi, şovăiau, uitându-se cu mirare la figura lui Torres care continua să doarmă nebănuitor. Se priviră cu un aer de îndoială şi apoi îşi lăsară arcurile în jos, manifestându-şi astfel intenţiile paşnice. Îngenunchează după aceea lângă Torres, spre a-i cerceta mai de aproape faţa şi casca veche ce părea că le opreşte atenţia în mod deosebit.

Din locul în care era întinsă, Leoncia reuşi – fără a fi observată de cei trei membri ai tribului Sufletelor Pierdute – să atingă cu vârful piciorului umărul lui Francis. Tânărul, deşteptat, deschise ochii şi se ridică din mijloc. Îndată ce fu observat de cei trei, aceştia făcură semnul obişnuit al păcii, punând arcurile pe pământ, ridicară mâinile desfăcute spre a arăta că nu mai posedă alte arme.

— Bun venit, prieteni! exclamă Francis în englezeşte. Suntem bucuroşi de a vă vedea!

Salutul său îi lăsă nedumeriţi, dar avu darul să-l deştepte pe Torres.

— Fără îndoială că aparţin Sufletelor Pierdute, îi murmură Leoncia lui Francis.

— Sau celor „câştigate”! ripostă vesel Francis. Cel puţin, ştim acum că valea este locuită. Hei, Torres, nu vrei să ne prezinţi prietenilor tăi? După felul cum te privesc, s-ar putea că au recunoscut în tine o rudă apropiată!

Lăsându-i o clipă, cei trei indigeni se îndepărtară câţiva paşi, după toate aparentele, spre a tine o consfătuire secretă.

— Vorbesc o spaniolă tare bizară! constată Francis.

— Aceeaşi care se vorbea în evul mediu.

— Limba conquistadorilor, însă puţin deformată. Am avut dreptate, aşa dar: Sufletele Pierdute nu părăsesc niciodată valea aceasta!

— În orice caz, trebuie să se căsătorească măcar între ei! Altfel cum s-ar putea explica prezenţa acestor trei flăcăi?

În aceeaşi clipă, cei trei indieni care păreau că reuşiseră să se înţeleagă, îi rugară pe străini să-i urmeze de-a lungul văii, făcându-le semne prietenești.

Peste o jumătate de oră, ajunseră cu toţii într-o regiune de şes unde se ridicau locuinţele tribului; mai departe, se zărea Casa cea Mare.

— Nu mai încape nici o îndoială că sunt urmaşii lui Da Vasco, spuse Torres, aruncând o privire cercetătoare peste toată întinderea.

— Da şi se pare că au părăsit religia catolică a strămoşului lor, îmbrăţişând în schimb practicele păgâne, adăugă Francis. Priviţi la altarul acela de piatra: Judecând după miros, acolo nu se prepară un prânz bun, ci se face un sacrificiu, iar sacrificatul este un berbec.

— Să mulţumim Domnului că nu este decât un animal, zise Leoncia. Ne găsim în prezenţa adoratorilor soarelui. Îl vedeţi pe bătrânul acela cu veşmânt lung şi cunună de raze? Este un preot al soarelui. Unchiul Alfaro mi-a vorbit adesea despre aceşti curioşi adoratori al lui Phoebus.

Deasupra altarului scânteia un uriaş soare metalic.

— Aur! Şi încă aur curat! murmură Francis. Uitaţi-vă la razele acelea lungi; metalul este atât de pur încât şi un copil ar putea să-l îndoiască!

— Sfinte Dumnezeule, priviţi! strigă Leoncia, arătând un bust sculptat grosolan în piatră, care se găsea într-o parte a altarului. Are chipul lui Torres şi trăsăturile mumiei din peştera Mayaşilor.

— Iată şi o inscripţie!

Francis se apropie spre a citi, dar fu repede îndepărtat de către preot.

— Ei? făcu întrebător Leoncia.

— Este scris Da Vasco; şi uite! Poartă pe cap o cască întocmai ca a lui Torres. Iar dacă observaţi figura preotului, puteţi vedea că statuia seamănă exact cu el.

Cu un gest hotărât, preotul îi ordonă lui Francis să tacă şi se aplecă în faţa altarului de sacrificiu.

— Zeul este supărat, spuse el cu glas solemn.

Toţi credincioşii de faţă se bătură în piept, scoţând vaiete de disperare.

— Sacrificiul nu este primit, continuă preotul, fiindcă focul refuză să-l ardă. Nu vom sacrifica aşa dar pe aceşti profanatori; cel puţin nu-i vom sacrifica acum. Trebuie mai întâi să cer sfatul Zeului.

Cu un gest hotărât, îndepărtă pe membrii tribului şi dădu ordin ca cei trei prizonieri să fie conduşi la Casa cea Mare.

— Nu ştiu ce se va întâmpla, murmură Francis la urechea Leonciei, nădăjduind însă că până la urmă ne vor da ceva de mâncare.

— Priveşte la fetiţa aceea drăgălaşă! exclamă Leoncia, arătând copila din a cărei figură radia vioiciunea şi inteligenţa.

— Torres o observă mai demult, şopti Francis. L-am şi văzut făcându-i semn. Întocmai ca noi, nu ştie ce se va întâmpla şi de aceea caută să-şi facă prieteni. Trebuie să-l ţinem neîntrerupt sub ochi, căci acest trădător este în stare să ne joace orice festă spre a-şi scăpa propria-i piele!

Odată intraţi în Casa cea Mare, le fu servită o masă îndestulătoare, însoţită de apă limpede şi rece. La sfârşit, când servitoarele se îndepărtară, copila care venise cu ei în casă şi care părea că le comandă, rămase împreună cu cei trei. Torres îşi reînnoia încercările sale de a cuceri prietenia fetiţei, dar aceasta părea fascinată de Leoncia, căreia îi dădea întreaga sa atenţie.

— Spune-mi, i se adresă ea într-o ciudată spaniolă arhaică, acest om este într-adevăr Da Vasco şi s-a înapoiat acum din locuinţa sa clădită în soare?

Torres surâse şi vorbind înaintea fetei, întări plin de mândrie:

— Sunt, precum spui, un Da Vasco.

— Nu „un Da Vasco” ci Da Vasco în persoană, îi şopti Leoncia în englezeşte.

— Este o ocazie bună poate... joacă-ţi acest rol până la sfârşit! îl sfătui şi Francis, în aceeaşi limbă. Vei reuşi poate să ne scoţi din încurcătură! Nu am nici un fel de încredere în acest preot care văd că stăpâneşte cu totul Sufletele Pierdute.

— Da, da! Iată-mă, în sfârşit, revenit din soare! exclamă Torres, privind solemn spre copilă.

Socotea potrivită recomandaţia lui Francis şi de aceea voia să-şi dea cât mai multă importanţă.

Fetiţa îl privi lung, se înclină şi se întoarse apoi spre Leoncia, într-un chip fermecător.

— Nu ştiam că Zeul Soare poate să facă femei atât de frumoase cum eşti tu, murmură ca cu dulceaţă, îndreptându-se încet spre uşă. Pe prag se opri şi adăugă: Regina Visătoare este frumoasă, dar este cu mult deosebită de tine.

Tânăra fală abia plecase, când în încăpere intră preotul urmat de mai mulţi tineri, voind, după toate aparenţele, să ridice vasele şi hrana ce nu fusese consumată. Se apropiară de cei trei oaspeţi care îi priveau nebănuitori şi la un semn din partea preotului, se avântară asupra lor şi îi legară strâns cu mâinile la spate. Apoi, împingându-i, îi duseră afară în faţa altarului Zeului Soare, unde era strâns întreg tribul.

Fură legaţi de nişte stâlpi fixaţi în pământ şi membrii tribului îngrămădiră cu grabă crengi uscate şi paie la picioarele lor, privindu-i cu ochi fioroşi. Era evident că abia aşteptau să vadă în flăcări rugurile pregătite.

Ceva; mai la o parte, aproape de altar, Francis remarcă un cazan de proporţii reduse, fixat pe un trepied, sub care ardea un foc bine încins. Se cutremură, dar figura plină de frică a lui Torres îl făcu să se stăpânească.

— Fii brav! îi şopti el hotărât. Arată-te viteaz ca un adevărat spaniol. Trebuie să te pătrunzi de gândul că eşti

însuşi Da Vasco. Nu uita că acum câteva secole locuiai în această vale cu strămoşii acestor corcituri.

— Veţi muri! spuse solemn preotul Soarelui în aceeaşi clipă, iar Sufletele Pierdute aprobară.

— De patru sute de ani, continuă preotul, nici un străin n-a pătruns la noi fără a plăti cu viaţa îndrăzneala sa. Numai de data aceasta voi aţi fost cruţaţi şi mânia Zeului nostru este mare. Priviţi! Focul de pe Altar s-a stins. Pentru a îmblânzi pe Stăpânul Soarelui trebuie să fiţi sacrificaţi.

— Fereşte-te! pronunţă ameninţător Torres, urmând astfel sfaturile date cu voce înceată de Leoncia şi de Francis. Ştii bine că eu sunt Da Vasco şi vin din soare. Cu un gest al capului, căci mâinile îi erau legate, arătă bustul de piatră, Sunt acelaşi De Vasco pe care îl aveţi aici ca simbol. Sunt patru sute de ani de când am condus aici pe strămoşii voştri şi v-am cerut să aşteptaţi înapoierea mea.

Preotul Soarelui şovăia, vizibil impresionat.

— Haide, preotule, răspunde îndată divinului Da Vasco! strigă Francis cu o voce tunătoare.

— Cum pot eu să ştiu că tu eşti sfânt? replică bătrânul cu vioiciune, adresându-se lui Torres. Nu semăn oare şi eu cu Da Vasco? Sunt un serv credincios al Zeului meu şi nu pot să renunţ la datoria mea. Dacă într-adevăr tu eşti divinul Da Vasco, te rog să răspunzi la întrebarea pe care am să ţi-o pun.

Mexicanul încuviinţă cu un gest mândru din cap.

— Spune, reluă preotul, îţi este drag aurul?

— Să-mi fie drag auriul? exclamă Torres cu ironie muşcătoare. Sunt doar regele soarelui şi soarele este cu totul de aur. Aurul? Este pentru mine ca praful de sub picioarele tale sau ca piatra munţilor voştri. De ce mi-ar fi drag?

— Straşnic! şopti Leoncia aprobator.

— Atunci, o, divin Da Vasco, spuse preotul cu o voce plină de umilinţă, dar fără a putea să-şi ascundă cu totul nuanţa de triumf din glas, ai să poţi trece prin proba tradiţională.

Dacă, după ce vei sorbi băutura de aur, mai susţii că eşti Da Vasco, vom cădea cu toţii la picioarele tale şi te vom adora ca pe un zeu. De multe ori, au pătruns străinii în valea noastră şi cu toţii au fost însetaţi de aur; dar când le potolim setea, lăcomia lor dispărea pentru totdeauna, căci nici unul n-a rezistat acestei băuturi.

În timp ce vorbea, preotul băgă mâna într-un sac mare, de piele şi scoţând un pumn de pepite amestecate cu praf de aur, le aruncă în micul cazan ce conţinea un lichid fumegând, pe care Francis îl remarcase cu puţin înainte. Sub puterea focului şi a ciudatei compoziţii, greutăţile de aur se topiră în câteva clipe şi tot lichidul luă o nuanţă galbenă-roşcată.

Fetiţa care-i însoţise pe străini la masă şi care se apropiase de mai multă vreme, nu-şi mai putu stăpâni revolta. Felul cum era tratată de Sufletele Pierdute, o făcea să fie îndrăzneaţă şi apropiindu-se de preotul Soarelui, pronunţă destul de tare, aşa ca să fie auzită de toată lumea:

— Acest om este Da Vasco, adevăratul căpitan Da Vasco. Sunt mulţi ani de când el a condus aici pe strămoşii noştri.

Preotul încruntă sprâncenele şi încercă s-o reducă la tăcere, dar copila repetă cele spuse şi arătă cu un gest convingător la statuia de piatră şi apoi la Torres.

Mulţimea fremătă. Preotul care simţea că pierde teren, blestemă în fundul fiinţei sale dragostea vinovată ce o avusese pentru mama fetei. Numai el putea să aibă printre aceşti oameni reduşi un copil atât de inteligent.

— Taci din gură! îi porunci el. Sunt încă multe lucruri pe care tu nu le cunoşti. Dacă, într-adevăr, acest om este Da Vasco, el fiind un zeu, va bea aurul fără a fi câtuşi de puţin vătămat!

Preotul luă un vas de pământ, fierbinte, ce stătuse lingă focul de pe altar şi turnă în el o parte din lichidul auriu şi arzător. Apoi, făcu un semn. Văzându-l mai mulţi tineri îşi lăsară lăncile la pământ şi cu intenţia destul de vizibilă de a-

i desface cu forţa dinţii, spre a-i da să bea băutura de aur, înaintară spre Leoncia.

— Opreşte-i preotule! strigă Francis. Această tânără nu este de origine divină, aşa cum este Da Vasco – el este acel care trebuie să treacă prin probă!

Torres îi aruncă lui Francis o privire veninoasă.

— Stăpâneşte-te, omule! Păstrează-ţi mândria! Fii demn! Refuză să bei şi arată-le cele scrise în interiorul căştii tale,

— Nu beau! Nu voiesc să beau! exclamă Torres, cuprins de panică, în clipa în care preotul se întorcea spre el.

— Ai să bei! Ne vei încredinţa astfel că tu eşti divinul Da Vasco şi noi vom cădea la picioarele tale spre a te adora ca pe un zeu!

Torres aruncă spre Francis o privire plină de disperare, ce fu surprinsă de preotul Soarelui.

— Te uiţi la mine ca şi când ai fi băut din cupa morţii, îi spuse tânărul înciudat. Fă atâta sacrificiu şi bea aurul. Vei muri şi tu că un erou, apărând o femeie.

Cu o sforţare supraomenească, la care-l împingea teama de moarte, Torres îşi smulse o mână din legături, scoase coiful şi îl ţinu astfel încât preotul îi putu privi interiorul.

— Priveşte ce scrie aici! Cunoşti acest nume?

Uimirea preotului, la vederea inscripţiei „Da Vasco”, fu atât de mare, încât vasul cu lichidul auriu îi scăpă din mână. Aurul topit stropi pe picioarele unuia dintre cei ce faţă, care fugi urlând de durere. Preotul Soarelui îşi reveni însă repede. Aplecându-se în grabă, luă din foc un lemn ce ardea şi se pregăti să aprindă grămezile de crengi uscate de la picioarele prizonierilor, când mica fată interveni iarăşi:

— Vezi bine că Zeul Soarelui nu a voit să îngăduie ca marele căpitan să înghită această băutură, spuse ea cu hotărâre. De aceea, el ţi-a lovit mâna şi a răsturnat vasul.

Sufletele Pierdute, impresionate de această explicaţie pe care o aprobau, începură să murmure ameninţător şi preotul fu nevoit să-şi oprească la jumătate gestul său. Totuşi, nu renunţă la pornirea sa de a-i distruge pe cei trei

străini. Schimbând tactica, se adresă cu şiretenie membrilor tribului.

— Bun, vom cere atunci un semn, spuse el; aduceţi repede untdelemn. Zeul va avea timpul să ne arate ce voieşte. Mai daţi-mi şi o lumânare.

Risipind o cană de untdelemn peste lemn, spre a le face să se aprindă mai uşor, înfipse un capăt de lumânare printre vreascuri, acolo unde putea să ia foc mai repede şi spuse solemn:

— Timpul cât va ţine această lumânare va fi răgazul pentru ca semnul din partea Zeului să se producă. Nu este bine aşa, poporul meu?

Însufleţiţi, cu toţii scoaseră strigăte aprobatoare, aşteptând nerăbdători desfăşurarea evenimentelor.

Torres privi plin de groază spre Francis.

— Această bestie bătrână, răspunse Francis la întrebarea mută din ochii săi, fără îndoială că a mai rupt o bucată din capătul luminării. Nu are să ţină nici cinci minute şi ne vom vedea în situaţia de martiri, pierduţi între coloane de fum şi limbi de foc.

— Ce am putea să facem? întrebă Torres cutremurându-se, în timp ce Leoncia privea plină de curaj în ochii lui Francis. Din fiinţa sa se desprindea întreaga iubire ce o avea pentru el.

— Roagă-te lui Dumnezeu să plouă! îi replică Francis lui Torres. Cerul însă este fără pic de nor. Aşa a fost jocul. Nu te mai văita ca un biet copil fără minte.

Ochii tânărului se îndreptă apoi spre Leoncia şi lăsară curs liber unui sentiment pe care până atunci îl ţinuse ascuns în sufletul său. Era întreaga sa iubire. În afară de cele câteva legături materiale care-i ţineau despărţiţi, simţeau că niciodată n-au fost mai apropiaţi unul de altul şi principala legătură care-i unea era privirea lor ce se contopea în aceeaşi expresie de dragoste fără margini.

Prima dintre toţi, care privi spre cer şi văzu semnul divin, fu copila preotului. Contemplase tot timpul cerul şi Torres,

care nu-şi putea dezlipi ochii de la lumânarea ce se apropia de sfârşit, auzind strigătul ei. De triumf, privi, la rându-i, în sus. În aceeaşi clipă, el auzi întocmai ca toţi cei de faţă, bâzâitul puternic al unei insecte monstruoase, care zbura în apropiere, dar la înălţime.

— Un avion, murmură Francis. Torres, spune-le repede că acesta este semnul.

Nu era nevoie însă de nici o intervenţie. Deasupra văii, la numai cincizeci de metri de sol, făcea viraje primul avion ce fusese contemplat vreodată de Sufletele Pierdute. În aceeaşi clipă, întocmai ca o binecuvântare cerească, răsună cald şi încurajator, cântecul cel străvechi:

Alături de catargul mare, nepăsători stăm spate-n spate,
Şi stăpânim, ca şi doi demoni, întreaga hoardă răzvrătită!

În clipa în care avionul luă iarăşi înălţime, ceva se desprinse din interiorul său şi în câteva secunde se desfăcu în forma unei uriaşe umbrele. Suspendat de paraşuta sa, întocmai ca o muscă în pânza unui păianjen, se distinse, în mod treptat, Un om care, când atinse pământul, nu încetă să cânte cu vocea sa puternică şi melodioasă:

Alături de catargul mare, nepăsători stăm spate-n spate,
Şi stăpânim, ca şi doi demoni, întreaga hoardă răzvrătită!

Din clipa în care el atinse pământul, evenimentele se desfăşurară cu o iuţeală surprinzătoare.

Scoţând un sfârâit, capătul de lumânare se aplecă pe un vreasc îmbibat de untdelemn şi crengile luară foc, repede, una de la alta. Aproape în acelaşi timp, Henry căzu cu paraşuta sa întinsă, drept în mijlocul tribului Sufletelor Pierdute, acoperind sub mătasea ei o mare parte dintre aceştia. Din câteva sărituri, ajunse lângă prietenii săi şi cu

puternice lovituri de picior aruncă departe crengile aprinse.

Preotul Soarelui voi să intervină cu energie, dar o directă trimeasă de tânăr drept sub bărbie îl făcu pe demnul serv al Zeului Strălucitor să se prăvălească pe spate şi în timp ce el abia se ridica, Henry tăie legăturile ce-i ţineau prinşi pe Leoncia, Francis şi Torres.

Cu înflăcărare, el deschise braţele spre a o îmbrăţişa pe Leoncia, dar aceasta îl îndepărtă, spunându-i repede:

— Ascultă-mă! Nu avem timp de explicaţii. Fă îndată ce-ţi ordon: Îngenunchează umil la picioarele lui Torres şi prefă-te că eşti sclavul lui. Nu vorbi nici un cuvânt în spaniolă; exprimă-te în englezeşte.

Henry nu înţelese la început nimic, dar în timp ce Leoncia îl încuraja din priviri, îl văzu pe Francis aplecându-se el însuşi la picioarele inamicului lor comun.

— La naiba! exclamă el imitându-l pe Francis şi lăsându-se în genunchi. Aş mânca mai repede un şoarece otrăvit. Cum poţi să te umileşti în halul ăsta?

Nu i se răspunse şi Leoncia, la rândul său, se lăsă în genunchi.

Manifestarea lor avu efect, căci în curând, întregul trib al Sufletelor Pierdute se aplecă la pământ, în faţa căpitanului Da Vasco, care-şi primea pe sclavii săi direct din soare, aşa cum fuseseră martori numai cu puţin înainte. Preotul mai şovăi încă, întrebându-se dacă trebuie să îngenuncheze, când spiritul răutăcios din Torres îl determină să-şi depăşească rolul.

Cu un gest teatral el ridică piciorul drept şi-l puse peste gâtul lui Henry, turtindu-i din întâmplare o ureche sub talpă.

Henry, fierbând, se ridică fulgerător de jos:

— Te-ai obrăznicit, Torres, spuse el mâniat. Profiţi de situaţie, ca să-mi striveşti urechea?

Cu un pumn bine plasat, îl trimise pe noul Da Vasco la pământ, întocmai ca pe preot. Casca mexicanului se

rostogoli cât colo, în timp ce el îşi freca zăpăcit locul atins.

— Aşa, bravo! Nu se putu opri Francis să comenteze. Iată-i ce ochi fac. Ai aranjat lucrurile cât se poate de bine. S-a sfârşit povestea noastră cu soare şi cu zei!

Preotul Soarelui, tremurând de bucurie, făcu repede semn lăncierilor săi, voind să profite de situaţie, dar Henry, cu o iuţeală neaşteptată, scoase un revolver automat şi-l lipi cu ţeava de pieptul bătrânului. Acesta, aducându-şi aminte de anumite legende despre ciudatele efecte mortale provocate de o substanţă numită „pulbere”, surâse în silă dar cu un aer împăciuitor le ordonă oamenilor săi să se îndepărteze.

— Acest lucru întrece chiar înţelepciunea mea spuse el adresându-se celor adunaţi, în timp ce privirea i se întorcea îngrijorată către ţeava strălucitoare a revolverului din mâna lui Henry. Vom recurge la autoritatea supremă şi vom duce pe aceşti străini la Stăpâna Visurilor. Să meargă cineva şi să-i anunţe că oameni veniţi din cer sau chiar din soare, au ajuns în valea noastră. Numai înţelepciunea ce i-o dă visele sale ne va lămuri ceea ce nu înţelegem şi scapă chiar judecăţii mele.

CAPITOLUL XVIII

Având drept gardă mai mulţi lăncierii Leoncia, cei doi Morgani şi Torres, merseră printre mai multe culturi bine îngrijite şi pe lângă o fâneaţă unde păşteau câteva turme de vaci de o rasă atât de mică încât semănau mai mult cu nişte viţei.

— Sunt vaci pitice, spuse Henry, dar de o frumuseţe cum n-am mai văzut. Ai mai întâlnit vreodată asemenea miniaturi? Un om puternic poate să ia la spinare pe cel mai mare exemplar şi să pornească împreună cu el la plimbare.

— Nu te întrece cu firea! îi replică Francis. Ridică-l pe bouleţul acela negru, îl vezi ce viguros, este? Pariez că nu vei reuşi să te plimbi cu el aşa cum spui!

— Pe ce te prinzi? reluă Henry înfierbântat.

— Pe ce voieşti.

— Pe o sută de dolari că-l pun la spinare şi fug cu el!

— Primesc!

Rezultatul prinsorii n-a fost însă cunoscut niciodată, căci în clipa în care Henry voi să se avânte spre pajişte, lăncierii îl opriră şi cu gesturi semnificative îl făcură să înţeleagă că trebuie să meargă mai departe, cât mai repede.

În curând, ajunseră în faţa unui loc a cărui frumuseţe smulse un strigăt de admiraţie din partea celor doi bărbaţi. Leoncia nu-şi putu stăpâni entuziasmul şi începu să bată din palme.

De o formă perfect ovală, locul din faţa lor măsura aproape doi kilometri lungime şi un kilometru lăţime.

Linia ţărmului era întreruptă de o singură aşezare omenească, restul fiind acoperit de bambus şi trestie. Munţii din apropiere se reflectau în apa liniştită cu atâta claritate, încât cu greu se putea distinge unde se oprea peisajul real spre a începe imaginea sa.

Peste câteva minute, ocoleau un colţ de stâncă în locul unde observaseră că există locuinţa. Sprijinită de peretele pietros şi înaintând mult în apă, văzură o construcţie cu acoperişul jos, susţinută de stâlpi tăiaţi din trunchiuri de arbori.

Pereţii clădirii erau de bambus, iar acoperişul de paie. Singurul fel de a pătrunde în ea, în afară de cazul când s-ar fi folosit o barcă, era pe un pod lung de şapte sau opt metri şi atât de strâmt încât două persoane n-ar fi putut să meargă alături. De fiecare capăt al podului, făceau de gardă câte doi tineri membri ai tribului. La un semn din partea preotului, ei se îndepărtară spre a lăsa să treacă tot grupul. Cei doi Morgani remarcară că lăncerii care îi însoţiseră până acolo, se opriseră la intrarea pe punte.

După ce o străbătură, pătrunseră în interiorul larg al clădirii. Mobila ce se găsea acolo, deşi întru câtva primitivă, era cu mult mai confortabilă decât s-ar fi aşteptat ei să găsească în valea Sufletelor Pierdute. Covoarele care acopereau podeaua erau ţesute delicat, iar obloanele de la ferestre, tot de bambus, dovedeau munca minunată şi plină de răbdare ce fusese depusă spre a fi făcute. Pe perete, în fundul unei săli, atârna o imensă emblemă a soarelui ce răsare, făcută din aur şi asemănătoare aceleia care se găsea aproape de altarul zeului.

Cea mai curioasă parte a acestei clădiri rămânea totuşi cei doi locatari ai săi. Exact sub uriaşa emblemă, ochiul descoperea un fel de estradă pe care se ridica un divan asemănător unui tron. Acolo, printre numeroase perne ţesute cu gust, era o femeie adormită, a cărei rochie uşor lucitoare era făcută dintr-o ţesătură cu totul necunoscută celor trei vizitatori. Tânăra femeie era fixată într-o nemişcare de statuie: numai pieptul său sălta uşor în ritmul abia simţit al respiraţiei. Nu părea nicidecum să aparţină tribului Sufletelor Pierdute, căci nu se regăsea în fiinţa sa nici o urmă a amestecului de rase, aşa cum se vedea la ceilalţi.

Fruntea necunoscutei era împodobită cu o coroană de aur pur, în care erau încrustate numeroase pietre preţioase de o mărime neobişnuită. În faţa ei, pe podea, se găseau două trepiede de aur. Pe unul dintre ele era fixată o vază cu mirodenii fumegânde, iar pe celălalt, un vas mare şi larg de aproape doi metri, făcut tot din aur.

Între cele două trepiede, şezând într-o atitudine care amintea pe aceea a sfinxului, era un câine mare cu blana albă, care privea plin de atenţie la oaspeţii nepoftiţi.

— Aceasta trebuie să fie o femeie nobilă – chiar o regină, murmură Henry. Cine ştie? Poate că visează Ia minunăţiile dispărute ale trecutului.

Preotul Soarelui îl fulgeră cu o privire severă.

Leoncia de abia mai respira, iar Torres, tremurând, se înclină adânc:

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre această femeie, spuse el. Este o spaniolă, o spaniolă de cea mai curată origine. Somnul ei nu mi se pare natural. S-ar putea crede că este ţinută astfel sub puterea unui adormitor.

— Aşa trebuie să fie! exclamă Francis. Apoi şopti: Regina Visurilor este în împărăţia iluziilor date de opiu sau alt drog.

— Ce nemişcată este! exclamă şi Leoncia.

Francis i se adresă preotului în spaniolă:

— Spune, bătrân venerabil, nu trebuie s-o deşteptăm? Cred că nu ne-ai adus aici numai ca s-o vedem dormind, nu este aşa?

Adormita făcu o uşoară mişcare, ca şi când murmurul vocilor îi tulburase somnul şi pentru prima dată câinele întoarse capul către ea.

Tânăra femeie întinse mâna peste gâtul animalului.

Preotul ceru din partea tuturor tăcere şi atunci noii veniţi asistară la deşteptarea oracolului.

Încet, Stăpâna Viselor se ridică de pe pernele sale şi mângâie câinele care, cu un rânjet de bucurie, îşi îndepărtă buzele arătând un dublu şir de colţi albi şi lungi. Stăpâna

locului îşi plimbă apoi privirea sa vrăjită asupra celor care veneau s-o tulbure.

Niciodată nu mai văzuse asemenea ochi; erau albaştri, adumbriţi de gene lungi şi negre, iar în profunzimile lor aveam impresia că descopăr capătul infinitului. Nu se putea citi în acei ochi nici surpriză, nici curiozitate la vederea străinilor; cu toate acestea, strălucirea lor trăda o sensibilitate ce trecea mult de limitele normale.

Se desprindea din această femeie şi ei ghiceau în ea o mare înţelepciune, cunoştinţele uitate ale secolelor trecute. Când ea se ridică în picioare, se dovedi a fi zveltă şi graţioasă, întocmai ca o zână. Cu toate acestea, nu era slaba. Dacă Henry sau Francis ar fi putut să-şi exprime cu voce tare părerea lor, ar fi fost de acord să mărturisească faptul că niciodată nu mai văzuse o femeie atât de subţire şi cu forme aşa de rotunde.

Preotul Soarelui se plecă în faţa ei până când fruntea îi atinse covorul împletit din ierburi. Ceilalţi rămaseră în picioare. Numai Torres arătă printr-o îndoire a genunchiului că era foarte dispus să-l imite pe preot, dacă şi ceilalţi ar fi făcut la fel.

La început, strania fiinţă nu o privi decât pe Leoncia. După ce o studie îndelung, îi făcu semn să se apropie.

Ordinul dat i se păru prea imperativ, făcând-o să simtă că între ea şi această femeie începea să se nască o ciudată rivalitate. Nu voi să se mişte nici o palmă, până când preotul, care ridicase capul, o îndemnă cu voce joasă să se supună. Înaintă fără a da nici o atenţie câinelui şi nu se opri decât atunci când fu invitată cu un semn din cap, tot atât de poruncitor ca şi primul.

Timp de un minut, care păru fără sfârşit, cele două femei îşi încrucişă privirile. Cu un sentiment de triumf, Leoncia o văzu, în sfârşit, pe cealaltă plecând ochii. Dar victoria sa fu de scurtă durată. Frumoasa necunoscută îi privea rochia cu dispreţ şi peste o clipă întinse mâna spre a-i pipăi ţesătura.

— Tu eşti fericită, spuse ea în cele din urmă, făcându-i semn să se înapoieze lângă ceilalţi. Tu eşti iubită de oameni, prea mult chiar, din cele ce văd.

Vocea sa melodioasă şi gravă dădea sunetelor un ritm plin de armonie ce amintea chemarea îndepărtată a unui clopot aducând credincioşii la ora rugăciunii.

Leoncia nu era însă în dispoziţia de a aprecia aceste fermecătoare accente. Mânia îi îmbujorase obrajii şi simţea cum sângele îi fierbe în vine.

— Te-am mai văzut de multe ori, continuă regina.

— Nu cred să ne fi întâlnit vreodată! strigă Leoncia.

— Aici, urmă cealaltă, liniştită, arătând ciudatul vas de aur plin cu apă. Te-am văzut adesea în interiorul său. Pe tine de asemenea, spuse ea adresându-se lui Henry. La fel şi pe tine, mai adăugă privind lung la Francis cu ochii ei minunaţi albaştri, prea lung după părerea Leonciei, care se simţi împunsă de ghimpele geloziei, aşa cum numai o femeie îl poate înfige în inima alteia.

Ochii reginei aruncară o străfulgerare, dar repede atenţia i se opri asupra lui Torres.

— Spune, cine eşti tu, străine? întrebă ea. Cine eşti tu care porţi pe cap coiful unui cavaler şi în picioare sandalele unui sclav?

— Eu sunt Da Vasco, răspunse Torres cu voce energică.

— Acest nume este tot aşa de celebru pe cât de străvechi, spuse ca cu un zâmbet.

— Sunt bătrânul Da Vasco, urmă Torres netulburat şi înaintă spre ea fără nici o invitaţie.

Tânăra cu ochii albaştri surâse din nou faţă de îndrăzneala lui, dar nu îl opri.

— Port casca aceasta de patru sute de ani, urmă Torres şi mai plin de curaj. De atunci de când am condus pe strămoşii Sufletelor Pierdute în valea aceasta.

Regina întrebă cu un aer de neîncredere:

— Atunci, înseamnă că tu te-ai născut acum patru sute de ani?

— Da… sau mai precis, altul este adevărul. Nu m-am născut niciodată. Sunt Da Vasco, acelaşi care a existat totdeauna. Patria mea este în soare.

Sprâncenele frumos arcuite ale reginei se încruntară în semn de întrebare mută. Dintr-o cutiuţă de aur ce se găsea aproape de sine, la capătul divanului, luă un praf alb, în timp ce buzele sale se strângeau într-o expresie de batjocură. Aruncă praful în vasul cel mare de deasupra trepiedului şi îndată un nor de fum se ridică, învăluind-o pentru o clipă. Când acesta dispăru, ea îi ordonă lui Torres:

— Priveşte!

Torres se apropie de vasul straniu şi se aplecă deasupra lui. Niciodată însoţitorii săi n-au ştiut ce descoperise el acolo. Regina privise însă în acelaşi timp cu el şi o expresie de batjocură amestecată cu milă apăru pe chipul ei frumos. Torres văzuse leagănul unui nou-născut aşezat într-o cameră de culcare murdară, instalată în cel de-al doilea etaj al unei case din Bocas del Toro şi pe care părinţii săi i-o lăsaseră apoi drept moştenire. În scurta imagine provocată de forţa magică, probabil cunoscută prin tradiţie de către regină, Torres avu confirmarea a tot ceea ce bănuise demult asupra propriei sale persoane.

— Voieşti să ştii mai mult? îl întrebă regina cu un ton ironic. Deocamdată ţi-am arătat intrarea ta în această lume de jos. Doreşti să cunoşti şi sfârşitul?

Puternic impresionat de cele văzute, Torres se dădu înapoi, străbătut de un fior.

— Te rog, iartă-mă frumoasă necunoscută, o rugă el. Uită această viziune aşa cum sper să o uit şi eu.

Stăpâna Visurilor zise preotului Soarelui:

— Îmi aduci pe aceşti prizonieri pentru o pricină pe care o ştiu de pe acum. Doresc însă, pentru unele motive, s-o aud chiar din gura ta.

— O, Stăpână a Visurilor? Nu urmează să dăm pradă morţii pe aceşti profanatori ai locurilor noastre, după cum

ne arată vechile obiceiuri? Poporul se îndoieşte de judecata mea şi voieşte să cunoască hotărârea ta.

— Iar tu, voieşti să-i ucizi?

— Acesta este gândul meu. Doresc ca hotărârea ta să-i dea puterea de a fi îndeplinit.

Regina cercetă figurile celor patru prizonieri. Oprindu-şi privirea asupra lui Torres ea avu o tresărire de milă, trecând la Leoncia, sprâncenele i se încruntară, la Henry, încruntarea fu înlocuită cu o umbră de îndoială, iar pe Francis nu-l slăbi din ochi timp de peste un minut. În toată această vreme, cel puţin după părerea Leonciei, faţa ei exprima o dragoste tot mai vie.

— Există printre voi vreunul însurat? întrebă regina pe neaşteptate. Nu, nu! Este de prisos să-mi răspundeţi. Ştiu de pe acum că nu sunteţi căsătoriţi. Apoi, întorcându-se brusc spre Leoncia, urmă: Este drept ca o soţie să aibă doi soţi?

Henry şi Francis nu-şi putură opri câte un surâs la întrebarea atât de ciudată a reginei; dar Leoncia judeca lucrurile cu totul altfel şi de aceea sângele i se ridică în obraji. Simţea prea bine că are de-a face cu o femeie pe care nu o putea înfrânge cu uşurinţă.

— Nu, răspunse ea, stăpână pe sine, cu o voce clară şi sonoră. Nu este bine ca o femeie să aibă doi bărbaţi.

— Foarte adevărat, spuse regina. Ar fi chiar o nedreptate. Dacă pe pământ ar exista un număr egal de bărbaţi şi de femei şi dacă o femeie şi-ar lua doi soţi, se înţelege de la sine că ar lipsi-o de bărbat pe alta din sexul său.

Întinse mina şi aruncă în vasul magic o nouă cantitate de praf alb şi îndată un nor de fum se ridică, dispărând întocmai cum se întâmplase mai înainte.

— Bătrânule preot, spuse ea, Oglinda Lumii ne va îndruma asupra hotărârilor ce le avem de luat în ceea ce priveşte prizonierii.

În clipa când se apleca asupra bazinului de aur, fu oprită de o nouă idee. Se ridică şi cu un gest semnificativ invită pe toată lumea să se apropie.

— Priviţi cu toţii. Nu vă promit că viziunile vor fi aceleaşi pentru fiecare dintre noi. Nici eu n-am să ştiu mai mult decât veţi vedea fiecare în parte. Veţi înţelege singuri ce vă aşteaptă. Vino şi tu, bătrâne preot.

Straniul recipient, ce măsura cam-doi metri în diametru, era pe jumătate plin cu un fel de metal lichid.

Regina aruncă asupra lui altă cantitate de praf magic.

În aceeaşi clipă, Leoncia văzu un ocean care o separa de Francis. Henry asista cu ochii săi la o ceremonie ce semăna tare mult cu o căsătorie. În acest tablou, însăşi regina era alături de Francis şi braţul acestuia îi înconjura cu drag talia. Francis văzu faţa Leonciei palidă ca şi când ar fi fost moartă şi cu un pumnal înfipt între ochi. Nici o picătură de sânge nu curgea din rana făcută. Torres întrezări începutul a ceea ce socoti el că înseamnă sfârşitul vieţii sale şi renunţă să privească mai departe. Cât despre preotul Soarelui, el avu viziunea păcatului său din trecut şi a chipului pentru care îşi trădase credinţa. La urmă, îi apăru figura fiicei sale, micuţa cu ochii sclipitori şi inteligenţi.

Ca şi când ar fi fost; înţeleşi, toţi se dădură înapoi, În timp ce apariţiile ciudate se ştergeau de pe faţa lucie a metalului.

Leoncia, mâniată, aruncând sclipiri ca de fulger din priviri, se întoarse ca o tigroaică spre regină şi strigă:

— Oglinda ta minte! Întreaga scamatorie ce ne-ai arătat nu este decât o glumă sinistră!

Francis şi Henry, stăpâniţi încă de emoţie, ascultau uimiţi pe tânăra fată.

Regina zâmbi uşor şi le spuse cu vocea-i dulce:

— Oglinda Lumii n-a minţit niciodată. Nu ştiu ce aţi văzut fiecare, dar vă pot spune hotărât, că adevărul a fost arătat fiecăruia dintre voi.

— Nu eşti decât un monstru! izbucni furioasă Leoncia. Eşti o vrăjitoare afurisită şi vrei să ne înşeli pe toţi!

— Tu şi cu mine suntem femei, o mustră regina fără a se supăra şi prin urmare suntem incapabile de-a ne judeca reciproc. Să spună aceşti bărbaţi, dacă sunt o înşelătoare ordinară sau o femeie ce posedă o inimă plină de dragoste. Între timp, pentru că nu suntem decât nişte fiinţe slabe, să fim indulgente una faţă de cealaltă... Iar acum, bătrânule preot, începe-ţi judecata. Tu cunoşti mai bine decât mine vechile legi. Ştii bine cum am venit aici. Din mamă în fiică, tribul a avut totdeauna în mijlocul său o Regină a Misterelor, o Stăpână a Viselor. A venit clipa să te gândeşti la viitor. Nici unul dintre aceşti străini pe care-i vezi, nu este căsătorit. Dacă generaţiile viitoare urmează a avea o regină care să le îndrume prin visele sale, trebuie să mă căsătoresc chiar astăzi cu unul dintre ei; cu acela care-mi este ursit de la începutul lumii. Dacă el refuză, să se căsătorească îndată cu mine, vor muri cu toţii, iar sângele lor fierbinte să fie oferit de tine drept sacrificiu pe Altarul Soarelui. Dacă el primeşte, vor trăi cu toţii, iar timpul va urma să ne hotărască viitorul.

Preotul Soarelui, livid de mânie, voi să protesteze, dar ea îl opri şi-i ordonă:

— Tăcere, bătrâne. Tu nu stăpâneşti poporul decât prin mine. Un singur cuvânt din partea mea către trib şi tu ştii ce te aşteaptă. Moartea nu are nimic plăcut în sine!

Regina se întoarse apoi către cei trei bărbaţi şi zise:

— Care dintre voi se va căsători cu mine?

Cei doi Morgani se priviră încurcaţi, fără a răspunde nimic. La fel făcu şi Torres.

— Sunt eu oare o femeie ordinară? continuă regina ca aprindere. Nu sunt o fiinţă demnă de dorit? Nu sunt oare tânără? Poate să spună cineva că nu sunt frumoasă? Nu credeţi că un bărbat poate fi ispitit să mă cuprindă în braţe şi să-şi apese buzele pe ale mele? Socotiţi că nu pot face pe un om fericit?

Se întoarse spre Leoncia:

— Tu să judeci aceasta. Tu eşti iubită de bărbaţi. Nu sunt oare o femeie ca şi tine? Nu pot să fiu şi eu iubită?

Leoncia se încruntă şi-i răspunse astfel încât numai regina o înţelese:

— Tu totdeauna ai să placi mai mult bărbaţilor decât femeilor. De aceea, ca femeie, desigur că eşti frumoasă şi ispititoare. Sunt mulţi bărbaţi care ar înnebuni de dragoste când i-ai cuprinde în braţe. Dar te previn o, Regină a Visurilor! Există bărbaţi şi bărbaţi. Aceşti tineri nu poţi şti din ce clasă fac parte…

Regina se întoarse brusc către preot.

— Ai auzit, spus ea. Totuşi eu trebuie să mă căsătoresc astăzi cu unul dintre aceşti bărbaţi. Altfel, cunoşti hotărârea mea!

Apoi vorbi tot cu preotul, dar mai mult spre a fi auzită de ceilalţi:

— Sunt trei oameni, dar numai unul dintre dânşii a fost ales de destin cu multe secole înainte să se căsătorească acum cu mine. Du-i pe toţi într-o altă încăpere şi lasă-i să hotărască singuri care va fi alesul…

— Dacă ţi-a fost hotărât de soartă de atâta vreme, izbucni iarăşi Leoncia, de ce laşi hotărârea în mâna lor? Tu îţi cunoşti omul. De ce să rişti? Numeşte-l deci, regino şi fă aceasta numaidecât!

— Soţul meu va fi ales pe calea ce am indicat-o! ripostă Stăpâna Viselor. Şi, în acelaşi timp, cu un aer absent, aruncă puţin din praful magic în recipient şi cu aceeaşi fată indiferentă, privi în interiorul său, murmurând:

— Acum plecaţi şi lăsaţi ca alegerea de neînlăturat a destinului să fie făcută.

Leoncia şi însoţitorii săi se îndreptau tocmai spre uşă, când un strigăt din partea reginei îi opri pe loc:

— Staţi, le porunci ea. Vino aici lângă mine, Francis. Am văzut ceva care te interesează. Hai să privim împreună în Oglinda Lumii.

În vreme ce tovarăşii săi rămâneau în aşteptare, Francis şi regina priviră cu atenţie pe suprafaţa lucie, a ciudatului metal lichid. Tânărul se văzu în biblioteca locuinţei sale din New York, iar lângă el se găsea Stăpâna Viselor pe care o ţinea cu un braţ pe după mijloc. Imaginea începu să se anime. Frumoasa fiinţă de lângă sine se îndreptă spre birou, rămânând uimită în faţa aparatului de recepţionat telegrame. În timp ce el încerca să-i explice felul în care funcţiona aparatul său, acesta se puse în mişcare şi banda îngustă care se imprima îi atrase atenţia. O ridică şi citi. Conţinea desigur o informaţie tulburătoare, căci el se avântă spre aparatul telefonic cel mai apropiat şi în timp ce viziunea se pierdea, se văzu chemându-şi agentul de încredere de la bursă.

— Oare ce ai văzut acolo, de priveai atât de interesant? îl întrebă Leoncia pe când ieşeau afară din încăpere.

Francis ocoli întrebarea şi nu pomeni nimic asupra imaginii care i-o arătase pe Regina Visurilor în biroul său din New York; în loc de aceasta, răspunse:

— N-am remarcat decât un aparat de recepţie a telegramelor, Care indica ştirea că s-â produs panică la bursa din Wall Street. Mă întreb şi acum: Cum a putut regina să ştie că mă interesează afacerile din Wall Street şi aparatele de telegrame?

CAPITOLUL XIX

— Trebuie neapărat ca unul dintre voi să se căsătorească astăzi cu această nebună! exclamă Leoncia în timp ce se instalau, cum puteau mai bine, jos pe covoarele dia camera unde fuseseră conduşi de către preot. Cei care va face aceasta, urmă fata, nu va fi numai un erou cate ne va ajuta să scăpăm cu viaţă, dar îşi va salva şi propria sa existenţă... Ce zici, *senor* Torres? Iată o ocazie unică spre a ne arăta bravura ce o posezi.

— Brr! se cutremură Torres. Nu m-aş căsători cu femeia aceasta nici pentru zece milioane de dolari. Ştie prea multe faţă de mine, spre a mă ispiti. Nu sunt un om lipsit de curaj, dar vă mărturisesc că ea mă îngrozeşte într-atâta încât tremur când o văd. Henry şi Francis sunt mult mai curajoşi decât mine. Să se sacrifice unul dintre ei.

— Eu sunt logodit cu Leoncia, se grăbi să spună Henry. Nu pot aşa dar, să mă căsătoresc cu regina.

Privirile lor se întoarseră către Francis, însă mai înainte ca aceasta să fi avut timp să răspundă, Leoncia se grăbi din nou să vorbească:

— Dragii mei, procedaţi cavalereşte. Singura cale posibilă de a da o rezolvare acestei probleme, este să trageţi la sorţi.

Smulse trei fire de paie din covorul pe care era aşezată şi rupse pe unul dintre ele foarte scurt.

— Acel care va trage paiul scurt, hotărî ea, va fi victima. Rândul dumitale, *senor* Torres.

Torres se închină şi trase. Paiul era atât de lung, încât el se sculă bucuros şi făcând câţiva paşi de dans, cântă o veche melodie de bar.

Următorul la rând, încercă Francis. La fel ca Torres, trase şi el tot un pai lung. În felul acesta, Henry nu mai avea

nici o alegere; paiul fatal era singur în mâna Leonciei. Cu un aer de disperare, el privi la tânăra fată al cărei chip exprima o milă profundă.

Francis se gândea intens. Cu toate că dragostea sa pentru Leoncia era mare, devotamentul faţă de Henry era şi mai mare. Bătându-l pe umăr, îi spuse cu veselie silită, spre a-şi ascunde simţămintele reale:

— Eu voi fi acel care mă voi căsători cu regina. Sunt celibatar şi liber ca aerul, astfel că nu există nimic care să mă împiedice de la aceasta.

Henry se simţi la fel de uşurat ca şi când ar fi scăpat de sub ameninţarea morţii, îi strânse mâna lui Francis şi ei se priviră în ochi cu sinceritate şi dragoste. Nici unul nu remarcă însă dezamăgirea care apăru pe chipul tinerei fete, în faţa acestui deznodământ neprevăzut. Stăpâna Viselor avea dreptate. Leoncia, ca femeie, comitea o nedreptate acaparând dragostea a doi oameni şi refuzându-i ei dreptul de a iubi pe unul dintr-înşii.

Tăcerea în care se cufundaseră fu întreruptă prin sosirea micii copile care le aducea de mâncare. Torres observă din prima clipă la gâtul ei un colier făcut din rubine excepţional de mari.

— Stăpâna Viselor mi-a făcut chiar acum acest dar, spuse fetiţa mândră de podoaba sa.

— Mâi are altele asemănătoare? o iscodi Torres.

— Se înţelege. Mi-a arătat o cutie plină cu pietre preţioase de toate felurile, iar unele sunt mult mai mari decât acestea.

În vreme ce tovarăşii săi luau masa, Torres fuma cu nervozitate o ţigară. Peste câteva clipe, se ridică spunând că nu se simte prea bine spre a putea mânca.

— Ascultaţi, li se adresă el după o bucată de vreme însoţitorilor săi, vorbesc mai bine spaniola decât voi doi şi cred că sunt un cunoscător perfect al caracterului femeii spaniole. Spre a vă dovedi că mă gândesc la voi, mă voi

duce la regină şi voi încerca s-o fac să renunţe la această căsătorie.

Unul dintre lănceri îi bară drumul lui Torres la intrarea în sala reginei, dar după ce acesta fu anunţat de prezenţa lui, dădu ordin să fie lăsat să vină.

Regina, care era întinsă pe divan, îi făcu semn să se apropie.

— Tu nu mănânci? îl întrebă ea cu un ton amical şi când el se plânse de indispoziţie, adăugă: Voieşti atunci să bei?

Ochii lui Torres străluciră. Mai înainte de a se avânta în noua aventură, pe care voia s-o ducă bine până la capăt, simţea o nevoie imperioasă să bea ceva.

Regina bătu din palme şi ordonă fetei care intrase să aducă o anumită băutură.

— Acest rom spaniol datează de mai multe secole. Da Vasco l-a adus în această vale acum patru sute de ani, spuse ea în timp ce un servitor punea cu precauţiune pe pământ un mic butoiaş de lemn, căruia îi făcu o gaură.

Torres se minună de dulceaţa deosebită a romului. Totuşi, alcoolul bătrân de patru secole, nu întârzie să-i înfierbânte sângele şi să-i alunge cele din urmă scrupule.

Regina îl chemă să se aşeze la picioarele sale, pe marginea divanului, spre a-l observa mai bine şi-l întrebă:

— Tu ai venit aici fără să fii invitat. Ai ceva se-mi spui?

— Eu sunt cel ales, răspunse el răsucindu-şi mustaţa şi făcând sforţări să ia un aer de cuceritor.

— Este curios, zise ea. N-am văzut faţa ta în Oglinda Magică. Trebuie că te înşeli.

— Într-adevăr, încuviinţă el. Această băutură mi-a dezlegat însă limba şi mu face să-ţi mărturisesc dorinţa inimii mele: Te iubesc.

Din nou, regina dădu ordin cameristei să umple cu rom cupa din care bea Torres.

— Poate că acum se va produce o nouă greşeală? îl întrebă ea cu un aer şiret.

— Nu, în prezent totul este limpede, spuse Torres. Francis este omul ales să-ţi devină soţ.

— Este adevărat! Faţa lui am văzut-o în oglindă.

Încurajat de aceste cuvinte, Torres continuă.

— Eu sunt prietenul lui, cel mai bun prieten. Tii, care ştii totul, fără îndoială că nu-ţi este necunoscut obiceiul tradiţional. După acest obicei, el m-a trimis pe mine, cel mai bun amic al său, să mă interesez asupra datei viitoarei sale soţii. Trebuie să ştii, în acelaşi timp, că el se numără printre cei mai bogaţi oameni în ţara sa de miliardari.

Regina se ridică atât de repede, încât Torres, în emoţia sa, se dădu înapoi ca şi când s-ar fi aşteptat să primească o lovitură de pumnal între umeri. Regina se îndreptă repede către uşa. Unei camere alăturate.

— Vino, îi comandă ea pe un ton ce nu permitea replica.

Dintr-o singură privire, Torres îşi dădu seama că se găsea într-o cameră de culcare, dar nu avu timp să se oprească la amănuntele mobilierului. Ridicând capacul unui cufăr de lemn tare, întărit cu benzi de aramă, regina îl rugă pe Torres să privească în interior. Acesta se supuse şi rămase mut de privire. Fetiţa preotului avusese dreptate. Cufărul era plin cu un număr incalculabil de giuvaieruri şi pietre preţioase. Erau acolo diamante, rubine, smaralde, safire de toate felurile, până la cele mai rare şi de mărimi impresionante.

— Cufundă-ţi braţele până la umeri în ele, spre a fi sigur că nu visezi, spuse ea. După aceea, vei putea să-i spui adevărul bogatului tău prieten care trebuie să se căsătorească astăzi cu mine.

Înnebunit de focul băuturii pe care o consumase, Torres îşi cufundă braţele în lada cu nestemate, aşa cum fusese ispitit.

— Aceste mici bucăţi de piatră sau sticlă naturală, spuse ea, reprezintă atât de multă valoare? Văzând ochii tăi, s-ar putea crede că eşti în contemplarea unor adevărate minuni.

— Niciodată n-aş fi putut crede că există pe lume o astfel de comoară, mărturisi Torres îmbătat şi mai tare de strălucirea diamantelor.

— Aceste giuvaieruri au, aşadar, o valoare de necalculat?

— Da, de necalculat.

— O valoare care se ridică mai presus de curaj, de dragoste sau de onoare?

Întrece orice s-ar putea imagina. O asemenea comoară aduce o adevărată nebunie.

— Se poate cumpăra dragostea sinceră a unui bărbat sau a unei femei cu o astfel de comoară?

— Se poate cumpăra lumea întreagă!

— Mărturiseşte. Tu eşti un bărbat. Desigur că tu ai ţinut adesea femei în braţele tale, spune, ar cuceri aceste pietre inima unei femei?

— De când este lumea, femeia a fost câştigată cu bijuterii şi de nenumărate ori s-a vândut numai pentru a le putea avea.

— Ce crezi? Aceste comori îmi vor câştiga inima bunului tău prieten Francis?

Pentru prima oară, Torres îşi dezlipi privirea de pe cufăr şi se uită la ea. Ochii îi lăcrimau sub efectul băuturii şi al comorii din faţa lui. Aprobă mut, cu un semn din cap Aşadar, toată lumea le apreciază la fel valoarea?

— Fără îndoială.

Fata începu să râdă şi aplecându-se, luă la întâmplare un pumn de nestemate.

— Vino; am să-ţi arăt cită valoare au ele în ochii mei.

Trecu de-a curmezişul camerei şi-l conduce pe un balcon care se afla deasupra unui uriaş bazin natural, aproape pătrat, ce avea într-o parte o gigantică stâncă abruptă.

La poalele stâncii, undele se învolburau într-un chip straniu, mai ales acolo unde se scurgeau apele lacului.

Regina aruncă pumnul de pietre preţioase în mijlocul vârtejului.

— Poţi vedea acum cât de mult ţin eu la aceste pietre, spuse ea.

Torres rămase înmărmurit fată de o astfel de originalitate.

— Nestematele nu vor mai reapare niciodată, continuă regina. Nimic nu mai revine când este aruncat în acest vârtej. Priveşte!

Lăsă uşor să cadă un pumn de flori, pe care le smulse dintr-un vas ce se afla pe balcon. Acestea, după ce făcură mai multe cercuri repezi, ajunseră în centrul ochiului de apă şi dispărură.

— Dacă nimic nu mai apare la suprafaţă, unde se duc toate aceste lucruri? întrebă Torres, cu gândul la diamantele azvârlite.

Regina ridică din umeri, dar Torres înţelese că ea cunoştea secretul torentului.

— Sunt mulţi oamenii care au pornit pe acest drum al undelor, dar nici unul n-a revenit, murmură ea cu un aer visător. Mama mea a plecat tot pe acolo după moartea sa. Pe atunci, nu eram decât un copil. Se ridică. Mergi acum şi povesteşte-i stăpânului tău – voiam să spun, prietenului tău! – tot ceea ce ai văzut. Descrie-i tot ce-i aduc drept dotă: şi dacă posesia acestor pietre îi deşteaptă lăcomia aşa cum ţi-a deşteptat-o ţie, sunt liniştită, căci va veni îndată să mă strângă în braţele sale. Îl aştept aici.

Torres se întoarse în camera de culcare şi apoi aruncă o privire furişă spre balcon. O văzu pe regină sprijinită de marginea balustradei, cu capul în mâini şi pierdută în contemplarea apelor înspumate. Plin de înfrigurare, cu mişcări iuţi, se duse la cufăr, îi ridică repede capacul şi luă un pumn de nestemate pe care le îndesă în buzunar. Înainte de a-şi mai repeta gestul, auzi un râs batjocoritor în spatele său. Se întoarse brusc şi se găsi faţă-n faţă cu regina.

Teama şi mânia se dezlănţuiră în el, atunci, cu atâta putere, încât se avântă către fată care, la vederea trăsăturilor sale respingătoare, se întoarse şi fugi afară; o

urmări însă de aproape până pe balcon, dar în clipa în care ridică mâna asupra ei, regina îl ameninţă cu pumnalul.

— Hoţ ordinar! îl înfruntă ea cu dispreţ, dar fără patimă. Om murdar şi nedemn. În valea aceasta, toţi hoţii îşi primesc pedeapsa ce li se cuvine. Am să chem lăncierii să te arunce în abisul de apă.

Primejdia inspiră o idee îndrăzneaţă lui Torres. Privind cu teamă apa ce urma să-l înghită, scoase un strigăt de groază ca şi când ar fi văzut ceva supranatural şi îngenunche, ascunzându-şi faţa în mâini. Regina întoarse capul spre a-şi da seama de ce se întâmplă. Era prilejul aşteptat de Torres. Cu un salt ca de tigru, o ajunse, îi cuprinse braţul şi-i smulse pumnalul.

Tremurând încă de emoţie, el îşi şterse fruntea cu dosul mâinii, în timp ce regina îl privea liniştită, fără să arate, nici cea mai mică urmă de teamă.

— Eşti o femeie diabolică, spuse el cu o voce răguşită. O vrăjitoare care s-a înţeles cu forţele întunericului şi cu demonii. Totuşi, tu eşti o femeie, născută din femeie şi deci posezi slăbiciunile creaturilor muritoare. Îţi voi da să alegi: Ori te arunc în acest vârtej, ori…

— Ori.. – făcu o pauză spre a-şi umezi buzele uscate şi urmă: Nu! Pe Sfânta Fecioară, nu mai mi-e teamă. Mă vei lua în căsătorie chiar astăzi sau, de nu, te omor fără nici un pic de scrupul!

— Mă iei de soţie pe mine singură, sau cu comoara?

— Cu comoara, se înţelege! mărturisi el cu obrăznicie.

— Este scris totuşi în Cartea Vieţii ca eu să mă căsătoresc cu Francis.

— În acest caz, vom scrie din nou această pagină din Cartea Vieţii.

— Este ceva imposibil.

— Să nu mai discutăm. Alege: sau te arunc în apă, aşa cum ai făcut tu mai înainte cu florile, sau…

În cea clipă, Torres făcea o figură de om întreprinzător. Romul circula arzător în vinele sale şi aprinzându-i creierul,

îi da îndrăzneală şi-l făcea să se creadă stăpân pe situaţie.

În aceeaşi clipă, regina scoase un fluierat uşor, ca şi când ar fi chemat pe cineva. Torres se întrerupse, o privi bănuitor şi se întoarse spre camera de culcare. Asemenea unei umbre de fantomă, uriaşul câine alb tocmai se strecura prin uşa. Întredeschisă. Torres, îngrozit, se dădu fără voie câţiva paşi înapoi. Nedând atenţie pe unde merge, piciorul său călcă atunci în gol şi pierzându-şi echilibrul, căzu în apă. În clipa următoare, scoase un strigăt plin de disperare, căci tocmai văzuse deasupra sa câinele cel măre sărind la rându-i.

Cu toate că era un bun înotător, Torres fu târât ca o jucărie de violenţa curentului.

Stăpâna Viselor, în picioare pe balcon, văzu dispărând mai întâi omul şi apoi câinele său, în mijlocul vârtejului lichid, de unde niciodată nu mai ieşise nimeni la suprafaţă.

CAPITOLUL XX

O vreme, Stăpâna Viselor contemplă apele înspumate ce continuau să lovească neîntrerupt cu aceeaşi furie, peretele de stâncă. Apoi, se ridică şi nu se putu opri de a murmura:

— Sărmanul meu câine!

Pentru Torres nu avea nici o părere de rău. Obişnuită, încă din copilărie, să poată dispune de viaţa supuşilor săi sălbatici şi degeneraţi, sfârşitul unui om rău, nu o impresiona: Torres nu fusese pentru ea decât un episod neplăcut, care avusese singurul avantaj că se terminase repede.

Regretul său pentru câine era însă cu adevărat sincer. Făcând un gest nervos, ca şi când ar fi voit să, alunge gândurile supărătoare, intră în camera de culcare şi bătu din palme spre a chema pe una dintre servitoarele sale. Pupă ce-i dădu câteva ordine şi aceasta părăsi încăperea, regina observa că uriaşul cufăr cu nestemate, să rămână deschis. Ieşi apoi pe balcon şi se aşeză într-o astfel de poziţie încât vedea tot ce se petrecea în cameră, fără a fi vizibilă ea însăşi.

Peste câtva timp, Francis, condus de servitoare, intră în dormitor unde fu lăsat singur. Era într-o dispoziţie dintre cele mai proaste. Oricât de nobilă ar fi fost renunţarea sa la Leoncia, nu-i producea nici o plăcere, după cum nu simţea nici o dorinţă să se căsătorească în pripă cu ciudata femeie care conducea tribul Sufletelor Pierdute. Frumoasa creatură nu-i inspira nici teamă nici antipatie, ci mai mult un fel de milă. Fără voia lui, se simţea emoţionat de tragedia acestei femei ajunsă la deplina dezvoltare a farmecelor şale şi care nu găsea totuşi dragostea unui tovarăş demn de ea, fiind silită, cu toată mândria sa, să şi-l pretindă.

O privire repede îl lămuri unde se găsea şi se întrebă dacă nu cumva era socotit de pe acum soţ legitim fără alte discuţii sau ceremonii de nuntă. În starea sa de spirit, abia băgă de seamă cufărul cu nestemate.

Regina îl observă cu atenţie. După câteva minute, el se îndreptă spre nepreţuita comoară ce se găsea la îndemâna sa şi luă un pumn de pietre preţioase pe care, după ce le cântări în mână câteva clipe, le lăsă să cadă peste celelalte, cu un aer absent. Se întoarse apoi spre divan şi peste puţin se cufundă în studiul pieii de leopard, care era pusă deasupra acestuia.

Stăpâna Viselor, care îşi simţea sufletul plin de mulţumire, nu mai putu răbda şi renunţă la spionajul său. Pătrunse în cameră şi-i ură bun venit lui Francis.

— Spune-mi, era Torres un mincinos? întrebă ea apoi pe neaşteptate.

— Pentru ce spui că era? îi ripostă bănuitor Francis.

— Pentru că în prezent nu mai este. Voiesc să spun că nu se mai află aici, completă ea văzând că Francis începea să se preocupe de sfârşitul lui Torres. A plecat pentru totdeauna. Avea obiceiul să mintă, nu este aşa?

— Într-adevăr, era un mincinos fără pereche. Ce ţi-a spus de mă întrebi acest lucru?

— Că a fost ales să-mi fie soţ.

— O primă minciună şi altceva?

— Apoi mi-a mărturisit că tu te-ai hotărât pentru această căsătorie… o altă minciună, fără îndoială.

Francis, fără a vorbi, dădu repede din cap, făcând-o să înţeleagă că de data aceasta, Torres spusese adevărul.

Strigătul de bucurie sinceră pe care-l scoase ea, îl mişcă într-atât pe tânăr, încât simţi dorinţa să o cuprindă în braţe.

— Dacă voieşti, îi spuse el stăpânindu-se, voi fi soţul tău. Când se va face căsătoria noastră?

Chipul frumoasei spaniole radia atâta bucurie încât Francis îşi jură în sine să se ferească de a face vreodată ceva ce ar fi putut să-i întunece frumuseţea prin suferinţă.

În clipa aceea, nu vedea în ea decât pe femeia naivă şi singură, care era însetată după iubirea unui bărbat, dar cu totul neştiutoare în ale dragostei.

— Îţi voi spune o altă înşelăciune a lui Torres, murmură ea după o clipă de şovăială. Mi-a mărturisit că tu eşti foarte bogat şi că mai înainte de a mă lua de soţia voieşti să ştii ce avere posed. Pretindea că este trimis de tine spre a se informa. La început, m-am îndoit, dar acum nu mai cred în acest lucru. Tu nu te căsătoreşti cu mine pentru… aceasta!

Cu un gest dispreţuitor, arătă cufărul deschis.

Zâmbind, Francis făcu un sem negativ din cap.

— Nu mă voieşti pentru mine însămi, se grăbi ea să continuie cu voce triumfătoare.

— Da, pentru tine, încuviinţă Francis pentru a nu-i strica marea ei bucurie.

În aceeaşi clipă, intră o femeie urmată de un lăncier; pentru Francis, fu un examen destul de greu să urmărească şi să înţeleagă conversaţia ce urmă între viitoarea lui mireasă şi noii intraţi. Vorbeau o spaniolă arhaică, aproape de nepriceput.

— Vom merge Ia Casa cea Mare, îi explică regina. Ne vom sărbători acolo căsătoria. Preotul Soarelui este furios, nu ştiu din ce motiv. Poate din cauză că i-am răpit plăcerea de a te tăia şi arde, oferindu-te ca sacrificiu. Mi se comunică faptul că încearcă să pună la cale o revoltă împotriva noastră.

— Ne va uni totuşi, cu sau fără voia lui, hotărî ea cu energie. Ne va căsători după vechile tradiţii la Altarul Soarelui.

— Francis, mai ai timp să-ţi schimbi hotărârea, insistă Henry. Este nedrept ce ai făcut. Ştii bine că eu sunt acela care a tras paiul cel scurt. Ce părere ai, Leoncia?

Leoncia oftă uşor, fără a răspunde însă ceva. Se adunaseră în faţa Altarului Soarelui, printre Sufletele

Pierdute care şedeau în primul rând. În interiorul Casei celei Mari, regina şi preotul duceau tratative.

— Ţi-ar conveni să-l vezi pe Henry căsătorit cu această femeie, Leoncia? întrebă la rândul său Francis.

— Nicidecum*;* tot acelaşi lucru îl pot spune şi despre tine, îi răspunse tânăra fală. Torres este singurul pe care i l-aş fi oferit cu plăcere ca soţ.

— S-ar părea că eşti geloasă, Leoncia, comentă Henry. Fapt este însă că Francis nu are aerul de a fi prea supărat cu destinul său.

— Femeia aceasta nu este atât de rea cât s-ar putea spune că de i-ai propune să se căsătorească cu tine, te-ar refuza.

— Cred că-ţi faci iluzii, dragul meu!

— Te înşeli. Încearcă s-o ceri în căsătorie, spre a te convinge. Iat-o că tocmai vine. Observă-i privirea: nu prevesteşte nimic bun. Iar preotul este întunecat ca şi cerul acoperit de nori ameninţători. Ei, ai curajul s-o întrebi?

Henry îşi croi drum către regină şi aşezându-se între ea şi preot, îi povesti tot ce se întâmplase mai înainte, arătând că el fusese cel ales. Tânăra femeie îl ascultă cu multă atenţie. Apoi izbucni în râs şi privi către Leoncia.

După ce refuză cererea în căsătorie a lui Henry, îşi făcu loc spre ceilalţi doi tineri, urmată în deaproape de preot. Henry mergea; după ei încet, încercând pe cât putea să-şi ascundă bucuria de a fi fost respins.

Regina i se adresă Leonciei direct:

— Ei, draga mea, ce zici de aceasta? Henry, prietenul tău, m-a cerut în căsătorie acum o clipă, este a patra cerere de acest fel în aceeaşi zi. Nu sunt oare iubită de oameni? Ai avut cândva patru adoratori care să voiască să te ia în căsătorie, toţi odată?

— Cum, patru? o întrebă Francis uimit.

Regina privi spre el cu dragoste.

— Mai întâi tu şi Henry, pe care abia l-am refuzat. Ceva mai înainte, netrebnicul acela de Torres şi în sfârşit, acum

câteva clipe, preotul în persoană, după ce am discutat în Casa cea Mare.

Privirea îi scăpără de mânie la amintirea faptului.

— Acest nedemn de preot, reluă ea, această jumătate de om, pretinde să se căsătorească acum cu mine. Spre ă-şi ajunge scopurile, a îndrăznit să mă oprească de a mă uni cu Francis.

Cu un gest, îşi chemă lăncierii şi ordonă la doi dintre ei să-l încadreze pe preot. În faţa acestui act, se ridicară murmure de uimite din partea membrilor tribului.

— Bătrâne preot, trebuie să te supui, zise regina cu glas hotărât. Dacă nu, îţi vei primi pe loc pedeapsa trădării tale.

Preotul se întoarse, voind, după toate aparenţele, să facă apel la mulţime, dar lăncile apăsate pe pieptul său îi opriră cuvintele de revoltă care îi tremurau pe buze! Atunci, scrâşnind, se supuse destinului şi mergând apoi lângă altar, îşi roti privirea peste Sufletele Pierdute.

— Eu sunt preotul Soarelui, începu el să vorbească. Femeia aceasta, Stăpâna Viselor, mă sileşte s-o unesc cu un străin, cu un venetic ai cărui sânge ar fi trebuit să curgă pe altarul nostru. Tradiţia reprezentată prin mine este sacră şi nu o voi trăda. Aşadar, în numele Zeului Soarelui declar că nu primesc a celebra o astfel de căsătoriei.

Regina tresări şi făcu un pas spre el.

— Atunci, vei pieri chiar în clipa asta, îl ameninţă ea.

Ordonă lăncierilor celor mai apropiaţi să-l străpungă dacă nu o ascultă, iar celorlalţi oameni înarmaţi, de-a stăpâni mulţimea care începea să se mişte şi să murmure tot mai ameninţător.

Urmă o scurtă tăcere plină de ameninţări. Aproape un minut, nu se auzi nici un cuvânt. Toţi şedeau nemişcaţi şi priveau la preot care numai la o singură mişcare ar fi fost străpuns de suliţe.

Gâfâind, bătrânul făcu semn că se supune. Se desprinse încet de lângă lăncile ameninţătoare, se întoarse cu spatele la acei care le ţineau şi îngenunchind în faţa altarului,

începu a face, într-o spaniolă arhaică, invocaţii către soare. Peste un timp, se ridică şi rugă printr-un gest pe regină şi pe Francis să îngenuncheze. Când le atinse mâinile unite, cu vârfurile degetelor, nu-şi putu stăpâni o încruntare a sprâncenelor.

La un nou semn din partea sa, perechea se ridică şi el le întinse câte o jumătate dintr-o pâinişoară mică, de mei, pe care o rupsese în două.

— Ca la împărtăşanie, îi şopti Henry Leonciei.

Religia catolică introdusă de Da Vasco s-a deformat, iar ceremoniile şi tradiţiile au fost amestecate, răspunse tânăra fată.

Cu toate acestea, ea nu-şi dădea seama că se afla în faţa unei ceremonii fără valoare şi nu se putea opri de a gândi cu amărăciune că Francis unit cu regina, era pentru totdeauna pierdut pentru ea. Simţi că leşină, dar cu o sforţare reuşi să-şi păstreze sângele rece.

Preotul luă dintr-o firidă a altarului un pumnal mititel şi o minusculă cupă de aur. I le întinse reginei şi aceasta luându-le, îi spuse în câteva cuvinte lui Francis să-şi ridice mâneca şi să-i întindă braţul gol. Apropie pumnalul de pielea lui, dar brusc îşi opri mişcarea. Mai înainte de a fi zgâriat cu el braţul lui Francis, îi duse vârful la gură şi-l cercetă uşor cu limba.

Descoperi gustul de otravă şi mâniată, aruncă arma departe de sine. Dezlănţuită, voi în prima clipă să se arunce asupra preotului sau să ordone uciderea lui imediată. Se stăpâni însă cu destulă greutate. Scoase de la cingătoarea sa un pumnal delicat şi făcând o tăietură mică în braţul lui Francis, lăsă să se scurgă cele câteva picături de sânge ivite, în cupa de aur.

Francis repetă acelaşi lucru pe braţul reginei. Deşi avea ochii plini de ură, preotul se apropie, luă cupa din mâna lui şi oferi sângele amestecat al celor doi soţi drept jertfă pe Altarul Soarelui. Se întoarse după aceea spre trib şi declară

cu solemnitate că perechea era acum unită prin legăturile sacre ale căsătoriei.

Fericită, regina întinse braţele spre Francis care o strânse la pieptul său şi-i sărută buzele.

Leoncia, sub stăpânirea unei emoţii care abia o mai lăsa să respire, se sprijini de Henry spre a nu se prăbuşi la pământ. Privind-o, Francis îşi dădu seama de marea ei suferinţă şi se desprinse uşor din îmbrăţişare. Totuşi, când regina trecu prin faţa ei, cu ochii strălucitori de triumf, Leoncia, păstrându-şi mândria-i sălbatică, afectă o indiferenţă plină de dispreţ.

CAPITOLUL XXI

Două gânduri licăriră în mintea lui Torres în timp ce era târât de vârtej. Primul fu la uriaşul câine alb care sărise după el. Al doilea, că Oglinda Lumii minţea. Era sigur că de data aceasta sfârşitul îi sosise; totuşi, din cele ce văzuse în Oglinda Lumii în scurtul timp cât îndrăznise să privească, nu i se păruse că avea să sfârşească în felul acesta.

Era un bun, înotător, totuşi când se afundă în adâncimea întunecată şi rapidă a apei, îi fu teamă să nu i se zdrobească ţeasta de pereţii stâncoşi ai curentului subteran prin care era târât cu repeziciune. Dar cursul şuvoiului era de aşa natură, încât nu suferi nici cea mai mică lovitură. Câteodată avea impresia că se freacă de pereţii de piatră printre care curgea torentul ce-l purta cu iuţeală; dar acest fapt nu-i producea decât o atingere uşoară, fără a-l vătăma.

Judecând după rezerva de aer ce o mai avea în plămâni şi care-i mai îngăduia să-şi ţină respiraţia, nu trecu nici un minut de la aruncarea sa în vârtej şi deodată ajunse într-un curs mai liniştit al apei, unde ieşi la suprafaţă, puţind respira în voie aerul proaspăt şi rece. În loc să înoate, se mulţumi să se menţină în stare de plutire, întrebându-se ce i se putuse întâmpla câinelui şi cum avea să se termine aventura lui subpământeană.

Dus de curent, în curând zări departe în faţa sa, o slabă strălucire; şi, când locul deveni mai luminos, întoarse capul îndărăt şi văzu ceva ce-l făcu să înoate grăbit. Ceea ce văzuse era câinele cel mare care înota cu capul în sus ridicat deasupra apei şi colţii-i puternici strălucind în lumina ce creştea cu cât se apropiau mai mult de deschizătura prin care intra. În curând, văzu în faţa sa un mal, a cărui pantă o urcă în grabă. Primul gest ce fu ispitit să facă era să se asigure dacă mai are în buzunar

nestematele ce le furase din cufărul reginei; dar un lătrat ce făcu să vibreze aerul din cavernă ca un tunet, îi aminti de colţii puternici ai urmăritorului său şi se grăbi să scoată la iveală pumnalul reginei, renunţând a mai căuta pietrele scumpe.

Două gânduri îi frământau mintea. Să încerce să suprime animalul mai înainte de a ajunge pe uscat? Sau era mai bine să se retragă pe mal spre locul de unde venea lumina zilei, în speranţa că uriaşul câine va fi târât mai departe de curent? Se decise pentru a doua acţiune şi se grăbi s-o pună în practică. În timp ce urca în fugă de-a lungul ţărmului îngust, câinele ajunse la mai şi începu să alerge după el atât de repede, încât îl ajunse în curând. Torres se întoarse, cu arma în mână gată să preîntâmpin atacul bestiei.

Dar câinele nu atacă. În loc de aceasta, cu un aer jucăuş, cu fălcile deschise într-un rânjet vesel, se aşează pe picioarele dinapoi şi îi întinse laba dreaptă în semn de salut. Când luă laba animalului, scuturând-o în mâna sa, Torres fu cât pe-aici să leşine din cauza tensiunii nervoase prin care trecuse. Ca o descărcare, izbucni în hohote de râs ca sub imperiul isteriei, continuând să strângă laba câinelui, în timp ce aceasta, cu colţii rânjiţi şi ochii blajini, părea că râde la el.

Continuându-şi drumul, cu câinele după el, Torres descoperi în curând că malul îngust, după ce se ridica într-o pantă uşoară, cobora din nou. Când ajunse în josul pantei, perspectiva se deschidea luminoasă şi mexicanul văzu atunci două lucruri: unul ce-l făcu să se oprească scuturat de un fior, iar altul ce-i produse o zvâcnire de speranţă în inimă. Primul, fu râul subteran. Năpustindu-se drept în peretele stâncii, se pierdea sub acesta într-un vârtej haotic, întunecat şi plin de spume, ce dovedea iuţeala ameţitoare a apelor. Al doilea, era o deschizătură în stâncă, ce dădea afară şi prin care intra lumina albă a zilei. Avea aproape nouă metri în diametru, dar era acoperită de o pânză de

păianjen, enormă, monstruoasă ca un coşmar produs de fantezia unui nebun. Mai, lugubre încă, erau osemintele ce zăceau semnificativ sub ea. Firele pânzei de păianjen erau străvezii sau aveau o lucire argintie. Întreceau grosimea unui creion. Când atinse. Un fir cu mina, se cutremură înfiorat. Se lipise de degetele sale cu atâta putere, încât numai după o sforţare ce agită întreaga plasă reuşi să-şi elibereze mâna. Îşi şterse apoi substanţa cleioasa ce-i râmase pe degete.

Observă că între două fire, în partea de jos a enormei pânze, era un spaţiu prin care s-ar fi putut târî afară, spre libertate; dar mai înainte de a trece la executarea acestui plan, prudenţa îl împinse să facă pe câine să treacă mai întâi, pentru a vedea riscurile ce le putea avea procedând astfel. Animalul cel alb se târî supus printre cele două fire, dispărând din vedere şi Torres era tocmai să-l urmeze, când câinele se întoarse. O atât de mare panică îl îndemna să revină, încât trecu în viteză pe sub plasă, se izbi cu putere de mexican şi amândoi se rostogoliră spre apă. Omul reuşi să-şi încleşteze mâinile în colţurile de stâncă; dar animalul, neputându-se agăţa de nimic, căzu în apa spumegândă. Cu toate că Torres încercă să-l prindă, câinele se îndepărtă de el cu repeziciune, fiind înghiţit într-o clipă de vârtej.

Torres stătu multă vreme la îndoială. Torentul acela năpraznic era o alternativă puţin atrăgătoare. Dincolo de pânza păianjenului, era lumina zilei, viaţa, libertatea… Dar ce-l făcuse oare pe câine să se retragă cuprins de panică? În timp ce se gândea astfel, la un moment dat fu conştient că mâna îi era rezemată pe ceva rotund. Ridică obiectul şi privi în orbitele unui craniu uman, apoi privirile sale înfricoşate se îndreptară fără voie spre grămada de oseminte de sub plasă. Aceasta îl făcu să se gândească tot la apă ca singurul mijloc de scăpare; dar la vederea vârtejului ameţitor, dădu înapoi cu teamă.

Cu pumnalul reginei în mână, se târî pe sub pânza de păianjen cu precauţiuni infinite, dar văzând ceea ce văzuse

şi câinele, se retrase cu atâta grabă, încât căzu şi el în apă. De abia avu timp să-şi umple plămânii cu aer şi fu înghiţit îndată de adâncurile clocotitoare ale vârtejului.

În acest timp, la locuinţa lacustră a reginei din Valea Sufletelor Pierdute, evenimentele se precipitau cu tot atâta repeziciune. Tinerii căsătoriţi şi însoţitorii lor se întorseseră tocmai de la ceremonia nupţială şi se pregăteau să se aşeze la ceea ce s-ar putea numi masa de nuntă, când o săgeată, pătrunzând printre vergelele de bambus ale cabanei, trecu printre regină şi Francis, înfigându-se în peretele din spatele lor, unde coada ei vibră prelung din cauza şocului. Henry şi Francis alergară îndată la fereastră şi putură vedea că situaţia era gravă. Tocmai în acea clipă, războinicul reginei, care păzea puntea îngustă, alerga spre casă, de abia ajunsese însă pe la mijlocul podeţului, când se prăbuşi în apă cu o săgeată între umeri. Dincolo de punte, pe mal, conduşi de preotul lor şi însoţiţi de femeile şi copiii lor, erau toţi bărbaţii Sufletelor Pierdute aşezaşi în linie de bătaie şi atacau cu săgeţi garda reginei, de pe malul opus.

Un lăncier al reginei năvăli în încăpere, cu mersul şovăitor şi ochii sticloşi, murmurând un avertisment neînţeles, după care se prăvăli la pământ*;* spatele îi era plin de săgeţi făcându-l să pară ca un straniu arici. Henry sări la uşă, începând să tragă cu revolverul în atacatorii care se încumetaseră să treacă apa şi care căzură îndată sub focurile ucigătoare ale armei omului alb.

Asediul fragilei cabane fu de scurtă durată. Deşi Francis, sub protecţia lui Henry care trăgea în atacatori, reuşi să distrugă puntea îngustă, nu putură înlătura cu nici un chip săgeţile cu şomoioage de iarbă uscată, în flăcări, trimise de inamic; acestea aprinseră în mai multe locuri acoperişul de paie al locuinţei.

— Nu există decât un singur mijloc de scăpare, spuse regina palpitând de emoţie, în timp ce stătea în braţele protectoare ale lui Francis, pe platforma ce dădea spre

vârtejul subteran. Este drumul care duce la lumea din afară. Arată spre apa ce curgea cu viteză ameţitoare, în gâlgâiri şi clocotiri spumoase. Nimeni nu s-a mai întors pe acest drum. I-am urmărit în oglinda mea miraculoasă şi i-am văzut trecând prin adâncuri întunecate şi ieşind la lumina zilei în lumea de afară. Aceştia fuseseră azvârliţi în torent când nu mai erau în viaţă. Afară de Torres, am mai văzut o singură fiinţă vie plecând pe acest drum. Ca şi cei morţi, nu au mai revenit niciodată; de asemenea, nici Torres nu s-a mai înapoiat.

Toate privirile celor de faţă se îndreptă spre apa respingătoare şi cu toţii simţiră un fior de repulsie.

— Altă cale nu mai este? întrebă Henry, cuprinzând cu braţul său protector umerii Leonciei.

Regina clătină capul negativ. În jurul lor, acoperişul de paie cuprins de flăcări începea să se prăbuşească pe alocuri iar auzul le era asurzit de strigătele de război ale atacatorilor de pe malul opus. Regina se desfăcu din braţele lui Francis. Şi luându-l de mână îl conduse în dormitorul său.. Francis o urmă curios, observând-o cum închide capacul lăzii cu bijuterii şi îi întăreşte încuietorile. După aceea, dădu la o parte covorul de pe podea şi ridică o trapă ce dădea spre apă. După indicaţiile sale, Francis trase cufărul preţios până la marginea deschizăturii, apoi îl împinse înăuntru.

— Nici preotul Soarelui nu cunoaşte această ascunzătoare, îi şopti ea, după care, luându-l din nou de mână îl conduse în fugă înapoi pe platformă la ceilalţi.

— Este timpul să părăsim acest loc, anunţă ea cu hotărâre. Ia-mă în braţele tale, iubitul meu Francis şi să sărim cei dintâi, îi spuse ea, privindu-l cu duioşie. Vom arăta drumul celorlalţi.

Şi astfel se avântară. În clipa când acoperişul cabanei se prăbuşi în flăcări, Henry o ridică în braţe pe Leoncia şi sări în vârtejul ameninţător unde Francis şi regina dispăruseră.

Ca şi Torres, cei patru fugari nu avură de suferit nici o izbitură de pereţii stâncoşi şi ajunseră în apa mai liniştită a râului subteran, fără să li se fi întâmplat nimic rău; în curând, se opriră în faţa deschizăturii, unde se afla pânza de păianjen. Pentru Henry, sarcina fusese mai uşoară, fiindcă Leoncia era o bună înotătoare. Francis avusese însă mai mult de luptat, căci regina nu ştia să înoate; totuşi, tânăra lui soţie făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-l uşura, lăsându-se să fie trasă de braţul puternic al iubitului ei, fără să manifeste cea mai mică teamă. Odată ajunşi în siguranţă, pe malul îngust al râului subpământean, cei patru tineri se odihniră puţin, în timp ce femeile se ocupau cu aranjarea părului lor răvăşit de apă.

— Aceasta nu este prima dată când mă aflu cu voi într-o cavernă, spuse Leoncia râzând celor doi Morgani, deşi cuvintele sale erau intenţionate mai mult pentru regină.

— E prima dată că mă găsesc în inima muntelui cu soţul meu, îi ripostă regina, râzând de asemenea de ascuţişul săgeţii sale pătrunse adânc în fiinţa Leonciei.

— După cât se pare, dragă Francis, soţia ta şi logodnica mea nu vor fi prea bune prietene, zise Henry, cu energia bărbatului ce vrea că aplaneze o neînţelegere între femei.

O tăcere apăsătoare se lăsă între cei patru fugari. Totuşi, cele două tinere nu erau stingherite de această situaţie, ba se părea chiar că le plăcea. Francis îşi forţă zadarnic mintea pentru a găsi cuvinte cu care să refacă atmosfera, în timp ce Henry, exasperat, se ridică brusc şi anunţându-i că pleacă să „cerceteze puţin”, o invită pe regină să-l însoţească. După ce plecară, Francis şi Leoncia rămaseră câtva timp într-o tăcere plină de încăpăţânare. Tânărul fu primul care o rupse.

— Leoncia, sunt tare ispitit să te „scutur” puţin.

— Dar ce am făcut? îl bravă ea.

— Întrebi ca şi cum nu ai ştii. Tu nu-ţi dai seama că te-ai purtat ca o nesuferită?

— Ba tu te-ai purtat aşa, nu eu, îi ripostă fata. De abia stăpânindu-se să nu izbucnească în plâns şi trădând, prin aceasta, slăbiciunea sa. Cine ţi-a cerut s-o iei de soţie? Sorţii nu căzuseră pe tine, totuşi, tu te-ai oferit numaidecât. Ti-am pretins eu aceasta? Aproape că inima mea a încetat să mai bată, când te-am auzit spunându-i lui Henry că poţi să te căsătoreşti cu ea. Am crezut că voi leşina. Nici măcar nu te-ai sfătuit cu mine. Cu toate acestea, tragerea la sorţi a fost ideea mea, căci voiam să te scap de ea… da şi crede-mă că nu sunt o neruşinată dacă-ţi mărturisesc că am voit să te păstrez pentru mine. Henry, nu mă iubeşte aşa cum m-ai făcut să cred că mă iubeşti tu, iar eu nu l-am iubit niciodată pe el, aşa cum te-am iubit pe tine… cum te iubesc încă şi acum, Sfânta Fecioară să mă ierte!

Francis era buimăcit de aceste mărturisiri. O prinse în braţe, strângând-o cu dragoste la pieptul său.

— Ah! Nu uita că este chiar ziua nunţii tale, îi reproşă ea cu glasul înăbuşit din cauza îmbrăţişării lui pătimaşă, fără însă a încerca să-i reziste.

Înflăcărarea tânărului dispăru ca prin farmec la auzul, acestor cuvinte şi braţele i se desfăcură brusc de pe umerii iubitei sale.

— Şi trebuia ca tocmai tu să-mi aminteşti aceasta, Leoncia, într-o astfel de clipă, murmură el cu tristeţe.

— Şi de ce nu? exclamă ea cu aprindere. Mă iubeai. M-ai făcut să înţeleg că nu mai încăpea nici o îndoială că mă iubeşti cu adevărat; totuşi te-ai îndepărtat de mine şi te-ai grăbit să te căsătoreşti bucuros şi de bună voie, cu prima femeie albă ce ţi s-a oferit!

— Eşti geloasă, draga mea, o atacă el şi simţi inima zvâcnindu-i de bucurie când fata îl aprobă cu un semn din cap. Admit să fii geloasă, continuă el; dar în acelaşi timp, lăsându-te stăpânită de slăbiciunea-ţi femeiască, tu minţi acum, Leoncia. Ceea ce am făcut eu, n-a fost nici în pripă şi nici cu plăcere, ci spre binele tău şi al meu… sau, mai de

grabă pentru Henry. Mulţumesc lui Dumnezeu, nu mi-am pierdut încă onoarea!

— Onoarea bărbatului nu este totdeauna lucrul cel mai important pentru femeie, îi replică ea.

— Ai prefera să mă vezi dezonorat? o întrebă în grabă tânărul, agăţându-se cu speranţă de remarca fetei.

— Nu sunt decât o biată femeie care iubeşte, zise ea cu un glas implorator.

— Ba eşti o viespe de femeie, izbucni el dezamăgit. Şi în afară de asta, mai eşti şi nedreaptă, atunci când iubeşti? îl întrebă ea, făcând prin aceasta mărturisirea cea mare şi recunoscând totodată adevărul celor imputate de el. Poate că bărbaţii sunt satisfăcuţi de a trăi atunci când onoarea lor este neatinsă, dar îţi spun, Francis, că femeia nu trăieşte cu adevărat decât prin dragoste şi pentru dragoste!

— Poate că ai dreptate. Onoarea, ca şi aritmetica, poate fi judecată şi calculată. Aceasta nu înseamnă însă că femeile trebuie să se lepede de ea…

Conversaţia le fu întreruptă de strigătele reginei şi ale lui Henry şi ei se grăbiră să-i ajungă din urmă, îi găsiră în curând privind la uriaşa pânză ce acoperea deschizătura.

— Aţi mai văzut vreodată o plasă de păianjen atât de înfiorătoare ca aceasta? exclamă Leoncia.

— Aş vrea să văd monstrul care a ţesut-o, zise Henry.

— Şi eu aş prefera să-l văd, decât să-l simt, contribui şi Francis.

— Să fim bucuroşi că nu suntem nevoiţi să trecem pe acolo, spuse regina.

Toate privirile se îndreptară întrebătoare spre frumoasa soţie a lui Francis.

— Pe dincoace este drumul adevărat spre libertate, adăugă ea, arătând spre torent. ÎI cunosc foarte bine. De multe, de foarte multe ori am privit această cale în Oglinda Lumii. Când mama mea a murit şi a fost aruncată în vârtej, după tradiţie, i-am urmărit trupul în oglinda miraculoasă şi

am văzut cum a trecut pe aici, pe lângă această deschizătură, fiind dusă de curent mai departe.

— Dar ea era moartă, obiectă Leoncia cu voeciune. Rivalitatea dintre cele două tinere dispăruse ca prin farmec.

— Unul dintre războinicii care formau garda mea, continuă regina cu voce înceată, un tânăr frumos, îndrăznise să se uite la mine cu ochii iubirii. A fost azvârlit de viu în vârtej. L-am urmărit în oglindă. Când a ajuns în acest loc, a ieşit la ţărm. L-am văzut cum s-a târât pe sub plasa păianjenului spre lumină şi apoi cum s-a retras iute, aruncându-se în torent.

— Un alt mort, comentă Henry necăjit.

— Nu l-am urmărit în oglindă. Pentru un timp a fost întunecat pe suprafaţa ei revelatoare şi n-am putut vedea nimic, dar, puţin timp după aceea, el a apărut într-un râu mare, afară în lumina soarelui. A înotat spre ţărm unde a dispărut printre copaci înalţi, aşa cum nu cresc în Valea Sufletelor Pierdute.

Cu toate acestea, ca şi Torres, ceilalţi dădură, înapoi la gândul de a se arunca în torent.

— Drumul pe sub pânza de păianjen este primejdios, îi preveni regina. Priviţi la osemintele ce zac sub el; sunt în deajuns de lămuritoare…

— Chiar aşa fiind, spuse Francis, am o dorinţă nebună să ies puţin afară în soare. Voi rămâneţi aici în timp ce eu voi încerca să văd ce este dincolo.

Scoţându-şi revolverul, ce conţinea o încărcătură completă şi cartuşe, tânărul se târî pe sub pânza de păianjen. Trecuse numai o clipă de când dispăruse din vedere sub pânză, când cei rămaşi înăuntru îl auziră trăgând unul după altul câteva focuri de revolver. Apoi, îndată, îl observară retrăgându-se cu iuţeală. Ceea ce văzură după aceea îi determinară să scoată strigăte de oroare.

Alergând spre Francis, de-a lungul pânzei, mare de aproape doi metri dintr-un vârf al picioarelor păroase şi negre până la celălalt vârf, se târa locuitorul plasei, un păianjen monstruos, zbătându-se încă pentru a reţine în sine viaţa ce începea să-l părăsească, în urma rănilor făcute de gloanţele necruţătoare. Crusta solidă ce-i acoperea centrul corpului, de unde radiau picioarele păroase, era formata dintr-o substanţă densă, ce trosni cu un scrâşnet înfiorător, atunci când căzu pe umărul lui Francis, îl atinse în treacăt şi apoi, cu picioarele-i păroase încă tremurând şi lipsite de putere, monstrul se prăbuşi în apa învrăjbită.

Patru perechi de ochi priviră îngrozite cum corpul i se cufundă pe lingă peretele de stâncă şi apoi dispare, sorbit de vârtej.

— Unde-i unul, trebuie să mai fie şi un altul, spuse Henry, privind bănuitor în sus, spre plasa de păianjen.

— V-am spus doar că nu pe acolo este drumul, zise regina. Haide, iubitul meu soţ, strânşi unul în braţele celuilalt, să trecem prin adâncurile întunecate spre lumea însorită de afară, pe care n-am văzut-o încă; voiesc să o văd acum, împreună cu tine!

Braţele i se deschiseră cu dragoste şi Francis nu putu să-i refuze chemarea. Prinzând-o în braţe, le explică celorlalţi ce văzuse prin deschizătura din perele:

— În nici un caz, pe acolo, nu se poate ajunge afară, căci se deschide spre o prăpastie de peste cinci sute de metri adâncime. Astfel că nu ne rămâne decât drumul apei. Deci, să ne vedem cu bine, încheie el râzând şi strângându-şi soţia la piept, sări în torent.

Henry o luă pe Leoncia în braţe şi voia tocmai să se avânte şi el, când acesta îl opri.

— De ce ai primit sacrificiul lui Francis? îl întrebă ea:

— Pentru că… Tânărul făcu o pauză şi o privi cu mirare. Pentru că voiam ca tu să fii a mea, adăugă el. Pentru că eu sunt logodit cu tine, în vreme ce Francis era liber. În afară

de acestea, dacă nu mă înşel, Francis pare un soţ foarte încântat de alegerea sa.

— Nu este adevărat, îi ripostă fata, dând din cap pentru a întări cele spuse. El este o fire cavalerească şi se poartă aşa cu ea pentru a nu-i răni sentimentele.

— Ei bine, nu ştiu. Dar adu-ţi aminte că atunci, în faţa altarului din Valea Sufletelor Pierdute, când am spus că eram gata să mă căsătoresc cu regina, el a pretins că aceasta nu va primi să fie soţia mea… Concluzia este deci uşor de tras: voia s-o păstreze pentru el însuşi. Şi de ce n-ar fi făcut aşa? Este necăsătorit, iar ea este o femeie foarte frumoasă.

Leoncia îl asculta pe jumătate atentă. Cu o mişcare bruscă, îl apucă de umeri şi-l îndepărtă la lungimea braţelor, aşa ca să-l poată privi bine drept în ochi: apoi îl întrebă:

— Cât mă iubeşti de mult? Mă iubeşti nebuneşte? Mă iubeşti cu patimă, cu disperare, astfel căi ai putea face orice pentru mine? Mă iubeşti mult, mult, mult de tot?

Tânărul o privi buimăcit

— Spune! Este aşa? Mă iubeşti atât? îl sili ea, înflăcărată.

— Sigur că te iubesc, îi răspunse el încet, dar niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte să descriu dragostea mea în acest fel. Tu eşti singura femeie pentru mine. Pot spune că iubirea mea pentru tine este mare, profundă şi durabilă. Din prima clipă când te-am întâlnit, am avut intuiţia că te cunoşteam demult, că-mi aparţii de multe vreme.

— Este o femeie îngrozitoare! izbucni Leoncia, fără nici o legătură cu cele spuse de Henry. Am urât-o din prima clipă când am văzut-o.

— Doamne Sfinte! Ce pasionată eşti, Leoncia! Nici nu îndrăznesc să mă gândesc cât ai fi urât-o dacă m-aş fi căsătorit eu cu ea în locul lui Francis…

— Mai bine să-i urmăm pe ceilalţi, spuse ea, încheind discuţia.

Şi Henry, mai nedumerit ca oricând de purtarea fetei, o strânse la piept şi sări în torentul plin de spume.

Pe malul râului Gualaca pescuiau două fete indiene.

La dreapta lor, în susul apei, se ridica o stâncă înaltă, prăpăstioasă, de sub care curgea izvorul ce alimenta râul, stătea parcă de strajă la capătul unui şir de munţi înalţi, care se întindeau ca un lanţ în spatele ei. Torentul ce ieşea din stâncă izbucnea vijelios înainte, în valuri întunecate şi spumoase, dar, drept sub cele două fete, acolo unde pescuiau, se formase un bazin de apă liniştită şi adâncă. Din păcate, tot atât de liniştit era şi pescuitul lor, căci până acum nici un peşte nu le mişcase undiţele. Una dintre ele, pe nume Nicoya, se întinse plictisită, căscă prelung şi mâncă o banană; apoi se întinse şi căscă din nou, privind la coaja pe care o ţinea în mână.

— Am fost foarte cuminte, Concordia, remarcă ea către tovarăşa sa. Am fost liniştite şi tăcute şi cu toate acestea, nu am prins nici un peşte. Acum, voi face zgomot şi voi azvârli ceva în apă. De vreme ce se spune că „ceea ce se aruncă în sus trebuie să cadă jos”, de ce nu s-ar putea să iasă ceva deasupra, dacă se cufundă ceva? Eu vreau să încerc. Iată!

Azvârli coaja bananei şi privi cu un aer leneş locul unde lovise apa.

— Dacă iese ceva la suprafaţă, doresc să fie ceva mare, murmură Concordia cu acelaşi aer lenevos.

Dar deodată, spre surprinderea lor, văzură apărând din adâncul întunecat al apei un câine enorm, de culoare albă. Fetele îşi aruncară undiţele pe mal şi prinzându-se în braţe una pe alta, se uitară cu uimire după câinele care ajunse la ţărm, se scuturã de apă, urcă malul şi dispăru printre copacii înconjurători.

Nicoya şi Concordia. Începură să râdă prosteşte.

— Mai! încearcă odată, o îndemnă Concordia pe tovarăşa sa.

— Ba nu. Încearcă tu de data aceasta. Să vedem, tu ce poţi scoate din apă.

Neîncrezătoare, Concordia aruncă în apă un bulgăre de pământ. Aproape îndată apăru între valuri un cap cu un coif pe el. Strângându-se mai tare, cele două fete priviră cum omul cu cască ajunge la ţărm şi dispare în pădure după câinele cel mare.

Cele două indiene începură din nou să râdă; dar de data aceasta, oricât se înconjurară una pe alta, nu mai îndrăzni să arunce nimic în apă.

Câtva timp mai târziu, fură găsite de doi tineri indieni care veneau cu barca împotriva curentului.

— De ce râdeţi? le întrebă unul dintre ei.

— Am văzut minuni, gunguri Nicoya în jos spre ei.

— Atunci aţi băut prea multă pulque, le învinui tânărul indian.

Petele dădură negativ din captai Concordia zise:

— Noi n-avem nevoie de băutură pentru a putea vedea minuni. Mai întâi, când Nicoya a aruncat în apă o coajă de banană, am văzut ieşind din apă un câine… Era un câine alb, mare cât un tigru din munţi…

— Şi când Concordia a aruncat pământ, continuă povestirea, cealaltă fată, a ieşit la suprafaţă un om cu capul de fier. Acestea sunt minuni. Concordia şi cu mine putem face minuni.

— Jose, se adresă unul dintre indieni tovarăşului său, aceasta merită o băutură.

Şi fiecare, pe rând, traseră câte o înghiţitură zdravănă dintr-o sticlă pe jumătate umplută cu bere.

— Nu, zise Jose, când fetele îl rugară să le dea şi lor. Dacă mai beţi pulque, s-ar putea atunci să vedeţi alţi câini mari cât tigrii şi alţi oameni cu capetele de fier!

— Bine, atunci, înghiţi Nicoya refuzul celuilalt. Aruncă şi tu, sticla în apă şi vezi ce eşti în stare să scoţi. Noi am adus afară un câine şi un om. Tu poate scoţi pe dracu.

— Aş vrea să-l văd pe dracu, spuse Jose, dând pe gât o altă cantitate de bere. Această pulque este un stimulent al curajului. Aş dori foarte mult să-l văd pe dracu!

Trecu sticla tovarăşului său, îndemnându-l cu un gest s-o termine.

— Acum arunc-o în apă, îi comandă Jose.

Sticla cea goală izbi apa cu o pleznitură puternică; sticla se umplu cu apă cufundându-se şi aproape îndată evocarea spiritului său avu efect, căci apăru din apă corpul păros şi îngrozitor al uriaşului păianjen ucis de Francis. Aşa ceva era prea mult pentru firea superstiţioasă a indienilor. Se speriară atât de tare încât răsturnară barca şi căzu în apă. Când apărură la suprafaţa apei, înotară din răsputeri spre ţărm, unde se grăbiră să fugă în pădure.

Nicoya şi Concordia erau prea înspăimântate pentru a mai putea râde. Stăteau lipite una de alta, privind apa fermecată şi cu coada ochiului urmărindu-i pe cei doi tineri speriaţi.

Soarele începuse să se apropie de apus când fetele îşi regăsiră curajul de a evoca din nou apa magică. Numai după multa vorbă, se învoiră să arunce bulgări de ţărână, amândouă în acelaşi timp. Făcură întocmai şi din apă ieşi un om şi o femeie…. Francis şi regina. Indienele se pitulară în tufişuri, aşa că Francis nu le observă când ajunse cu regina la ţărm.

— Poate că a fost numai din întâmplare că s-au produs aceste lucruri de câte ori am aruncat ceva în apă, îi şopti Nicoya tovarăşei sale câteva minute mai târziu.

— Dar când am azvârlit un obiect, a ieşit afară tot un singur lucru, argumentă Concordia. Şi când am aruncat amândouă, au apărut tot două lucruri.

— Foarte bine, zise Nicoya. Haide să dovedim acum că n-a fost întâmplare aceea care a produs miracole. Să încercăm din nou, amândouă odată. Dacă nu iese nimic din apă, atunci înseamnă că nu avem nici o putere magică.

Aruncară împreună gloduri de ţărână şi ca urmare la această invocare, apăru deodată un alt bărbat şi o femeie. Şi această pereche, Henry şi Leoncia, ajunse cu bine la ţărm, dispărând printre copaci, după ceilalţi.

Tinerele indiene se priviră cu un aer satisfăcător şi se grăbiră să plece în satul lor pentru a aduce tuturor la cunoştinţă noutatea. Ele puteau face minuni! Erau binecuvântate de zei!

De abia în ziua următoare, după scăparea sa din râul subteran, ajunse Torres la San Antonio. Mersese pe jos, însoţit de un băieţaş indian care îi ducea coiful lui Da Vasco, fiindcă voia să arate acea cască veche lui *jefe* şi judecătorului, ca o dovadă a aventurii ciudate pe care avea să le-o povestească.

CAPITOLUL XXII

Când intră pe strada principală a orăşelului, primul om pe care-l întâlni fu *jefe,* care se opri mirat la vederea lui, neputându-şi stăpâni o exclamaţie.

— Să fii cu adevărat dumneata, *senor* Torres? se întrebă el, făcându-şi cruce şi strângându-i apoi mâna omului murdar şi jerpelit, în care îşi recunoscuse, în sfârşit, prietenul. Apoi, amintindu-şi ceva, *jefe* se necăji: Şi când mă gândesc că te-am considerat mort! exclamă el. Câinele acela de Jose Mancheno a venit şi mi-a spus că ai murit şi ai fost îngropat până la ziua judecăţii celei de pe urmă, în inima muntelui Mayaşilor!

— Caroosul acela este un zăpăcit... iar eu sunt probabil cel mai bogat om din Panama, îi răspunse Torres cu măreţie. Întocmai ca vechii şi bravii conquistadorii, m-am luptat cu toate primejdiile şi am reuşit în cele din urmă să ajung la comoară. Am văzut-o cu proprii mei ochi. Ba nu...

Mâna lui Torres se afundă în buzunarul de la pantaloni pentru a da la iveală nestematele furate de la Regina Visurilor; dar scoase mâna goală. În stradă unde se aflau, erau prea multe priviri străine; aspectul său zdrenţuros atrăsese atenţia mulţimii.

— Am multe să-ţi spun, îi zise el lui jefe, dar nu pot vorbi aici. Am bătut la uşa morţilor şi am purtat giulgiul cadavrelor. Am stat printre oameni plecaţi dintre cei vii de patru secole, dar care nu erau putreziţi şi i-am văzut murind pentru a doua oară, înecaţi. Am trecut prin inima munţilor, ca şi peste ei, am mâncat din pâinea Sufletelor Pierdute şi am privit în Oglinda Lumii. Despre toate acestea în voi povesti dumitale, fiindcă eşti cel mai bun prieten al meu şi judecătorului, când va veni timpul, căci voiesc să vă fac şi pe voi bogaţi odată cu mine!

— Nu cumva ai consumat prea multă *pulque*? glumi *jefe,* privindu-l bănuitor.

— De când ara plecat din San Antonio n-am mai băut nici un pic de alcool, fu răspunsul. Dar acum mă voi duce acasă şi voi face o mare beţie; după aceea, îmi voi curăţi murdăria aceasta de pe mine şi mă voi îmbrăca în haina noi.

Intenţiile lui Torres nu putură fi puse în practică numaidecât, căci tocmai când se îndreptă spre casă, un băiat zdrenţuros, îl ajunse din urmă şi-i întinse un plic al cărui aspect îi era familiar. Era de la staţia telegrafică a guvernului şi conţinea o telegramă de la Regan:

Procedaţi foarte bine – transmitea acesta – *este absolută nevoie să mai ţii grupul departe de New-York încă trei săptămâni. Cincizeci de mii dolari dacă reuşeşti.*

Cerând un creion de la băieţaş, Torres scrise răspunsul pe spatele plicului:

Trimite banii. Expediţia nu se va mai întoarce niciodată din munţi, unde s-a pierdut.

Două întâmplări ce se produseseră îndată, îl împiedicară pe Torres de la beţie şi baie. Tocmai când era pe punctul de-a intra în magazinul de bijuterii al bătrânului Rodriguez Fernandez, îl zări pe bătrânul preot mayas, pe care-l ştia mort, înecat în camera idolilor din caverna Mayaşilor. Torres tresări surprins întocmai cum făcuse şi jefe puţin mai înainte, la vederea sa.

— Pieri, zise, el spulberă-te din faţa mea, strigoi fără odihnă. Eşti un spirit, căci corpul tău zace înecat în inima muntelui. Tu eşti o apariţie, o fantomă. Pleacă, eşti numai o iluzie; corpul tău nu este real! Altfel, te-aş lovi. Tu eşti o nălucă. Dispari imediat. Nu voiesc să lovesc o fantomă!

Fantoma îi apucă însă mâinile şi se. Agăţă de el rugător, încercând să-l convingă.

— Bani, bolborosi bătrânul. Dă-mi bani. Împrumută-mi numai. Mai târziu ţi-i voi înapoia, căci eu cunosc secretul comorii Mayaşilor. Fiul meu a rămas în munte, împreună cu comoara. *Gringo* cel bogat este de asemenea acolo. Ajută-

mă să-mi salvez fiul. Numai cu el pot fi eu fericit, tezaurul va fi al vostru. Însă trebuie să luăm oameni şi pulbere pentru a face o gaură în peretele stihii, pe unde să se scurgă apa. Fiul meu nu este înecat. Este numai prizonierul apei, în camera unde locuieşte Chia şi Hzatzl, cei cu ochii de nestemate; numai cu aceştia se poate cumpăra toată pulberea tunătoare a omului alb! Haide, dă-mi bani să-mi pot scăpa fiul.

Torres era o fire ciudată. De obicei, era zgârcit; însă cu cât devenea mai bogat, cu atât se evidenţia mai mult acest defect. Gândul de a se despărţi de cea mai neînsemnată sumă de bani îi era nesuferit.

— Bani! exclamă el cu o voce aspră, împingându-l pe bătrânul indian la o parte şi deschizând uşa prăvăliei. Eu să am bani... eu care sunt numai zdrenţe, ca un cerşetor? Eu n-am bani pentru mine, dar să-ţi mai dau şi ţie, bătrânule! Şi-apoi, tu singur ţi-ai dus fiul în muntele Mayaşilor. Moartea fiului tău să cadă asupra ta, căci el s-a prăbuşit în puţul de sub picioarele Chiei, care a fost săpat de strămoşii tăi, nu de ai mei!

Din nou, bătrânul se agăţă de el, rugător, cerându-i bani ca să cumpere dinamită. Dar Torres îi dădu un brânci atât de tare, încât moşneagul se rostogoli pe caldarâm, rămânând câtva timp ameţit acolo.

Dugheana lui Rodriguez Fernandez era mică, murdară şi plină de praf, pe pereţi umblau gândaci şi şopârle, iar prin colţuri, păienjeni dezgustători. Când bătrânul bijutier veni târându-se, el însuşi ca un uriaş păianjen, păru un al doilea Shylock din piesa lui Shakespeare, însă un Shylock mai murdar şi mai respingător decât toţi câţi au apărut vreodată pe scenele teatrale din lumea întreagă!

Torres scormoni în buzunar şi alegând una dintre cele mai mici pietre preţioase furate din cufărul reginei, o întinse bătrânului fără nici o vorbă.

— Sunt un negustor sărac, cloncăni acosta cu o voce hârâitoare, plecându-se umil în faţa lui, în timp ce Torres

observă pe sub pleoape cu ce atenţie îi cerceta piatra preţioasă.

În cele din urmă evreul o puse pe tejgheaua murdară, ca pe un lucru fără valoare, privind întrebător la clientul său. Torres aştepta însă tăcut, silindu-l astfel pe celălalt să vorbească.

— Onorabilul *senor* Torres doreşte, desigur, să-mi ceară părerea în privinţa calităţii acestei pietre preţioase? cârâi în cele din urmă giuvaergiul.

Torres încuviinţă cu un semn.

— Este veritabilă, dar e mică; şi-apoi nu este bine şlefuită. Va rămâne şi mai mică după ce o voi lucra pentru a-i da o formă perfectă.

— Cât valorează? îl întreba Torres, pierzându-şi răbdarea.

— Sunt un om sărac, repetă Femandez.

— Nu ţi-am spus s-o cumperi, prostule. Dar, pentru că ai adus vorba de aşa ceva, cât îmi dai pentru această piatră?

— După cum spuneam, abuzând de răbdarea dumitale, nobile *senor*, sunt un om foarte sărac. Sunt zile când nu-mi pot îngădui să cheltuiesc nici zece centavos, pentru o bucată de peşte uscat. Sunt zile, apoi când nu pot să-mi cumpăr o înghiţitură de vin roşu, din cel ieftin şi despre care am aflat că are o proprietate tonică asupra sistemului meu! Sunt atât de sărac, încât nu pot cumpăra lucruri de prea mare valoare…

— Nici chiar pentru a le vinde, după aceea, pe un preţ bun? îl întrerupse Torres.

— Eh-he! Cine poate fi sigur că voi realiza un câştig? se văicări bătrânul cu glasu-i cârâitor. Da, atunci voi cumpăra; dar, fiind sărac, nu pot da decât un preţ modest. Luă nestemata şi o studie din nou, îndelung şi atent. Aş oferi, începu el şovăitor, aş oferi… dar, te rog, onorabile *Senor*, recunoaşte că sunt un om sărac, foarte sărac! Uite, azi nu am mâncat decât o ciorbă de ceapă, afară de cafeaua de dimineaţă şi o coajă de pâine…

— Pentru numele lui Dumnezeu, bătrân nebun ce eşti, spune odată, cât dai? strigă Torres scos din fire.

— Cinci sute dolari... dar mă îndoiesc că îmi va mai rămâne un câştig când am s-o vând.

— Dolari de aur?

— Nu, mexicani, sună răspunsul, a ceea ce reducea valoarea ofertei la jumătate. Desigur că mexicani, numai mexicani toate afacerile mele nu le fac decât în monedă mexicană.

Torres se prefăcu indignat faţă de preţul mic ce i se oferea şi întinse mâna să ia diamantul. Bătrânul i-o respinse însă, nevoind să piardă afacerea ce i se ivise.

— Suntem prieteni vechi, spuse el cu vocea-i stridentă. Când te-am văzul pentru prima oara, erai un copil; veniseşi în San Antonio tocmai din Bocas doi Toro. Prin urmare, fiindcă suntem prieteni, hai să fie cinci sute de aur!

Torres avu o viziune de o clipă asupra enormităţii valorilor ce zăceau în cufărul cu giuvaieruri al reginei, acolo în Valea Sufletelor Pierdute. Era sigur că hoţul de moşneag îi oferise pentru una din cele mai mici pietre, numai jumătate din preţul adevărat!

— Foarte bine, zise el şi cu o mişcare dibace îşi luă diamantul înapoi. Este al unui prieten. M-a rugat să-i împrumut bani spre a mi-l lăsa amanet. Acum ştiu cât îi pot da, după informaţiile ce mi le-ai dat. Îţi sunt recunoscător şi sunt gata să-ţi fac cinste, când ne vom întâlni la *pulqueria,* vei avea vin din cel roşu şi tonic, oricât vei putea să bei... Da, oricât vei vrea!

În acelaşi timp, coborând pe râul Gualaca în canoe, Leoncia, regina şi cei doi Morgani avură un drum mai bun decât Torres. Puţin înainte de sosirea lor la ferma Solano, avu loc o întâmplare căreia nu i se dădu atenţia cuvenită. Pe poteca şerpuită ce lucea spre *haciendă,* urca un om însoţit de o bătrână gârbovită, al cărei şal negru de pe cap nu reuşea să-i ascundă în întregime faţa smolită şi ochii de

cărbune, omul era vizitator cum nu mai fusese vreunul până atunci la ferma Solano. Se vedea a fi un chinez de vârstă mijlocie, gras, a cărui faţă, ce amintea luna plină, dar o lună plină unsuroasă şi lucioasă, trăda o natură bună, obişnuită la persoanele grase. Se numea Yi Poon, adică „Unt de Ricin” şi manierele sale erau tot atât de moi şi uleioase ca şi extrasul din planta al cărei nume îl purta. Faţă de bătrâna gârbovă ce-şi târşia picioarele reumatice lingă el, Yi Poon era chintesenţa gentileţii şi a respectului. Când bătrâna se împiedica şi voia să cadă, el se oprea şi o lăsa să se odihnească aşa ca să-şi recapete puterile. În trei rânduri, în astfel de ocazii, îi dădu chiar să bea câte o înghiţitură bună de brandy franţuzesc, dintr-o sticlă pe care o scotea netulburat din buzunar.

Ajunşi la haciendă, Yi Poon o aşează pe bătrână pe iarbă, la umbra unui copac şi apoi ciocăni curajos la uşa din faţă. De fapt, era ceva neobişnuit la el să ciocănească la o uşă principală, în afacerile sale, căile preferate erau intrările din dos. De data aceasta însă, instinctul său de negustor îi spusese că intrarea principală era mult mai potrivită.

Servitoarea indiană care veni la ciocănitul său, îl anunţă lui Enrico Solano*;* apoi se întoarse cu răspunsul: *Senor* Solano era indispus şi nu putea primi pe nimeni.

— Stai! o opri Yi Poon cu lăudăroşenie, voind s-o impresioneze pe servitoare pentru a-i duce un alt mesaj. Eu nu sunt un coolie. Sunt un chinez inteligent. Am fost la şcoală foarte mult. Vorbesc englezeşte, vorbesc spaniola! Eu scriu englezeşte, scriu spaniola. Vezi? Eu scriu acum în spaniolă pentru *Senor* Solano. Tu nu poţi scrie, aşa că nu vei putea citi ceea ce eu scriu. Eu scriu că sunt Yi Poon, din Colon. Eu am venit aici ca să vorbesc la *senor* Solano. Afacere foarte important. Foarte secret. Scriu tot aici pe hârtie pe care tu nu poţi citi!

Îi întinse foaia pe care era scris strâmb un singur rând: „Despre *senor*ita Solano. Am mare secret”.

Alesandro, cel mai mare dintre fraţii Solano, primi scrisoarea şi se răsti din pragul uşii la micul chinez rotund:

— Haide, spune-mi ce vrei? Ce este? Zii repede!

— Foarte bună afacere, fu răspunsul lui Yi Poon, în timp ce privea cu satisfacţie starea de surescitare pe care o provocase misiva şa omului ce-l avea în faţă. Eu fac multe parale cu asta. Eu cumpăr, cum numiţi voi, secrete. Eu vând secrete. Foarte frumoasă afacere!

— Ce ştii despre *senor*ita Solano? urmă răstit Alesandro, apropiindu-se de el şi scuturându-l de umeri.

— Totul. Foarte important informaţia…

Dar Alesandro nu a mai putut stăpâni şi împingându-l pe chinez în casă, îl conduse până în faţa bătrânului Enrico.

— Are noutăţi despre Leoncia! îl anunţă el.

— Unde este? întrebă Enrico pe chinez.

„Ha! gândi Yi Poon. Aşadar, *senor*ita este plecată undeva, dispărută poate. Acesta este un nou secret. Va putea fi de vreo valoare într-o bună zi”.

— Această *senorită* Leoncia, spuse în cele din urmă chinezul, cu glas suav şi lipicios, nu este fata dumneata. Ea are alt papa şi alt mama.

Enrico era însă prea necăjit de lipsa Leonciei, pentru a mai fi surprins la auzul acestui vechi secret.

— Da, încuviinţă el. Deşi nu se ştie de nimeni, este adevărat că am adoptat-o când era mică fetiţă. E ciudat cum ai putut afla aceasta. Dar nu mă interesează acum, ceea ce voiesc să ştiu este: unde se află ea acum?

Yi Poon clătină capul, grav şi compătimitor.

— Ăsta-i alt secret, explică el. Poate că eu descoperi acest secret. Atunci îl vând la dumneata. Acum eu am secret mai vechi. Dumneata nu cunoşti numele la papa şi mama ai *senoritei* Leoncia. Eu cunosc!

Bătrânul spaniol nu-şi putu ascunde interesul când auzi această informaţie.

— Vorbeşte, îi comandă el. Spune-mi numele şi dovedeşte ceea ce spui.

— Nu, clătină capul Yi Poon. Aşa afacere eu nu fac. Dumneata plăteşte, atunci eu spui. Secretele mele, secrete bune. El dovedeşte secretele mele. Îmi dai cinci sute pesos şi cheltuieli de la Colon la San Antonio şi înapoi la Colon şi apoi eu spui numele de la papa şi mama.

Enrico Solano încuviinţă tăcut şi era tocmai să-l trimeată pe Alesandro să aducă banii, când în aceeaşi clipă servitoarea indiană năvăli în cameră, gesticulând surescitată şi strigă:

— *Senor*ita! Arătă spre „pizza” din faţa haciendei. Vine *senor*ita!

Astfel se întâmplă că Yi Poon şi secretul său fură uitaţi. Enrico şi fiii săi alergă în întâmpinarea noilor veniţi. Leoncia, regina şi cei doi Morgani, plini de praf şi obosiţi, coborau tocmai de pe catârii ce-i cumpăraseră dintr-un sat de lângă râul Gualaca. În acest timp, doi servitori indieni chemaţi de cameristă, curăţiră hacienda de chinezul cel gras şi bătrâna lui însoţitoare.

— Vino altădată, îi spuseră ei. Acum *senor* Solano nu are timp de voi.

— Sigur că vii altădată, îi asigură Yi Poon zâmbind politicos, fără să-şi manifeste dezamăgirea pentru afacerea întreruptă tocmai în clipa când era să primească banii.

Chinezul şi bătrânul se depărtară cum veniseră. Dacă n-ar fi fost cei doi indieni cu zeul lor, Yi Poon ar fi avut poftă să mai rămână şi să observe. Cine ştie? Poale mai afla vreun secret? Secretele sunt bune! Secretele se pot vinde!

După ce zgomotul regăsirii se mai potoli, Francis, care o ajutase pe Regina Viselor să descalece de pe catâr şi aştepta clipa potrivită de-a o prezenta Solanilor, acum înaintă ţinând-o de mână.

— Aceasta este soţia mea, îi spuse el lui Enrico. M-am dus în munţi după comoară şi iată ce am găsit. Mai există oare un om mai norocos ca mine?

— Această fată a renunţat la o bogăţie fabuloasă, murmură Leoncia cu sinceritate.

CAPITOLUL XXIII

Îmbrăcat cu un elegant costum mexican, aşa cum obişnuiau să poarte marii fermieri din Panama, Torres călărea pe drumul ce ducea de-a lungul plajei, la locuinţa Solanilor. În umbra lui, alerga marele câine alb care îl urmase prin torentul subteran. Când Torres îşi îndreptă calul pe drumul ce ducea la *haciendă,* trecu pe lângă Yi Poon care se oprise tocmai pentru a lăsa bătrânei timp de odihnă. Abia de remarcă pe cei doi ciudaţi călători şi îşi continuă drumul cu mândria unui *hidalgo* conştient de impresia ce trebuia s-o producă aspectul său măreţ, oamenilor de rând.

Nu tot aşa se întâmplă cu Yi Poon, care îl cercetă în treacăt cu privirea-i ascuţită de orientul ce nu lăsa la o parte nici un amănunt. Şi Yi Poon gândi: „Pare a fi un om foarte bogat. Este, desigur, prietenul Solanilor, căci se îndreaptă spre casa lor. Poate este chiar iubitul *senor*itei Leoncia… sau rivalul iubitului ei. În orice caz, se poate aştepta de la el că va fi gata oricând să cumpere secretul ce învăluieşte naşterea *senor*itei Solano… şi este aşa de bine îmbrăcat! Cu siguranţă că este bogat, foarte bogat”.

La fermă, adunaţi în salonul cel mare, stăteau de vorbă noii veniţi şi toţi membrii familiei Solano.

— Era regina unei mici ţărişoare, adăugă Francis, cu o privire de mulţumire şi admiraţie către Leoncia, care se grăbi să urmeze:

— Ne-a salvat pe noi, renunţând prin aceasta de a mai fi regină!

Şi tânăra fată, într-o pornire de generozitate, îşi trecu braţul pe după mijlocul reginei şi luând-o de lângă Francis, o conduse în camera sa.

Regina povestea tocmai felul în care Torres îi furase pietrele scumpe şi cum sărise apoi în vârtej, urmărit de câinele uriaş. În aceeaşi clipă, Leoncia, care stătea la fereastră cu Henry, scoase o exclamaţie de surpriză.

— Vorbeşti de lup şi… iată-l pe Torres! zise Henry cu un zâmbet ce nu promitea nimic bun pentru mexican.

— Mă vei lăsa pe mine întâi! strigă Francis, ridicându-şi mânecile şi strângând pumnii semnificativ.

— Nu, hotărî Leoncia, oprindu-i pe cei doi tineri. După cum ne-am convins cu toţii, el este un mincinos teribil. De ce nu ne-am distra puţin pe socoteala lui? Merită aceasta! Noi patru să ne ascundem… Tată! Cu un gest din mână ea indică pe Enrico şi fiii săi. Voi veţi şedea aici, arătându-vă întristaţi din cauza dispariţiei mele. Acest netrebnic de Torres va intra. Voi veţi fi „însetaţi” după veşti. Veţi vedea ce minciuni se va porni să scornească… în acest timp noi ne vom ascunde acolo, în dosul dulapului… Haideţi! Veniţi încoace!

O luă de mână pe regină şi cu o privire stăruitoare, le comandă celor doi Morgani s-o urmeze în ascunzătoarea ce o alesese.

Torres, nebănuitor, intră într-o atmosferă de tristeţe, care de curând fusese atât de reală încât Enrico şi fiii săi nu aveau acum nici o dificultate spre a o reconstitui. Enrico sări de pe scaunul său, cu dorinţa vie de a-l saluta, dar se lăsă să cadă înapoi, ca şi cum ar fi fost cuprins, de slăbiciune. Torres îi luă mâna ce i-o întinsese şi i-o strânse cu căldură, fără să scoată un cuvânt, de emoţie.

— Ah, ce nenorocire! rosti el cu greutate, în cele din urmă. Sunt morţi cu toţii: Fiica dumitale, frumoasa Leoncia şi cei doi *gringos* Morgani, care au pierit împreună cu ea! După cum ştie şi Ricardo, care este aici de faţă, au murit în inima muntelui Mayaşilor!

După ce lasă să treacă un timp pentru manifestarea în voie a durerii bătrânului Enrico, Torres continuă:

— Am fost cu ei când au murit. Dacă mi-ar fi ascultat sfatul, ar fi fost cu toţii în viaţă acum. Nici chiar Leoncia n-a voit să asculte pe vechiul prieten al Solanilor. Nu, ea a ascultat de cei doi *gringos*. Trecând prin primejdii de necrezut, am reuşit în cele din urmă să-ini croiesc drum, să ies din inima muntelui, să privesc în Valea Sufletelor Pierdute şi să mă întorc din nou în cavernă pentru a-i găsi morţi…

Surveni o întrerupere*;* câinele cel alb, urmărit de un servitor indian, năvăli în cameră, tremurând şi gemând de surescitare, în timp ce cu nările-i sensibile adulmeca mirosurile din încăpere, care îi arătau că stăpâna lui se găseşte acolo. Mai înainte însă ca animalul să poată ajunge la ascunzătoarea reginei, Torres îl prinse de zgardă şi-l dădu servitorului să-l ţină.

— Poate rămâne aici, bestia, zise el. Vă voi povesti ce este cu el, mai târziu. Mai întâi, priviţi la acestea. Scoase din buzunar o mână plină de nestemate. Am pătruns în domeniul morţilor şi iată! Comoara Mayaşilor este acum a mea. Sunt astăzi cel mai bogat om din Panama… dar ce spun eu? Din toată America! Voi avea puteri nemărginite. Voi…

— Mi-ai spus că erai cu fata mea când a murit, îl întrerupse Enrico şi vocea îi era întretăiată de suspine. N-a avut nici un cuvânt pentru mine?

— Ba da, îi răspunse Torres, suspinând la rândul său, ca şi cum ar fi fost influenţat de aducerea aminte a tragediei. A murit cu numele dumitale pe buze, biată copilă. Ultimele ei cuvinte au fost…

Cu ochi măriţi de uimire, mexicanul nu mai reuşi să-şi sfârşească fraza începută, căci îi privea pe Henry şi Leoncia, care, cu aerul cel mai natural, venea de-a curmezişul camerei, cufundaţi într-o conversaţie cu voce înceată. Fără să-l bage în seamă pe Torres, trecură pe lângă el şi merseră spre fereastră, continuând să discute.

— Spuneai, că ultimele ei cuvinte au fost?… îl sili Enrico.

— Te-am… te-am minţit, gângăvi Torres, încercând să-şi revină din încurcătură. Am crezut că n-au reuşit să iasă afară şi că au murit. Şi am voit să-ţi îndulcesc durerea, *senor* Solano, spunându-ţi ceea ce credeam că ar fi fost ultimele ei cuvinte, dacă ar fi murit. Tot aşa şi cu acest *gringo* Francis, pe care începuseşi să-l îndrăgeşti; m-am gândit că este mai bine pentru dumneata, să-l crezi mort, decât să afli, ce mizerabil este în realitate…

Se întrerupse din nou, căci uriaşul câine începu să latre plin de bucurie spre dulap, smucindu-se din, strânsoarea servitorului. Dar Torres, în loc să bănuiască adevărul, continuă cu minciunile.

— În Valea Pierzării am găsit o fiinţă slabă şi nebună care pretindea că ştie să citească viitorul prin farmece. Este o femeie sângeroasă şi plină de cruzime. Nu neg însă că este foarte frumoasă. Iată ce s-a întâmplat: Ea a reuşit să-i scoată din Vale printr-un drum secret pe Henry şi Leoncia, în timp ce Francis a fost ales să rămână cu ea acolo, să trăiască în păcat amândoi… căci păcat este, de vreme co n-a fost nici un preot catolic să le binecuvânteze căsătoria! Oh, dar să nu credeţi că Francis este îndrăgostit de îngrozitoarea creatură. Ah! nu! El este înamorat de o biată comoară pe care o posedă această femeie. Acum puteţi înţelege ce fel de om este acest *gringo* pe care l-aţi primit ca pe un oaspete de seamă în sânul familiei voastre! Iată cine este acest şarpe de Francis, care a îndrăznit să-şi ridice ochii prefăcându-se îndrăgostit de Leoncia! Oh, ştiu eu ce vorbesc. Am văzut chiar…

Mai multe lătrături vesele ale câinilor îl făcură să se oprească şi să privească năucit la Francis şi regină, care mergeau tot atât de cufundaţi într-o conversaţie şoptită, ca şi cei doi tineri de mai înainte Când ajunse în dreptul câinelui, regina se opri să-l mângâie, în timp ce Torres îşi lingea buzele uscate de emoţie, storcându-şi zadarnic mintea pentru a găsi o nouă minciună care să-l salveze din situaţia teribilă ce şi-o crease.

Enrico Solano fu primul care izbucni în râs, iar fiii săi îl imitară îndată.

— Aş fi putut să mă căsătoresc eu cu ea, dacă aş fi voit, continuă Torres rânjind batjocoritor. M-a rugat în genunchi s-o iau de nevastă!

— Şi acum, zise Francis, vă voi scuti pe toţi de prezenţa unui lucru murdar, aruncându-l afară.

Henry, înaintând însă repede, pretinse pentru sine acest drept:

— Mie îmi plac lucrurile murdare, susţinu el, mai ales că acesta este un caz care iese din comun, te rog să mi-l laşi, dacă voieşti să-mi fac o mare plăcere!

Amândoi Morganii erau pe punctul de a se avânta asupra lui Torres, când regina îl opri ridicând mâna.

— Mai întâi, spuse ea, să-mi dea înapoi pumnalul furat, pe care îl văd la brâul său!

— Ah, zise Enrico, după ce dorinţa reginei fusese îndeplinită. Să nu-ţi restituie, de asemenea, frumoasă doamnă şi pietrele scumpe pe care ţi le-a şterpelit?

Torres nu şovăi nici o clipă şi scoase din buzunar un pumn de nestemate pe care le puse pe masă. Enrico privi la regină, care era în aşteptare.

— Mai scoate, rosti el cu o voce de gheaţă.

Torres adăugă pe masă, lângă celelalte nestemate, încă trei dintre cele mai mari.

— Voiţi să mă căutaţi ca pe orice hoţ de rând? întrebă el plin de indignare, întorcându-şi repede buzunarele goale pe dos, spre a preîntâmpina această operaţie.

Cei doi Morgani îl aşteptau cu ochi lacomi să termine. Când Torres îşi arătă buzunarele goale, se avântară amândoi odată.

— Mai întâi eu, spuse Francis.

— Ba eu, stărui Henry.

— Foarte bine, conveni Francis. Atunci vom face împreună această treabă uriaşă. De abia vom putea arunca murdăria cât mai departe afară! Să nu pută!

La forţele lor de uriaşi, Torres era o adevărată jucărie.

Acţionând odată, îl prinseră unul de gulerul hainei sale nobile şi altul de fundul pantalonilor, pornind cu el spre uşă, pentru a-l zvârli.

Toţi cei din cameră. Alergară la ferestre pentru a asista la „ieşirea” lui Torres şi bătură din palme când aceasta fu executată după cele mai stricte reguli. Torres se ridică şchiopătând, din praful şoselei, având nasul cam vânăt şi costumul său de *hidalgo* „puţin” şifonat.

Când cei doi tineri se înapoiară în mijlocul încăperii, regina luă în ambele mâini nestematele de pe masă şi i le întinse Leonciei, zicând:

— Din partea lui Francis şi a mea, pentru tine şi Henry… un dar de nuntă.

Yi Poon care se întorsese la haciendă pentru a spiona, chicoti înfundat din tufişul unde era ascuns, văzând pe bogatul *caballero* cum este azvârlit de-a rostogolul până departe în drum. Yi Poon era însă prea deştept pentru a se mulţumi numai să observe. Grăbindu-se în jos, de-a lungul drumului, fu ajuns îndată de Torres care venea călare.

Chinezul îl opri cu umilinţa şi Torres furiei de care era stăpânit, ridică biciuşca să-l lovească în fată; dar Yi Poon nu-şi pierdu curajul.

— *Senor*ita Leoncia, spuse el repede şi prin aceasta, lovitura ce-i fusese hărăzită rămase suspendată în aer. Am mare secret. Torres aşteptă, cu biciuşca tot ridicată. Ca o ameninţare. Ţi-ar plăcea ca un altul să ia de soţie pe frumoasa *senor*ita Leoncia? urmă chinezul.

Torres lăsă mâna cu cravaşa în jos.

— Zii mai departe, comandă el cu glas aspru. Care este secretul?

— Dumneata nu vrei ca altul să se însoare cu *senor*ita Leoncia?

— Să zicem că nu!

— Atunci, să presupunem că dumneata ai secret care împiedică pe celălalt.

— Ei bine, care este acest secret? Spune-l.

— Da, dar mai întâi, Yi Poon dădu din cap – dumneata plăteşti mie şase sute de dolari de aur. Pe urmă spui secretul.

— Îţi voi plăti, se grăbi să-l asigure Torres, deşi nici gând nu avea să-şi tină promisiunea. Mai întâi îmi vei spune secretul şi pe urmă, dacă văd că nu m-ai minţit, îţi plătesc. Bine?

Scoase din buzunarul de la piept un portofel plin cu bancnote şi Yi Poon, care luă notă dintr-o privire, îl conduse spre plajă, unde o lăsase pe bătrână să se odihnească.

— Această femeie bătrână, explică el, nu minte. Este bolnavă şi va muri în curând. Ea are teamă. S-a spovedit la preotul din Colon. Preotul a spus că trebuie să mărturisească secretul, său va muri şi se va duce în iad. Aşa că ea nu minte.

— Bine, dacă nu minte, ce trebuie atunci să mărturisească?

— Îmi plăteşti?

— Sigur. Şase sute de galbeni.

— Ascultă, *senor*. Bătrâna a fost în serviciu la o familie engleză care călătorea în ţara ei. Ea este din Gadiz. Mult timp a servit la acea familie. Odată însă, s-a certat*;* a fost foarte înfuriată. Familia aceea avea o fetiţă. Ea a furat copilul şi a fugit cu el în Panama. Pe fetiţa aceea a adoptat-o *senor* Solano. Acesta avea mulţi copii, dar nici o fată. Aşa că a făcut-o fiica lui. Dar bătrâna nu i-a spus numele fetiţei. Familia ei foarte nobilă, foarte bogată, toţi în Anglia o cunosc. Se numeşte „Morgan”. Cunoşti acest nume? S-a auzit în Colon că *senor* Solano îşi mărită fata cu un *gringo* numit Morgan. Acest *gringo* Morgan este fratele *senor*itei Leoncia!

— Ah! făcu, Torres cu o satisfacţie răutăcioasă.

— Acum îmi plăteşti cei şase sute de galbeni, *senor*, zise Yi Poon.

— Mulţumesc pentru prostia de care ai dat dovadă, îi spuse Torres cu un ton batjocoritor. Poate că într-o zi vei învăţa mai bine cum se vând secretele. Secretele nu sunt ca pantofii sau hainele. Un secret odată spus, nu mai este decât o şoaptă furată de vânt. Vine. Pleacă. A dispărut. A fost o nălucă. Cine l-a văzut? Poţi cere îndărăt ghetele sau hainele ce nu ţi-au fost plătite. Niciodată însă nu mai poţi pretinde să ţi se restituie un secret pe care l-ai spus!

— Da, vorbim despre năluci, dumneata şi eu, rosti Yi Poon cu un aer netulburat. Nălucile au dispărut acum; eu nu ţi-am spus nici un secret. Dumneata, *senor*, ai avut numai un vis. Gând vei trăda oamenilor aceasta, te vor întreba cine ţi-a destăinuit? Atunci vei spune: „Yi Poon”. Dar Yi Poon va zice: „Nu”. Şi ei vor răspunde: „Năluci” şi vor râde de dumneata!

Yi Poon, simţind că celălalt rămăsese uimit în faţa superiorităţii felului său de a raţiona, făcu într-adins o pauză.

— Noi am vorbit despre şoapte, rezumă el după câteva secunde. Ai spus adevărul când ai numit şoaptele năluci. Când eu vând secrete, nu vând însă năluci. Vând ghete. Vând haine. Vând dovezi, dovezi solide. Cântărite, vor atârna greu! Sunt scrise pe documente legate. Unele dintre ele nu sunt documente, dar sunt aşa de tari, că poţi să le încerci cu dinţii, dacă n-ai teamă că ţi se vor rupe. Şoaptele dispar ca roua dimineţii. Eu am dovezi. Îmi vei plăti şase sute dolari de aur pentru aceste dovezi; altfel, vei fi luat în râs că ai crezut în năluci!

— Foarte bine, capitulă Torres, convins. Arată-mi dovezile.

— Plăteşte şase sute de galbeni.

— După ce îmi arăţi dovezile.

— Le vei avea după ce pui în mâna mea şase sute de galbeni. Dumneata promiţi. O promisiune este o şoaptă, o nălucă. Eu nu fac afaceri cu bani ce dispar ca nălucile! Să-

mi plăteşti bani adevăraţi, pe care să-i pot încerca în dinţi sau să-i pot cântări.

În cele din urmă, Torres se dădu bătut şi plăti înainte. Fu cu totul satisfăcut după ce examină scrisorile vechi, date de chinez, brăţara copilului şi scutecele brodate cu iniţiale. La urmă, Torres nu numai că îl asigură pe Yi Poon că era mulţumit, dar îi mai plăti un avans de o sută dolari pentru un comision ce avea să-i facă.

În acest timp, în aceeaşi cameră de baie ce le unea dormitoarele, Henry şi Francis, îmbrăcaţi pe tricouri de piele curate, cântau răzându-şi cu satisfacţie bărbile crescute:

Alături de catargul mare, nepăsători, stăm spate-n spate
Şi stăpâna, ca şi doi demoni, întreaga hoardă răzvrătită!

În încăperile sale încântătoare, ajutată de doua cameriste indiene, Leoncia, jumătate veselă, jumătate tristă, dar plină de generozitate, o iniţia pe regină în tainele îmbrăcăminţii civilizate a femeii. Regina, cu toată neştiinţa sa în ale civilizaţiei, se arătă încântată la vederea mărunţişurilor ispititoare cu care era înzestrată garderoba Leonciei în cele din urmă, aceasta reuşi să ajusteze pe corpul suplu şi delicat al reginei, una din rochiile sale.

În camera de baie, Francis fu primul care termină bărbieritul şi-şi întrerupse cântecul pentru a răspunde ciocăniturii de la uşă. Era unul dintre fraţii Solan şi-i aducea o telegramă trimeasă din New York. Francis o desfăcu şi citi:

Este neapărat necesar să vă întoarceţi imediat. Am nevoie de noi fonduri. Toate stocurile v-au fost atacate, afară de Tampico Petroleum care este mai solid ca oricând. Telegrafiaţi-mi când să vă aştept. Situaţia este serioasă. Cred că pot face faţă până veniţi, dacă porniţi imediat. Telegrafiaţi-mi urgent.

BASCOM

În salonul cel mare, cei doi Morgani îl găsiră pe Enrico şi fiii săi destupând sticle de vin.

— De abia mi-am revăzut fiica întoarsă acasă şi acum o pierd din nou, zise Enrico. Dar este o pierdere uşor de suportat, Henry: Mâine va avea loc nunta. Nu o mai putem amâna, căci, desigur, mizerabilul de Torres va informa întreg San Antonio că Leoncia a fost atâta timp împreună cu tine şi voi cunoaşteţi ce înseamnă gura lumii pentru onoarea unei fete.

Mai înainte ca Henry să-şi poată exprima mulţumirea, Leoncia şi regina intrară. Tânărul ridică paharul plin, toastând:

— Pentru mireasă!

Leoncia, neînţelegând despre cine era vorba, ridică şi ea paharul de pe masă şi privi la regină.

— Nu, nu, zise Henry, luându-i paharul cu intenţia de a-l da reginei.

— Ba nu, interveni şi Enrico. Nimeni să nu bea, căci toastul este necompletat aşa cum l-a făcut Henry! Iată, îl voi ţine eu: În cinstea mirilor!

— Tu şi Henry urmează să vă căsătoriţi mâine, explică Alesandro Leonciei.

Oricât de neaşteptată şi amară fu veselia, Leoncia reuşi să-şi stăpânească perfect adevăratele sentimente şi o bravă cu o veselie de ocazie, privindu-l pe Francis în ochi şi strigând

— Şi eu vreau să ţin toast! în cinstea tinerilor căsătoriţi! Să trăiască!

Pentru Francis, gândul că Leoncia trebuia să se căsătorească, era tot aşa de nesuferit ca şi gândul că el era căsătorit. Leoncia, care il observa pe furiş, remarcă lupta ce o dădea tânărul pentru a-şi păstra calmul. Suferinţa lui îi aduse o bucurie ascunsă şi cu un sentiment aproape de triumf îl văzu profitând de prima ocazie pentru a părăsi încăperea.

Arătându-le telegrama ce o primise şi mărturisindu-le că situaţia sa financiară trecea printr-o criză, le spuse că trebuia să dea răspunsul; il rugă apoi pe Fernando să îngrijească de un curier care să ducă mesajul la postul telegrafic din San Antonio.

Leoncia nu întârzie să-l urmeze. Îl găsi în bibliotecă, stând la birou cu telegrama neterminată în faţa sa şi privind fix la o fotografie a ei, pe care o luase de pe perete. Scena aceasta era prea greu de suportat pentru tânăra fată. Suspinele sale involuntare îl făcură să sară în picioare şi s-o prindă în braţe tocmai în clipa când; era pe punctul de a cădea la pământ. Şi mai înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama, buzele lor se uniră într-un sărut lung şi pătimaş.

Leoncia fu prima care îşi recăpăta stăpânirea de sine şi smulgându-se din braţele iubitului său, îl privi cu groază:

— Această situaţie nu mai poate continua, Francis! strigă ea. Mai mult: nu trebuie să asişti la celebrarea căsătoriei mele. Dacă rămâi aici, atunci nu voi mai fi responsabilă de ceea ce voi face. Este un vaporaş care pleacă spre Colon. Tu şi soţia ta trebuie să vă îmbarcaţi pe el. Veţi putea apoi avea cu uşurinţă legătură cu vasul care transportă fructe la New Orleans, pentru ca de acolo să luaţi trenul spre New York. Te iubesc nebuneşte!... Ştii bine aceasta!

— Nu sunt căsătorit cu regina după legile creştine! susţinu Francis, fără voia sa, copleşit de cele întâmplate. Mascarada aceea din faţa altarului Zeului Soare nu poate fi numită cununie. După nici o lege şi normă a civilizaţiei în care trăim, nu suntem soţ şi soţie! Regina ştie aceasta, căci i-am spus-o, dar nu voieşte să ne căsătorim după legile noastre; ea susţine că toţi strămoşii săi s-au căsătorit astfel. Te asigur, Leoncia. Nu este deloc prea târziu şi dacă ai vrea...

Leoncia păru că are o clipă de slăbiciune, dar repede faţa îi luă o expresie de hotărâre nestrămutată.

— Căsătoriţi sau nu, răspunse ea repede, deşi glasul său avea un uşor tremurat, trebuie să plecaţi amândoi, chiar

astă seară. Altfel, simt că-mi voi pierde minţile. Te previn: nu voi putea suporta gândul de a te şti în apropierea mea. Nu pot, sunt sigură că nu voi fi în stare să îndur văzându-te asistând la căsătoria mea cu Henry, iar după aceea… Oh, te rog, te rog, nu mă judeca greşit. ÎI iubesc pe Henry, dar nu în felul cum iubeşte o femeie pe un bărbat… nu aşa cum te iubesc pe tine! Pot afirma – şi mărturisesc că nu mi-e ruşine de îndrăzneala ce o dovedesc spunând aşa ceva – îl iubesc pe Henry aşa cum o iubeşti şi tu pe regină; dar te iubesc pe tine aşa cum ar trebui să-l iubesc pe Henry, cum ar trebui s-o iubeşti tu pe regină, aşa cum ştiu că mă iubeşti şi tu pe mine!

Îi prinse mâna şi i-o duse la inima ei.

— Iată! Pentru ultima dată! Şi acum pleacă!

Dar braţele tânărului o şi încercuiseră şi fata nu avu putere să se ferească de sărutul lui. După puţin, reuşi să se desfacă din nou şi de data aceasta, Leoncia fugi spre uşa. Francis rămase o clipă cu capul plecat, resemnat faţă de hotărârea ei; apoi întinse mâna şi-i luă portretul.

— Cel puţin, pot păstra aceasta? o întrebă el, privind-o cu tristeţe.

— N-ar trebui, îl mustră fata roşind, dar nu se putu opri de a-i zâmbi măgulită. Poţi însă s-o iei, adăugă ea şi se întoarse brusc, dispărând pe uşă.

Yi Poon avea de îndeplinit, o misiune pentru care primise de la Torres o arvună de o sută dolari. A doua zi de dimineaţă, în timp ce Francis şi regina erau în drum spre Colon, Yi Poon se prezentă la ferma Solano. Enrico, care tocmai fuma pe verandă, îl recunoscu pe vizitatorul chinez din ziua trecută şi îl trimesese pe fiul său Alesandro să aducă suma de cinci sute pesos pe care-i promisese.

Yi Poon, vânzător de secrete consacrat, nu simţi nici un scrupul să-şi vândă unul din secretele sale pentru a doua oară. Îndeplini însă cu multă conştiinciozitate indicaţiile lui

Torres şi nu voi să-şi spună secretul decât în prezenţa lui Henry şi a Leonciei.

— Deschid plicul cu documente numai cu o singură condiţie. Ţin ca *senor*ita Leoncia şi logodnicul său, mai înaintea oricui, să-i vadă conţinutul. Pe urmă, pot să se uite toţi în el.

— Este o cerere dreaptă, fiindcă ei sunt cei pe care-i interesează această chestiune, încuviinţă cu generozitate Enrico.

După solemna deschidere a plicului, Enrico o văzu pe Leoncia, spre marea-i surprindere, aruncând în sus, plină de bucurie, un document cu aspect oficial, pe care ea şi Henry îl citiseră grăbiţi în acelaşi, timp. Apoi, cei doi tineri se îmbrăţişară de mai multe ori şi Henry exclamă dezamăgit:

— Dumnezeule, Leoncia! Prin aceasta se sfârşeşte totul. Nu vom mai putea fi niciodată soţ şi soţie!

— Cum? Ce? izbucni Enrico. Ce vrei să spui cu aceasta, *senor*? Este o adevărată insultă ce nu permit să fie adusă fiicei mele! Trebuie să vă căsătoriţi, cu sau fără voie, iar ceremonia va avea loc chiar astăzi!

Henry, în prada unei emoţii vii, privea pe Leoncia, care luă cuvântul în locul său.

— Ar însemna să călcăm în picioare legile divine şi omeneşti, spuse ea, dacă ne-am căsători. Un bărbat n-are dreptul să ia de soţie pe sora sa… Abia acum înţeleg ciudata mea iubire pentru Henry: este dragostea unei surori pentru fratele ei! Iată, suntem născuţi de aceeaşi mamă, dacă aceste documente nu mint.

Yi Poon înţelese că putea acum să-i raporteze lui Torres că această căsătorie nu se va mai face nici în prezent şi nici în viitor.

CAPITOLUL XXIV

Abia la un sfert de oră după sosirea lor în Colon, Francis şi regina găsiră ocazia să se îmbarce pe un vapor al societăţii navale de transportat fructe. Călătoria lor până la New York se dovedi a fi o cursă rapidă şi favorizată de coincidentele cele mai fericite. La New Orleans, un taximetru îi conduse repede de Ia debarcader la gară unde, după ce-şi luară bilete, hamalii se grăbiră să le pună în tren bagajele lor de mână. Cei doi tineri abia se instalară în compartiment şi trenul porni. Călătoria se desfăşură fără incidente. La New York, Bascom îi întâmpină cu automobilul său şi-i conduse la locuinţa princiară pe care R. M. Morgan, tatăl lui Francis, se îngrijise să o construiască în Riverside Drive, acolo unde îşi aveau reşedinţele cele mai nobile familii.

Se înţelege că regina nu văzuse lumea exterioară decât începând din ziua în care ieşi prin fluviul subteran, după ce părăsise Valea Sufletelor Pierdute. Dacă ar fi fost o fiinţă comună, s-ar fi arătat, desigur, surprinsă de manifestările vieţii civilizate ce o înconjura. Totuşi, ea primi cu o zburdălnicie caracteristică sexului său, toate schimbările şi toate aceste nenumărate minuni pe care le socotea o urmare naturală a puterii şi poziţiei sociale a soţului său, care era servit de o mulţime de sclavi. Nu se întâmplase la fel şi puţin timp mai înainte? Nu observase ea încă din tren şi de pe vapor, că toţii i se supuneau? Ajunsă în acest palat, i se părea cel mai potrivit lucru din lume, întreaga mulţime de servitori care o întâmpinară spre a i se pune la dispoziţie.

Îşi exprimă uimirea copilărească şi nevinovată, când vizită interiorul clădirii. Intră în prima sală de primire, privi câteva clipe scara principală de marmură şi alergă spre

prima uşă deschisă, spre a cerceta ce este dincolo de ea. Era tocmai biroul-bibliotecă, pe care ea îl contemplase mai înainte, pentru câteva clipe, în ciudatul său vas pe care îl numea atât de plastic, Oglinda Lumii.

Viziunea întrezărită atunci, se realiză acum în întregime, căci Francis pătrunsese în interiorul încăperii ţinând-o de talie pe tânăra femeie. Aceasta îşi reaminti, de asemenea, de telefon şi de aparatul telegrafic de înregistrat cursele de la bursă. Se apropia de acesta din urmă şi-l examină cu interes.

Francis de abia începuse să-i explice mecanismul, când o ştire teribilă *îi* împietri pentru o clipă banda de hârtie anunţă o scădere de douăzeci de puncte a acţiunilor „San Francisco Consolidated”, un fenomen fără precedent, care privea linia ferată de la Iowa, pe care R. M. Morgan-tatăl o construise el însuşi şi o declarase drept cea mai sigură afacere. Afirmase în mai multe rânduri că chiar dacă jumătate dintre bănci s-ar prăbuşi în urma celei mai uriaşe panici care s-ar produce în Wall Street, calea sa ferată s-ar menţine fermă în mijlocul furtunii.

Regina văzu cu îngrijorare cum se întunecă faţa lui Francis.

— Este un miracol? O ştiinţă străveche, aşa cum este şi oglinda mea?

Francis aprobă din cap.

— Văd bine că acest instrument straniu îţi aduce ştiri proaste. Spune-mi ce poate să te tulbure pe tine în această lume, pe tine, care eşti unul dintre marii săi regi?

Tânărul încercă să-i răspundă la întrebare, dar renunţă faţă de imposibilitatea de a intra în amănunte tehnice, pe care ea nu le-ar fi priceput. Vestea îi stricase buna dispoziţie. În mintea sa trecea, ca pe un ecran luminos, imagini ale marilor căi ferate, ale vapoarelor uriaşe, ale debarcaderelor zgomotoase*;* minele de cărbuni din Alaska, de la Montana, din Valea Morţii… revederea cataractele supuse forţei omeneşti, turbine, linii de transport a energiei

electrice, care aduceau curentul peste munţi, prăpăstii şi mlaştini duse de vârfurile unor piloni uriaşi; se pierdea, în sfârşit, în minunatul mecanism economic şi financiar de care dispunea civilizaţia secolului al douăzecilea…

Se desprinse din această fugară visare şi merse la un aparat telefonic, cerând biroul lui Bascom.

— Încă o cutie magică? şopti regina care îl urmase.

Francis aprobă şi când prinse legătura, vorbi:

— Domnul Bascom va sosi la birou într-o jumătate de oră. Aici vorbeşte Francis Morgan… Bascom s-a despărţit de mine numai de cinci minute. Îndată ce daţi ochi cu el, rugaţi-l să rămână pe loc şi să mă aştepte. Plec într-acolo chiar în clipa aceasta… Mulţumesc… la revedere.

Regina se întrista, când află că Francis o părăsea spre a se duce de urgenţă într-un loc oarecare, numit Wall Street. Tânărul îşi luă rămas bun de la soţia sa şi-i ceru iertare că o lasă singură. Îi promise însă că se va înapoia cel mai târziu la ora cinci după-amiază, explicându-i pe cadranul unui ceas cât avea să treacă până atunci.

În tot cursul zilei, el fu extrem de ocupat şi într-o stare de puternică deprimare sufletească.

— Nu cumva ştii dacă ai vreun duşman ascuns? îl întreba fără încetare Bascom, în timp ce Francis dădea negativ din cap şi se pierdea în presupuneri. Căci vezi, urmă Bascom, bursa este neschimbată la toate celelalte valori. Numai titlurile în care ai investiţii mari se clatină, de exemplu „Frisco Consolidated”, „Vermont” „, Connecticut”… Toate valori de neclintit, ca şi o stâncă au începui de ieri să scadă neîntrerupt. Restul pieţei rămâne normal. Gândeştete bine, domnule Morgan; unul dintre inamicii dumitale lucrează cu râvnă în umbră.

— Nu poate să existe, Bascom. Cum crezi că aş putea să am eu inamici personali, când de la moartea tatălui meu, nu m-am interesat direct şi n-am luat niciodată parte activă la afaceri? În fond, nu m-am ocupat decât de petrolul din Tampico şi vezi bine că până în prezent, aceste titluri se

menţin neschimbate. Aruncă o privire la aparatul înregistrator. Iată, chiar acum, acţiunile sale s-au urcat cu o jumătate de punct.

— Totuşi eu sunt sigur că cineva te sapă. Este pentru mine un fapt limpede ca lumina zilei. Am urmărit cu atenţie toate articolele din ziarele financiare şi am ajuns la convingerea că s-a format un adevărat complot. Este clar că se duce o campanie ocultă împotriva dumitale.

— Atunci, răspunse Francis, cum îţi explici chestiunea cu Tampico Petroleum? Situaţi acţiunilor sale nu este strălucită?

Bascom dădu din cap.

— Este destul să se dezlănţuie o revoluţie în Mexic şi titlurile acestea se vor prăbuşi întocmai ca celelalte. De data aceasta, constat că eşti serios zdruncinat. Ar fi indicat să discuţi despre toate celelalte afaceri pe care le posezi, cu Collins. Ce garanţii îmi poţi pune la dispoziţie în prezent? De ce poţi face rost mâine? Săptămâna viitoare? Mai târziu?

— Spune-mi cât îţi trebuie?

— Astăzi un milion, înainte de închiderea bursei, răspunse Bascom, indicând eu un gest semnificativ aparatul care înregistra cursurile fără nici o cruţare. Şi alte douăzeci de milioane cel puţin în viitoarele trei săptămâni, dacă… – te rog, reţine faptul că spun dacă – aşadar, dacă pacea continuă să domnească pe pământ şi dacă în generai cursurile se menţin tot aşa de normale ca în cursul ultimelor şase luni.

Francis se ridică hotărât şi-şi luă pălăria.

— Mă duc îndată la Collins. Cunoaşte afacerile mele chiar mai bine decât mine. Sunt sigur că am să fiu chiar astăzi în posesia unui milion, înainte de închiderea bursei şi, sper că nu voi întâmpina greutăţi prea mari, să-ţi procur sumele cerute pentru săptămânile ce vor urma.

— Partea cea mai respingătoare din această afacere este metoda ascunsă şi laşă, în care este dusă lupta. Fără nici o

îndoială că avem de a face cu o putere uriaşă! spuse la urmă Bascom strângându-i mâna.

În cursul după amiezii şi al serii, regina fu chemată de mai multe ori de „sclavul cuvintelor zburătoare”, cum numea ea telefonul şi putu să vorbească soţului său. Spre marea sa bucurie, găsi instalat lângă patul său un asemenea aparat, cu ajutorul căruia îi ură noapte bună lui Francis. Încercă, după aceea, să-i transmită chiar un sărut şi auzi un sunet straniu care era răspunsul dat de Francis, printr-un alt sărut.

Se deşteptă în plină lumină şi bine odihnită, fără a putea spune cât timp a dormit. Printre pleoapele deschise numai pe jumătate, ea îl zări pe Francis care, după ce o contemplase o clipă, se retrase cu grijă ieşind pe uşă în vârful picioarelor. Sări din pat şi alergă după soţul său, tocmai bine să-l vadă când cobora scara.

Merse după el, dar la uşa biroului se opri auzind sunetul unei alte voci, pe care la început o luă drept „sclavul cuvintelor zburătoare”. Mai înaintând puţin, văzu însă doi oameni aşezaţi în fotolii confortabile de piele. Francis, cu faţa trasă de oboseală, purta tot costumul său de după amiază, în timp ce al doilea domn era în haine închise.

Familiaritatea discuţiei lor – căci se chemau pe nume – îi dovedeau celei ce asculta că erau buni prieteni.

— Sper că nu vei susţine, Francis, că ai străbătut întreg statul Panama, fără să te îndrăgosteşti de *senorite*, cel puţin de zece ori!

— Numai o singură dată m-am îndrăgostit, Johnny, răspunse Francis după o pauză. Pot însă să-ţi mărturisesc că am descoperit pe femeia cea mai frumoasă din lume. O femeie pentru care sunt gata să-mi dau viaţa; pe scurt, o adevărată regină.

Regina asculta şi contempla, cuprinsă de o caldă emoţie, faţa tot mai animată a lui Francis.

— Dar tânăra aceasta are pentru tine aceleaşi sentimente?

Regina îl văzu pe Francis aprobând cu un semn din cap şi-l auzi replicând:

— Mă iubeşte aşa cum o iubesc şi eu, sunt sigur de aceasta. Se ridică pe neaşteptate şi adăugă: Stai puţin, pot să ţi-o arăt, să judeci singur.

În clipa când el se îndrepta spre uşă, regina, fericită de a fi surprins mărturia soţului său, alergă şi se ascunse într-o încăpere mare din imediata apropiere, despre care o cameristă îi spusese că este un „salon”.

Evoca, plină de încântare, surpriza lui Francis când nu o va mai găsi în patul său şi va începe să o caute*;* îl văzu urcând scara cea mare de marmură. Ce era însă aceasta? Peste câtva timp, el coborî şi ea descoperi, cu o dureroasă strângere a inimei, că faţa tânărului nu arăta nici un fel de tulburare. Ţinea în mină un mie carton alb şi fără să arunce măcar o privire în jur, reintră în birou.

Regina reveni la vechiul său post de observaţie şi aruncând o privire în camera în care se găseau cei doi prieteni, îl văzu pe Francis desfăcând cartonul şi întinzându-l lui Johnny Pathmore.

— Judecă tu însuţi, murmură el, iat-o!

— Dar pentru ce acest ton funebru? întrebă Johnny, după o cercetare îndelungată a fotografiei.

— Fiindcă ne-am dat seama prea târziu de realitate. Am fost silit să mă căsătoresc cu alta şi să o părăsesc, pentru totdeauna, pe aceea care îmi este dragă, numai cu câteva ore înainte de căsătoria sa. Îţi mărturisesc că actuala mea soţie este frumoasă şi are un caracter nobil. Am să-i rămân pentru totdeauna credincios. Din nefericire, însă, sunt sigur că ea nu va poseda niciodată inima mea.

Ca în sclipirea unui fulger, adevărul apăru în întregime în faţa reginei. Strângându-şi cu putere în mâini pieptul care se zbătea furios, simţi că este gata să leşine. Cu o sforţare, reuşi să se stăpânească, dar nu mai ascultă cuvintele care urmau să le schimbe cei doi prieteni. Cu umerii curbaţi sub greutatea nenorocirii sale – o biată fantomă a femeii pline

de viaţă, care fusese numai cu câteva minute mai înainte – ea trecu spaţiul ce o despărţea de scară, cu mers şovăitor şi urcă treptele greu, ca într-un coşmar. Când ajunse în camera sa, pierdu orice control şi criza stăpânită printr-o sforţare supraomenească, izbucni. Îşi smulse din deget inelul oferit de Francis şi-l călcă în picioare. Giuvaierurile, acele şi lenjeria preţioasă avură aceeaşi soartă. Vibrând de mânie, se lăsă să cadă în pat, zdrobită de suferinţă. Reuşi totuşi să rămână liniştită când Francis aruncă o privire în camera sa, atunci când trecu în dormitorul lui.

Tânăra femeie aşteptă o oră ce i se păru un secol şi apoi, sculându-se, luă micul pumnal împodobit cu pietre preţioase, ce-i fusese înapoiat de Torres şi trecu în camera lui Francis fără a face nici cel mai mic zgomot. Fotografia cea mare a Leonciei era pusă foarte vizibil pe masa de toaletă.

Cu totul nehotărâtă, regina rămase câteva clipe cu mâna crispată pe mânerul pumnalului. Apoi, încet, se apropie de pat. Mâna înarmată se ridică pentru a lovi şi o clipă viaţa lui Francis fu suspendată de ordinul fatal ce urma să pornească din fiinţa ei şi să pună muşchii în mişcare. Un val de lacrimi, întunecă însă privirea reginei şi mâna recăzu inertă de-a lungul corpului, fără să fi făcut gestul fatal.

O schimbare se produse apoi în atitudinea ei. Cu o nouă hotărâre în minte, se întoarse de la pat şi se îndreptă spre masa de toaletă. Un mic carnet cu, un creion lingă el îi atrase atenţia. Mâzgăli pe o filă câteva cuvinte, o smulse şi o aşează pe fotografia Leonciei, care se găsea culcată pe masă. Apoi, înfipse lama pumnalului între cei doi ochi ai imaginei ce o reprezenta pe tânăra fată, cu atâta forţă încât vârful armei intră adânc în lemnul tare al mobilei.

CAPITOLUL XXV

În timp ce, la New York, Regan îşi continua executarea planului său de distrugere împotriva tuturor investiţiilor lui Francis, iar tânărul financiar şi Bascom se sileau în zadar să descopere identitatea inamicului care-i ataca din umbră, în Panama, faptele se complicau, de asemenea, prinzând în vârtejul lor pe Leoncia şi Solani, pe Torres, pe *jefe* şi pe un alt personaj nu mai puţin important, pe nume Yi Poon, chinezul cu fata rotundă ca luna plină.

Judecătorul cel mic şi bătrân, care era „omul de paie” al lui *jefe,* moţăia în fotoliul său; se găsea în sala tribunalului din San Antonio şi judeca un proces. Dormise liniştit, vreme de două ore, dând din cap adesea şi mormăind cuvinte neînţelese, deşi cazul adus în fata sa urma să duca la o condamnare gravă de douăzeci de ani la San Juan, unde cel mai tare om nu putea să reziste mai mult de zece ani. Micul judecător nu avea însă nevoie să ţină seamă de dovezi sau de pledoarii. Mai înainte chiar ca procesul să intre în dezbateri, decizia şi condamnarea erau formulate în mintea sa, fiind hotărâte de *jefe,* cu anticipaţie. Apărătorul învinuitului îşi terminase tocmai pledoaria şi grefierul strănută, făcându-l pe judecător să se trezească din somn. Privi în jurul său clipind des din pleoape şi zise:

— Eşti vinovat!

Sentinţa nu surprinde pe nimeni, nici măcar pe condamnat.

— Te vei prezenta mâine pentru a ţi se aduce la cunoştinţă decizia curţii… Să vină cazul următor!

După ce dădu acest ordin, judecătorul se pregătea tocmai să se aşeze mai comod în fotoliu, pentru o nouă partidă de somn, când îi văzu pe Torres şi *jefe,* care intrau

în sala de şedinţe. *Jefe* îi făcu un semn discret şi el ridică şedinţa din ziua aceea.

— Am fost la Rodriguez Fernandez, îi explică *jefe,* cinci minute mai târziu, în sala golită de public. Mi-a spus că este o piatră veritabilă şi cu toate că se va micşora mult prin şlefuire, este dispus să dea pe ea cinci sute de galbeni… Arată-i judecătorului, *senor* Torres, împreună cu celelalte nestemate pe care le posezi!

Atunci, Torres începu să mintă. Trebuia să facă aşa, căci nu putea mărturisi ruşinea ce-o plătise din partea Solanilor şi a celor doi Morgani care îi luaseră pietrele scumpe şi-l dăduseră afară de la fermă. Într-atât minţi de convingător, încât nici jefe nu bănui adevărul; cât despre judecător, în afară de cazul când era vorba de băuturi tari, primea să creadă orice, aşa cum voia *jefe.* Pe scurt, trecând peste nenumăratele amănunte ce le dădu Torres, povestea lui se rezuma la aceea că, indignat de subaprecierea ce o făcuse giuvaiergiul; trimisese diamantele şi celelalte nestemate, printr-un curier special, agentul său din Colon, cu instrucţiuni precise de a le prezenta casei Tiffany din New York, spre a fi evaluate real, în vederea negocierii lor.

În clipa când ieşeau din tribunal, *jefe politico* se opri puţin sub coloanele de la intrare, care mai purtau încă urme de obuze de la ultima revoluţie. Aici, el i se adresă lui Torres, în mod confidenţial:

— Fiindcă avei nevoie de protecţie legală, pentru a duce la bun sfârşit această expediţie după pietrele preţioase şi fiindcă avem amândoi o adâncă prietenie pentru bunul nostru judecător, îi vom da şi lui o mică parte din beneficiile noastre. În timpul absenţei noastre, el ne va reprezenta la San Antonio şi, la nevoie, ne va apăra cu scutul legii.

Nici unul dintre ei nu-l observase însă pe Yi Poon care, la baza unei coloane de piatră, şedea pe jumătate lungit, având pălăria trasă, peste ochi. Fără nici o îndoială că nu se găsea acolo numai aşa din întâmplare. Experienţa îi arătase că o mare parte dintre cele mai importante secrete asupra

mizeriei omeneşti îşi au locul preferat în împrejurimile tribunalelor. Cine ştie? Unul dintre aceste secrete ar fi putut ajunge la urechile sale sensibile tocmai când se aştepta mai puţin la acesta. Yi Poon semăna, în această situaţie, cu un pescar sare şi-a aruncat undiţa şi aşteaptă cu răbdare să-i vină un peşte pe care să-l prindă.

În dimineaţa aceea, singura persoană demnă de luat în seamă era un peon bătrân şi jigărit, ale cărui pleoape roşii, ca şi ochii tulburi, arătau că îi plăcea mult băutura. Totuşi, se putea citi pe trăsăturile sale că era stăpânit de o hotărâre sălbatică. La sfârşitul şedinţei, omul rămăsese în faţa uşii, cu spatele sprijinit de o colonadă.

„De ce?” se întrebase Yi Poon. Acolo sus în clădire se găseau numai trei oameni importanţi, ba chiar cei mai de frunte din San Antonio: *jefe politico,* Torres şi judecătorul. Ce legătură putea să existe între domnii aceia trei şi acest individ acrit de băutură, care tremura sub soarele arzător, ca şi când ar fi stat în ger? Yi Poon nu ştia, dar îşi făcu socoteala să-şi încerce norocul spre a afla, deşi era foarte problematic să reuşească.

Când cei trei coborâră scara, bătrânul peon înaintă cu paşi şovăitori şi după ce făcu mai multe semne lui Torres, reuşi să-l îndepărteze puţin de însoţitorii săi şi să-i vorbească. Chinezului nu-i scăpa nici măcar un singur cuvânt din discuţia lor.

— Spune, ce mai vrei? întrebă necăjit Torres.

— Bani, numai câteva piese… murmură cu umilinţă peonul.

Torres făcu un gest de nerăbdare şi voi să se îndepărteze.

— Ce înseamnă pentru dumneata doi, trei pesos? făcu peonul cu voce mai distinctă. Un mic pumn de pesos! Te rog! imploră el.

— Nici măcar un singur cent nu-ţi dau! se răsti Torres cu voce aspră.

— Foarte bine, spuse întunecat bătrânul peon, ca şi fiind ar fi voit să termine convorbirea cu aceste cuvinte.

— Cum? Ge voieşti să spui prin acest „foarte bine?” întrebă Torres, nervos, în prada unei bănuieli.

— Se pare că ai memoria scurtă, ripostă celălalt obraznic, încât Yi Poon începu să se întrebe serios pentru ce Torres li asigurase unui nenorocit de peon o sumă ce părea a fi o adevărată pensie alimentară.

După încă un schimb de cuvinte, Torres spuse stăpânindu-şi eu greu mânia:

— Am să-ţi dau suma promisă, dacă îmi făgăduieşti să ai să uiţi pentru totdeauna acest incident.

— Cum aş putea uita? Niciodată nu va putea dispare din mintea mea scena în care te-am văzut bine înfingând pumnalul în spatele lui *senor* Alfaro Solano!

Peonul dădu cu tristeţe din cap, dar ochii săi cercetau pânditor figura lui Torres.

Deşi căuta să rămână nemişcat în spatele coloanei ce-l ascundea, Yi Poon tresări la auzul acestor cuvinte. Familia Solano era compusă din oameni bogaţi. Faptul că unul dintre dânşii fusese asasinat de Torres, constituia un secret preţios.

— Brută! Porcule! Animal respingător! lăsă Torres să-i scape ca o şuierătură printre dinţi, în timp ce strângea pumnii de mânie. În felul acesta îmi răsplăteşti bunătatea? Dacă n-ai să-ţi ţii gura, te voi trimite în temniţa de la San Juan. Ştii bine ce înseamnă aceasta. Să nu te mai prind că-mi ceri ceva timp de două săptămâni, căci altfel voi face să-ţi treacă pentru totdeauna gustul de băutură.

Spunând acestea, Torres se întoarse brusc şi se îndepărtă; Yi Poon îl văzu pornind de-a lungul străzii, împreună cu cei doi prieteni ai săi. Chinezul ieşi atunci de după stâlpul de piatră şi-l găsi pe bătrânul peon, care, disperat că nu reuşise să capete bani pentru băutură, gemea jalnic şi scotea din când în când strigăte scurte de mânie. Membrele sale tremurau ca acelea ale unui

muribund, iar degetele păreau că smulg din fiinţa sa carnea-i avidă de alcool şi care-l chinuia cu o dorinţă de nesuportat.

Yi Poon se aşează lângă nenorocita fiinţă şi folosind unul din trucurile sale, scoase un pumn de piese din buzunar, pe care începu să le numere una câte una, aşa ca să producă un zăngănit metalic uşor. Erau numai piese de aur şi de argint şi sunetul scos de ele era o adevărată muzică divină în urechile bietului peon care vedea în acea comoară cantităţi enorme din băutura atât de mult dorită.

— Noi suntem oameni înţelepţi, începu chinezul cu voce domoală, adresându-se peonului. Fiindcă stăm împreună şi ne odihnim, nu crezi că, întocmai ca doi buni prieteni, am putea să ne încredinţăm unul altuia tot ceea ce ştim despre bărbaţi şi despre femei? Nu crezi că am putea să ne mărturisim părerile despre dragoste şi ură, despre mânie şi moarte, despre furia acelor care văd roşu în faţa ochilor şi despre oţelul lucitor al pumnalului, când se înfige sălbatic în spatele cuiva care te încurcă sau te supără? Îţi place rachiul, nu este aşa? Recunoaşte că arzi de dorinţa să bei câteva sticle! Nu?

În cursul acelei nopţi, în vreme ce *jefe politico* şi Torres pregăteau expediţia, sub ocrotirea întunericului, evenimentele luau un curs tot mai rapid la reşedinţa familiei Solano. După masă, bărbaţii, printre care se găsea şi Henry Morgan, socotit drept un membru al familiei, se retrăsese pe terasa cea mare spre a fuma şi a bea câte o cafea. În lumina difuză pe care o răspândeau razele lunii, observă miraţi un necunoscut care urca scara.

— S-ar putea crede că este o fantomă, spuse Alvarado Solano.

— Mi se pare prea gras pentru o fantomă, obiectă Martinez, fratele său geamăn.

— Da; da, este o fantomă chinezească, în care poţi să-ţi înfunzi cu uşurinţă degetul, interveni şi Ricardo râzând.

— Într-adevăr, este chinezul care ne-a scăpat de la păcatul căsătoriei, pe mine şi Leoncia, murmură Henry Morgan, recunoscându-l, la rândul său, pe Fiul Cerului.

— Ah, da! Negustorul de secrete! exclamă Leoncia. Dacă nu ne mai aduce nici o noutate, voi fi dezamăgită.

— Spune, ce doreşti, dragă prietene? întrebă Alesandro, cel mai în vârstă dintre fraţii Solano, cu un ton binevoitor.

— Am un secret proaspăt… un secret atât de frumos… poate că voiţi să mi-l cumpăraţi. Nu?

— Secretele tale nu sunt prea scumpe, stimabile, spuse Enrico.

— Da, da! Este un secret scump, dar foarte preţios, stărui chinezul, sigur de sine.

— Ia mai bine cară-te! îi porunci Enrico. Nu mai am ce să fac cu secretele tale.

Yi Poon nu se clinti şi-i răspunse cu o voce plină de dulceaţă:

— Odinioară, strălucite domn, aveaţi un frate tot atât de nobil ca şi dumneavoastră, pe *senor*ul Alfaro Solano; dar vai! Într-o zi a fost găsit ucis cu un pumnal în spate. Iată un minunat secret; nu este aşa?

— Cum? Tu cunoşti cumva numele asasinului? strigă Enrico emoţionat.

— Cât îmi oferiţi să vi-l spun?

— Totul! Tot ce posed! exclamă bătrânul. Apoi, întorcându-se spre Alesandro, spuse: Dragul meu, înţelege-te cu acest ora – plăteşte-i cu generozitate, dacă îţi dă dovezi asupra a ceea ce susţine că ştie.

— Dovezi? exclamă Yi Poon. Am un martor chiar*;* el l-a văzut pe asasin înfingând lama ucigaşă în spatele lui *senor* Alfaro. Numele său este…

— Spune-l! Spune-l! gâfâi Enrico Solano.

— Secretul acesta vă costă o mie de dolari în aur, spuse chinezul, cu glas mieros.

Enrico, emoţionat cum era, uită că l-a însărcinat pe fiul său să încheie târgul.

— Unde este martorul? strigă el.

Yi Poon scoase un fluierat convenţional şi în curând apăru din umbră bătrânul peon sătul de rachiu, care, întocmai ca o a doua fantomă, se sui şovăind pe treptele ce duceau pe terasă.

CAPITOLUL XXVI

Francis îi dădu ordin lui Parker să-l deştepte la ora opt de dimineaţă. Când servitorul pătrunse în camera stăpânului său, călcând în vârful picioarelor, îl găsi pe acesta cufundat într-un somn adânc. După ce îi pregăti baia şi cele necesare pentru bărbierit, se înapoie în cameră şi privirea îi căzu pe pumnalul al cărui vârf era înfipt în lemnul mesei, ţinând fixate o scrisoare şi o fotografie. Privi un timp la acest aranjament ciudat şi apoi, fără să şovăie, ieşi pe coridor şi deschise uşa de la dormitorul doamnei Morgan. Când se încredinţă că tânăra femeie nu era în camera sa reveni şi îl scutură pe Francis.

Tânărul deschise ochii şi chipul său păstră, pentru o clipă, uimirea unuia trezit brusc din somn; apoi, îşi reaminti de ordinul pe care îl dăduse servitorului său în ajun.

— Este timpul să vă sculaţi, domnule, spuse Parker respectuos.

— Această oră este totdeauna ceva neplăcut, mărturisi Francis zâmbind; apoi căscă, închise ochii şi continuă: Parker, mai lasă-mă numai un minut să mă odihnesc. Dacă adorm iarăşi, scutură-mă!

Parker stărui însă cu încăpăţânare:

— Trebuie să vă sculaţi imediat, domnule. Tare îmi este teamă că i s-a întâmplat ceva neplăcut doamnei Morgan. Ara constatat că nu se mai află în camera sa. Priviţi, vă rog, aici pe măsuţă, un bilet şi un pumnal care are să vă lămurească poate.

Dintr-o săritură, Francis fu lângă măsuţă, privi pumnalul şi, după ce-l scoase, citi de mai multe ori micul bileţel scris în spaniolă, sperând să poată înţelege ceva. Erau numai trei cuvinte fără nici o explicaţie: „Adio pentru totdeauna”.

Pumnalul înfipt între ochii Leonciei, acolo pe fotografie, făcu o impresie şi mai puternică asupra sa. În minte evoca scena clin locuinţa lacustră a reginei, când se aplecaseră cu toţii deasupra vasului magic de aur şi când într-o viziune de o clipă întrevăzuse faţa Leonciei cu un pumnal înfipt între ochi.

Situaţia apărea destul de limpede. Încă din prima clipă, regina îşi manifestase gelozia faţă de Leoncia, iar acum, găsind până şi aici la New York, în camera soţului său, fotografia acestei nesuferite rivale, lovise într-un acces de furie imaginea cu pumnalul. Unde se găsea însă regina în prezent? Cu totul neştiutoare asupra felului cum se desfăşoară viaţa într-un mare oraş, ea care numea telefonul „sclavul cuvântului zburător”, iar Wall Street-ul drept „templul comerţului”, unde putuse oare să se ducă? Unde avea să-şi petreacă noaptea? Mai era oare în viaţă Ia ora aceasta?

Imagini îngrozitoare, în care se amesteca morga, cadavre aruncate pe ţărm de valurile mării şi alte scene tot aşa de macabre, trecură prin mintea tânărului. Parker îl readuse însă la realitate.

— Cum aş putea să vă fiu de folos, domnule? întrebă el. Să chem la telefon agenţia Pinkerton? Tatăl dumneavoastră apela adesea la serviciile acestor detectivi...

— Da, ştiu, îl întrerupse cu nerăbdare Francis. Tata avea preferinţă pentru un anumit detectiv... nu-i reţin numele... dumneata îl mai ştii?

— Birchman, domnule, răspunse Parker pornind totodată spre uşă. Am să-l cham îndată spre a vă servi.

Din clipa aceea, Francis, care începu căutarea soţiei sale, fu prins într-o serie de aventuri care îi descoperiră – lui, cetăţean din New York – un aspect al acestui centru cosmopolit, ce-i rămăsese cu totul necunoscut până atunci. Birchman nu se mărgini să cerceteze numai în interiorul New York-ului spre a o regăsi pe doamna Morgan ci, ajutat

de vreo douăzeci de detectivi, îşi lărgi operaţiile până la Chicago şi Boston.

Prins între lupta financiară. Împotriva inamicului necunoscut, care căuta să-l ruineze prin atacurile ce i le da în Wall Street şi numeroasele comunicări ce-l sileau să fugă dintr-un punct în altul al oraşului, spre a identifica persoanele printre care se presupunea că ar putea fi soţia sa, Francis duse o viaţă ce nu s-ar fi putut numi deloc monotonă.

Uitase demult ce înseamnă să ia masa la ore regulate şi sfârşi prin a se obişnui să părăsească mâncarea în orice clipă sau să se scoale la orice oră, spre a răspunde la chemările urgente ale oamenilor lui Birchman. Detectivul era convins că doamna Morgan nu părăsise New York-ul.

Francis fu nevoit să pătrundă în colţişoarele cele mai ascunse ale uriaşei metropole, în spitale şi chiar la morgă; regina rămânea totuşi dispărută.

Între timp, bătălia din Wall Street continua cu o furie sporită. Duşmanul necunoscut al lui Francis ducea cu perseverenţă o luptă fără cruţare pentru ruinarea tânărului milionar şi Bascom se temea mai mult ca oricând de prăbuşire.

— Cel puţin dacă am reuşi să împiedicăm ca acţiunile petrolului din Tampico să fie şi ele smulse de uragan! spunea el abătut.

— Tocmai pe aceste valori mă bazez spre a salva situaţia, răspunse Francis. Când toate celelalte investiţii ale mele vor fi pierdute, am să arunc această ultimă rezervă pe câmpul de luptă, tocmai atunci când se va părea că partida este pierdută.

— Să presupunem că adversarul dumitale este destul de puternic să sfărâme şi această acţiune, cerând şi mai mult. Atunci, ce se va întâmpla?

Francis ridică din umeri.

— În cazul acesta, înseamnă ruina totală. Gândeşte-te însă că tatăl meu s-a ruinat de vreo şase ori înainte de a-şi fi

consolidat definitiv averea. În acele clipe nu mai poseda nici o para. De ce, aşadar, să mă frământ?

Leoncia devenea din zi în zi tot mai melancolică şi lipsită de energie. Toate sforţările fratelui său adevărat, Henry şi a tuturor din familia Solano nu reuşiră să o distreze.

Lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii săi. Se ridică, coborî scara cea mare de piatră. Străbătu grădina şi poate pentru a douăzecea oară de la plecarea lui Francis, porni pe poteca şerpuită care ducea la poalele colinei unde el îi vorbise.

Urmase acelaşi drum pentru ajunge la ţărm, când se urcase pe bordul vasului *Angelique,* în ziua aceea în care, luându-l pe Francis drept Henry, îl târâse în pădure spre a-l sustrage de la furia fraţilor Solano.

Tânăra îşi reaminti apoi toate amănuntele în legătură cu cea de-a doua vizită a lui Francis, de muşcătura ceea pretinsă mortală, a şarpelui *labarri* şi apoi de leşinul său pe nisipul plajei. La adăpostul umbrelei sale, ea se aşează chiar pe locul unde, atunci când îşi revenise în simţiri, îl văzuse pe tânărul necunoscut gata să sugă otrava din rană, după ce-i tăiase epiderma. Înţelese abia atunci că numai durerea ce-i fusese provocată prin acea tăietură o făcuse să-şi revină.

Cufundată în noua sa durere, Leoncia nu observă trăsura care urca pe drumul de pe plajă şi nici pe femeia care coborî din vehicul şi înaintă pe jos, spre ea. Noua venită nu era alta decât regina, soţia lui Francis, care venise la San Antonio, iar de acolo închiriase o trăsură să o aducă la casa Solanilor. Avea o umbrelă deschisă, cu care se apăra împotriva razelor soarelui tropical.

În timp ce stătea în picioare, în spatele Leonciei, regina o văzu pe aceasta scoţând din sân o mică fotografie pe care o privi îndelung; tânăra femeie recunoscu trăsăturile lui Francis şi fu cuprinsă de un puternic acces de gelozie. Pe loc, un pumnal străluci în mâna sa, dar iuţeala mişcării

atrase atenţia Leonciei; ea se întoarse şi o recunoscu pe femeia din apropierea sa. Tristeţea îi era atât de mare, încât nu arătă nici o surprindere şi o salută pe soţia lui Francis Morgan cu aerul cel mai natural, ca şi când ar fi întâlnit-o numai cu o oră mai înainte. Chiar vederea pumnalului o lăsă nepăsătoare. Poate că dacă ar fi manifestat teamă sau surprindere, regina ar fi mers până la capăt cu actul său de răzbunare, dar faţă de aceste împrejurări, regina nu reuşi să facă altceva decât să strige stăpânită de mânie:

— Eşti o femeie rea! O femeie afurisită şi demnă de dispreţ!

Leoncia ridică din umeri şi se mulţumi să-i răspundă:

— Ai face mai bine să-ţi ţii umbrela în dreptul soarelui spre a nu te bate razele lui la cap.

Regina înaintă până în faţa ei şi o sfidă cu un aer plin de dispreţ şi de mânie reţinută, aşa cum numai o femeie geloasă poate arăta.

— Spune-mi pentru ce? o întrebă, în sfârşit, Leoncia, după o lungă pauză. De ce sunt o femeie rea?

— Fiindcă eşti o hoaţă, exclamă regina. Fiindcă tu, femeie căsătorită, ademeneşti bărbaţii altora. Pentru că eşti necredincioasă soţului tău, fie chiar numai cu inima, fiindcă până în prezent nu ţi s-a ivit ocazia să devii necredincioasă şi în fapte.

— Nu sunt căsătorită, îi răspunse liniştită Leoncia.

— Atunci eşti necredincioasă viitorului tău soţ. Nu trebuia să vă căsătoriţi a doua zi după plecarea noastră?

— Nu voi avea nici un soţ, urmă Leoncia cu acelaşi glas liniştit.

Chipul celeilalte femei exprimă o furie atât de intensă încât Leoncia o compară în sinea-i cu o tigroaică.

— Cum, nu vei avea? strigă regina. Dar Henry Morgan?

— Este fratele meu.

— Cunosc însemnătatea acestui cuvânt, Leoncia Solano La New York, în faţa unor anumite altare, îngenunche

credincioşi care spun despre toţi oamenii că le sunt fraţi sau surori.

— Nu aşa. Tatăl său a fost şi propriul meu tată, îi explică plină de răbdare Leoncia, iar mama sa a fost şi mama mea. Suntem aşadar frate şi soră din naştere.

— Dar Francis? Eşti oare şi sora lui?

Leoncia îi făcu semn din cap că nu.

— Atunci îl iubeşti pe Francis! o învinui regina.

— Da, dar el îţi aparţine!

— Nu-mi aparţine, fiindcă mi l-ai furat!

Leoncia dădu uşor din cap şi apoi privi visătoare suprafaţa lucie a lagunei. După o lungă pauză, ea rosti cu voce obosită:

— Ei bine, dacă voieşti, poţi crede cum ai spus. Crede ce pofteşti!

— Am ghicit eu de la început! strigă regina. Tu ai o putere fascinatoare asupra bărbaţilor. Mi-ai vrăjit soţul într-atât, încât chiar atunci când este în braţele mele se gândeşte la tine. Ştiu bine că chiar în această clipă are imaginea ta în minte.

Ultimele cuvinte, regina le pronunţă cu patima unei fiinţe ce are inima zdrobită de suferinţă. O clipă mai târziu, pumnalul îi alunecă din mână şi ea însăşi se prăbuşi în nisip lângă Leoncia, ascunzându-şi fata în mâini şi plângând cu disperare. Fără să-şi dea seama de ceea ce face, Leoncia încercă s-o mângâie.

Peste câteva clipe, regina îşi recăpătă puţin calmul şi-i spuse cu hotărâre:

— L-am părăsit pe Francis în clipa când am avut convingerea că te iubea pe tine. Am înfipt pumnalul meu în fotografia ta şi venisem cu gândul să te ucid. Văd însă că m-am înşelat. Aici nu este greşeala ta, nici a lui Francis, ci a mea. Nu am ştiut să-l cuceresc şi prin urmare eu sunt aceea care trebuie să dispară. Mai înainte însă, voiesc să mă întorc în Vale spre a-mi lua comoara. În clipa aceasta, Francis este hărţuit de griji, fiindcă duce lipsă de bani. Este

pe punctul de a-şi pierde averea şi are nevoie de alta spre a şi-o salva. Sunt în posesia acestei averi şi nu am timp de pierdut. Pot conta pe ajutorul alor tăi? Este vorba de salvarea lui Francis!

CAPITOLUL XXVII

Astfel se întâmplă că Valea Sufletelor Pierdute fu invadată fără veste, din direcţii opuse, de către două expediţii care aveau acelaşi scop: să pună mâna pe comoară. Unul dintre cele două grupuri şi anume acela care înainta cel mai repede, se compunea din Regina Viselor, Leoncia, Henry şi Solanii. Dimpotrivă, grupul lui *jefe* şi Torres se mişca mult mai încet, deşi pornise înaintea celuilalt. Obstacolul cel mai greu de înlăturat se dovedise a fi, pentru acest grup, pătrunderea prin masivul muntelui, spre ţinutul din interiorul lui. Trebuise să întrebuinţeze o cantitate uriaşă de dinamită, pentru a deschide o cale prin piatra dură ca oţelul; iar când, în sfârşit, reuşiseră să-şi croiască un drum, constataseră că acesta ducea deasupra peşterii, aşa că fuseseră nevoiţi să mai arunce în aer un alt perete stâncos, pentru a provoca scurgerea apei din interiorul încăperii subterane. În cele din urmă, după ce trecuseră printre mumiile înmuiate în apă, din coridorul ce ducea la camera idolilor, trebuise să spargă din nou cu dinamită o altă deschizătură, pentru a intra în inima stâncilor, în Valea Sufletelor Pierdute. Trecând prin peştera idolilor, Torres avusese grijă să şterpelească ochii de rubine ai Chiei şi pe cei de smarald ai lui Hzatzl.

În acest timp, aproape fără nici o piedică sau întârziere, regina şi însoţitorii ei pătrunseră în vale prin peretele opus al muntelui. Regina se dovedise că ştia drumul, prin cunoştinţele căpătate cu ajutorul oglinzii sale magice. Acolo unde fluviul trecea pe sub masele de piatră îşi părăsiră cu toţii bărcile şi după o cercetare amănunţită, descoperiră în stâncă o deschizătură ascunsă de ierburi sălbatice. Cu ajutorul frânghiilor pe care le aveau cu ei, îşi traseră bărcile pe panta abruptă a muntelui şi le duseră pe umeri prin

interiorul gangului întortocheat, până când regăsiră cursul apei într-un loc unde râul subteran se lăţeau din nou şi îngăduia navigaţia. Din când în când, în locurile unde şuvoiul curgea prea repede, se urcau pe ţărm şi legând bărcile una de alta, le târau pe lângă mal, acolo unde torentul trecea prin zonele întunecate, regina le arăta poteci ascunse făcute de mâna omului, pe unde îşi puteau transporta luntrile uşoare.

— Să lăsăm bărcile aici, le spuse regina în cele din urmă şi însoţitorii săi se grăbiră să le fixeze lângă ţărm, la lumina lămpilor electrice.

— Ne apropiem de ultima parte a intrării subterane şi după ce o vom trece şi pe aceasta, vom ieşi la lumină printr-o mică deschizătură a stâncii, ascunsă vederii de ierburi şi plante agăţătoare. De acolo vom putea observa locul unde se aflau reşedinţa mea de lângă lac. Vom avea nevoie de frânghii, spre a ne coborî de pe stâncă, dar nu va fi prea greu, căci nu este mai înaltă de douăzeci metri.

Henry, purtând o lampă electrică în mână, porni în frunte cu regina, în timp ce Enrico şi Leoncia mergeau la urma convoiul, supraveghind pe vâslaşii indieni şi peonii care-i însoţeau, ca nu cumva vreunul din ei să-i părăsească pe drum. Odată ajunşi la capătul coridorului, acolo unde trebuia să se găsească deschizătura ce da în vale, constatară că trecerea era oprită de o uriaşă grămadă, formată din nisip şi blocuri de piatră.

— Cine a putut să facă aceasta? exclamă regina cuprinsă de mânie.

După o scurtă cercetare, Henry o linişti.

— Nu este decât o mică prăbuşire de stânci. Un strat superficial din structura muntelui s-a desprins şi a produs o alunecare, astfel că acest gang a fost înfundat pe o porţiune redusă. Cu ajutorul dinamitei pe care o avem cu noi, vom curăţi drumul cu uşurinţă. Din fericire, avem o cantitate suficientă de explozibil, pentru a îndeplini aceasta.

Operaţiunea pentru croirea unei treceri se dovedi însă destul de obositoare şi dură restul zilei şi toată noaptea. Temându-se să nu provoace alte prăbuşiri, Henry nu îndrăzni să întrebuinţeze cantităţi mari de dinamită. A doua zi, cam pe la ora opt, observară strecurându-se în gangul subteran prima rază de lumină. Cu o nespusă grijă, continuară să lucreze cu sârguinţă, având tot timpul teama că s-ar putea produce alte surpări. Se socoteau aproape de capătul ostenelilor, când descoperiră că un bloc masiv de granit ce avea cel puţin zece tone, acoperea ieşirea. După sforţări zadarnice de a-l mişca, Henry se hotărî să se folosească pentru ultima oară de dinamită şi să rostogolească stânca în vale.

— Fără îndoială că cei din vale sunt în aşteptarea noastră, exclamă Henry râzând, căci au trecut mai bine de cincisprezece ore de când tot „ciocănim” la „uşă” fără a intra.

Cu un gest hotărât, aprinse fitilul ce avea să provoace ultima explozie.

Întreaga populaţie din Valea Sufletelor Pierdute era strânsă înaintea altarului Zeului Soare, la Casa cea Mare. Cu toţii îşi dădeau seama că oameni străini erau pe cale să pătrundă în domeniul lor ascuns şi acest fapt îi neliniştea. Într-atât de funestă fusese experienţa lor cu ultimii intruşi, atunci când locuinţa de lângă lac arse şi regina lor fusese pierdută pentru ei, încât acum se rugau Zeului Soare să nu le mai trimeată alţi oameni din lumea de dincolo de munţi. În urma sfaturilor date pe preotul lor, erau hotărâţi să ucidă numaidecât, fără nici o vorbă, pe oricine ar pătrunde în interiorul lor.

— Chiar pe Da Vasco să-l omorâţi, le strigase marele preot.

— Chiar pe Da Vasco! răspunseră într-un singur glas Sufletele Pierdute, ca un ecou de ură şi răzbunare.

Erau înarmaţi cu lănci, măciuci şi arcuri cu săgeţi; şi în timp ce aşteptau în faţa altarului, continuau să se roage

fierbinte zeului lor. La intervale scurte, soseau iscoade din spre lac, aducând ştiri că muntele continua să răsune de bubuituri, dar că nici un străin nu apăruse, încă din el.

Fetiţa aceea de zece ani, care vorbise cu Leoncia, era numai ochi şi urechi, pândind cu pasiune sosirea năvălitorilor. Atenţia sa era îndreptată spre direcţia opusă peretelui stâncos de lângă lac, cu toate că nimeni nu se aştepta să vină cineva din această parte.

— Da Vasco! strigă ea deodată. Da Vasco!

Toate privirile se îndreptară spre locul indicat de fetiţă şi văzură la o distanţă de vreo treizeci de metri apărând pe Torres, *jefe* şi însoţitorii lor. Torres purta şi de data aceasta coiful ce-l luase de la strămoşul său din coridorul munţilor. Fură primiţi însă cu o ploaie de săgeţi, care avu drept rezultat că doi dintre noii sosiţi căzură străpunşi la pământ. După valul de săgeţi, Sufletele Pierdute porniră cu toţii la atac, în timp ce carabinele albilor deschiseră focul lor ucigător. Atât de neaşteptat fu însă asaltul indigenilor, atât de repede executat şi pe o distanţă atât de mică, încât, deşi mulţi căzură ciuruiţi de gloanţe, majoritatea ajunseră lângă invadatori şi se dezlănţui o luptă disperată, corp la corp. Acum, avantajul armelor de foc era aproape inexistent şi intruşii cunoscură efectul ucigător al suliţelor şi bâtelor grele ce străpungeau piepturile şi zdrobeau craniile.

În cele din urmă, tot armele civilizaţiei se dovediră mai puternice, mai ales revolverele cu care se putea împuşca în cea mai deasă încăierare. Supravieţuitorii rămaşi dintre Sufletele Pierdute, o luară la fugă, dar dintre năvălitori, jumătate erau căzuţi pentru totdeauna la pământ, căci femeile Sufletelor Pierdute „avuseseră grijă” de cei răniţi. *Jefe* înjura cuprins de furie şi durere din cauza unei săgeţi ce-i perforase braţul şi nu se potoli decât după ce Vincente îi tăie minerul împănat şi i-o smulse din rană.

Torres scăpase numai cu un umăr zdrelit în urma unei lovituri de măciucă; dar uită de durerea vie ce o simţea, la

vederea marelui preot ce-şi dădea sufletul cu capul în poala micuţei fete.

De vreme ce nu mai erau stânjeniţi de nici un rănit, Torres şi *jefe* conduseră pe cei rămaşi în viaţă spre lac; ajunşi aici, îl ocoliră, trecând de partea cealaltă unde erau ruinele fostei reşedinţe a reginei. Numai nişte stâlpi carbonizaţi ce răsăreau din apă mai arătau locul unde fusese odinioară locuinţa regală. Torres rămase dezamăgit în faţa acestui spectacol; jefe însă era furios.

— Iată, chiar în acest loc era casa unde am văzut lada cu nestemate! exclamă Torres în cele din urmă.

— Am pornit să vânăm iluzii! mormăi *jefe. Senor* Torres, totdeauna am bănuit că eşti un prost; acum văd că nu m-am înşelat.

— De unde voiai să ştiu că locuinţa a fost arsă până în temelii? încercă Torres să se apere.

— Trebuia să ştii, dumneata care eşti atât de deştept în toate ocaziile, îl ironiză *jefe*. Ah, dar nu mă poţi păcăli pe mine. Te suspectez demult. Te-am văzut cum ai furat rubinele şi smaragdele din ochii idolilor de piatră. Cel puţin acestea le vei împărţi cu mine şi chiar acum!

— Stai, stai*;* ai puţină răbdare, îl rugă Torres. Mai întâi să facem cercetări. Desigur că vom împărţi între noi pietrele scumpe ce le-am luat de la statuile mayaşe, dar cât de neînsemnate sunt acestea în comparaţie cu adevărata comoară! Era o casă şubredă, fragilă. Poate că lada cu nestemate a căzut în apă fără ca focul să-i fi adus vreo stricăciune… şi apa nu face nici un rău pietrelor scumpe!

Jefe dădu ordin jandarmilor săi să intre în apa deasupra căreia fusese clădirea de lemn, pentru a căuta cufărul cu comoara. Oamenii se executară şi, având grijă să nu fie prinşi de undele repezi ale vârtejului. Începură să răscolească în apa puţin adâncă şi murdară de lângă ţărm. Augustino cel tăcut fu cel care descoperi, ascunzătoarea, aproape de mal.

— Stau pe ceva, anunţă el înălţându-se din apa ce de abia îi ajungea până la genunchi.

Torres se aruncă în lac şi pipăi în grabă conturul obiectului de sub picioarele jandarmului.

— Este lada cu nestemate, sunt sigur, declară el cu glasul tremurând de emoţie. Veniţi cu toţii aici şi scoateţi-o afară pe ţărm pentru a o putea cerceta!

După ce operaţiunea fu îndeplinită şi când se aplecă să deschidă capacul lăzii, *jefe* îl opri.

— Intraţi în apă cu toţii, comandă el oamenilor săi. Mai sunt câteva cufere ca acesta şi expediţia noastră ar fi aproape zadarnică dacă nu le-am găsi pe toate. Un singur cufăr nu va ajunge ca să acopere nici cheltuielile de drum!

Numai după ce ultimul, jandarm intrase în lac, deschise Torres capacul. Jefe rămase împietrit de uimire*;* privea cu ochii măriţi de încântare şi murmura cuvinte nearticulate.

— Ei, acum crezi că ţi-am spus adevărul? izbucni Torres cu satisfacţie. Este un tezaur nepreţuit! Acum suntem cei mai bogaţi oameni din Panama; dar ce spun eu?... Din lumea întreagă! Aceasta este comoara Mayaşilor, de care am auzit povestindu-se când eram copii. Strămoşii noştri visau să pună mâna pe ea. Conquistadorii n-au reuşit s-o găsească. Şi acum este a noastră... a noastră!

Pe când cei doi priveau extaziaţi scânteierea nestematelor, jandarmii se târâră afară din apă, formând pe nesimţite în spatele lor un semicerc. Rămaseră tăcuţi şi priviră, la rândul lor, sclipirea pietrelor, buimăciţi de atâta bogăţie. Nici *jefe,* nici Torres nu erau conştienţi de jandarmii care se strânseseră lângă ei, dar nici aceştia nu-şi dădură seama că Sufletele Pierdute se strecurau pe furiş spre ei, venind din spate. Aşa se întâmplă că atunci când atacul, fu dezlănţuit, cei din jurul comorii priveau fascinaţi pietrele strălucitoare, fără să ştie că moartea îi pândeşte de aproape.

Săgeţile sunt mortale, mai ales când pornesc, de la o distanţă scurtă şi când a fost timp suficient pentru a se ochi

ţinta în linişte. Două treimi dintre cei care descoperiseră comoara, căzură la pământ ca trăsniţi. Vicente, care se întâmplase să fie în dreptul lui Torres, fusese străpuns de două suliţe şi cinci săgeţi. Puţinii supravieţuitori ai acestui atac neaşteptat, de abia mai avură vreme să pună mâna pe carabine şi să se întoarcă spre duşmani, când aceştia se năpustiră asupra lor cu suliţele şi măciucile ridicate. În încăierarea ce urmă, Rafael şi Ignacio, doi dintre jandarmii care luaseră parte la aventura din jungla Juchitanului, căzură îndată. Şi, ca de obicei, femeile Sufletelor Pierdute „avură grijă” ca duşmanii răniţi să nu mai rămână mult timp… răniţi.

Sfârşitul lui *jefe* şi al lui Torres era o chestiune doar de câteva secunde, când, brusc, o bubuitură ca de tunet, ce răsună din munte, urmată de o surpare de roci şi de pietre, întrerupse lupta. Puţinii băştinaşi, care mai rămăseseră în viaţă, fugiră cuprinşi de panică, pentru a se pune la adăpost în stufişuri. *Jefe* şi Torres, singurii care mai rămăseseră în picioare, îşi îndreptară privirile spre peretele stâncos unde se mai vedea încă fumul ieşind prin deschizătura provocată de explozie; din ea apărură, în lumina soarelui, Henry Morgan şi regina.

— Ai grijă de femeie, îi strigă *jefe* rânjind lui Torres. Eu mă răfuiesc cu blestematul de Morgan…

Cele două carabine se ridicară şi împuşcăturile porniră deodată. Torres, deşi un trăgător neexperimentat, îşi trimese proiectilul drept în pieptul reginei. *Jefe* însă, campion de tir şi posesor al mai multor medalii, îşi greşi complet ţinta. În clipa următoare, glontele tras din carabina lui Henry îl izbi în încheietura mâinii şi pătrunzându-i de-a lungul antebraţului, îi ieşi prin cot, făcându-l să scape arma din mână; îşi dădu seama că niciodată nu va mai fi capabil să ţină în mâna sa dreaptă o armă de foc.

Cu toate acestea, Henry nu putea trage bine. Ieşit brusc din întunecimea coridorului unde stătuse o zi întreagă, ochii săi nu putură să se obişnuiască atât de repede, cu lumina

orbitoare a soarelui. Prima împuşcătură fusese norocoasă; cele care urmară nimeriră însă pământul din preajma lui *jefe* şi Torres, care se întoarseră şi alergară înnebuniţi de frică spre stufişuri.

Câteva minute mai târziu, în timp ce jefe, care era rănit, încetinise fuga, mergând mai încet urmat de Torres, acesta din urmă văzu o femeie din Valea Sufletelor Pierdute, sărind din dosul unui copac şi strivind capul lui *jefe* cu un bloc de piatră ce-l aruncase cu ambele mâini, din toată forţa. Torres o împuşcă îndată, apoi, cuprins de oroare, îşi făcu cruce şi porni grăbit mai departe. Din spate, se auzeau de departe strigătele lui Henry şi ale fraţilor Solano, care îl urmăreau; Torres îşi aminti de cele ce văzuse în Oglinda Lumii, despre sfârşitul său şi se întrebă dacă se apropiase acum. Totuşi, din câte îşi aducea aminte, deşi privise foarte puţin în Oglinda Magică, locul văzut acolo nu se asemăna cu împrejurimile în care se afla. Aici era vegetaţie şi umbra răcoroasă a copacilor, pe când în imaginea din oglindă i se arătase stâncă aridă presărată cu oseminte de animal scăldate în razele arzătoare ale soarelui. Un val de nădejde îi năpădi inima la acest gând. Poate ca sfârşitul său nu-i era pregătit pentru astăzi, poate că nici pentru anul acesta. Cine putea şti? Era posibil să mai treacă douăzeci de ani până să-i sosească ora fatală!

Ieşind din junglă, ajunse pe o râpă formată din lavă demult împietrită. Aici nu lăsă nici o urmă în fuga sa*;* îşi continuă drumul din nou prin junglă, convins că steaua sa norocoasă îl va ajuta să scape de prigonitori. În timp ce înainta grăbit, începu să-şi făurească un plan spre a se salva. Îşi va găsi mai întâi o ascunzătoare bună unde să rămână până ce se întuneca. Pe urmă, se va întoarce la lac, ocolind locuinţele indigenilor. Odată ajuns acolo, nimic şi nimeni nu-l mai putea opri. Nu avea decât să se arunce în vârtejul ale cărui unde îl va duce spre libertate. Călătoria subterană nu-i producea nici o teamă, fiindcă o mai făcuse odată. Revăzu, în imaginaţia-i aprinsă, peisajul plăcut al

râului Gualaca, ţâşnind de sub stânci, la lumina binefăcătoare a zilei şi apoi curgând lin spre mare. La urma urmelor, tot se alegea cu ceva din această expediţie, căci purta la el rubinele şi smaraldele enorme ce fuseseră mai înainte ochii lui Hzatzl şi ai Chiei. Acestea singure reprezentau o avere importantă. Ce dacă nu reuşise să pună mâna pe comoara Mayaşilor, pentru a deveni cel mai bogat om din lume? Era destul de mulţumit şi cu noua-i situaţie. Tot ce dorea acum, era lăsarea cât mai repede a nopţii şi o ultimă avântare în apa torentului subteran, ce avea să-l ducă spre libertate!

Tocmai în acea clipă, când imaginea scăpării sale îi umplea conştiinţa, făcându-l să nu fie atent pe unde merge, călcă în gol şi se prăbuşi. Nu însă în vârtejul apelor, ci de-a lungul unui perete stâncos abrupt. Atât de alunecos era terenul, încât continuă să se prăvălească spre fundul prăpastiei, deşi reuşise să se întoarcă în drum cu faţa în jos şi să se agaţe disperat, cu mâinile şi picioarele, de suprafaţa lucie a stâncii. Cu toate sforţările sale, nu reuşi însă decât să-şi mai încetineze coborârea, nicidecum s-o oprească.

În cele din urmă, ajunse în fund şi rămase câtva timp ameţit. Când îşi reveni în simţiri, îşi dădu seama mai întâi că mâna i se sprijinea pe ceva de o formă ciudată. Ar fi putut jura că degetele sale pipăiau conturul unor dinţi. Un fior îi străbătu corpul şi deschise ochii; apoi, adunându-şi curajul, îndrăzni să privească obiectul. Oftă îndată cu uşurare. Într-adevăr, erau dinţii unei fălci albite de vreme, dar făcuseră cândva parte din făptură pământească a unui porc. Împrejur erau împrăştiate şi alte oseminte pe care se oprise corpul său după cădere şi care, la o examinare atentă, se dovediră a fi de porci şi alte animale mai mici.

Unde mai zărise el astfel de oseminte răspândite pe un teren de granit? Se gândi puţin şi îşi aminti de Oglinda Magică a reginei. Privi în jurul său. Ah, Dumnezeule! Locul unde se afla avea exact acelaşi aspect ca şi cel întrezărit în Oglinda Lumii! Îl recunoscu de la prima aruncătură de ochi!

Era ca o pâlnie uriaşă de piatră, cu pereţii alunecoşi şi abrupţi, a cărei margine se vedea la o înălţime de aproape o sută de metri; Torres îşi dădu seama că nici o vietate nu s-ar fi putut urca pe stânca aceea netedă şi lucioasă, spre a putea ieşi afară.

Gândul că i-a venit sfârşitul, îl făcu să sară în picioare, cuprins de panică şi să privească disperat împrejur. Adâncitura în care se găsea îi aminti de gropile ce le fac în nisip anumiţi păienjeni uriaşi, care apoi aşteaptă plini de răbdare în fundul lor să le alunece câte o victimă în cuib. Imaginaţia lui stârnită de groază îl făcuse să se gândească la posibilitatea ca şi în fundul acestei adâncituri stâncoase să fie un astfel de monstru uriaş ce putea sări dintr-o clipă într-alta asupra-i pentru a-l devora. Dar nimic de acest fel nu se întâmplă. Fundul puţului conic avea un diametru de peste cinci metri şi era acoperit în întregime de oseminte: până la ce adâncime mergeau acestea, nu putea şti. „Oare de ce au făcut străvechii Mayaşi o astfel de groapă îngrozitoare?” se întrebă el; era convins că puţul de piatră nu se formase în urma unui proces natural.

Mai înainte de venirea nopţii, încercă în repetate rânduri să se urce pe pereţii puţului, dar se convinse că era ceva imposibil. În timpul pauzelor ce le făcea pentru a se odihni, se cuibărea în locul unde se formase umbră; inima îi palpita, iar buzele îi erau uscate de arşiţă şi sete. În timpul nopţii, se trezea din când în când din toropeală, frământându-şi mintea zadarnic, pentru a găsi o soluţie salvatoare. După câte se vedea, singura cale de scăpare o formau pereţii netezi ai puţului conic; ori, acest drum era imposibil pentru el. Privea cuprins de groază la zorile ce începeau să se ivească, anunţând răsăritul astrului zilei, ce devenea tot mai arzător; îşi dădu seama că nici un om nu ar fi fost în stare să supravieţuiască după o şedere de zece ore sub razele necruţătoare ale soarelui. Ştia ce-l aşteaptă. Mai înainte de căderea nopţii următore, ultima picătură de apa

din corpul său ar fi fost evaporată, lăsându-l ca pe o mumie uscată de arşiţă.

Odată cu venirea zilei, teroarea de care era cuprins deveni mai puternică, făcându-l să se gândească plin de disperare la posibilitatea unei salvări; încetul cu încetul, mintea sa aprinsă reuşi să formuleze o teorie simplă. De vreme ce nu putea să se urce pe pereţii alunecoşi pentru a ieşi afară din capcană, atunci singura speranţă de scăpare nu er-a decât să caute un drum care să ducă în jos. Prost ce era! Dacă i-ar fi venit mai curând acest gând, ar fi putut lucra în timpul nopţii, când atmosfera era răcoroasă; acum trebuia să se ostenească sub căldura tot mai copleşitoare a zilei. Începu să scobească printre oseminte, cu acea energie pe care numai disperarea şi teama o pot da. Desigur că trebuia să existe o ieşire prin fundul pâlniei de piatră. Astfel cum putea fi atât de uscată? Dacă n-ar fi fost o astfel de scurgere, fundul ar fi trebuit să fie plin de apa strânsă de la ploile torenţiale atât de dese în acest ţinut! Era un prost că nu se gândise la aşa ceva. De trei ori prost!

Scobi într-o parte a peretelui de piatră, aruncând ceea ce scotea de acolo în partea opusă. Atât de înfrigurat râcâia, încât îşi zdreli unghiile şi vârfurile degetelor până la sânge. Dorinţa de a trăi era însă puternică în el şi ştia că ducea o întrecere pe viaţă şi pe moarte cu razele ucigătoare ale soarelui. Cu cât groapa ce o făcea devenea mai adâncă, cu atât terenul devenea mai tare, aşa că fu nevoit să se servească de ţeava carabinei, pentru a săpa mai întâi şi apoi să scoată cu mâinile pământul amestecat cu pietre şi oase.

Mai erau câteva ore până la amiază şi era cât pe-aici să renunţe la munca sa zdrobitoare, sleit de puteri şi ameţit de arşiţă şi sete, când deodată făcu o descoperire. Pe porţiunea de zid ce o liberase prin săpăturile sale, dădu peste începutul unei inscripţii, ce fusese săpată cândva în mod rudimentar cu vârful cuţitului. Cuprins de speranţă, continuă să scobească repede cu amândouă mânile, aruncând în spatele său, printre picioarele desfăcute, ceea

ce scotea din gaură, întocmai cum râcâie pământul un câine.

În sfârşit, inscripţia deveni clară, astfel că îi fu cu putinţă s-o citească:

Eu, Peter McGill din Glasgow, am scăpat din Puţul Lacului prin gangul pe care l-am descoperit săpând în jos.

Un coridor! Trebuie că se afla sub inscripţie! Torres lucra acum cu furie. Atât de murdar era, încât făcea impresia unui animal ciudat, cu patru picioare, ce trăieşte sub pământ. Pulberea îi intra în ochi şi în nări, silindu-l să iasă din când în când afară din groapă, tuşind şi strănutând, pentru a respira aerul ceva mai curat de acolo. În două rânduri leşină chiar*;* dar soarele ce se ridicase acum ameninţător, drept deasupra capului, îl sili să intre iarăşi în groapă.

Cu mare greutate dădu, în cele din urmă, de începutul coridorului subteran; dar nu continuă să scobească mai departe, ci se grăbi să se pituleze în spaţiul său îndeajuns de larg, pentru a putea sta în el, la adăpost de razele nemiloase ale soarelui. Răceala şi întunericul de aici îl mai liniştiră şi bucuria ce-l cuprinse la gândul că era pe cale să scape, îl făcu să leşine pentru a treia oară.

Când îşi reveni în fire, începu să mormăie un cântec de mulţumire, născocit de o minte pe jumătate înnebunită şi se târî de-a lungul coridorului. Acesta era atât de scund încât nici un pitic n-ar fi fost în stare să stea drept în el. De-a lungul său erau presărate tot felul de oseminte ce-i zgâriau mâinile şi genunchii până la os. După ce se târî astfel vreo cincizeci de metri, începu să întrezărească lumina zilei. Cu cât se apropia însă de libertatea mult dorită, cu atât înainta mai încet, căci forţele nu-l mai ajutau şi se apropia de sfârşirea totală. Torres ştia că această sleire de puteri nu era pricinuită nici de sforţările fizice, nici de lipsa hranei, ci de setea nesatisfăcută ce-l chinuia. Apă, câteva înghiţituri de apă era tot ceea ce-i lipsea pentru a-şi recăpăta forţele… Şi aici nu era nici pic de apă.

Lumina devenea. Tot mai puternică şi mai apropiată. Observă că terenul se lăsa în jos cu cât înainta şi prin aceasta, drumul era mai uşor. Panta îl făcu să se târască mai repede spre locul de unde venea lumina. Aici, maldărele de oseminte erau mai mari; cu toate acestea nu dădu nici o atenţie acestui amănunt, fiind prea extenuat şi prea obişnuit cu ele, pentru a-i mai putea atrage atenţia.

Cu privirile împăienjenite, Torres văzu în curând coridorul devenind tot mai strâmt din toate părţile, întocmai ca o pâlnie întoarsă. Avea aparenţa unei uriaşe curse de şoareci, iar Torres – el însuşi şoarecele – cu capul înainte, era pe punctul de a se avânta în necunoscut. Înainte de a merge mai departe, nenorocitul se întrebă dacă deschizătura luminoasă care promitea libertatea nu era cumva prea strâmtă pentru a îngădui corpului său să treacă. Temerile sale nu cerură prea multă vreme spre a se dovedi întemeiate. Târându-se peste un schelet omenesc, el nu reuşi nimic altceva decât să-şi bage capul prin deschizătură. Soarele îi ardea fruntea cu razele sale de foc, iar ochii îi contemplau orizontul larg, dar restul corpului său rămânea prizonier în stâncă.

Cea mai îngrozitoare tortură era că numai la vreo sută de metri depărtare de unde se găsea, curgea un pârâu mărginit de arbori şi de poieni înverzite. Mai multe vaci din speţa aceea pitică pe care o văzuse în Valea Sufletelor Pierdute şedeau, cu aerul lor melancolic, în apa limpede ce le ajungea până la genunchi. Din vreme, în vreme, în mişcări leneşe, îşi mişcau membrele sau coada spre a alunga muştele supărătoare. Proastele! De ce nu beau ele apa, acel lichid minunat şi proaspăt, care le curgea pe la nas?

Brusc, neliniştii de ceva, animalele întoarseră capetele, spre mal, de unde se auzea zgomot. Un cerb cu coarne enorme ieşi dintre arbori şi se apropie. Se aplecă uşor spre apă şi sorbi lichidul rece, cu nesaţ. Era prea mult pentru Torres. Scoase un strigăt de nebunie atât de înfiorător încât

nu şi-ar fi recunoscut propria-i voce, dacă ar fi fost în stare normală. Cu o puternică sforţare şi cu riscul de a-şi smulge urechile din rădăcini, îşi trase capul din mica deschizătură şi căzu leşinat peste scheletul de sub el.

Două ore mai târziu, Torres îşi reveni în simţiri şi văzu că se găseşte cu faţa-sprijinită pe craniul alb al scheletului. Ochii săi căzură pe un cuţit ruginit al cărui vârf îndoit şi tocit dovedea că folosise la săparea inscripţiei găsite mai înainte. Torres înţelese şi disperarea ce îl năpădi îl făcu să-şi piardă cu totul minţile.

— Ah! Peter McGill! mormăi el. Peter McGill din Glasgow, ai fost un ticălos, m-ai trădat până la urmă. Poftim, ia-ţi răsplata! Na-ţi pe asta! Şi pe asta!

În timp ce urla scos din minţi, înfigea cuţitul cel mare şi greu în osul subţire al craniului. Praful din ceea ce odinioară fusese locul de adăpost al gândirii lui Peter McGill se ridică la nasul lui Torres, mărindu-i furia. În setea-i de răzbunare, el smulse scheletul de la pământ şi îl făcu să zboare în ţăndări, lovind oasele de stâncă şi umplând spaţiul strâmt, cu ultimele vestigii ale fostului cetăţean din Glasgow.

Când îşi reveni din sleirea în care îl lăsase furia sa, Torres scoase iarăşi cu multă greutate capul prin deschizătura cea strâmtă pentru a contempla splendoarea plină de lumină a unui fermecător apus de soare.

Întocmai ca un şobolan în cuşcă, Torres, prins de gât în invenţia diabolică a vechilor Mayaşi, văzu dispărând lumina zilei. Conştiinţa sa se pierdu în întunericul morţii şi pământul îl prinse în sânul său, alături de oasele sfărâmate ale lui Peter McGill.

Afară, în apă, vacile continuau să dea din coadă şi peste puţin, cerbul care fusese mai înainte întrerupt de ia adăpare, prin strigătul lui Torres, reveni liniştit şi-şi cufundă botul în apa limpede.

CAPITOLUL XXVIII

Nu fără motiv, jucătorii de bursă şi bancherii americani îi dăduseră lui Regan porecla de „Lupul din Wall Street”. Deşi, în general, acesta era un om prudent, se avânta totuşi câteodată în speculaţiuni mari; i se întâmplase chiar, în decursul lungii sale cariere, să provoace de şase ori panică în cercurile financiare şi de fiecare dată să se aleagă cu mai multe milioane de dolari câştig personal. Micile operaţiuni financiare nu-l interesau. Rămânea la o parte ani întregi, până când adversarii săi îl dădeau uitării, crezând că bătrânul lup nu mai era capabil să-şi plămăduiască loviturile. Apoi, el reapărea pe neaşteptate în mijlocul lor şi cu iuţeala unui ciclon zguduia şi năruia cele mai mari averi. Ştia să-şi studieze acţiunile şi le rumega în umbră vreme îndelungată, astfel ca atunci când trecea la fapte, nimic să nu-l oprească sau să-l facă să şovăie.

Tot după metoda sa, provocase şi grăbise căderea lui Francis Morgan. Numai că de data aceasta era vorba de o răzbunare întârziată… împotriva unui mort – şi nicidecum de dorinţa-i nestinsă să se îmbogăţească. Ura sa nu se îndrepta împotriva lui Francis ci a tatălui acestuia. Timp de opt ani, el aşteptase ocazia să-l atace pe bătrân, dar R. M. M. (Richard Martin Morgan), numit şi „Leul din Wall Street”, nu se lăsase niciodată surprins. În prezent, Regan lovea în fiu, spre a-l atinge pe tată, dincolo de mormânt.

Ura şi dorinţa sa de răzbunare nu aveau nimic îndreptăţit la bază. Încercase prin toate mijloacele să-i facă rău bătrânului Morgan, fără să-şi dea seama că, acesta îi ghicise planurile întunecate. Mai mult, Morgan-tatăl nu numai că văzuse totdeauna clar în jocul lui, dar trecuse chiar la represalii împotriva duşmanului său, care căuta să rămână ascuns. Dacă Regan şi-ar fi dat seama că celălalt

era în curent cu josnicia sa, ar fi primit loviturile fără a se mai gândi la răzbunare. Socotindu-l însă pe Morgan tot atât de ticălos pe cât era el, îşi închipuia că fusese înşelat de acesta, fără nici o provocare din partea sa şi atunci se hotărâse să distrugă cu orice preţ averea familiei Morgan.

I-au fost necesari lui Regan peste doi ani, spre a-şi atinge scopul, doi ani în cursul cărora se informă până şi asupra celei mai neînsemate valori din patrimoniul lui Francis Morgan. La câteva dintre societăţile unde Francis era unul dintre principalii acţionari, Regan reuşise să ajungă el însuşi preşedinte sau vicepreşedinte al consiliului de administraţie şi prin aceasta, stăpân pe soarta tânărului. Cea mai mare parte din averea lui Francis era însă învestită în petrolul din Tampico. Trebuia deci lucra cu multa prudenţă, căci Regan nu avea nici un interes în această afacere, neposedând decât vreo douăzeci de mii de acţiuni. Petrolul din Tampico era, cum s-ar spune, proprietatea particulară a lui Francis Morgan, o afacere în care nu erau interesaţi decât un număr dintre prietenii săi intimi. Era aşa dar indicat ca această afacere să fie lovită ultima, spre a desăvârşi ruina tânărului financiar.

Scăderea unor anumite valori devenise îngrozitoare şi nimeni, în afară de câţiva iniţiaţi, nu-şi imagina că singur Regan era acel care conducea jocul.

Faptul care mărea nehotărârea şi paraliza iniţiativele lui Bascom, agentul lui Francis, era atacul din umbră, lipsa unui obiectiv vizibil în felul de a acţiona al adversarului său. Simţea numai şi apoi constată, că toate valorile lui Francis scădea metodic şi fără întrerupere, astfel că uriaşa lui avere se zdruncina chiar de la bază.

Tocmai atunci începură a se răspândi şi zvonuri că va izbucni războiul; în numeroase ţări, ambasadorii îşi pregăteau paşapoartele şi jumătate dintre naţiunile de pe glob se înarmau şi mobilizau cu înfrigurare!

Spre ai da lovitura de graţie, Regan alese tocmai această clipă în care bursa fremăta, gata să intre în panică la cea

mai mică alarmă. Când, prin informaţii şi acţiuni riscante, porni cu un mare număr de acţiuni şi panta scăderilor, un număr de financiari se lăsară antrenaţi aproape fără voia lor de către Regan şi fără a şti împotriva cui era îndreptat atacul acestuia. Jucau aşa numai cu speranţa că vor câştiga şi credeau că Regan urmărea acelaşi scop.

Zi după zi, loviturile dale de grupul Regan erau tot mai aspre. În curând, scăderile valorilor de bursă provocară un adevărat dezastru pentru Francis, ale cărui acţiuni erau de mai înainte într-o situaţie proastă. Regan mai cruţa încă petrolul din Tampico, singura valoare care se menţinea fermă în mijlocul panicii generale; el aştepta prilejul potrivit când Francis, în întregime strâmtorat, va fi silit să arunce pe piaţă şi aceste ultime titluri spre a compensa cel puţin în parte celelalte pierderi.

— Doamne, Dumnezeule!

Bascom îşi sprijinea obrazul într-o mână, făcând o strâmbătură, ca şi când l-ar fi durut măselele.

— Oh, Doamne! Doamne! repetă el. Piaţa merge cu paşi repezi spre prăpastie, târând după ea şi Tampico Petroleum. Ce prăbuşire! Cine ar fi putut bănui!

Francis, aşezat la biroul lui Bascom, mai ţinea în colţul gurii o ţigară fină, fără a observa că era stinsă.

— Am impresia că asistăm la soldarea mărfurilor rămase într-un magazin general mistuit de incendiu, spuse tânărul.

— Se va termina, răspunse Bascom. Mâine de dimineaţă la ora aceasta, totul va fi terminat… vei fi ruinat şi eu de asemenea, sfârşi el, uitându-se la pendulă.

Francis privi la rându-i cadranul alb. Era ora prânzului.

— Aruncă pe piaţă ultimul pachet de acţiuni ale petrolului Tampico, spuse el, în felul acesta vom putea să rezistăm până mâine de dimineaţă.

— Iar mâine ce se va întâmpla? întrebă agentul său de schimb. Ce va fi când vom da de fund şi când chiar oamenii de serviciu vor începe să-şi vândă titlurile ce le posedă?

Francis ridică din umeri.

— Ştii bine, spuse el, că am ipotecat casa, domeniul Dreamwold şi vila de la Adirondack până la limită.

— Dar prietenii dumitale?

— Vorbeşti de ei într-o asemenea clipă! îi ripostă Francis cu un ton de amărăciune.

Socotea că este momentul cel mai potrivit.

— Ascultă, Morgan, îţi cunosc pe foştii camarazi de la colegiu… Mă gândesc la Johnny Pathmore.

— El însuşi este băgat la apă până peste cap şi mă va urma în cădere. Cât despre sărmanul Dave Donaldson, va trebui să se mulţumească în viitor să trăiască numai cu o sută şaizeci de dolari pe lună. Pe Chris Westhouse l-am auzit că se va consacra cinematografului pentru a putea trăi. Posedă, de altfel, un mare talent şi este fotogenic.

— Dar mai este şi Charley Tippery, stărui Bascom, fără a mai avea însă vreo speranţă.

— Se înţelege, încuviinţă Francis; nenorocirea este însă că tatăl său trăieşte…

— … Şi bătrânul zgârcit n-a riscat nici măcar un cent, întreaga sa viaţă. Totuşi, are multe milioane la dispoziţia sa…

— Charley ar reuşi, poate, să-l convingă să mă scoată din încurcătură; este însă o mare piedică la mijloc…

— Aceea că nu oferi nici o garanţie în schimbul banilor? îl întrerupse Bascom.

— Bătrânul refuză cu încăpăţânare să se despartă de un singur dolar, fără a avea o garanţie în schimb.

Deşi fără speranţă, Francis trimetea, peste câteva minute, cartea sa de vizită lui Tippery-junior, la biroul acestuia. Fu primit îndată.

Dintre toţi bijutierii din New-York, vechea Casă Tippery era cea mai importantă.

Demersul său avu rezultatul pe care îl prevăzuse. Bătrânul conducea toate afacerile în care fiul nu era decât un auxiliar, astfel că el nu întrezărea nici o şansă de a putea să-şi ajute prietenul.

— Îmi cunosc omul, îi mărturisi el lui Francis, vorbind despre tatăl său. Voi face tot ce-mi stă în puteri, dar să nu te aştepţi la vreun rezultat bun. Fără îndoială că avem la dispoziţie sume enorme, dar trebuie să înţelegi. Pe timpuri, bunicul meu, atunci când se străduia din răsputeri să-şi ridice comerţul suferind şi făcând economii, a împrumutat o mie de dolari unuia dintre prietenii săi. Nu şi-a mai văzut niciodată banii îndărăt şi această întâmplare nenorocită l-a înfuriat într-atât încât i-a înăbuşit orice sentiment de milă sau încredere. Tatăl meu i-a dus şi mai departe principiile care asigură averea. Nu dă nici o para, în afară numai de cazul când i s-ar da Polul Nord drept garanţie şi cred că şi atunci ar recurge mai întâi la expertiză. Înţelegi ce însemnează aceasta, când tu nu ai nimic de dat în schimbul banilor. În orice caz, eu îi vorbesc în seara aceasta, îndată după masă, este momentul când are cea mai bună dispoziţie. Personal, să văd ce mai pot face pentru tine. Ştiu bine că numai câteva sute de mii de dolari nu ţi-ar fi de nici un folos, de aceea voiesc să încerc ceva mai în mare. Oricare ar fi rezultatul, voi veni la tine mâine de dimineaţă pe la ora nouă…

— Îmi este imposibil să te primesc mâine tocmai la nouă. Voi pleca de la opt la birou.

— Fie şi aşa. Voi trece înainte de opt, îl asigură Charley; îţi convine? Între timp, mă voi ocupa de afacerea ta. Cine ştie? încheie el, strângându-i mâna.

În cursul după amiezii, Francis mai făcu o vizită. Îndată ce se înapoia la biroul agentului său de schimb, află de la Bascom că Regan telefonase spunând că doreşte să-l vadă pe tânărul Morgan, pentru o afacere urgentă.

— Să încerc şi pe acest drum, spuse Francis, luându-şi pălăria, în timp ce chipul i se lumina de speranţă. Regan este un vechi prieten al tatălui meu şi dacă există un om care mă poate scoate din încurcătură, numai el este acela.

— Nu fi atât de încrezător, îl sfătui Bascom. I-am telefonat imediat ce te-ai întors din Panama. I-am arătat

atunci cu toată sinceritatea situaţia proastă pe care o ai la bursă. Apoi, fără ocoluri, l-am întrebat dacă mă pot baza pe el, în caz de nevoie. Răspunsul său a fost surprinzător de neplăcut. Oricine este liber să refuze un serviciu, dar se poate alege felul de a refuza. Am simţit la el… N-aş îndrăzni să spun ură… dar asprime, neîndurare. Cred că ar fi extrem de greu de a-l convinge să-ţi dea o mână de ajutor…

— Eşti un nătărău, Bascom. Regan era unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui meu.

— Ai auzit vorbindu-se despre societatea de căi ferate „Cosmopolitan”? întrebă Bascom atent, fără a ţine seamă de remarca tânărului

Francis făcu din cap cu un semn afirmativ.

— Era la modă înainte de a intra eu în afaceri. Este ceva important? Spune tot ce ştii, căci te ascult.

— Ar fi o poveste prea lungă. De aceea, îmi permit numai să te rog să mă laşi să-ţi dau un sfat. Dacă te întâlneşti cu Regan, nu-i permite de loc să-ţi vadă jocul. Lasă-l pe el să vorbească spre a şti ce voieşte. Dacă îţi oferă să te ajute, primeşte, dar nu cere nimic acestui om. S-ar putea să mă înşel şi să ne fie prieten; cred totuşi că nu vei avea nici un motiv să te căieşti, făcând aşa cum ţi-am spus.

Nu trecuse nici o jumătate de oră de la convorbirea sa cu Bascom, când Francis se găsea în biroul lui Regan. Cu toată starea sa de deprimare sufletească, îşi reaminti de sfaturile agentului său: şi afectă faţă de Regan o atitudine plină de linişte în ceea ce privea afacerile. Făcu chiar sforţări să rodea o stare bună a lor, care era departe de realitate.

— Am auzit că eşti pe cale să înghiţi o pilulă cam amară, începu bătrânul financiar.

— Nu-i nimic grav, răspunse pe un ton uşor Francis. Respir încă destul de liber.

Regan nu zise nimic şi parcurse repede, cu privirea ultimele telegrame şi cursuri de pe banda aparatului său de înregistrat.

— Constat că vinzi cantităţi enorme de acţiuni Tampico.

— Da; şi sunt smulse din mâinile agenţilor de către clienţi.

— Destul de ciudat, făcu Regan. Titlurile acestea sunt căutate într-adevăr, încât s-au ridicat considerabil.

— În perioadele tulburi ale bursei se pot produce orice fenomene, remarcă Francis sentenţios. Când speculanţii vor întrece măsura, acţiunile se vor prăbuşi întocmai ca un edificiu şubred şi ei vor ajunge să plătească numai să scape de ele. Le vom răscumpăra mai curând decât ar putea cineva bănui!

Regan îl ascultă, dând cu neîncredere din cap.

— Aşi! făcu el. Mai de grabă cred că te-ai curăţit, dragul meu. Ţi-am urmărit jocul de la început, înainte de a te înapoia din Panama. Petrolul din Tampico este ultima ta speranţă.

Francis ridică din umeri.

— Exagerezi, spuse el. Am rezerve pe care duşmanii mei nici nu le bănuiesc. Până una alta, le-am întins a cursă greu de ocolit. Cred însă că toate acestea vor rămâne între noi, nu-i aşa, Regan? Ţi-am vorbit astfel pentru că te ştiu un vechi prieten al tatălui meu!

— Ce rezerve mai ai?

— Când va veni timpul, le vei cunoaşte.

— Nu mă poţi convinge atât de uşor. Văd că posezi acelaşi sânge rece ca şi tatăl tău, în situaţii grele, dar trebuie să-mi dovedeşti ceea ce susţii!

Francis avu o inspiraţie de moment.

— Ai văzut realitatea, Regan. Tot ce ti-am spus până acum n-a fost decât praf în ochi, ca să spun aşa. Sunt pe cale de a mă prăbuşi, dar tu mă poţi salva, dacă voieşti. Tot ceea ce îţi cer este să-l scapi pe fiu în amintirea tatălui.

Venise clipa când „Lupul din Wall Street” putea, în sfârşit, să-şi arate colţii. Cu un gest triumfător, indică portretul lui Richard Morgan, ce se afla pe unul din pereţi.

— Din ce motiv crezi că păstrez acest tablou aici, în faţa mea?

Francis nu răspunse. Din atitudinea sa reieşea că socoteşte drept explicaţie a celor întrebate de Regan, vechea prietenie ce-i unise odinioară pe cei doi financiari.

— Ei bine, îşi reluă Regan lămuririle. L-am ţinut aici spre a nu-l uita. Îţi aminteşti de „Cosmopolitan”? Pot să te asigur că bătrânul Morgan – m-a învârtit pe-degete – în aceasta afacere! Am aflat acest lucru, dar a fost destul de viclean spre a nu-mi da ocazia să-i plătesc poliţa aşa cum se cuvenea. Am aşteptat cu răbdare şi iată că astăzi mi-a venit şi mie rândul.

— Ce înţelegi prin aceasta? îl întrebă tânărul cu calm.

— Vei afla îndată. Mi-au trebuit ani de zile să-ţi cunosc toate afacerile, să pot lovi aşa ca să nu te mai poţi ridica. Dacă, după toate astea, bătrânul nu se va zvârcoli în mormânt, este mare minune…

Francis sări în picioare şi privi la duşmanul său cu o expresie ciudată.

— Nu, nu merită, mormăi el mai mult pentru sine.

— Ce nu merit? îl întrebă intrigat Regan.

— Să-ţi trag o bătaie zdravănă! În cinci minute te-aş putea trimite lângă Morgan bătrânul. Aş vrea să văd mutra pe care ai face-o; dar nu mai eşti nici măcar un „lup”, nu eşti nimic altceva decât un câine fricos. Mi s-a spus că mă pot aştepta la aşa ceva din parte-ţi – dar nu am voit să cred până când nu mi-am dat seama eu însumi. Au avut dreptate. Eşti întocmai cum mi-ai fost descris. Şi acum, adio. Trebuie să părăsesc cât mai de grabă atmosfera aceasta. Miroase ca o vizuină de vulpi. Pute!

Pe punctul de a ieşi, mai rămase o clipă, cu mâna pe clanţă, privind cu aceeaşi linişte spre Regan. Vorbele sale nu reuşiseră să-l scoată din sărite pe bătrân.

— Acum ce voieşti să mai faci? întrebă acesta cu un zâmbet batjocoritor.

— Dacă mă laşi să mă servesc de telefonul tău, vei afla îndată.

— Dă-i drumul, flăcăule, încuviinţă, apoi adăugă: Dacă doreşti să-i vorbeşti lui Bascom, îl cer eu însumi.

După ce se convinsese că agentul lui Francis se găsea la capătul celălalt al firului întinse tânărului receptorul.

— Ai văzut bine în jocul lui Regan, îi comunică Francis, lui Bascom. Este aşa cum l-ai judecat, ba chiar mai rău. Aşadar, nici o şovăială. Ducem lupta până la capăt. Îl avem în mină, dar un vulpoi trecut prin rele, ca el, nu poate crede aceasta. Dimpotrivă, este convins că el ne va ruina…

Francis făcu o pauză spre a găsi cea mai bună cale să-l păcălească pe bătrânul financiar; apoi continuă:

— Pot să-ţi spun chiar o noutate: Nimeni altul decât el a lucrat împotriva noastră de la început. Cu toate acestea, îl vom înmormânta în curând; îţi promit!

După ce mai schimbară, câteva fraze pe acelaşi ton, agăţă receptorul şi reveni la uşă. Înainte de a ieşi, mai adăugă:

— Până în prezent, Regan, lucrai din umbră şi noi nu ne puteam da seama de unde vin loviturile. Eram chiar pe punctul să atacăm pe un personaj cu mult mai puternic decât tine. Acum, totul va fi un joc de copil. Mâine la ora aceasta, gândeşte-te la mine, căci nu vei fi deloc dintre aceia care vor urma convoiul. Vei fi un cadavru, un sărman cadavru, în ceea ce priveşte finanţele, căci nu te vei aştepta deloc la lovitura pe care ţi-o pregătesc…

Cu un zâmbet în care se citea batjocura, Regan ridică din umeri.

— Eşti ca bătrânul Morgan, dar te trezeşti prea târziu!

— Ce păcat că nu te-a curăţit din drum el însuşi. M-ar fi scutit de o corvoadă neplăcută! exclamă Francis ieşind.

— Şi de cheltuieli în acelaşi timp, strigă Regan în urma sa. Vei mai trece prin multe călduri fără a ajunge însă la vreo cale de a scăpa din încurcătură…

— Mâine este ziua fatală, îi spuse Francis lui Bascom, pe când se despărţeau în seara aceea. Mâine pe vremea asta

voi fi gata să intru în colecţia lui Regan; până atunci, voi fi scalpat, tăiat în bucăţi, uscat la soare şi afumat.

Cine ar fi crezut că acest bătrân vulpoi mă urăşte atât de mult? Numai dacă Charles Tippery ar putea să scoată ceva bani de la tatăl său…

— Sau dacă guvernul american s-ar hotărî să declare moratoriu, murmură jalnic Bascom.

A doua zi de dimineaţă, la ora pot, Francis nu era la locuinţa sa spre al primi pe Charles Tippery. În lot cursul nopţii, o vie activitate se desfăşurase la Washington şi posturile telegrafice anunţaseră în toate ţările că Statele Unite, deşi nu erau încă în război, proclamaseră moratoriu.

Deşteptat de la şapte de Bascom în persoană, care venea cu această noutate, Francis se sculă şi îl însoţi la birou pe agentul său. Moratoriul le redeştepta speranţa, dar-situaţia rămânea totuşi grea.

Charles Tippery care veni după Bascom, nu era totuşi singurul vizitator matinal care se prezentă la luxoasa reşedinţă din Riverside Drive. Cu puţin înainte de opt, Parker fu surprins să-i vadă pe Henry şi Leoncia, bronzaţi de soare şi în haine de călătorie, pătrunzând în casă şi dând la o parte pe intendentul care le stătea în cale.

— Este zadarnic să insistaţi, domnule, le spuse Parker. Domnul Morgan nu este acasă.

— Unde este atunci? întrebă Henry schimbând dintr-o mână valiza grea ce o ducea cu sine. Trebuie să-l vedem… *pronto!* Şi află, stimabile, că *„pronto”* înseamnă numaidecât! Spune-mi însă mai întâi cine eşti dumneata?

— Eu? Sunt omul de încredere al domnului Morgan, răspunse Parker cu un ton solemn. Dar dumneavoastră?

— Mă numesc Morgan, îi ripostă Henry privind atent în juru-i. Pătrunse apoi în birou şi la vederea aparatelor telefonice, adăugă: Unde se găseşte Francis în clipa aceasta? La ce număr pot să-l cer?

— Domnul Morgan mi-a dat instrucţiunile precise, spunând că nimeni să nu-i telefoneze decât în chestiuni sau afaceri foarte urgente.

— Tocmai despre o afacere urgentă este vorba. Ce număr trebuie să cer?

Faţa servitorului rămase fără nici o expresie.

— Vă rog să-mi spuneţi mai înainte, ce aveţi să-i comunicaţi.

Henry lăsă jos valiza, pe punctul de al apuca de guler, dar Leoncia interveni:

— Spune-i! îl îndemnă ea.

— Într-adevăr, consimţi Henry. Voi face mai mult decât atât. Îi voi arăta… Hei! Apropie-te.

Intră în birou şi puse valiza pe o masă.

— Acum, ascultă-mă cu atenţie, domnule om de încredere al lui Francis Morgan. Am venit aici pentru afaceri de cea mai mare importanţă. Cu gândul de a-l salva pe stăpânul dumitale, i-am adus aici milioane… priveşte aici în interiorul acestei valize!

Parker se dădu înapoi, auzind ultimele cuvinte. Vizitatorii aceştia ciudaţi trebuie să fi fost nebuni sau criminali. Ce naiba putea să conţină valiza lor? Dinamită, poate?

— Haide, apropie-te odată! Henry îl apucă de gulerul hainei exact în clipa când simţi că Parker se pregătea s-o ia la fugă. În acelaşi timp, deschise valiza cu cealaltă mână şi îi arătă o grămadă de nestemate neşlefuite.

— Acum te-ai convins? strigă Henry. Ai să-mi dai odată numărul acela?

— Vă rog, luaţi loc, domnule şi dumneavoastră, doamnă, murmură Parker respectuos, înclinându-se tot timpul. Vă rog, aşezaţi-vă. Am lăsat în camera domnului Morgan numărul pe care mi l-a scris azi dimineaţă. Îl voi aduce îndată…

După ce ieşi din birou, Parker nu pierdu nici măcar o singură clipă. Puse de pază, la intrarea principală, un om de serviciu şi un altul la uşa biroului. Pe alţii, îi postă la scară şi

în etajul superior, dându-le misiunea să pândească „perechea criminală”. Apoi, de la un alt aparat telefonic obţinu legătura cu cel mai apropiat post de poliţie.

— Da, domnule, susţinu el, atunci când comisarul îi ceru amănunte, sunt doi nebuni sau doi ucigaşi. Vă rog să trimiteţi îndată o dubă. Cine ştie ce mai sunt în stare să facă!

Cam în acelaşi timp se deschise uşa de la intrare şi Charley Tippery apăru. Valetul care şedea de pază la uşa biroului, îl primise respectuos, ca pe unul dintre cei mai buni prieteni ai stăpânului său, comunicându-i repede cele întâmplate. Curios, Charley intră în birou şi trecând spaţiul larg al încăperii, se apropie de cei doi străini. Feţele lor arse de soare şi hainele de călătorie, în loc să-i deştepte bănuielile ca lui Parker, îi aţâţă şi mai tare curiozitatea.

Frumuseţea Leonciei îl impresionă profund şi simţi în sine o puternică admiraţie pentru distincţia ei. În acelaşi timp, atitudinea mândră a lui Henry îi deştepta un simţământ de respect.

Îi salută şi vorbi:

— Sunteţi dintre prietenii lui Francis?

— Mai mult decât atât! răspunse Leoncia. Suntem veniţi spre a-l salva. Am citit ziarele de azi de dimineaţă şi i-am văzut situaţia. Dacă nu era prostia acestor servitori…

Într-un avânt de simpatie, Charley îi întinse mâna lui Henry.

— Vă rog să-mi permiteţi să mă prezint. Mă numesc Charley Tippery.

— Numele meu este Morgan, Henry Morgan, spuse vizitatorul strângând mâna lui Tippery. Şi iată pe domnişoara Solano… *senor*ita Solano, sora mea.

— Am venit aici din acelaşi motiv ca şi dumneavoastră, le comunică Tippery după ce prezentările erau făcute. Spre a-l putea scoate pe Francis din încurcătură ne trebuie bani gheaţă sau valori negociabile. Am adus cu mine tot ce am

putut să strâng în timpul nopţii, dar mă tem că este prea puţin…

— Câţi bani aduci? îl întrebă brusc Henry.

— Un milion opt sute de mii de dolari. Dar dumneavoastră?

— Pietre, răspunse Henry, arătându-i valiza deschisă, fără a bănui câtuşi de puţin că avea de-a face cu descendentul a trei generaţii de experţi în pietrele preţioase.

O examinare rapidă a câtorva nestemate luate la întâmplare şi o apreciere din ochi a calităţii lor, provocară entuziasmul lui Charley.

— Aici este o avere uriaşă. Pietrele din faţa noastră valorează milioane! Sute de milioane! Ce aveţi de gând să faceţi cu ele?

— Voiam să le negociem spre a-l ajuta pe Francis, răspunse Henry. Desigur că acest fel de valori reprezintă o garanţie enormă. Nu este aşa?

— Închideţi valiza! exclamă Tippery. Voi telefona îndată tatălui meu să nu plece de acasă, le explică el. Casa noastră este la o distanţă de numai cinci minute de aici.

Tocmai când Tippery telefona tatălui său, Parker intră urmat de un ofiţer de poliţie însoţit de doi agenţi.

— Iată-i, domnule comisar, îi puteţi aresta, spuse Parker. Apoi, văzându-l pe Tippery, adăugă: Ah! Vă rog să mă iertaţi, domnule Tippery. Se înţelege că nu este vorba de dumneavoastră, ci de ceilalţi doi.

— Nu vei aresta pe nimeni, domnule comisar, spuse Charley râzând. Puteţi da drumul la dubă. Voi aranja personal această mică neînţelegere la post. Deocamdată însă, te rog să mă însoţeşti cu această valiză şi cu aceşti doi „suspecţi” până la mine acasă. Veţi forma o gardă, căci ducem cu noi câteva sute de milioane dolari. Când voi deschide valiza în faţa tatălui meu, veţi asista la un spectacol care vă va răsplăti osteneala. Să mergem, fiindcă pierdem un timp preţios.

Henry şi Charley întinseră în acelaşi timp mâinile spre a lua valiza. Comisarul Burns înainta de asemenea, câţiva paşi, spre a face el însuşi această operaţie.

— Cred că este indicat să o duc eu până ce afacerea se va încheia, spuse Henry.

— Foarte bine, încuviinţă Charley. Cel mai important lucru este deocamdată să nu mai pierdem nici o clipă. Ne va lua multă vreme spre a valorifica mulţimea – aceasta de pietre preţioase. Să ne grăbim!

CAPITOLUL XXIX

După moratoriu, piaţa începu să se ridice şi unele valori se urcară simţitor. Numai acelea pe care le deţinea Francis continuau să scadă în urma manevrelor lui Regan.

— Iată unde am ajuns! exclamă Bascom în biroul său particular, adresându-se lui Francis Morgan. Speram că moratoriul ne va aduce o schimbare, dar este ora zece şi totul continuă să scadă; adică tot ce avem noi investiţii. Regan a început să miroasă sfârşitul nostru şi atacă mai energic. N-am crezut niciodată că poate fi aşa de tare. Nu mai putem rezista. Suntem sfârşiţi, ruinaţi… dumneata, eu, toţi ai noştri… toţi, toţi!

Niciodată însă nu fusese Francis mai liniştit ca în acea clipă. De vreme ce totul era pierdut, pentru ce să-şi mai facă sânge rău? Totuşi, un zâmbet puţin amar îi flutură pe buze când se gândi la cealaltă „pierdere”, la Leoncia. Mai întâi ea, acum averea! Despre regină nu aflase încă nimic. Mai uşoară, dar tot o pierdere! Alungă aceste gânduri şi reveni la realitate. În calitate de simplu spectator al prăbuşirii sale, el întrevedea posibilităţi necunoscute de Bascom, care era prea obişnuit fu jocurile de bursă spre a mai putea spera ceva.

— Nu te lăsa covârşit de evenimente, îl sfătui el pe celălalt. Să luăm câte o ţigară şi să discutăm situaţia cu sânge le rece.

Bascom făcu un gest de nerăbdare.

— Ascultă-mă, dragul meu, reluă Francis. Spui să sunt ruinat?

Agentul său de schimb făcu un semn de încuviinţare.

— Şi că dumneata, de asemenea, ai pierdut tot?

Din nou Bascom făcu acelaşi semn.

— Aşa dar, suntem amândoi total curăţiţi, îşi continuă Francis dezvoltarea gândului sau. Eşti sigur că un om nu poate să cadă mai jos ca noi, vorbind din punct de vedere financiar.

— Să lăsăm discuţia, pierdem un timp preţios, protestă Bascom.

— Nicidecum. Dacă suntem total ruinaţi, aşa cum pretinzi dumneata, timpul, vânzările sau cumpărările nu mai au nici cea mai redusă valoare în ochii noştri. Toate acestea pentru noi nu mai există, mă înţelegi?

— Vorbeşte, încuviinţă celălalt. În ceea ce mă priveşte, ştiu că nu mai am nimic de făcut şi tot atâta de pierdut.

— Încearcă să mă înţelegi. În calitate de agent de schimb, dumneata poţi continua să cumperi sau să vinzi cât vrei, atât în numele dumitale cât şi în numele meu. De acum înainte; este imposibil să mâi pierdem ceva. Scade oricât voieşti din zero, căci el va rămâne tot zero. Am riscat tot ce aveam, acum să riscăm şi ceea ce nu avem!

Bascom se opuse la început, dar până la urmă, Francis îl convinse.

În cursul orei următoare, Bascom, condus ca într-un adevărat coşmar de imaginaţia lui Francis, se avântă în cea mai ciudată aventură de bursă, pe care o avusese în viaţa sa.

La ora unsprezece şi jumătate, Francis îi spuse izbucnind în râs.

— Deajuns, dragul meu Bascom. Ce ţi-am spus eu? În prezent nu suntem într-o situaţie, mai proastă decât acum o oră.

Agentul de bursă, cu un gest încet luă receptorul telefonului. Era pe punctul de a da ordine menite să pună capăt bătăliei şi să recunoască înfrângerea, când, pe neaşteptate, uşa biroului se deschise şi prin ea se auzi acordurile cunoscute ale unui vechi cântec de piraţi.

Francis smulse receptorul din mâna lui Bascom şi-l trânti în furca telefonului.

— Nu încă, îi strigă el aprins, stai, ascultă.

Tăcură şi ascultară cântecul ce venea înaintea aceluia care îl intona:

Când adâncurile albastre se zbat şi gem înfiorate

Şi-a mării spumă vânturată ne este-n faţă azvârlită,

Alături de catargul mare nepăsători stăm spate-n spate…

Şi stăpânim, ca şi doi demoni, întreaga hoardă răzvrătită!

Când Henry, intră în birou, ducându-şi geamantanul miraculos în mână, Francis îl acompanie în cântec.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Bascom buimăcit pe Charley Tippery, care tocmai intra, îmbrăcat cu hainele sale de seară şi cu faţa obosită de evenimentele prin care trecuse în ultimele ore.

Din buzunarul de la piept, Tippery scoase şi-i întinse lui Bascom trei cecuri în valoare totală de un milion opt sute de mii de dolari.

Bascom clătină capul cu tristeţe.

— Prea târziu… şi prea puţin, spuse el. Luaţi-i înapoi; ar însemna să-i aruncaţi zadarnic.

— Stai! strigă Charley Tippery smulgând geamantanul din mâna lui Henry. Poate că acesta nu-i prea puţin.

Geamantanul fu deschis şi atunci se putu vedea că „aceasta” se compunea dintr-o masă enormă de bancnote şi rente de stat.

— Cât este în total? gâfâi Bascom al cărui curaj revenea înflăcărat.

Francis, la rândul său, rămase cu gura deschisă, uitând să mai cânte.

— Ai găsit comoara lui sir Henry? întrebă el în cele din urmă, plin de nedumerire.

— Nicidecum! spuse Henry. Ai în faţa ta numai o parte din comoara Mayaşilor – cam o treime. O altă parte este în drum cu Enrico Solano şi fiii săi şi, în sfârşit, a treia este depusă aici în tezaurul Băncii Naţionale…

— Bine, urmă Francis nevenindu-i să-şi creadă ochilor, dar cum ai reuşit s-o iei? Era doar imposibil să mai intre cineva în Valea Sufletelor Pierdute!

— Am repetat povestea Nodului Gordian, îi explică Henry zâmbind. Pentru că era aproape imposibil să intru pe o cale obişnuită, am făcut ceea ce a făcut şi vestitul împărat Alexandru al Macedoniei, adică am tăiat „Nodul” în loc să-l desfac… cu alte cuvinte, am aruncat în aer peretele stâncii cu dinamită! Simplu, nu?

— Straşnic, se entuziasmă Francis; apoi, îndemnat de o presimţire. Îl întrebă: Dar regina a jucat cumva vreun rol în toată această aventură?

Faţa lui Henry se întunecă şi în cuvinte simple şi mişcătoare îi spuse tragedia din munţi.

— S-a sfârşit ca o eroină, încheie el emoţionat.

Francis îl ascultase şi nu-şi putu stăpâni un oftat adânc. Cu toate că moartea soţiei sale îl zguduise, simţea totuşi o ciudată uşurare.

— Şi când te gândeşti, spuse el, că nu şi-a prevăzut acest sfârşit cu ajutorul oglinzii sale magice!

— Într-adevăr! Oglinda Magică a rămas acum un secret pierdut pentru totdeauna!

— Ah, dacă i-am fi putut cunoaşte misterul! urmă Francis.

— Aş da orice să cunosc legile care făceau posibilă acea ciudată vrăjitorie! Întocmai ca pe numeroase domenii, sunt sigur că suntem puşi şi de data aceasta în faţa manifestării unor simple legi necunoscute ale firii. Totdeauna au existat oameni care au prezis viitorul mai mult sau mai puţin exact. Sunt elemente în viaţa unor persoane, care lasă să se întrevadă cu anticipaţie ce se va întâmpla atunci când ele vor fi puse în legătură. De ce un anumit instrument nu ar prinde şi sintetiza de mai înainte aceste elemente, provocând în creierul nostru viziuni care sunt în fond simple prevederi pentru viitor?

— Ar fi ca atunci când te urci pe un deal şi vezi toate împrejurimile, spuse Francis. Poţi vedea din vârful lui, jos pe câmpie, cinci, şase oameni răspândiţi la distanţe mari, care nu bănuiesc nicidecum unul de existenţa celuilalt. Tu poţi totuşi şti precis că se vor întâlni. Dacă vezi că drumurile lor se încrucişează.

— O explicaţie cam rudimentară, care nu se potriveşte cu „vederea” în trecut şi cu urmărirea unui fapt în plină desfăşurare, observă Henry.

— Da, dacă ne gândim şi la aceste proprietăţi, suntem puşi poate în faţa unei oglinzi care reflectă elementele existente în subconştient, fie ele prezente sau viitoare. În orice caz, oglinda avea multe posibilităţi curioase!

— Care, sunt convins, că într-o bună zi vor fi cunoscute şi nu vor mai provoca nici o mirare, aşa cum nu provoacă astăzi avionul sau cinematograful….

Francis se gândi iarăşi fără voie la regină.

— A fost o fată bravă! exclamă el. Simt ca şi când am pierdut un bun prieten.

— Nu te mai gândi, îl îndemnă Henry. Pregăteşte-te acum să auzi altă noutate. O noutate a vieţii nu a morţii! Leoncia este aici, în biroul alăturat şi te aşteaptă… Stai, omule, ce nu poţi să asculţi până la sfârşit? Ţi-ai pierdut capul? Mai am încă de spus că un chinez oarecare, pe numele său adevărat Yi Poon, adică Unt de Ricin – ah, dar te-aş face să plăteşti un milion pe această informaţie…

— Haide, dă-i drumul odată! Ce este? îl întrerupse Francis nerăbdător.

— O veste dintre cele mai bune. Cea mai plăcută noutate pe care ai fi putut vreodată s-o auzi. Acum, ascultă; să nu râzi şi mai ales să nu cumva să mă pocneşti! Vestea cea bună este că… am o soră.

— Şi ce dacă? fu răspunsul repede al lui Francis. Am bănuit totdeauna că trebuie să ai o soră sau mai multe chiar, în Anglia. Bătrânul pirat a fost…

— Nu, prietene, nu m-ai înţeles, continuă Henry, bine dispus. Aceasta este o soră nouă-nouţă şi pe deasupra crescută gata. Este cea mai frumoasă fată pe care ai văzut-o vreodată…

— Bine, bine, îl întrerupse Francis nerăbdător să treacă dincolo, îmi spui aceasta mai târziu. Ce mă privesc pe mine acum?

— Stai, vii tocmai unde trebuie! reluă Henry râzând. Te privesc foarte mult căci va trebui să te însori cu această fată; eu îţi dau voie, ba la nevoie te şi silesc!

— Este imposibil, protestă Francis aprins. Chiar dacă ar fi de zece ori sora ta şi de tot atâtea ori mai frumoasă decât este şi tot nu m-aş căsători cu ea. Fata cu care m-aş putea eu însura nu există…

— Şi totuşi, Francis băiete, te vei însura cu fata aceasta. Sunt sigur că vei rămâne extaziat în faţa ei. O simt în sânge. Fac prinsoare chiar că va fi aşa.

— Şi eu pariez pe o mie de dolari că nu mă voi căsătoria cu dânsa! strigă Francis îndârjit.

— Oho! Numai atât? Pune mai mult, ce naiba? îl provocă amuzat Henry.

— Fie cât vrei, spune orice sumă!

— Să zicem atunci, o mie cincizeci de dolari… Iar acum, treci în biroul alăturat şi o priveşte. Am să te văd!

— Cum, este cu Leoncia?

— Nu. Este singură.

— Mi s-a părut că ai spus că Leoncia este alături.

— Nu ţi s-a părut, aşa am spus. Leoncia este singură, înţelegi? singură în încăperea de acolo şi te aşteaptă să-ţi vorbească.

Francis se încruntă. Îşi pierduse cu totul răbdarea.

— Ce tot mă amăgeşti atâta? se răsti el necăjit. Îmi spui odată că alături este sora ta şi apoi o întorci că este soţia ta!

— Cine ţi-a spus că am o soţie? îi ripostă Henry.

Francis privi exasperat tavanul.

— Mă dau bătut! exclamă el. Mă duc deocamdată să vorbesc cu Leoncia, poate înţeleg ceva. Voi discuta cu tine mai târziu… când îţi vor veni minţile în cap!

Voi să pornească spre uşă, dar Henry îl opri din nou.

— Numai o secundă, Francis şi am terminat. Voiesc să te lămuresc definitiv. Află că eu nu sunt căsătorit. Dincolo nu există decât o singură femeie care te aşteaptă pe tine. Este sora mea şi este şi Leoncia. Ei, acum înţelegi?

Pe chipul lui Francis mai domni o clipă nedumerirea, apoi, pe rând, privirea sa exprimă mirare, bucurie, entuziasm.

— Ei, aşa este că am câştigat? îl întrebă el.

Emoţionat, se repezi spre uşă, dar Henry îl opri iarăşi. Francis însă îi împinse la o parte cu violenţă. Deschise uşa, trecu dincolo şi o trânti puternic.

În urma sa, răsuna râsul plin de veselie al lui Henry…

SFÂRŞIT

{1} *„Black to back against the mainmast”* de George Sterling, (*„Spate-n spate, lipiţi de catargul cel mare”).*

{2} Şef politic al unei regiuni, sau prefect, care deţine în acelaşi timp şi funcţia de şerif.

{3} Lucrători care se închiriază pentru un anumit termen, în timpul căruia stăpânul lor poate dispune de ei cum voieşte.

{4} Fermieri.

{5} Cuţite foarte ascuţite cu lama lungă şi lată.

{6} Staţiune de recreaţie pentru milionarii americani (N.T.).

{7} Om.

{8} Creolă.